JEFFREY ARCHER

PRIMUL ÎNTRE EGALI

„Seducătoare această extrem de ambițioasă carte a lui Jeffrey Archer, care ne poartă prin mai mult de douăzeci de ani de viață politică britanică."

The Times

„Cel mai bun roman al lui Jeffrey Archer... Un roman politic, cu pendulări senzaționale între Downing Street 10 și palatul Buckingham, care ne permite o ocheadă fascinantă în politica de la Westminster din următorii șapte ani."

Daily Mail

„O abordare extrem de bine documentată și de realistă a laturii insalubre a vieții politice."

Financial Times

„Un bestseller formidabil."

The Guardian

„Cartea lui Jeffrey Archer reprezintă un triumf."

House of Commons Magazine

JEFFREY ARCHER

PRIMUL ÎNTRE EGALI

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 București, ROMÂNIA

JEFFREY ARCHER
First Among Equals
Copyright © Jeffrey Archer, 1984
All rights reserved

Traducere din limba engleză
COSANA NICOLAE

Ediția I

Copyright © 1994
by RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
ALEXANDRU DONE

Septembrie 1994

ISBN 973-9164-45-5

CUPRINS

PROLOG / 9

CARTEA ÎNTÎI

1964 — 1966. BĂNCILE DIN SPATE / 19

CARTEA A DOUA

1966 — 1974. JUNIORATUL / 53

CARTEA A TREIA

1974 — 1977. MINIȘTRI DE STAT / 203

CARTEA A PATRA

1977 — 1989. ÎN GUVERN / 281

CARTEA A CINCEA

1989 — 1990. LIDERI DE PARTID / 423

CARTEA A ȘASEA

1991. PRIMUL-MINISTRU / 465

Lui Alan și Eddie

Prolog

Miercuri, 10 aprilie 1931

Dacă s-ar fi născut cu nouă minute mai devreme, Charles Gurney Seymour ar fi fost conte, ar fi moștenit un castel în Scoția, 22 000 de acri* în Somerset și o prosperă societate bancară în centrul Londrei.

A trecut multă vreme pînă cînd tînărul Charles a înțeles pe deplin ce înseamnă să fii mereu plasat pe locul doi în competiția vieții.

De cînd venise pe lume, fratele lui geamăn, Rupert, avusese nu numai toate bolile obișnuite ale copilăriei, dar suferise și de scarlatină, difterie și meningită, drept care mama lui, lady Seymour, se temea în permanență că ar putea să nu supraviețuiască.

Pe de altă parte, Charles *supraviețuise* și moștenise și pentru fratele lui din ambiția familiei Seymour încă de la o vîrstă fragedă, încît toți cei care îi vedeau pentru prima dată pe cei doi presupuneau în mod greșit că moștenitorul titlului nobiliar era Charles.

Pe măsură ce anii treceau, tatăl lui Charles încercase cu tot dinadinsul să găsească vreun semn care să-i arate că Rupert i-ar fi putut fi superior în vreun fel fratelui său, dar nu reușise. La opt ani, cei doi băieți au fost trimiși la Summer Fields, unde generații întregi ale familiei Seymour se pregătiseră pentru rigorile de la Eton. Din prima lună petrecută la școala preparatorie pentru Oxford, Charles a fost ales, prin vot, ca șef al clasei și nimeni nu s-a împotrivit

* 1 acru = 0,4047 ha (n.tr.).

situării lui în fruntea echipei de sport la doisprezece ani, în timp ce Rupert trecea drept un Seymour de importanță secundară. Ambii au fost înscriși la Eton, unde, din primul semestru, Charles l-a întrecut pe Rupert la toate materiile, la tradiționalul concurs de înot și aproape că l-a omorît pe ringul de box.

În 1947, cînd bunicul lor, cel de-al treisprezecelea conte de Bridgwater, își dădea obștescul sfîrșit, tînărul Rupert, de numai șaisprezece ani, devenea vicontele Seymour, iar Charles moștenea un prefix oarecare.

Onorabilul Charles Seymour se enerva cumplit ori de cîte ori îi auzea pe alții adresîndu-i-se politicoși fratelui său cu „my lord".

La Eton, Charles continuă să strălucească, terminînd ca șef de promoție, după care primi un post la catedra de istorie de la Christ Church din Oxford. Rupert absolvi și el, fără a-i fi impresionat cîtuși de puțin pe profesorii lui. La optsprezece ani, tînărul viconte se întorcea la proprietatea familiei lui din Somerset penru a-și petrece tot restul zilelor ca proprietar de pămînturi. Nu se putea spune că o persoană care moștenea 22 000 de acri era un simplu fermier.

Eliberat de povara fratelui său, Charles evolua la Oxford cu aerul că pentru el universitatea nu mai prezenta nici un interes. Zăbovea toată ziua citind despre faptele strămoșilor lui, iar în weekend se ducea la petreceri sau la vînătoare. Cum nimeni nu crezuse nici măcar o clipă că Rupert avea să intre în lumea marilor afaceri, era de la sine înțeles că, o dată ce pleca de la Oxford, Charles urma să devină stîlpul Băncii Seymour : mai întîi ca director și apoi ca președinte, cu toate că acțiunile familiei aveau să-i revină exclusiv lui Rupert.

Planul de viață „bine hotărît" se clătină însă într-o seară, cînd onorabilul Charles Seymour a fost tîrît de o studentă nubilă de la Somerville la o adunare a studenților de la Oxford, unde urma să fie ascultată o moțiune în opt puncte intitulată „Prefer Camera Comunelor". Președintele Ligii studențești locale reușise să-l aducă pe primul ministru, Sir Winston Churchill, ca să o citească.

Charles stătea în colțul sălii înțesate de studenți, toți fascinați de calitățile oratorice ale cunoscutului om politic. Nu-și putea dezlipi ochii de la cel care condusese atît de abil țele celui de-al doilea război mondial și care ținea acum un discurs inteligent și hotărît, deși nu se putea abține să nu se gîndească din cînd în cînd cum ar fi fost dacă, dintr-un accident al sorții, Churchill s-ar fi născut al nouălea duce de Marlborough. Așa cum era, domina scena politică mondială de trei decenii, după ce refuzase toate titlurile ereditare oferite de patria recunoscătoare, inclusiv pe acela de duce al Londrei.

Din acel moment, Charles nu se mai gîndi la sine ca la un oarecare onorabil — ambiția lui supremă fiind acum mai presus de titluri.

Un alt student care-l asculta pe Churchill în acea seară se gîndea tot la viitor, dar nu înghesuit între colegi într-un capăt de sală. Tînărul înalt, îmbrăcat într-un frac alb, era pe podium, așezat pe un scaun comod, așa cum se cuvenea să stea președintele Ligii studențești.

Deși Simon Kerslake era primul născut, în comparație cu Charles Seymour avusese parte de puține avantaje. Ca singur fiu al unui avocat, înțelesese de timpuriu cîte sacrificii făcuse tatăl lui, pentru ca el să beneficieze de studii la școli particulare. Părintele său decedase în timpul ultimului an de studii ale lui Simon la Lancing College, lăsîndu-i văduvei o modestă dotă anuală și o uriașă pendulă MacKinley, de pe vremea bunicului. Mama lui Simon vînduse pendula la o săptămînă după funeralii, pentru ca fiul ei să-și poată încheia ultimul an, urmînd și cursurile suplimentare de care ceilalți băieți beneficiau oricum. Spera ca, măcar așa, fiul ei să aibă o șansă în plus pentru universitate.

De cînd învățase să meargă, Simon își dorise mereu să-i depășească pe ceilalți. Americanii l-ar fi caracterizat drept un „învingător", deși cei din preajmă îl considerau violent, chiar arogant, datorită pornirilor lui invidioase. În ultimul semestru de la Lancing, Simon nu fusese desemnat șef de promoție și încă nu putea să-i ierte directorului lipsa de

previziune. În același an, după ce completase un formular și avusese un interviu la Magdalen, o circulară îl anunța că nu fusese primit la Oxford; era o hotărîre cu care Simon nu se putea împăca.

O altă scrisoare din aceeași zi îl informa că primise o bursă la Universitatea din Durham, dar pe aceasta o refuzase, returnînd scrisoarea.

— Un viitor prim-ministru nu studiază la Durham, îi spusese mamei lui.

— Dar la Cambridge? îl întrebă ea, spălînd liniștită vasele.

— Acolo n-au tradiție politică, îi răspunse Simon.

— Dar chiar n-ai nici o șansă la Oxford?

— N-am spus asta, mamă, zise tînărul. O să fiu student la Oxford încă din prima zi de curs.

După optsprezece ani de imense ambiții, doamna Kerslake învățase să nu mai întrebe „Dar cum o să reușești?".

Cu aproximativ patrusprezece zile înainte de începerea primului semestru la Oxford, Simon închirie o cameră modestă într-o casă de oaspeți undeva pe lîngă Iffley Road. Pe măsuța din colțul camerei în care avea de gînd să rămînă se afla lista tuturor facultăților, pe care o împărți în șase coloane, propunîndu-și să viziteze trei în fiecare dimineață și trei în fiecare după-amiază, pînă ce avea să adune toate răspunsurile la întrebarea „Ați acceptat cumva în anul I studenți care nu se mai pot prezenta?".

În cea de-a patrusprezecea după-amiază, cînd îndoiala începuse deja să i se cuibărească în suflet și Simon se întreba dacă nu era cazul să facă un drum pînă la Cambridge, sosi primul răspuns afirmativ.

Cel care se ocupa de admiteri la Worcester College își scoase ochelarii de pe nas și zăbovi privindu-l pe tînărul înalt, cu un moț rebel căzut pe frunte. Alan Brown era al douăzeci și doilea profesor universitar pe care Kerslake îl vedea în ultimele două zile.

— Da, îi răspunse. Pentru că un tînăr de la Nottingham High School, căruia i-am oferit un loc aici, a murit într-un accident de motocicletă acum o lună.

— Și la ce... la ce curs era înscris ?

Lui Simon îi tremura glasul, deși nu-i stătea în fire. Se ruga să nu fie chimie, antropologie sau limbi clasice. Alan Brown studie un fișier de pe birou, savurînd vizibil acel mic interogatoriu. Aruncă o privire cartonașului din fața lui.

— La istorie, răspunse.

Pulsul lui Simon atinse 120 de bătăi pe minut.

— Tocmai am ratat un loc la Magdalen, la Facultatea de științe politice, filosofie și economie. Ați putea să mă primiți pe mine pe locul rămas vacant ?

Profesorul nu-și putu reține un zîmbet. În douăzeci și patru de ani nu auzise niciodată o asemenea cerere.

— Numele ? îl întrebă, punîndu-și ochelarii la loc pe nas ca și cum de-abia acum ar fi intrat în miezul unei afaceri spinoase.

— Simon John Kerslake.

Dr. Brown ridică receptorul telefonului din dreapta lui și formă un număr.

— Nigel, spuse, sînt Alan Brown. I-ai oferit vreodată unui tip pe nume Kerslake un loc la Magdalen ?

Doamna Kerslake nu a fost deloc mirată cînd fiul ei a fost ales președinte al Ligii studențești de la Oxford. La urma urmei, glumea ea, era doar o altă piedică înlăturată de pe drumul către postul de prim-ministru — Gladstone, Asquith... Kerslake ?

Ray Gould se născuse într-o cămăruță fără ferestre, situată deasupra băcăniei tatălui lui din Leeds. În primii nouă ani de viață împărțise aceeași încăpere cu bunica lui suferindă, pînă cînd aceasta muri la vîrsta de șaizeci și unu de ani.

Apropierea de bătrîna care-și pierduse soțul în război i s-a părut mai întîi plină de mister. Asculta vrăjit poveștile despre eroicul ei soț, îmbrăcat într-o uniformă kaki — o uniformă împăturită acum cu grijă și așezată în sertarul de

jos al scrinului, dar care putea fi văzută în pozele *sepia* de pe noptieră. Însă poveștile bunicii îl întristau treptat, pe măsură ce își dădea seama că de peste treizeci de ani era văduvă. Pînă la urmă, înțelese că soarta ei era tragică, pentru că trăia numai între cele patru ziduri ale cămăruței, înconjurată de puținele ei amintiri, printre care un plic îngălbenit din timpul războiului conținînd 500 de obligațiuni nerambursabile.

Bunica lui nu făcuse nici un testament, pentru că nepotului nu îi rămînea oricum decît încăperea. Pe negîndite, aceasta se transformă în birou — înțesat cu manuale și cărți împrumutate de la bibliotecă, pe care uita să le returneze, plătind amenzi grase din puținii bani de buzunar pe care îi avea. Dar, pe măsură ce soseau de la școală rezultatele, tatăl lui era tot mai convins că nu va putea scrie pe firma de deasupra băcăniei „Gould și Fiul".

La scurt timp după cea de-a unsprezecea sa aniversare, Ray reuși primul la Roundhay School. Îmbrăcat în cea dintîi pereche de pantaloni lungi — scurtați puțin de mama lui — și purtînd ochelari cu rame de baga care îi erau puțin cam mari, porni spre noua școală. Mama lui spera că mai erau și alți băieți la fel de firavi și plăpînzi ca al ei și că părul lui roșu și ondulat nu-l va expune mereu glumelor.

La sfîrșitul primului trimestru, Ray află cu surprindere că era mult mai bun decît toți ceilalți colegi, directorul considerînd că este mai prudent să-l avanseze cu o clasă — „ca să-l mai punem la treabă" — după cum le explicase părinților lui.

La sfîrșitul acelui an, petrecut în cea mai mare parte la școală, Ray reuși să fie al treilea din clasă și primul la latină și la engleză. Doar la preselecția pentru echipele sportive ieși pe ultimul loc la toate sporturile, întrucît oricît de strălucitoare i-ar fi fost mintea, ea nu părea să se coordoneze cu trupul. Totuși, cea mai mare realizare din acel an a fost cîștigarea premiului întîi la concursul de compuneri pe școală, fiind cel mai tînăr cîștigător din istoria concursului.

În fiecare an, cîștigătorului i se cerea să-și citească compunerea în fața unui auditoriu larg compus din elevi și părinți. Înainte de concurs, Ray repetase pentru acest moment în singurătatea micului său dormitor-birou, temîndu-se că nu va fi suficient pregătit dacă va aștepta anunțarea cîștigătorului.

Dirigintele lui Ray le spusese tuturor elevilor că își puteau alege orice temă, dar că era bine dacă lucrările reflectau o experiență personală deosebită. Șase săptămîni mai tîrziu, pe biroul lui se aflau treizeci și șapte de compoziții. După ce citi compunerea lui Ray despre viața bunicii, petrecută în cămăruța de deasupra băcăniei, dirigintele nici nu mai băgă în seamă celelalte lucrări. Deși se străduise să le citească pe toate, nu ezită să recomande pentru premiu compunerea lui Gould. Singura sa rezervă a fost, după cum i-a mărturisit lui Ray, legată de titlu. Băiatul îi mulțumi pentru sfat, dar îl păstră neschimbat.

În dimineața hărăzită lecturii publice, amfiteatrul școlii era înțesat cu cei șapte sute de elevi și părinții lor. După ce directorul termină de vorbit și ecoul aplauzelor se stinse, acesta anunță :

— Îl invit acum să-și citească compoziția pe cîștigătorul concursului nostru — Ray Gould.

Ray se ridică de pe scaunul său și înaintă sigur de el spre podium. Privi către cele două mii de fețe nerăbdătoare, dar fără a fi impresionat cîtuși de puțin, pentru că nu prea vedea mai departe de rîndul al treilea. În momentul cînd dezvălui titlul, cîțiva dintre elevii mai mici chicotiră, silindu-l pe Ray să sară peste primele rînduri. Dar cînd termină de citit și ultima pagină, toată lumea amuțise și după paragraful final a fost ovaționat pentru prima oară în viață.

Ray Gould, băiatul de doisprezece ani, părăsi podiumul pentru a-și îmbrățișa părinții aflați în sală. Mama lui stătea cu capul în jos, dar Ray îi vedea lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji. Tatăl lui încerca să-și ascundă emoția. Aplauzele continuară chiar și după ce Ray își reluă locul lîngă ei, așa că

plecă și el capul pentru a privi titlul compunerii premiate: „Primele schimbări pe care le voi face cînd voi deveni prim-ministru".

Andrew Fraser participase la primul său miting politic încă de cînd se afla în cărucior. Într-adevăr, fusese lăsat pe coridor, în timp ce părinții lui se aflau pe scena unei săli în care era curent, și înțelesese repede că totdeauna aplauzele coincideau cu întoarcerea mamei lui. Dar ceea ce nu știa Andrew era că tatăl lui, cel mai bun mijlocaș la grămadă pe care-l dăduse Scoția după primul război mondial, tocmai terminase de vorbit în fața cetățenilor din circumscripția Carlton, făcînd un ultim efort pentru a obține un loc în consiliul municipal. La vremea aceea, puțini vedeau în Duncan Fraser altceva decît un erou al rugby-ului, drept care rată un loc în Partidul Conservator,chiar dacă îi lipsiră mai puțin de o sută de voturi. Trei ani mai tîrziu, Andrew, un copil robust de patru ani, avea voie să stea în spatele tuturor sălilor, destul de goale, prin care mama lui se perinda pentru a-și susține soțul, care candida din nou. De această dată, discursurile lui Duncan Fraser impresionară la fel de mult ca lungile lui pase, încît obținu, cu 207 voturi, un loc în consiliul municipal.

Succesele obținute și eforturile permanente depuse în numele alegătorilor lui îl ajutară pe consilierul Fraser să-și păstreze poziția și în următorii nouă ani. La treisprezece ani, Andrew, un băiat îndesat și rotofei, cu părul negru și o expresie dîrză, pe care nimeni nu i-ar fi putut-o înlătura de pe figură, avea deja cunoștințe despre politica locală, astfel încît și-a putut ajuta tatăl la organizarea celei de a cincea campanii electorale, o campanie în care nici un partid nu-l mai privea ca pe un consilier oarecare.

La Liceul sportiv din Edinburgh nu a fost o surpriză pentru nimeni faptul că Andrew devenise șeful cercului de discuții libere ; toți au fost impresionați cînd echipa de rugby cîștigă sub conducerea lui marele trofeu școlar scoțian. Deși

Andrew nu avea să fie niciodată mai înalt de 1,75, toți acceptau ideea că era cel mai bun mijlocaș la grămadă, de cînd tatăl lui fusese ales căpitan al echipei școlii în 1919.

Apoi s-a înscris la universitate pentru a urma cursuri de științe politice, iar în anul al III-lea a fost ales președinte al Ligii studențești și căpitan al echipei de rugby.

Cînd Duncan Fraser a devenit lord-primar al orașului Edinburgh, ceremonia s-a desfășurat la Londra, unde a fost înnobilat de către Maiestatea sa, Regina. Andrew tocmai terminase ultimele examene și asistă împreună cu mama lui la investitura de la Palatul Buckingham. După ceremonie, Sir Duncan trecu pe la Camera Comunelor pentru a onora un angajament față de un consilier al său, Ainslie Munro. După dejun, Munro îl informă pe Sir Duncan că era pentru ultima oară cînd candida în circumscripția Carlton, deci putea începe să caute un înlocuitor. Sir Duncan ridicase sprîncenele a mirare, dar savurînd în gînd ideea că fiul său va putea deveni într-o bună zi succesorul lui Munro în Parlament.

După ce Andrew termină cu succes facultatea, rămase la universitate pentru a-și definitiva teza cu titlul „Istoria Partidului Conservator în Scoția". Intenționa să aștepte ca tatăl lui să depășească perioada de trei ani a investiturii, pentru a-l informa asupra hotărîrii surprinzătoare pe care o luase în timpul cercetărilor pentru completarea tezei de doctorat. Dar, în momentul cînd Ainslie Munro anunță oficial că nu mai candidează, Andrew înțelese că, dacă voia să-i ia locul, sosise timpul să-și dezvăluie adevăratele sentimente.

„Aschia nu sare departe de trunchi" anunța titlul unui articol din pagina de mijloc a ziarului „Edinburgh Evening News", care aprecia că Andrew Fraser era candidatul care ar fi ajutat Partidul Conservator să-și mențină poziția. Temîndu-se că mai-marii orașului l-ar putea considera pe Andrew prea tînăr, Sir Duncan le reaminti la prima ședință de selecție că opt prim-miniștri scoțieni ajunseseră în Parlament înainte să fi împlinit treizeci de ani. Cu satisfacție, remarcă faptul că toți cei de față îi împărtășeau punctul de

vedere. În seara respectivă, odată ajuns acasă, Sir Duncan îl anunță pe fiul său că dorește să ia împreună prînzul a doua zi la New Club, pentru a discuta despre campania electorală.

— Gîndește-te la asta, spuse Sir Duncan după ce mai comandă un pahar cu whisky. Tatăl și fiul de aceeași parte a baricadei. Va fi o zi mare pentru Partidul Conservator din Edinburgh.

— Ca și pentru laburiști, răspunse Andrew, privindu-și tatăl drept în ochi.

— Nu cred că înțeleg, spuse lordul-primar.

— Tată, nu am de gînd să candidez pentru conservatori. Eu sper să fiu candidatul laburiștilor, dacă ei mă acceptă.

Lui Sir Duncan nu-i venea să creadă.

— Dar ești conservator de cînd te-ai născut! rosti el, ridicînd tonul.

— Nu, tată, răspunse Andrew liniștit. Tu ești conservator de cînd m-am născut eu.

CARTEA ÎNTÎI

1964 — 1966. BĂNCILE DIN SPATE

1

Miercuri, 10 decembrie 1964

Președintele se ridică pentru a avea o privire de ansamblu a Camerei Comunelor. Își aranjă roba de mătase neagră și își potrivi nervos peruca pudrată care îi ascundea începutul de chelie. Parlamentul se întinsese la discuții în timpul unei runde de interpelări ale primului-ministru, iar el fusese încîntat să observe că se făcuse trei și jumătate. Venise timpul pentru a trece la următoarele chestiuni de pe ordinea de zi.

Așteptă răbdător, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt, pînă cînd cei peste cinci sute de membri prezenți se așezară și rosti solemn :

— Să poftească membrii care doresc să depună jurămîntul.

Adunarea își îndreptă privirile de la vorbitor către spatele încăperii, ca la un meci de tenis. Acolo se afla la bară cîștigătorul primelor alegeri anticipate ținute după ce Partidul Laburist formase guvernul cu două luni mai înainte. Noul membru, încadrat de doi susținători, făcu patru pași înainte. Ca o gardă bine instruită, cei trei se opriră și își înclinară capetele. Noul-venit, un bărbat de 1,90 m înălțime, arăta ca o persoană născută și crescută printre conservatori, cu o figură impunătoare și o ținută demnă, purtîndu-și părul blond pieptănat cu grijă pe spate. Îmbrăcat într-un costum gri închis, la două rînduri, la care își asortase o cravată în culorile castaniu și albastru, el continua să înainteze, trecînd printre două rînduri de bănci despărțite de un culoar îngust cît o sabie pusă în lungime, spre masa lungă la capătul căreia se afla jilțul președintelui camerei.

Desprinzîndu-se de secundanți, el trecu pe lîngă reprezentanții guvernamentali, păşind peste picioarele primului ministru şi cele ale ministrului de externe, pentru a ajunge la secretarul care îi înmînă textul jurămîntului.

Ţinînd cartonaşul în mîna dreaptă, pronunță cuvintele clar şi răspicat, de parcă ar fi rostit un legămînt de cununie :

— Eu, Charles Seymour, jur credință şi supunere Majestății Sale, Regina Elizabeta, moştenitorilor şi succesorilor săi legali şi de drept, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Bravo, bravo ! se auzi dinspre colegii săi din cealaltă parte, în timp ce noul membru al parlamentului se apleca pentru a semna în registrul de arhivă, o carte îngălbenită de vreme.

Charles fu prezentat preşedintelui de către secretar. Apoi noul membru se înclină în faţa acestuia.

— Bine aţi venit în casa Parlamentului, domnule Seymour, spuse preşedintele, strîngîndu-i mîna. Sper că veţi rămîne printre noi mulți ani de-acum înainte.

— Mulțumesc, domnule preşedinte, răspunse Charles, înclinîndu-se pentru ultima oară, înainte de a trece în spatele jilțului acestuia.

Se purtase în timpul scurtei ceremonii exact aşa cum îl învățase, afară pe hol, organizatorul parlamentar conservator.

Dincolo de jilțul preşedintelui, ferit de alți ochi, îl aştepta liderul opoziției, Sir Alec Douglas-Home, care, la rîndul său, îi strînse călduros mîna :

— Felicitări pentru această splendidă victorie, Charles. Sînt sigur că ai multe de oferit partidului nostru şi, de ce nu, țării noastre.

— Vă mulțumesc, răspunse noul membru al Camerei Comunelor şi, după ce aşteptă ca Sir Alec să-şi reia locul pe banca din faţă a opoziției, urcă pe scara laterală pentru a-şi găsi un loc pe rîndul de bănci lungi şi verzi din spate.

În următoarele două ore de activitate parlamentară, Charles asistă la dezbateri cu o senzație amestecată de emoție şi veneraţie. Pentru prima oară în viaţă obținuse ceva care nu i se cuvenea de drept sau care nu-i fusese oferit pe

tavă. Privind către balconul vizitatorilor, își văzu soția, Fiona, tatăl, cel de-al paisprezecelea duce de Bridgwater, și fratele, vicontele Seymour, cu fețele strălucind de mîndrie. Charles se reîntoarse pe prima treaptă a scării. Un zîmbet îi lumina figura — numai cu șase săptămîni înainte se temuse că aveau să treacă mulți ani pînă cînd ar fi urmat să ocupe un loc în Camera Comunelor.

La alegerile generale desfășurate cu două luni mai înainte, Charles candidase pentru o circumscripție minieră din sudul Țării Galilor, cu o impresionantă majoritate laburistă.

— Va fi o experiență utilă și te va unge și pe suflet, îl asigurase vicepreședintele care se ocupa de candidați la Biroul Central al Conservatorilor. Se dovedi că avuse dreptate în ambele privințe, căci Charles savura cursa electorală și reuși să reducă majoritatea laburistă de la 22 300 la 20 000. Soția lui apreciase că fuseseră doar primii pași, dar apoi nici nu a fost nevoie de altceva pentru ca partidul să înainteze numele lui Charles pentru poziția din Sussex Downs în locul lui Sir Eric Koops, care murise în urma unui atac de inimă la doar cîteva zile după ce Parlamentul apucase să se întrunească în plen. După șase săptămîni, Charles Seymour se afla în Camera Comunelor cu o majoritate personală de 20 000.

Charles mai ascultă un discurs și acum se pregătea să plece. Stătea singur în hol, neștiind de unde să înceapă. Un alt tînăr parlamentar se îndreptă hotărît spre el :

— Dați-mi voie să mă prezint, spuse necunoscutul, părînd a fi un confrate conservator. Mă numesc Andrew Fraser. Sînt reprezentantul laburist pentru Edinburgh Carlton și mă gîndeam că poate nu v-ați găsit încă un partener.

Charles recunoscu că așa era. Organizatorul parlamentar conservator tocmai îi explicase că majoritatea parlamentarilor făcea pereche la vot cu cineva din opoziție și că ar fi fost indicat dacă și-ar fi găsit o persoană de vîrsta lui. În cazul chestiunilor de importanță secundară, parteneriatul permitea membrilor să absenteze de la vot și să se întoarcă acasă în sînul familiei înainte de miezul nopții. Însă nimeni nu avea

voie să lipsească de la votare atunci cînd se dezbăteau probleme de maximă importanță.

— Aș fi încîntat să vă fiu partener, răspunse Charles. Trebuie oare să întreprind vreun demers oficial în acest scop ?

— Nu, zise Andrew, privindu-l țintă. O să vă trimit o telegramă oficială de confirmare, la care v-aș ruga să-mi răspundeți comunicîndu-mi toate numerele de telefon unde v-aș putea găsi. Mă puteți anunța ori de cîte ori lipsiți de la o ședință de votare.

— Înțelegerea noastră sună convenabil, se declară de acord Charles, în timp ce un personaj rotofei, îmbrăcat într-un costum gri deschis, cămașă albastră și papion cu picățele roz, se rostogolea către el.

— Bine ai venit la club, Charles, spuse Alec Pimkin. Dacă mă însoțești la un pahar în fumoar, o să-ți spun pe scurt cam cum funcționează afurisita asta de instituție.

— Mulțumesc, acceptă Charles, ușurat să întîlnească un cunoscut.

Andrew zîmbi auzindu-l pe Pimkin spunînd : „E din nou ca la școală, bătrîne", în timp ce cei doi conservatori se îndreptau către fumoar. Andrew presupuse că în curînd Charles Seymour avea să fie cel care îl va arăta „vechiului camarad de școală" cum funcționa de-adevăratelea afurisita de instituție.

La rîndul său, Andrew părăsi holul parlamentarilor, dar nu pentru a căuta ceva de băut. Trebuia să asiste la o întrunire a reprezentanților laburiști din Parlament, la care se discuta ordinea de zi a acelei săptămîni. Plecă grăbit.

Andrew fusese votat în unanimitate drept candidatul laburist pentru circumscripția Edinburgh Carlton și luase acest loc de la conservatori, obținînd cu 3 419 voturi mai mult. După expirarea mandatului de lord-primar, Sir Duncan își reluase locul în Consiliul municipal. În șase săptămîni, Andrew — mezinul Camerei — își făcuse repede un nume, încît reprezentanților mai vechi le venea greu să creadă că era doar un novice.

Odată ajuns la ședința partidului său de la etajul al doilea al Camerei Comunelor, Andrew se așeză pe un scaun liber

din spate pentru a-l asculta pe organizatorul parlamentar trecînd în revistă chestiunile săptămînii următoare. Din nou auzea numai de sesiuni extraordinare. Privi foaia de hîrtie pe care o avea în față. Dezbaterile programate pentru marți, miercuri și joi erau subliniate cu trei linii groase; numai lunea și joia erau cu două linii, ceea ce însemna că dacă s-ar fi înțeles cu Charles Saymour, ar fi putut lipsi. Era adevărat că Partidul Laburist preluase din nou puterea după treisprezece ani, cu o majoritate doar de patru și un program legislativ complet, dar se dovedea că pentru membrii săi era aproape imposibil să se culce, în timpul săptămînii, mai devreme de miezul nopții.

De îndată ce organizatorul parlamentar se așeză, prima persoană care țîșni în picioare fu Tom Carson, noul reprezentant al circumscripției docherilor din Liverpool. El lansă o tiradă de injurii la adresa guvernului, pe motiv că se purtau din ce în ce mai mult ca niște conservatori. Murmurul și discuțiile cu glas scăzut care-i acompaniară discursul demonstrau că lumea nu-i prea împărtășea punctul de vedere. Tom Carson se lansase, la rîndul lui, destul de rapid, aceasta și pentru că își atacase pe față propriul partid încă din prima zi.

— *Enfant terrible,* rosti încet persoana din dreapta lui Andrew.

— Eu nu l-aș caracteriza așa, spuse Andrew. N-aș folosi o expresie atît de lungă.

Bărbatul cu păr roșu și ondulat zîmbi, în timp ce Carson perora în continuare. După cele șase săptămîni care trecuseră, reputația lui Ray Gould era aceea de a fi unul dintre intelectualii partidului și, din acest motiv, unii dintre parlamentarii mai vechi îl priveau cu suspiciune, cu toate că puțini se îndoiau de faptul că urma să fie primul promovat dintre nou-veniți. Puțini reușiseră să-l cunoască cu adevărat pe Raymond, fiindcă era deosebit de rezervat pentru o persoană care alesese viața publică. Dar, cu o majoritate de peste 10 000 de voturi, în circumscripția lui din Leeds North, părea hărăzit unei cariere de lungă durată.

Raymond fusese desemnat drept candidat unic dintr-un lot de treizeci și șapte, dovedindu-se mult mai bine pregătit decît unul din șefii sindicali locali pe care ziarele îl socotiseră drept marele favorit. Oamenilor simpli din Yorkshire le plăceau persoanele care stăteau în banca lor și Raymond spusese încă de la început — exagerîndu-și accentul de Yorkshire — că studiase la Roundhay, chiar dacă nu era pe placul comitetului. Dar, într-adevăr, în favoarea sa fusese faptul că refuzase o bursă la Cambridge. Explicația dată: dorise să-și continue studiile la Universitatea din Leeds.

Raymond terminase dreptul ca șef de promoție la Leeds și apoi se mutase la Londra pentru a-și continua stagiatura ca practicant la Lincoln's Inn. După doi ani, Raymond intrase într-un important birou de avocatură și devenise un tînăr consilier foarte căutat. Din acel moment, proveniența sa familială deveni un subiect de discuție rar abordat în cercul său de prieteni aleși pe sprînceană, iar prietenii care i se adresau cu „Ray" primeau ca replică la acest familiarism un rece „Raymond".

După răspunsul la ultima întrebare, întrunirea luă sfîrșit, iar Raymond și Andrew ieșiră din încăpere — Andrew îndreptîndu-se către micul lui birou de la același etaj pentru a-și scrie corespondența, iar Raymond către Cameră, unde spera să-și poată rosti primul discurs. Așteptase răbdător momentul cînd își va putea exprima punctul de vedere asupra pensiilor văduvelor și a despăgubirilor pentru obligațiunile emise de trezorerie în timpul războiului, iar dezbaterea în curs despre mersul economiei era o ocazie perfectă. Președintele îi trimisese o telegramă în cursul dimineții, în care îi scrisese că speră să-l caute pe seară.

Raymond petrecuse multă vreme în Cameră, studiind cu atenție procedurile și remarcînd cît de diferit era totul față de tribunal. F.E. Smith avusese dreptate cînd descria Camera Comunelor ca pe o sală de tribunal gălăgioasă, în care se aflau peste șase sute de juranți și nici urmă de judecător. Raymond ura calvarul acestui prim discurs; argumentația

seacă a discursurilor sale fusese dintotdeauna pe placul judecătorilor și nu al juraților.

Cînd se apropie de Cameră, un aprod îi dădu un bilet de la Joyce, soția sa. Tocmai găsise un loc la balconul vizitatorilor pentru a putea asista la discurs. După ce-l citi în grabă, Raymond mototoli biletul și îl aruncă în coș, după care grăbi pasul către Cameră.

Un reprezentant conservator care tocmai se pregătea să iasă îi ținu ușa deschisă.

— Mulțumesc, spuse Raymond.

Simon Kerslake îi zîmbi amabil, încercînd fără succes să-și amintească numele lui. Odată ajuns în hol, el verifică la mesaje dacă nu cumva luminița de sub numele său era aprinsă. Nu era, așa că își continuă drumul către ușile turnante din dreapta și apoi către parcarea unde se aflau mașinile parlamentarilor. După ce-și găsi mașina, o porni spre Spitalul St. Mary's, de unde urma să-și ia soția. Nu prea apucaseră să se vadă în ultimele șase săptămîni de cînd Simon intrase în Parlament, fapt care făcea mai plăcut gîndul la întîlnirea lor din acea seară. Simon considera că situația avea să rămînă tensionată pînă la următoarele alegeri generale și pînă cînd un partid cîștiga cu o majoritate de voturi evidentă. Lucru de care se temea însă cel mai mult — dat fiind faptul că fusese ales cu o majoritate infimă de voturi — era acela că majoritatea respectivă nu avea să se gîndească la el și cariera lui se va încheia într-un timp record. După o guvernare conservatoare atît de lungă, noua conducere laburistă avea forțe proaspete, idei noi și urma să-și sporească numărul susținătorilor de îndată ce primul-ministru avea să plece din țară.

După ce trecu de Hyde Park Simon se îndreptă către Marble Arch, amintindu-și cum devenise membru al Parlamentului. După ce își terminase studiile la Oxford, se înrolase pentru doi ani în Garda națională din Sussex, terminîndu-și serviciul militar cu gradul de locotenent-major. După o scurtă vacanță, se angajase la BBC. Lucrase cinci ani acolo, la secțiile teatru, sport și știri interne, înainte de a deveni

producător al emisiunii „Panorama". În timpul acelor primi ani la Londra, închiriase un apartament modest în Earl's Court și, continuînd să fie preocupat de politică, se înscrisese în Grupul de Orientare Conservatoare. Ca secretar al grupului, fusese de mare ajutor la organizarea unor întruniri, la tipărirea de broșuri și afișe publicitare și la redactarea unor discursuri pentru conferințele duminicale, după care fusese chemat în timpul alegerilor din 1959, să lucreze la Comisia Centrală ca secretar personal al președintelui organizației.

Doi ani mai tîrziu, Simon o cunoscuse pe Elizabeth Drummond în timpul unei mese rotunde organizate de „Panorama" despre activitatea Sistemului Național de Sănătate, emisiune la care fusese invitată să participe. La cocteilul dinaintea emisiunii, Elizabeth îi spusese clar lui Simon că nu avea încredere în oamenii din mass media și că-i detesta pe politicieni. După un an s-au căsătorit. De atunci, Elizabeth născuse doi băieți și continuase să profeseze ca medic.

Simon părăsise BBC-ul oarecum pe neașteptate, cînd în vara lui 1964 i se oferise șansa de a candida în mica circumscripție din Coventry. La alegerile generale cîștigase cu o majoritate de 918 voturi.

Simon trase în dreptul porții spitalului și se uită la ceas. Venise cu cîteva minute mai devreme. Își dădu la o parte șuvița de păr de pe frunte și începu să se gîndească la seara care tocmai începea. El și Elizabeth sărbătoreau patru ani de căsnicie și îi pregătise nevestei sale mai multe surprize. Urmau să cineze la Mario & Franco, să meargă la dans la Establishment Club, apoi împreună, acasă, pentru prima oară după mai multe săptămîni.

— Hm, exclamă el, savurînd perspectiva.

— Salut, străinule, îi spuse doamna care sări în mașină pe locul de lîngă el și îl sărută.

Simon o privi lung pe femeia cu zîmbet fermecător și păr lung și blond, ondulat în dreptul umerilor. Se uitase lung

după ea cînd o văzuse prima oară la „Panorama“ cu cinci ani în urmă și încă nu se săturase să o tot privească.

Răsuci cheia în contact.

— Vrei să auzi o veste bună ? o întrebă și, fără a-i da timp să răspundă, adăugă : Astă-seară avem treabă. Adică cinăm la Mario & Franco, dansăm la club, mergem acasă și...

— Dar tu vrei s-auzi o veste proastă ? îl întrebă Elizabeth, fără a-l lăsa, la rîndul ei, timp să-i răspundă. E personal prea puțin la spital din cauza epidemiei de gripă. Trebuie să mă întorc la slujbă înainte de ora zece.

Simon opri motorul.

— Atunci, ce preferi ? o întrebă. Cină, dans sau direct acasă ?

Elzabeth începu să rîdă.

— Avem trei ore la dispoziție, zise. Deci s- ar putea să găsim timp și pentru cină.

2

Raymond Gould privea mirat invitația. Nu fusese niciodată în casa de la numărul 10 de pe Downing Street. În ultimii treisprezece ani, puțini socialiști intraseră acolo. Îi întinse soției sale, peste masă, invitația scrisă în relief.

— S-o primesc sau s-o refuz, Ray ? îl întrebă ea cu un marcat accent de Yorkshire.

Era singura persoană care îi mai spunea Ray, dar încercarea ei de a face o glumă îl irită. Tragediile grecești erau fondate pe o „greșeală fatală", iar el știa clar care fusese aceasta pentru el.

O cunoscuse pe Joyce la o petrecere oferită de surorile medicale de la Leeds General Infirmary. Nu voise să meargă, dar un prieten de la Roundhay, student în anul al doilea, îl convinsese că aveau să se distreze de minune. La școală nu-l prea interesau fetele, mai ales că mama lui nu scăpa nici o ocazie să-i bage în cap că va avea timp de asta după absolvire. Absolvise liceul cu senzația că era ultimul virgin din toată universitatea.

Rămăsese singur mult timp într-un colț al încăperii împodobite cu baloane dezumflate și hîrtie creponată lucioasă. Sorbea apatic cu paiul dintr-un amestec de bere și limonadă. De cîte ori prietenul lui apărea de pe ringul de dans — de fiecare dată cu altă fată — Raymond îi zîmbea larg. Cu ochelarii în buzunar, nici nu era sigur că zîmbește aceleiași persoane. Începuse să se gîndească la ce oră ar fi potrivit să plece, fără a rămîne cu senzația că întreaga seară fusese un fiasco. Și nici nu i-ar fi răspuns la întrebare, dacă accentul ei nu i-ar fi sunat cunoscut.

— Și tu ești student ?

— Cine mai e student ? întrebă, evitînd să o privească.

— Prietenul tău, sosi răspunsul.

— Da, răspunse el, uitîndu-se la fata pe care o bănuia a fi de aceeași vîrstă.

— Eu sînt din Bradford.

— Iar eu din Leeds, îi răspunse, conștient că se făcuse roșu ca un rac.

— Pe mine mă cheamă Joyce, continuă ea.

— Pe mine Ray — Raymond, zise el.

— Vrei să dansăm ?

Voise să-i spună că nu prea se avîntase pe un ring de dans pînă atunci, dar nu avu curaj. Se pomeni că se ridică și se lasă manevrat de ea, ca o marionetă, spre dansatori. Și el, care se crezuse un conducător înnăscut !

Odată ajunși pe ringul de dans, o privi pentru prima oară cu atenție. Arăta destul de bine și orice tînăr normal din Yorkshire ar fi fost de acord cu asta. Avea peste 1,70 înălțime, iar părul castaniu prins într-o coadă de cal se potrivea cu ochii căprui închiși, conturați cam cu prea mult negru. Avea un ruj roz, asortat la fusta mini care descoperea două picioare foarte atrăgătoare. Păreau și mai atrăgătoare cînd se rotea în ritmul muzicii unei formații alcătuite din patru studenți. Raymond descoperi că, dacă o învîrtea pe Joyce foarte tare, îi putea vedea partea de sus a ciorapilor, încît zăboviră pe ring mult mai mult decît și-ar fi închipuit el vreodată că e posibil. După ce cvartetul își puse deoparte instrumentele, ea îl sărută, luîndu-și la revedere. El se întoarse tăcut în cămăruța de deasupra băcăniei.

Duminica următoare, făcu o încercare de a se revanșa. Raymond o invită la o plimbare cu barca pe Aire, dar nici aici n-a fost mai breaz ca la dans, fiind depășit de tot ce mișca pe rîu, inclusiv de un înotător care se antrena. Pîndea cu coada ochiului așteptîndu-se să audă rîsetele ei batjocoritoare, dar Joyce zîmbi doar și sporovăi despre cît îi era de dor de Bradford și cum și-ar dori să fie soră medicală acolo. După doar cîteva săptămîni petrecute la universitate, Raymond își dădu seama că avea chef să plece din Leeds, deși n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului. După ce

coborî din barcă, Joyce îl invită la ea să ia ceaiul împreună. El se făcu purpuriu în momentul cînd trecură pe lîngă proprietăreasă. Joyce îl împinse în sus, pe scara de piatră tocită ce ducea spre camera ei.

Raymond stătea pe marginea patului îngust, iar Joyce pregătea două cești cu ceai fără lapte. După ce se prefăcură amîndoi că beau, ea se așeză alături de el cu mîinile în poală. Se surprinse ascultînd cu atenție sirena unei ambulanțe pînă ce sunetul se stinse în depărtare. Ea se aplecă și îl sărută, luîndu-i mîna și așezîndu-i-o pe genunchiul ei.

Îi deschise buzele și limba ei i-o atinse pe a lui — senzația încercată, pentru prima dată, a fost stranie și atîțătoare, și o păstră stînd cu ochii închiși, în timp ce ea îl conduse către noua experiență, pînă ce nu se mai putu abține să nu comită ceea ce sigur mama lui ar fi considerat că e un păcat mortal.

— O să meargă mai bine data viitoare, spusese ea timid, ridicîndu-se din patul îngust, ca să-și ia hainele din grămada de pe jos. Avea dreptate — el o dorise din nou după mai puțin de o oră, iar de această dată cu ochii larg deschiși.

După șase luni, Joyce îi vorbea deja despre viitor, însă Raymond se plictisise de ea de pe atunci și pusese ochii pe o strălucită studentă în ultimul an la matematică. Matematiciana îi transmise salutări din Surrey.

Exact cînd Raymond își făcea curaj pentru a-i spune că relația lor se sfîrșise, Joyce îl anunță că e însărcinată. Dacă ar fi pus problema unui avort, tatăl lui l-ar fi atîrnat sigur într-unul din cîrligele de carne. Mama lui se consolă cu ideea că fata era din Yorkshire : la fel ca membrii comitetului local de selecție pentru cricket, doamna Gould nu suporta străinii.

Raymond și Joyce s-au cununat la catedrala St. Mary din Bradford în timpul vacanței mari. În pozele de la nuntă, Raymond arăta atît de deprimat și Joyce atît de radioasă, încît păreau mai degrabă tată și fiică, nu soț și soție. După petrecerea de nuntă, cei doi tineri căsătoriți au plecat la Dover, ca să prindă feribotul de noapte. Prima lor noapte ca domnul și doamna Gould a fost un eșec total. Lui Raymond

nu i-a priit deloc călătoria pe mare. Joyce mai spera ca Parisul să fie un loc memorabil — și așa a și fost. În a doua zi a lunii de miere, făcu un avort spontan.

— Probabil din cauza emoțiilor, zisese mama lui la întoarcere. Dar poți să mai ai copii, nu-i așa ? Și de data asta lumea n-o să mai spună că e de dinainte... se întrerupsese ea brusc.

Pe Raymond nu-l interesa alt copil. Trecuseră zece ani de la memorabila lună de miere ; plecase la Londra, devenise avocat pledant, acceptînd ideea că avea să rămînă legat de ea pentru tot restul vieții. Deși avea numai treizeci și doi de ani, Joyce nu mai avea picioarele subțiri care îl atrăseseră atît de mult altădată. De ce trebuia ca pedeapsa să fie atît de aspră pentru o greșeală de-a dreptul înduioșătoare ? punea Raymond întrebarea către cer. Cît de matur se crezuse și cît de copilărește se purtase ! Divorțul ar fi trebuit să urmeze de la sine, dar ar fi însemnat sfîrșitul ambițiilor lui politice : locuitorii din Yorkshire nu ar fi băgat în seamă un bărbat divorțat. Pînă la urmă, nu-i mergeau chiar toate atît de prost : trebuia să recunoască faptul că localnicii îl adorau, iar părinții lui erau tot atît de mîndri de Joyce pe cît erau și de el. Ea se înțelegea cu sindicaliștii și soțiile lor cu gură mare mult mai bine decît el. Totodată, trebuia să recunoască faptul că Joyce contribuise în mare măsură la victoria lui cu peste 10 000 de voturi. Se întreba doar cum putea să pară atît de sinceră tot timpul ; nu își dădea seama că ea chiar așa era.

— De ce nu-ți cumperi o rochie nouă pentru recepția din Downing Street ? o întrebă Raymond cînd terminară micul dejun.

Ea zîmbi : nu-i mai sugerase așa ceva de foarte multă vreme. Joyce nu-și mai făcea nici o iluzie în privința sentimentelor soțului ei, dar spera că îl putea ajuta să-și împlinească ambițiile nemărturisite.

În seara recepției, Joyce făcu tot ce-i stătea în putință pentru a arăta cît mai bine. Zăbovise toată dimineața la „Harvey Nichols", căutîndu-și ceva potrivit pentru acea ocazie și, în final, se opri la un taior care-i plăcuse încă de cînd

intrase în magazin. Nu-i venea chiar perfect, dar vînzătoarea o asigurase că „Doamnei îi vine minunat". Tot ce își dorea era ca remarcile lui Raymond să fie măcar pe jumătate la fel de măgulitoare. Acasă își dădu seama că nu avea cu ce să asorteze culoarea neobișnuită a taiorului.

Raymond se întoarse tîrziu de la Cameră și se arătă încîntat, văzînd-o pe Joyce deja gata în momentul în care el ieșea din baie. Se abținu să remarce că pantofii nu se potriveau cu taiorul. Pe drum recapitulă cu ea toate numele membrilor guvernului, punînd-o să le repete ca un copil.

Aerul era rece, dar plăcut. Raymond își parcă mașina Sunbeam la New Palace Yard și o luară pe jos pe Whitehall, spre Downing Street nr. 10. Un singur polițist păzea la intrare. Acesta, văzîndu-l pe Raymond, bătu doar o dată cu ciocănașul de bronz și ușa se și deschise pentru tînărul parlamentar și soția lui.

Raymond și Joyce rămaseră stingheri în hol ca niște școlari la ușa directorului. Cineva le arătă drumul către etaj. Urcară fără grabă pe scara care se dovedi a nu fi nici pe departe atît de impozantă pe cît își imaginase Raymond, trecînd pe lîngă fotografii ale foștilor prim-miniștri.

„Prea mulți conservatori", murmură el în sinea lui, privindu-i pe Chamberlain, Churchill, Eden, Macmillan și pe Home, consolîndu-se doar cu laburistul Attlee.

În capul scării, îi aștepta Harold Wilson cu pipa în gură, gata să-și întîmpine toți invitații. Pe cînd Raymond se pregătea să își prezinte soția, primul-ministru zise :

— Ce mai faci, Joyce ? Îmi pare bine că ai reușit să vii.

— Dacă am reușit ? Dar numai asta am așteptat toată săptămîna !

Francheța ei îl făcu să tresară pe Raymond, care nu remarcă rîsetul lui Wilson.

Raymond se conversă cu soția primului-ministru despre dificultatea de a convinge editurile să publice poezie, pînă cînd ea se întoarse ca să întîmpine alți oaspeți. El trecu în salon, unde intră în vorbă cu diverși miniștri, cu lideri sindicali și soțiile lor, aruncînd din cînd în cînd și cîte o privire în direcția lui Joyce, care părea a discuta în termeni foarte ami-

cali cu secretarul general al Congresului Uniunii Sindicatelor.

Se mută apoi mai aproape de ambasadorul american, care tocmai îi povestea lui Andrew Fraser cît de mult îi plăcuse Festivalul de la Edinburgh din vara aceea. Raymond îl invidia pe Fraser pentru comportamentul lui degajat și ajunsese deja la concluzia că scoțianul putea fi un rival redutabil.

— Bună seara, Raymond, îl salută acesta. L-ai cunoscut pe David Bruce ? întrebă el de parcă ar fi fost vechi prieteni.

— Nu, îi răspunse Raymond, ștergîndu-și palmele de pantaloni înainte de a întinde mîna. Bună seara, excelență, zise, bucuros să vadă că Andrew se face nevăzut. M-ar interesa să citesc ultimul raport al lui Johnson despre Vietnam, fiindcă trebuie să vă mărturisesc că escaladarea...

Andrew îl descoperise pe ministrul pentru Scoția și plecase în întîmpinarea lui.

— Cum îți mai merge, Andrew ? îl întrebă Hugh McKenzie.

— Mai bine ca oricînd.

— Și tatălui tău ?

— E în formă.

— Asta nu-i bine, glumi ministrul. Îmi creează o mulțime de probleme cu nordul și cu Comitetul de Dezvoltare a Insulelor.

— El e un tip înțelegător, de fapt, zise Andrew, chiar dacă are uneori păreri greșite.

În timp ce amîndoi rîdeau, se apropie de ei o tînără atrăgătoare, cu păr lung, castaniu. Purta o bluză albă de mătase și un tartan al clanului McKenzie.

— O cunoști pe fata mea, Alison ?

— Nu, răspunse Andrew, dînd mîna. N-am avut plăcerea.

— Eu te cunosc, spuse ea, cu un ușor accent sud-scoțian și ochi strălucitori. Andrew Fraser, omul care îmbunătățește imaginea conservatorilor. Arma lor secretă.

— Nu mai e un secret atunci, dacă și Ministerul pentru Scoția a aflat de asta, îi răspunse el.

Un majordom îmbrăcat într-o elegantă haină de gală se apropie de ei cu o tavă de argint plină de sandvișuri subțiri.

— Vrei un sandviș cu somon afumat ? îl întrebă Alison în glumă.

— Nu, mulțumesc. Am renunțat la așa ceva o dată cu trecutul meu de conservator. Dar ai grijă — dacă mănînci prea multe, n-o să mai apreciezi cina.

— Nici nu mă gîndesc să iau masa astă-seară.

— Ei, bine, atunci poate ai vrea o gustare la „Sigie's" ? o ironiză Andrew.

După o scurtă ezitare, Alison răspunse :

— Ar fi pentru prima oară cînd mă agață cineva în Downing Street nr. 10.

— Îmi displace profund lipsa de respect față de tradiție, spuse Andrew. Dar de ce n-aș rezerva o masă pentru ora opt ?

— „Sigie's" e una dintre obsesiile tale aristocratice ?

— Dumnezeule, nu, e un local prea bun pentru șleahta asta. Ce-ar fi să plecăm cam într-un sfert de oră ? Mai am ceva de vorbit cu niște persoane.

— Nici o problemă.

Îi zîmbi, iar Fraser traversă încăperea. Anii lui de experiență în trena Partidului Conservator îl învățaseră pe Andrew că trebuia să folosească din plin ocazia unui cocteil. Colegii lui din sindicat n-ar fi înțeles niciodată că scopul unui cocteil nu este doar de a mînca sandvișuri cu somon și a le îneca în whisky. Cînd se întoarse la Alison, o găsi stînd de vorbă cu Raymond Gould despre strălucita victorie a lui Johnson la sondajele de opinie.

— Încerci să-mi sufli prietena ? întrebă Andrew.

Raymond slobozi un rîs nervos și își potrivi mai bine ochelarii pe nas. O clipă mai tîrziu, Andrew o conducea pe Alison pentru a-și lua la revedere, iar Raymond se întrebă, privindu-i, dacă o să reușească vreodată să pară relaxat. O

căută prin preajma sa pe Joyce — ar fi fost bine să nu plece printre ultimii.

Lui Andrew i se indică discret un separeu la Clubul „Sigie's", ceea ce pentru Alison a fost suficient ca să-și dea seama că el nu venea acolo pentru prima oară. Chelnerii roiau în jurul lui de parcă ar fi fost un ministru conservator, iar ea recunoscu în sinea sa că îi plăcea acest lucru. După o cină excelentă cu friptură de vacă și *crème brûlée*, plecară pe jos pînă la „Annabel's", unde dansară pînă tîrziu. Andrew o conduse pe Alison la apartamentul ei din Chelsea puțin înainte de două noaptea.

— Vrei un pahar înainte de culcare ? îl întrebă ea familiar.

— Nu îndrăznesc, sosi replica. Mîine țin primul meu discurs.

— Deci prima întîlnire e refuzată, îi întoarse ea răspunsul.

Camera Comunelor era plină la ora cinci a după-amiezei următoare, cînd Andrew se ridică pentru a-și ține discursul inaugural. Președintele îi acordase permisiunea de a vorbi imediat după primele discursuri, onoare care nu i se mai acordă lui Andrew mult timp după aceea. Părinții îl priveau de la galeria rezervată publicului, în vreme ce el îi informă pe membrii Camerei că lordul-primar al orașului Edinburgh își irosise întreaga viață învățîndu-l tot ce știa despre electoratul pe care avea acum cinstea să-l reprezinte. Dinspre laburiști se auziră rîsete, în timp ce conservatorii se foiau neliniștiți, dar toți se conformară tradiției de a nu întrerupe un discurs inaugural.

Chestiunea dezbătută de Andrew era dacă Scoția ar fi trebuit să rămînă parte integrantă a Marii Britanii, în ciuda recentelor descoperiri de zăcăminte petroliere. El își susținu argumentația cu exemple, asigurîndu-i pe cei prezenți că nu considera că țara sa are vreun viitor ca stat independent. Retorica și frazarea sa relaxată stîrniră hohote de ambele părți ale baricadei. La sfîrșitul discursului, deși nu ridicase glasul nici o clipă, primi ovațiile puternice ale celor din

partidul său și aplauze generoase ale opoziției conservatoare. În acele momente triumfale, ridică privirea către balconul vizitatorilor. Tatăl lui era aplecat în față, sorbindu-i cuvintele. Cu surprindere, o văzu stînd pe bancă, în fața mamei sale, pe Alison McKenzie, cu brațele încrucișate pe balcon. Îi zîmbi.

Succesul lui Andrew spori considerabil în aceeași zi, cînd un alt membru laburist își rosti discursul inaugural. Lui Tom Carson nu-i păsa de etică și nici de tradiția de a evita controversele cu această ocazie. El începu cu un atac la adresa a ceea ce numise „conspirația elitistă", arătînd cu un deget acuzator spre aproape toți miniștrii din fața sa și spre cei ai opoziției, numindu-i „marionete ale sistemului capitalist".

Parlamentarii prezenți în Cameră se abținură cu greu să nu-l întrerupă pe instigatorul din Liverpool, iar președintele tresărea ori de cîte ori degetul acuzator era îndreptat și în direcția sa. Își dădea foarte bine seama că parlamentarul din Liverpool avea să creeze o mulțime de probleme dacă se va purta la fel în continuare.

După încă trei discursuri, Andrew părăsi Camera cu speranța de a o găsi pe Alison, dar ea plecase deja ; luă liftul rezervat parlamentarilor pînă sus la galeria rezervată publicului, unde își invită părinții să ia ceaiul împreună în saloanele Harcourt.

— Ultima oară am luat ceaiul aici împreună cu Ainslie Munro... începu Sir Duncan.

— Atunci înseamnă că o să mai treacă mult timp pînă cînd o să te mai invite cineva, îl întrerupse Andrew.

— Depinde de candidatul conservator cu care vei concura la viitoarele alegeri, ripostă tatăl său.

Mai mulți membri ai Camerei, din ambele tabere, veniră să-l felicite pe Andrew pentru discurs. Mulțumi fiecăruia în parte, continuînd să privească, plin de speranță, peste umărul tatălui său : nici urmă însă de Alison McKenzie.

După ce își conduse părinții la ultimul avion cu destinația Edinburgh, Andrew se întoarse la Cameră pentru a-l

asculta pe tatăl lui Alison prezentînd un scurt raport din partea guvernului. Ministrul descrise discursul lui Andrew drept unul dintre cele mai bune discursuri de debutant pe care le auzise de cîţiva ani.

— Discursul unui debutant, dar nicidecum feciorelnic, conchise Hugh McKenzie.

După terminarea dezbaterilor şi anunţarea obişnuitei pauze înainte de vot de la ora zece, Andrew plecă. Votul final îi reţinea pe parlamentari pentru încă patruzeci şi cinci de minute, drept care Andrew găsi salonul de ceai — locul preferat al laburiştilor — la fel de plin ca şi înainte.

Parlamentarii se înfruptau din rămăşiţele unor frunze de lăptucă veştede, pe care nici un iepure care se respectă nu le-ar fi mîncat, asortate cu bucăţele de brînză din cutii de plastic, combinaţie descrisă cu optimism, în meniu, salată. Andrew se mulţumi cu o ceaşcă de nes.

Raymond Gould era singur, aşezat într-un fotoliu din celălalt capăt al salonului, aparent cufundat în lectura unui număr vechi de o săptămînă din „New Statesman." Îşi privea impasibil colegii, care se perindau prin faţa lui Andrew pentru a-l felicita. Propriul lui discurs inaugural nu fusese atît de bine primit pe cît se aşteptase. Vorbise la fel de pătimaş despre pensiile văduvelor de război pe cît vorbise şi Andrew despre viitorul Scoţiei, dar citind dintr-un raport pregătit cu grijă, şi nu reuşise să-i facă pe parlamentari să-i urmărească fiecare cuvînt. Se consolase cu ideea că Andrew va trebui să-şi aleagă foarte atent tema pentru următorul discurs, pentru că nimeni nu avea să-l mai trateze cu mănuşi.

Andrew nu-şi punea încă astfel de probleme. Intră într-una din nenumăratele cabine telefonice interioare şi căută în agendă un număr. Alison era acasă şi se spăla pe cap.

— Eşti gata pînă ajung la tine ?

— Am părul foarte lung, îi reaminti ea.

— Atunci o să conduc încet.

Cînd apăru în pragul apartamentului din Chelsea, Alison îl întîmpină în halat de casă, cu părul proaspăt uscat, lăsat liber pe umeri.

— Cîștigătorul vine să-și ia premiul ?

— Nu, doar cafeaua de azi-noapte, spuse el.

— Dar n-o să poți dormi.

— Asta și vreau.

În momentul în care pleca de la Alison a doua zi la opt dimineața, Andrew se hotărîse deja s-o mai vadă pe fiica lui Hugh McKenzie. Se întoarse la apartamentul lui din Cheyne Walk, pentru a face un duș și a se bărbieri, după care își prepară singur micul dejun și își trecu în revistă corespondența. Primise mai multe telegrame care-l felicitau, printre care una de la ministrul pentru Scoția, iar în „The Times" și în „Guardian" erau cîteva comentarii scurte, dar favorabile.

Înainte de a pleca la Parlament, Andrew căută un amendament pe care voia să-l aducă în atenția comitetului în acea dimineața. Repetîndu-și în gînd ideile, își strînse hîrtiile și plecă spre Westminster.

Ajuns cu puțin înaintea începerii ședinței de comitet de la zece și jumătate, Andrew găsi timp pentru a-și ridica scrisorile de la Oficiul Poștal al Parlamentului aflat în fața intrării principale. Porni apoi de-a lungul coridorului spre bibliotecă, privind plicurile și căutînd vreun scris cunoscut sau vreo telegramă oficială care s-ar fi cerut deschisă imediat.

Dînd colțul, Andrew fu surprins să constate că în jurul telexului roia o mulțime de persoane de la conservatori, printre care și cel care acceptase cu o zi înainte să-i fie partener la vot.

Andrew privi silueta înaltă a lui Charles Seymour care, deși se afla undeva mai în spate, putea privi peste capetele celorlalți mesajul tipărit care ieșea din telex.

— De ce e atîta lume aici ? îl bătu el pe umăr pe Seymour.

— Sir Alec tocmai ne-a anunțat programul ce va trebui urmat cînd vom alege noul lider al conservatorilor.

— Toți așteptăm cu sufletul la gură, îi spuse Andrew.

— Vă cred, răspunse Charles, ignorîndu-i sarcasmul, de vreme ce următoarea veste va fi propria lui demisie, fără doar și poate. Atunci o să vezi ce înseamnă politica.

— Ai grijă să-l sprijini pe cîștigător ! rînji Andrew.

Charles Seymour zîmbi cu subînțeles, dar se abținu să comenteze.

3

Charles Seymour își conducea automobilul Daimler către banca tatălui său din centrul Londrei. Încă mai considera Banca Seymour de pe Cheapside drept proprietatea familiei, deși aceasta nu mai deținea de două generații decît o mică parte din acțiuni, iar Charles însuși beneficia doar de două procente. Cu toate acestea, din moment ce fratele său, Rupert, nu manifestase nici cea mai mică dorință de a reprezenta interesele familiei, cele două procente îi asigurau lui Charles un loc în consiliul de conducere și un venit care îi completa salariul anual de parlamentar care se ridica la 1 750 de lire.

Din ziua cînd apăruse pentru prima dată în consiliu, Charles nu mai avu nici o îndoială că noul director, Derek Spencer, îl considera un rival periculos. Spencer făcuse presiuni asupra bătrînului Seymour, pentru ca Rupert să-l înlocuiască în momentul în care se va retrage, și numai insistențele lui Charles îi schimbaseră acestuia părerea.

Cînd Charles ajunse în Parlament, Spencer ridicase imediat problema responsabilităților sale împovărătoare care nu i-ar mai fi permis să-și continue activitatea din consiliu. Totuși, Charles reușise să convingă majoritatea directorilor că aveau nevoie de sprijinul parlamentar al unui membru din consiliu, deși era conștient că, dacă ar fi ajuns ministru, sprijinul său ar fi dispărut cu totul.

Pe cînd își parca mașina în curtea familiei, se gîndi amuzat că locul de parcare era de douăzeci de ori mai scump de cît automobilul. Zona din fața băncii era o moștenire de pe vremea străbunicului său. Cel de-al doisprezecelea conte de Bridgwater ceruse cu stăruință o intrare suficient de largă

pentru trăsura sa cu patru cai. Vechiul obicei dispăruse de mult și în acel loc se aflau acum douăsprezece locuri de parcare pentru directorii băncii Seymour. Noul președinte, conștient de importanța problemelor de conducere, nu sugerase niciodată ca locului respectiv să i se dea o altă întrebuințare.

Tînăra de la intrare se opri brusc din lăcuirea unghiilor, pentru a zice „Bună dimineața, domnule Charles", în timp ce el dispărea într-unul din lifturi. După cîteva clipe, Charles se afla deja în biroul său lambrisat cu stejar, cu o agendă în față. Apăsă pe un buton al interfonului, spunîndu-i secretarei că nu dorește să fie deranjat în următoarea oră.

După șaizeci de minute, pe foaia albă se aflau scrise cu cerneală douăsprezece nume, dintre care zece erau deja tăiate. Rămăseseră doar Reginald Maudling și Edward Heath. Charles făcu bucățele foaia din bloc-notes și pe cele de dedesubt pe care s-ar fi putut imprima scrisul și le aruncă în coșul de lîngă birou. Încercă să găsească ceva demn de interes în agenda întîlnirilor săptămînale ale consiliului; numai cea de-a șaptea problemă părea cît de cît interesantă. Puțin înainte de ora unsprezece, își strînse hîrtiile și porni spre sala de consiliu. Majoritatea colegilor săi își ocupaseră deja locurile, iar Derek Spencer punea în discuție prima chestiune de pe ordinea de zi.

În timpul previzibilelor discuții despre rata bancară, prețul aurului, cecurile europene și politica de atragere a investițiilor, gîndul lui Charles zbură către alegerea viitorului lider și la importanța susținerii acestuia în scopul de a fi promovat rapid pe una din băncile din față.

În momentul în care discuția se opri asupra punctului șapte de pe ordinea de zi, Charles se hotărîse deja. Derek Spencer deschisese discuția asupra propunerii de acordare a unor împrumuturi Mexicului și Poloniei, iar majoritatea membrilor din consiliu căzură de acord asupra faptului că banca putea să acorde împrumuturi uneia din aceste țări, dar că nu ar fi trebuit să riște cu amîndouă.

Oricum Charles nu se gîndea nici la Varșovia, nici la Mexico City. Gîndurile îl purtau mult mai aproape, iar cînd președintele le ceru să voteze, Charles nici măcar nu participă.

— Mexicul sau Polonia, Charles. Pe care o preferi ?

— Heath, spuse el.

— Poftim ? îl întrebă Derek Spencer.

Charles reveni de la Westminster în Cheapside, privit de toți membrii consiliului. Cu aerul unui om care cumpănește adînc, Charles spuse hotărît :

— Mexic.

Și adăugă :

— Marea diferență dintre cele două țări poate fi judecată după felul în care își achită datoriile. Poate că Mexicul nu va dori să ne dea banii înapoi, dar Polonia nu va avea de unde, așa că de ce să nu limităm riscurile ? Dacă e să aleg, prefer pe cineva care nu vrea să plătească, decît pe cineva care nu are de unde.

Cei mai bătrîni din jurul mesei clătinară din cap aprobator ; alături de ei se afla demnul urmaș al familiei conților Bridgwater.

La sfîrșitul ședinței, Charles luă prînzul împreună cu toți ceilalți în încăperea rezervată directorilor în acest scop. Pe pereți atîrnau tablouri semnate de Brueghel, Goya și Rembrandt, alături de două ale lui Hogarth, toate putînd distrage atenția și celui mai aprig gurmand, o dovadă în plus a capacității străbunicului lui de a alege învingătorii. Charles nu avea chef să mai aleagă între două sorturi de brînză, pentru că voia să ajungă la timp la Parlament pentru interpelări.

Odată ajuns acolo, se duse în salonul fumătorilor, prin tradiție locul de întîlnire al lorzilor. Discuția purtată din fotolii, prin fum de țigară, se învîrtea în jurul succesorului lui Sir Alec.

Charles remarcă imediat timbrul ascuțit al lui Pimkin.

— Din moment ce Edward Heath este consilierul care se ocupă de Legea Finanțelor, atunci el e cel care ar trebui să se afle în centrul atenției.

În aceeași după-amiază, Charles se întoarse la Camera Comunelor. Voia să-i vadă pe Heath și echipa sa de consilieri cum se descurcă cu fiecare din amendamentele guvernului.

Era pe punctul de a pleca, cînd Raymond Gould se ridică pentru a cere schimbarea unui amendament. Charles îl ascultă cu invidie și admirație în același timp, fiindcă alura intelectuală și forța de persuasiune ale lui Raymond compensau lipsa talentului oratoric. Deși se părea că Gould era mai inteligent decît majoritatea colegilor săi laburiști, acest lucru nu-l speria pe Charles. Douăsprezece generații de oameni de afaceri pricepuți menținuseră largi zone ale orașului Leeds sub controlul familiei Bridgwater, fără ca unii precum Raymond Gould să-și fi dat măcar seama de asta.

Charles cină în restaurantul parlamentarilor la o masă mare din centrul încăperii frecventată de conservatorii de pe băncile din spate. Subiectul de conversație era unul singur și se vehiculau doar două nume.

Ajuns acasă, în Eaton Square, după pauza de la ora zece a camerelor, Fiona era deja în pat și citea din cartea lui Philip Larkin, *Nuntă de Rusalii.*

— Astă-seară ai scăpat devreme, remarcă ea.

— Nu-i rău, spuse Charles, povestindu-i despre ce se întîmplase în ziua respectivă, după care dispăru în baie.

Dacă Charles se credea abil, soția sa, lady Fiona, unica fiică a ducelui de Falkirk, era de altă părere. Familiile celor doi îi hărăziseră unul altuia din fragedă tinerețe și nici unul nu pusese sub semnul întrebării oportunitatea acestei decizii. Deși Charles avusese numeroase prietene înainte de căsătorie, hotărîse că se va întoarce la Fiona. Bunicul lui considerase că aristocrații deveneau mult prea îngăduitori și sentimentali cînd venea vorba despre căsnicie. „Femeile, declara el, sînt bune numai să facă băieți, ca să asigure perpetuarea descendenței masculine a unei familii." Bătrînul conte devenise mai puțin ferm pe poziție cînd aflase că lui Rupert nu prea îi păsa de reprezentantele sexului frumos și că rareori fusese văzut în compania vreuneia. Fiona nici n-ar fi visat să-l

contrazică pe bătrîn pe față, fiindcă își dorea ca fiul ei să fie acela care să primească titlul de conte. Dar, în ciuda eforturilor și a entuziasmului inițial, Charles părea incapabil să-i dăruiască un fiu. Fiona aflase de la un doctor de pe Harley Street că nu exista nici un motiv pentru care *ea* să nu poată face copii. Specialistul îi sugerase că soțul ei ar fi trebuit să-i facă o vizită la clinică. Ea clătinase din cap, știind că el ar fi respins ideea din start, și de atunci nu mai ridicase problema.

Fiona își petrecea o bună parte din timpul liber în Sussex Downs, unde era electoratul lui Charles, încercînd să-i asigure un viitor politic cît mai strălucit. Se obișnuise cu ideea că nu avea o căsnicie romantică și se consolase cu alte avantaje. Deși mulți bărbați se simțiseră atrași de doamna cea înaltă și elegantă, ea le ignorase avansurile și nici nu-i băgase în seamă.

Fiona avea deja un plan în momentul în care Charles se întorcea din baie îmbrăcat într-o pijama albastră de mătase, dar voia mai întîi cîteva răspunsuri.

— Pe cine susții ?

— Mi-ar plăcea să iasă tot Sir Alec ; la urma urmei, cei din familia Home ne sînt prieteni de peste patru sute de ani.

— Da, dar ăsta e un punct de plecare greșit. Toți știu că Sir Alec urmează să se retragă.

— De acord, tocmai de aceea m-am gîndit toată după-amiaza cine ar putea fi viitorii candidați.

— Și ai ajuns la vreo concluzie viabilă ? îl întrebă Fiona.

— Heath și Maudling par a fi în avantaj, deși, ca să fiu sincer, nu am discutat niciodată mai mult de cinci minute cu nici unul dintre ei.

— În cazul ăsta, trebuie să transformăm handicapul în avantaj.

— Ce vrei să spui ? o întrebă Charles, suindu-se în pat.

— Ia adu-ți aminte. Cînd erai șeful Ligii Studenților la Eton, cunoșteai vreun băiat din anul întîi după nume ?

— Firește că nu, spuse Charles.

— Exact. Și pun pariu că nici Heath sau Maudling nu știu vreunul din numele celor douăzeci de noi parlamentari de pe băncile conservatorilor.

— Unde vrei să ajungi cu asta, lady Macbeth ?

— E o „crimă" la care nu-i nevoie să-ți pătezi mîinile de sînge. E simplu, o dată ce te hotărăști pe cine susții, te oferi să organizezi campania de susținere pentru el. Dacă o să cîștige, va fi obligat să-și aleagă printre consilieri unul sau doi dintre oamenii noi.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Bine, hai să ne culcăm cu dreptatea în brațe, zise ea, stingînd veioza de la capul patului.

Charles nu puse geană pe geană toată noaptea, răsucind pe toate părțile ceea ce îi spusese soția lui. A doua zi dimineață cînd se sculă, Fiona continuă conversația.

— Trebuie să te împing de la spate, ca să te hotărăști ?

— Nu, însă dacă mă las dus de val, pot părea oportunist și îmi pierd șansa de a mai apărea ca lider printre noii-veniți.

— Și mai bine ar fi, continuă ea, înainte ca acela pe care l-ai ales să-și anunțe candidatura, să ceri ca el să fie reprezentantul noilor membri.

— Bine lucrat, zise Charles.

— La cine te-ai gîndit ?

— La Heath, veni replica fără ezitare.

— Sînt de acord cu opțiunea ta politică, spuse Fiona. Dar ai încredere în mine în ceea ce privește tactica. Mai întîi, să concepem o scrisoare.

Așezați pe jos, în fața patului, cei doi aristocrați compuseră și recompuseră o telegramă către Edward Heath. La nouă și jumătate o terminară, în sfîrșit, avînd de gînd să i-o trimită direct la Albany.

În dimineața următoare, Charles a fost invitat în locuința de burlac a lui Heath la o cafea. Cei doi discutară mai mult de o oră și, ceva mai tîrziu, pe cînd priveau împreună de la balcon panorama, ajunseseră deja la o înțelegere.

Charles credea că Sir Alec avea să-și anunțe demisia la sfîrșitul verii, ceea ce i-ar fi permis răgazul de opt pînă la zece săptămîni pentru a-și putea duce la bun sfîrșit campania de susținere. Fiona bătuse la mașină o listă cu numele tuturor noilor parlamentari și, în cursul săptămînilor următoare, toți au fost invitați în apartamentul din Eaton Square. Fiona avea suficient spirit de observație ca să rețină că membrii camerei inferioare erau prezenți întotdeauna în număr mai mic decît alți invitați, adesea Camera Lorzilor. Heath reușea să petreacă la familia Seymour cel puțin o oră pe săptămînă, după ce se elibera de îndatoririle ce-i reveneau în cadrul comisiei pentru Legea Finanțelor. Pe măsură ce se apropia ziua în care Sir Alec Douglas-Home avea să-și anunțe demisia, Charles simțea că alegerea noului lider era cel puțin la fel de importantă pentru el pe cît era pentru Heath, fiind totodată mulțumit că își realizase planul într-o manieră subtilă și eficientă. Putea să bage mîna în foc că nimeni în afară de Edward Heath nu sesizase implicarea lui.

O singură persoană care participa la a doua petrecere dată de Fiona pricepuse exact despre ce era vorba. În timp ce majoritatea invitaților își petrecea seara admirînd colecția de artă a familiei Seymour, Simon Kerslake își studia cu atenție gazdele. Kerslake nu era deloc convins că Heath avea să cîștige viitoarea poziție de lider și era încrezător în șansele firești de reușită ale lui Reginald Maudling. La urma urmei, acesta era consilier la Ministerul de Externe, fost primar și de departe superior lui Heath. Mai mult, era căsătorit. Simon se îndoia că lorzii și-ar fi ales ca lider un celibatar.

Plecînd de la familia Seymour, Simon se aruncă într-un taxi, reîntorcîndu-se urgent la Camera Comunelor. Îl descoperi pe Reginald Maudling în restaurant, așezat la masa consilierilor. Îl așteptă să-și termine masa și apoi îl întrebă dacă i-ar putea acorda cîteva minute. Bărbatul înalt, cu o aparență nesigură, deși nu-și aducea prea bine aminte numele noului parlamentar, se înclină și îl invită pe Simon la el în birou.

Maudling îl ascultă cu atenție pe tînărul plin de entuziasm și îi acceptă punctul de vedere fără rezerve. Căzură de acord ca Simon să încerce să contracareze campania lui Seymour și să raporteze ce face de două ori pe săptămînă.

Dacă Seymour va putea să adune oameni și să-și folosească relațiile de la Eton, Kerslake se va putea baza pe cunoștințele și experiența acumulată ca șef al Ligii Studenților de la Oxford. Simon își cîntări avantajele și dezavantajele. El nu avea un palat în Eaton Square cu tablouri de Turner, Constable și Holbein sau albume de artă. Nu avea nici o soție din înalta societate. Simon locuia într-o casă mică de pe Beaufort Street din Chelsea, iar Elizabeth era medic ginecolog la Spitalul St. Mary din Paddington. Deși ea era de acord cu ambițiile politice ale lui Simon, își considera propria carieră la fel de importantă ca și a lui. Presa locală din Coventry amintise în nenumărate ocazii în paginile sale cum Elizabeth asistase la trei zile după ce născuse la o cezariană în salonul alăturat și cum, doi ani mai tîrziu, fusese luată cu forța din gardă pentru că o apucaseră durerile nașterii.

Independența era unul din motivele pentru care Simon o admirase pe Elizabeth încă de la început și își dădea seama că ea nu ar fi fost niciciînd o gazdă perfectă ca lady Fiona Seymour, dar era mulțumit de asta. Disprețuia soțiile prea implicate în politică.

Simon își petrecu următoarele zile încercînd să-și dea seama care erau suporterii lui Maudling și care ai lui Heath, deși mulți parlamentari susțineau că vor fi favorabili ambilor candidați, optînd pentru cine le-o va cere. Pe aceștia îi considera indecișii. Cînd apăru și Enoch Powell în luptă, Simon nu găsi pe nimeni în afară de Alec Pimkin care să-l susțină. Astfel îi mai rămîneau patruzeci de noi parlamentari de cercetat. Estimă că doisprezece erau sigur de partea lui Heath, unsprezece de cea a lui Maudling și unul pentru Powell, iar șaisprezece indecișii. Pe măsură ce se apropia ziua alegerilor, devenea din ce în ce mai clar că, dintre aceștia, foarte puțini

îi cunoșteau pe candidați și, deci, nu erau siguri pe cine vor vota.

Simon ajunse la concluzia că nu-i putea invita pe toți acasă între gărzile soției sale și, deci, că trebuia să vorbească cu fiecare în parte. În ultimele opt săptămîni îl însoțise pe liderul ales de el la întîlnirile cu susținătorii din douăzeci și trei de noi circumscripții. Simon călătorise de la Bodmin la Glasgow și de la Penrith în Great Yarmouth, informîndu-l detaliat pe Maulding înainte de fiecare vizită.

Treptat, toată lumea observă că Simon Kerslake și Charles Seymour păreau a fi aghiotanții aleși dintre noii parlamentari. Unele persoane nu dădură crezare mărturisirilor făcute în șoaptă la petrecerile din Eaton Square, cum nu crezură nici că Simon Kerslake le vizitase circumscripțiile cu pretexte false, iar altele erau pur și simplu invidioase pe recompensa care l-ar fi așteptat pe învingător.

— Dar de ce îl susții pe Maudling ? întrebă Elizabeth într-o seară după cină.

— Reggie are mult mai multă experiență în probleme guvernamentale decît Heath și, oricum, îi pasă mai mult de cei din jur.

— Dar Heath pare mai bine pregătit, insistă Elizabeth, turnîndu-i în pahar.

— Se prea poate, dar britanicii au preferat întotdeauna să le conducă afacerile niște amatori buni.

— Dacă tu crezi toată povestea asta cu amatorismul, de ce te-ai implicat atît ?

Simon cumpăni o vreme înainte de a răspunde.

— Pentru că eu nu fac parte dintre aceia care se află de generații pe prima scenă a politicii conservatoare, recunoscu el.

— Nici Heath, comentă Elizabeth sec.

Deși oricine din afara și din interiorul Parlamentului știa că nu mai era mult pînă cînd retragerea lui Sir Alec urma să fie anunțată oficial, demisia n-a fost făcută publică decît pe

data de 22 iulie 1965, cînd s-a adresat reprezentanților conservatori tineri din Comitetul-1922.

Data alegerilor a fost fixată cinci zile mai tîrziu. În acest interval, Simon Kerslake și Charles Seymour au muncit zi și noapte, dar, în urma sondajelor făcute de majoritatea ziarelor, a articolelor și a știrilor din presă, a diverselor statistici și puncte de vedere, rezultatul nu a putut fi aproximat, cu excepția ultimei poziții, cea a lui Powell.

Charles și Simon se evitau reciproc, iar Fiona începuse să vorbească despre Kerslake, mai întîi în particular și apoi în public, ca despre „autodidactul impertinent". Încetă însă să-l mai numească astfel din momentul în care Alec Pimkin o întrebă inocent dacă se referă la Edward Heath.

În dimineața votului secret, Simon și Charles ieșiră printre primii și își petrecură tot restul zilei pe coridoarele Camerei Comunelor, încercînd să ghicească rezultatul. Prînzul îi găsi pe amîndoi exuberanți în aparență dar deprimați în adîncul sufletului.

La două și un sfert, amîndoi se aflau în marea sală a Comitetului 1922, ascultîndu-l pe președinte făcînd următorul anunț istoric:

— Rezultatul primelor alegeri pentru stabilirea liderului parlamentar al Partidului Conservator, citi Sir William Anstruther-Gray, este următorul:

Edward Heath	150 voturi
Reginald Maudling	133 voturi
Enoch Powell	15 voturi

O oră mai tîrziu, Reginald Maudling, care luase masa în oraș, îl sună pe Heath pentru a-i spune că e bucuros să îl aibă ca lider. Charles și Fiona deschiseră o sticlă de *Krug*, iar Simon o duse pe Elizabeth la Teatrul „Old Vic" pentru a vedea piesa *Vînătoarea regală a soarelui*. El dormi în tot timpul recitalului actoricesc al lui Robert Stephens, iar apoi Elizabeth îl conduse acasă.

— Tu cum de n-ai adormit ? La urma urmei, ai fost la fel de ocupată ca și mine în ultimele săptămîni, o întrebă Simon.

Elizabeth zîmbi :

— Era rîndul meu să mă preocup de ce se întîmplă pe scenă.

După două săptămîni, pe 4 august, Edward Heath își anunță echipa. Reginald Maudling urma să fie vicelider. Sir Alec acceptase portofoliul Externelor, iar Powell pe cel al Apărării. Charles Seymour primi invitația de a se alătura echipei ca purtător de cuvînt, devenind primul dintre noii parlamentari care primea o funcție de răspundere.

Simon Kerslake primi un bilet scris de mînă de la Reggie Maudling în care i se mulțumea pentru eforturile stăruitoare depuse.

CARTEA A DOUA

1966 — 1974. JUNIORATUL

4

Cînd Alison McKenzie se mută în apartamentul lui Andrew Fraser de pe Cheyne Walk, toată lumea, inclusiv tatăl ei, ministrul-secretar de stat pentru Scoția, presupuse că aveau să-și anunțe în curînd logodna.

În ultimele trei luni, Andrew lucrase în comisia proiectelor de legi pentru Scoția. Pentru el, această activitate era destul de plictisitoate, mai ales că toți ceilalți membri ai comisiei nu făceau altceva decît să se repete unii pe alții, încît, pe moment, își îmbunătățea doar calitatea de a pierde timpul. Dar chiar și așa, energia și farmecul personal îl făcură pe Andrew popular printre colegi în timpul lungilor luni de vară, cîștigînd rapid suficientă încredere ca să aibă curajul să propună mai întîi mici retușuri și apoi schimbări majore la proiectele discutate în cadrul comisiei. Deosebirea dintre pedepsele prevăzute de legea engleză și cea scoțiană îl îngrijora de multă vreme și făcu presiuni puternice în favoarea unor modificări care ar fi putut face compatibile cele două sisteme de legi. Descoperi rapid că laburiștii parlamentari scoțieni erau mult mai închistați în tradiții și decît cei mai înverșunați dintre conservatori.

La sfîrșitul acelei sesiuni, Andrew o invită pe Alison în weekend împreună cu părinții lui la casa lor de la țară din Stirling.

— Chiar crezi că o să accept să dorm sub același acoperiș cu fostul lord-primar al orașului Edinburgh ? întrebă ea provocator.

— De ce nu ? Te culci cu fiul lui de șase luni.

— Da, sub același acoperiș, dar acum va urma un weekend cînd nu vom putea dormi în același pat.

— Și, mă rog, de ce ? Conservatorii or fi ei snobi, dar nu sînt ipocriți.

Alison nu voia să recunoască faptul că avea emoții la gîndul că urma să stea împreună cu tatăl lui Andrew, despre care auzise numai lucruri rele de la părinții ei timp de peste douăzeci de ani.

Cînd îl întîlni într-adevăr pe „bătrînul coș de gunoi", cum îi spunea tatăl său fostului lord-primar, Alison îl plăcu imediat. Semăna mult cu propriul ei tată, în timp ce lady Fraser nu era deloc înțepată și snoabă așa cum îi povestise mama ei.

Toți căzură de acord încă de la început să nu discute politică. Andrew și Alison își petrecură cea mai mare parte a după-amiezii de vineri pe dealurile acoperite cu ierburi dimprejur, făcînd planuri detaliate de viitor. Sîmbătă dimineața, ministrul telefonă și îi invită pe toți la cină, la Bute House — reședința sa oficială.

După atîția ani de animozitate, ambele familii resimțeau o ușoară senzație de stinghereală, dar copiii păreau că pot să dărîme barierele pe care ei le ridicaseră. Familia McKenzie mai avea și alți invitați din Edinburgh la cină, nutrind speranța că tensiunile ar putea fi aplanate în acest fel : cîteva persoane din familia Forsyth, care avea un magazin pe Princes Street *, și familia Mezie, care conducea cea mai mare rețea de agenții de știri din țară.

Andrew hotărîse să folosească prilejul acestei reuniuni pentru a anunța ceva la sfîrșitul mesei și ajunsese ultimul, fiindcă zăbovise la cumpărături mai mult decît își programase. După ce se așezară cu toții în dreptul cartoanelor cu numele fiecăruia, cei patrusprezece oaspeți păstrară liniștea în timp ce un cimpoi singuratic anunță sosirea bucătarului-șef, care intră cu o tavă de argint pe care se afla o porție mare de drob, pentru a fi examinată de ministru. I se ceru părerea lui Sir Duncan :

* Strada principală a orașului Edinburgh, renumită pentru frumusețea sa (n.tr.).

— Cald și cu o aromă bogată ! declară el. Se întîmpla pentru prima dată cînd cei doi erau, fără rezerve, de aceeași părere.

Andrew nu mîncase la fel de mult ca și ceilalți și aceasta pentru că nu-și putea dezlipi ochii de la invitata din fața lui. Ea nu-l prea băgase în seamă, dar zîmbea și rîdea tot timpul, ceea ce o făcea să fie o vecină de masă foarte agreabilă. Andrew o văzuse ultima oară pe Louise Forsyth în copilărie, cînd jucau hochei pe iarbă. Era o fetiță plinuță și cu codițe, care avea obiceiul să lovească mai mult în gleznele celorlalți decît în minge. Acum părul ei negru era scurt și buclat, iar corpul se subțiase într-un mod încîntător. După cină, Andrew se pierdu printre invitați, iar petrecerea ținu pînă după ora unu noaptea : nu reuși să-i smulgă nici un moment de intimitate. Andrew oftă ușurat cînd află că Alison dorea să rămînă peste noapte cu părinții ei la Bute House, așa încît familia Fraser plecă spre Stirling.

— Ești cam tăcut pentru un socialist, îi spuse tatăl său în mașină pe drumul către casă.

— E îndrăgostit, rosti mama sa afectuos.

Andrew nu scoase un cuvînt.

A doua zi se trezi devreme și plecă la Edinburgh, ca să-și întîlnească agentul financiar. Ministrul plecase către Londra cu primul avion, dar lăsase un mesaj pentru Andrew în care îl ruga să vină a doua zi la ora zece la Dover House — sediul din Londra al Ministerului pentru Scoția — pentru o problemă oficială.

Andrew era încîntat, dar aceasta nu-i schimba opțiunile.

După ce își îndeplini sarcinile locale și cele din teritoriu, plecă de la birou către New Club pentru a da un telefon. Se simți ușurat găsind-o acasă. Ea acceptă cam fără voia ei să ia masa împreună. Andrew o așteptă timp de patruzeci de minute, uitîndu-se mereu la ceas și prefăcîndu-se că citește un număr din „The Scotsman". Cînd o văzu intrînd, Andrew hotărî că ea era femeia cu care dorea să-și petreacă tot restul zilelor. Ar fi rîs dacă i s-ar fi spus — cu o seară înainte — că își va schimba planurile lui bine întocmite în urma unei simple întrevederi întîmplătoare. Dar nu mai întîlnise niciodată o fată

ca Louise și era deja convins că nici nu avea să mai întîlnească alta vreodată.

— Domnișoara Forsyth, spuse majordomul îmbrăcat în livrea verde, uniforma clubului. Înclină ușor din cap și îi lăsă singuri.

Louise îi zîmbi și Andrew o conduse către un separeu.

— A fost drăguț din partea ta că ai venit, deși te-am invitat în ultimul moment, îi șopti el emoționat.

— Ba a fost o prostie din partea mea, spuse ea.

În timpul mesei pe care o comandă, dar nu se atinse de ea, Andrew află că Louise Forsyth era deja logodită cu un vechi prieten de-al lui din studenție și că aveau de gînd să se căsătorească în primăvară. Dar, la sfîrșitul mesei, o convinse că măcar se mai puteau întîlni.

Andrew prinse ultima cursă de cinci și zece către Londra și, singur acasă, așteptă. Alison se întoarse puțin înainte de ora nouă și îl întrebă de ce nu venise împreună cu ea ori de ce nu-i telefonase. Andrew îi spuse adevărul încă de la început. Ea izbucni în lacrimi, în timp ce el stătea neajutorat alături. În mai puțin de o oră, ea își strînse lucrurile și plecă.

La zece și jumătate, o sună din nou pe Louise.

A doua zi dimineață, Andrew se opri la Camera Comunelor pentru a-și ridica scrisorile de la Poșta Parlamentului și pentru a cerceta în biroul organizatoric ora votului din acea zi.

— Un vot la șase și altul la zece, strigă un secretar tînăr de la birou. Și putem pierde o secundă, ca să verificăm unde ești cînd avem nevoie de tine.

Andrew aprobă și dădu să plece.

— Apropo, felicitări !

— Pentru ce ? se mira Andrew.

— Ce naiba, îți începi săptămîna cu indiscreții ! Scrie pe afișul dimineții, spuse secretarul, înmînîndu-i o bucată de hîrtie.

— Ce e asta ? întreba Andrew nerăbdător.

— Numirea ta ca secretar personal al lui Hugh McKenzie. Te rog să nu-i spui că știi de la mine.

— N-o să-i spun, promise Andrew, răsuflînd ușurat.

Se uită la ceas: era chiar ora să pornească spre Dover House pentru a ajunge la întîlnirea cu ministrul.

Ieși fluierînd către Whitehall, iar portarul îl salută la intrarea în minister. În mod sigur fusese informat și el. Andrew încercă să arate că nu știe. Secretara ministrului îl aștepta în capătul scărilor.

— Bună dimineața, spuse Andrew, încercînd să pară că nu știe despre ce este vorba.

— Bună dimineața, domnule Fraser, răspunse secretara. Ministrul m-a rugat pe mine să vă cer scuze în numele lui, pentru că nu vă poate vedea, deoarece a fost chemat la o ședință a guvernului la care se discută situația noului credit acordat de FMI.

— Înțeleg, spuse Andrew. A stabilit cumva o altă dată pentru întîlnirea noastră?

— Să vedeți, nu prea, nu..., zise secretara afișînd o mină ușor mirată. A spus doar că nu mai este de actualitate și că-i pare rău că v-ați pierdut timpul venind.

Charles Seymour se bucura de șansa alegerii sale ca lider al tinerilor din opoziție. Chiar dacă nu avea de luat decizii politice, cel puțin le va auzi și măcar așa se va simți în centrul problemelor. De cîte ori avea loc o dezbatere despre locuințe în Camera Comunelor i se permitea să stea în față împreună cu restul echipei. Reușise deja ca două amendamente să fie respinse în comitet și impusese unul al său, legat de protecția copacilor, în timpul ședinței de raport despre buget.

— Nu asta va opri declanșarea unui nou război mondial, recunoscuse el în fața Fionei, dar e important, pentru că, dacă vom cîștiga în alegeri, sînt convins că mi se va oferi un post de ministru și apoi voi avea într-adevăr șansa de a trage țițele politice.

Fiona continuă să-și joace rolul, găzduind serate lunare în casa lor din Eaton Square. Pînă la sfîrșitul anului, fiecare membru al Cabinetului Fantomă*, cinase cu familia Seymour

* Echipa guvernamentală a opoziției (n.red.).

cel puțin o dată, iar Fiona schimbase de fiecare dată altă rochie și meniul serii.

În octombrie, cînd începu noul an parlamentar, numele lui Charles putea fi adesea auzit în diverse cercuri. Într-adevăr, era o persoană demnă de atenție. „El le învîrte pe toate" era eterna concluzie. De-abia putea să se strecoare pe hol, fără ca vreo persoană să-i ceară părerea despre orice subiect, de la untul care nu se vindea în Piața Comună pînă la violuri. Fiona decupa din ziare orice informație referitoare la soțul ei și nu putuse să nu observe că, dacă era vreun nume vehiculat mai mult în presă decît cel al lui Charles, acesta era al tînărului socialist din Leeds, Raymond Gould.

Numele lui Raymond începu să dispară din articolele despre politică curînd după succesul său în dezbaterile asupra bugetului; colegii săi presupuseră că era prea ocupat la Barou. Cine trecea pe lîngă camera lui din Temple nu auzea decît țăcănitul continuu al mașinii de scris, iar dacă îl căuta la telefon, acesta era scos din priză.

În fiecare seară, Raymond se afla la post, scriind pagină după pagină, verificîndu-și și reverificîndu-și dovezile și făcînd adesea referire la materiale culese din vrafurile de cărți care i se îngrămădeau pe birou. Cînd i se publică lucrarea intitulată *Angajări cu orice preț? Reflecțiile unui muncitor instruit după anii '30,* aceasta stîrni senzație. Sugestia ca sindicatele să nu mai aibă pondere și ca Partidul Laburist să fie mai radical nu-l făcuse niciodată să fie pe placul activiștilor din partid. Raymond știa că va provoca protestele liderilor sindicali și ale colegilor săi mai de stînga. Dar A.J.P. Taylor scrisese în „The Times" că nu mai existase o viziune atît de profundă și realistă din partea Partidului Laburist de la cartea lui Anthony Crosland, *Viitorul socialismului,* și că astfel se născuse un om politic de un curaj și o onestitate rar întîlnite. Raymond își dădu seama în curînd că tactica și strădaniile lui își făceau efectul. Își regăsi numele pe buzele multora la dineurile politice ale Londrei.

Joyce considera cartea drept o operă științifică excepțională și își petrecu multă vreme încercînd să-i convingă pe sindicaliștii care nu citiseră decît extrase din ea publicate în „Sun"

sau în „Daily Mirror" că, de fapt, reprezenta mărturia unei preocupări puternice față de mișcarea sindicală, dar în același timp și o viziune realistă asupra viitorului apropiat al Partidului Laburist.

Organizatorul parlamentar laburist îl luă pe Raymond de-o parte și îi spuse :

— Băiete, ai stîrnit mare zîzanie. Stai puțin liniștit, cîteva luni, și după aceea o să-i auzi pe toți membrii guvernului citîndu-te, ca și cum ar cita din programul partidului.

Raymond urmă sfatul organizatorului parlamentar, dar nu trebui să aștepte mai multe luni. După trei săptămîni de la apariția cărții sale, premierul cită un pasaj întreg la o întrunire a minerilor din Durham. După încă alte cîteva săptămîni, Raymond primi o telegramă pentru a i se cere să se uite peste discursul premierului ce urma a fi rostit la conferința anuală a sindicatelor și să sugereze dacă ar trebui făcute modificări.

Simon Kerslake a fost posomorît timp de aproape douăzeci și patru de ore după înfrîngerea lui Maudling. Apoi se hotărî să-și îndrepte toată energia spre banca guvernamentală. După un scurt răstimp, își dădu seama că de două ori pe săptămînă, timp de cincisprezece minute, o persoană, avînd calitățile sale oratorice, putea monopoliza atenția Parlamentului. La începutul sesiunilor din fiecare săptămînă, studia atent ordinea de zi și mai ales primele cinci întrebări de pe lista de interpelări adresate premierului din zilele de marți și de joi. În fiecare dimineață de luni își pregătea și altele, adiționale, la cel puțin trei dintre acestea. Formulîndu-le și reformulîndu-le, le făcuse mușcătoare și bine ticluite, gata să surprindă guvernul. Deși pregătirea unor astfel de întrebări suplimentare îi lua mai multe ore de lucru, Simon le făcea să sune ca și cum ar fi fost mîzgălite pe dosul foii cu ordinea de zi chiar în timpul rundei de interpelări ; de fapt, uneori, chiar așa se și întîmpla. Elizabeth îl ironiza pentru preocuparea excesivă pentru ceva care ei i se părea un fleac. El îi amintea replica lui Churchill după ce primise

felicitări pentru un răspuns strălucit: „Toate replicile mele spontane sînt pregătite din vreme".

Chiar și Simon rămase surprins de rapiditatea cu care se răspîndise zvonul că e mereu gata să-l hărțuiască pe primul ministru cu întrebări și ironii. Ceilalți știau deja dinainte cînd avea el de gînd să se ridice, iar multe din interpelările lui erau a doua zi pomenite în pagina politică a fiecărui cotidian.

În acea zi, tema interpelării sale era șomajul. Stînd în picioare, Simon îndreptă un deget acuzator către băncile celor din guvern:

— O dată cu angajarea altor patru secretari de stat în această săptămînă, premierul poate declara că nu există șomaj — în guvern.

Premierul se lăsă moale pe bancă, așteptînd cu nerăbdare pauza.

5

Cînd regina a deschis lucrările Parlamentului, nu s-a discutat despre discursul său, care cuprindea, prin tradiție, o serie de promisiuni ale conducerii statului pentru fiecare perioadă, și despre cîte legi puteau fi promulgate dată fiind majoritatea laburistă, fie ea și de patru. Astfel, orice lege considerată bună avea toate șansele să fie respinsă încă din stadiul de proiect și toată lumea știa asta. Conservatorii au fost convinși că vor cîștiga următoarele alegeri, indiferent de data lor, pînă cînd alegerile anticipate din Hull au demonstrat existența unei majorități laburiste care sporise de la 1 100 la 5 350. Premierul nu a acceptat acest rezultat și i-a cerut reginei dizolvarea imediată a Parlamentului și convocarea alegerilor generale. Palatul Buckingham anunță data acestora pentru 31 martie.

Simon Kerslake începu să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în circumscripția sa din Coventry. Localnicii păreau să fie mulțumiți de ucenicia candidatului lor, dar statisticienii obiectivi apreciau că, dacă ar fi pierdut mai puțin de un procent din voturi, ar fi ieșit din cursă pentru următorii cinci ani. Rivalii săi se aflau foarte aproape de el.

Organizatorul parlamentar conservator îl sfătuise pe Simon să nu plece deloc din Coventry și să nu participe la întîlnirile parlamentare.

— Nu vor mai fi chestiuni foarte importante pe agendă de-acum și pînă la alegeri, îl asigură el. Cel mai bun lucru pe care îl poți face e să aduni voturile din Coventry, nu să le dai la Westminster.

Elizabeth nu și-a putut permite decît un concediu de două săptămîni de la spital, însă printre picături cei doi

reușiră să viziteze toată zona înainte de alegeri. Adversarul lui Simon era fostul parlamentar Alf Abbott, care devenea din ce în ce mai încrezător în victorie pe măsură ce toată țara înregistra un curent de opinie favorabil laburiștilor. Deviza „Știți că o conducere laburistă nu stă degeaba" era încă destul de convingătoare după optsprezece luni de cînd erau la putere. Liberalii aveau și ei un candidat, pe Nigel Bainbridge, dar el recunoștea deschis că spera doar să se mențină pe linia de plutire.

Alf Abbott se simțea îndeajuns de sigur pe poziții pentru a-l provoca pe Simon la o discuție publică. Chiar dacă cel care era deja în Parlament putea refuza, Simon acceptă provocarea și se pregăti pentru întîlnire cu scrupulozitatea sa obișnuită. Cu șapte zile înainte de alegeri, Simon și Elizabeth stăteau în culisele scenei din sala de conferințe a Primăriei din Coventry împreună cu Alf Abbott, Nigel Bainbridge și cu soțiile acestora. Cei trei bărbați nu prea aveau chef de conversație, iar soțiile se priveau cu ochi critic. Corespondentul politic al ziarului „Coventry Evening Telegraph", pe post de mediator, îi prezentă pe fiecare protagonist în parte în timp ce ei pășeau pe scenă, în aplauzele scurte ale diverselor părți ale sălii. Simon vorbi primul și publicul larg îl ascultă cu atenție mai mult de douăzeci de minute. Apoi urmă Abbott, lansat într-un atac vehement la adresa conservatorilor, acuzîndu-i de exploatarea muncitorilor cu orice preț și fiind îndelung aclamat de partea lui de public. Bainbridge susținu că nici unul nu înțelesese adevăratele probleme și deschise o discuție pătimașă despre sistemul de canalizare locală. La întrebările care au urmat, Simon se dovedi mult mai bine informat decît ceilalți doi, însă el era conștient că în sală se aflau doar șapte sute de persoane în acea seară rece de martie, iar în Coventry erau peste 50 000 de votanți.

Deși presa locală îl declarase pe Simon cîștigătorul dezbaterii, cotidienele de mare tiraj nu-i prevedeau prea multe șanse, apreciind că este un vad bun pentru laburiști.

În dimineața alegerilor, Simon și Elizabeth se sculară înainte de ora șase, fiind printre primii sosiți la centrul de

votare aflat în școala din localitate. Își petrecură tot restul zilei mergînd de la cabinele de vot la sala comitetului și la punctele de control ale conservatorilor, încercînd să-și îmbărbăteze suporterii. Peste tot unde ajungeau, aceștia erau încrezători în victorie, dar Simon știa că nu se puteau ignora preferințele naționale ale unora. Un coleg conservator îi spusese cîndva că un parlamentar valoros merita o mie de voturi personale, iar un opozant insignifiant ar putea sacrifica încă o mie. Dar oricum nu era de-ajuns.

La ora nouă se închise și ultima cabină de vot, iar Simon și Elizabeth se refugiară într-un bar, comandînd două halbe de bere. Stăteau și priveau la televizorul de deasupra barului. Comentatorul transmitea că, de-a lungul zilei, un sondaj de opinie — desfășurat în cinci zone ale Londrei — evidențiа o majoritate laburistă de șaptezeci la șaizeci. Pe ecran se derulară cele șaptezeci de poziții vulnerabile la atacul laburist. A noua pe listă era cea din Coventry. Simon mai ceru o halbă.

— Ar trebui să plecăm să verificăm numărătoarea, spuse Elizabeth.

— Nu-i nici o grabă !

— Nu te da bătut, Simon. Și amintește-ți că ești încă parlamentar, zise ea, pe un ton neașteptat de tăios. Le datorezi suporterilor încrederea în tine după cît te-au ajutat.

La primărie, urnele negre erau distribuite de mașini ale poliției în fiecare sală de vot. Conținutul lor a fost deșertat pe niște mese care formau un pătrat incomplet. Primarul local și echipa sa stăteau în picioare între mese, în timp ce angajați ai primăriei stăteau în partea cealaltă, împărțind buletinele de vot în mici grămăjoare de cîte o sută. Acestea erau apoi controlate de observatori din partea partidelor care roiau în jur ca niște vulturi, cerînd de multe ori controlul suplimentar al cîtei unei grămezi.

Acestea rămaseră apoi pentru a fi împărțite în trei și, pe măsură ce orele treceau, devenea evident chiar și pentru un spectator obiectiv, că scorul avea să fie extrem de strîns.

Tensiunea din clădire se amplifică, pe măsură ce fiecare sută și apoi fiecare mie era înmînată secretarului comisiei. Zvonurile lansate dintr-o parte a încăperii se umflau ca un

sufleu pînă în partea cealaltă, înainte să ajungă și la mulțimea strînsă în bătaia vîntului rece de afară. La miezul nopții, se anunțară rezultatele din mai multe circumscripții din țară. Tendința la nivel național părea să evolueze conform așteptărilor, în jur de trei procente pentru laburiști, ceea ce însemna majoritatea promisă, de șaptezeci de locuri.

La douăsprezece și douăzeci și unu de minute, secretarul comisiei electorale centrale din Coventry îi invită pe cei trei candidați în sală și le anunță rezultatele.

I se ceru o nouă numărătoare. El acceptă, deci fiecare grămăjoară de buletine de vot a fost răsturnată din nou pe masă și recontrolată.

După o oră, secretarul îi chemă din nou pe cei trei și le spuse rezultatul celei de-a doua numărători ; se schimbaseră doar cu trei voturi.

Apoi i se ceru iarăși să numere, iar secretarul Comisiei Centrale acceptă, împotriva voinței lui. În jurul orei două noaptea, Elizabeth nu-și mai simțea degetele. Mai trecu o oră, în care Heath își recunoscu înfrîngerea, iar Wilson dădu un amplu interviu la ITN, descriindu-și proiectele pentru noul Parlament. La două și douăzeci și șapte, secretarul Comisiei Centrale locale îi chemă pe cei trei candidați pentru ultima oară, iar ei acceptară rezultatul. Secretarul orășenesc local urcă pe scenă împreună cu ei. Bătu în microfon pentru a se asigura că funcționează, își drese glasul și spuse :

— Eu, subsemnatul, în calitate de președinte al Comisiei Centrale a circumscripției Coventry Central, anunț numărul total al voturilor obținute de candidați ca fiind următorul :

Alf Abbott	19 716
Nigel Bainbridge	7 002
Simon Kerslake	19 731

Prin urmare, îl declar pe Simon Kerslake membru ales al Parlamentului pentru circumscripția Coventry Central.

Chiar dacă Partidul Laburist obținuse pînă la urmă în Camera Comunelor o majoritate de nouăzeci și șapte, Simon cîștigase cu o diferență de cincisprezece voturi.

Raymond Gould își spori avantajul cu 12 413 voturi, iar Joyce petrecu o vacanță de o săptămînă.

Andrew Fraser obținu 2 468 de voturi în plus și își anunță logodna cu Louise Forsyth în seara de după alegeri.

Charles Seymour nu-și putea aduce aminte cu cît cîștigase pentru că, după cum îi explicase Fiona socrului său, bătrînul conte, în dimineața următoare, „în Sussex Downs nu se numără voturile pentru Partidul Conservator, ci se cîntăresc".

6

În țările cu o democrație avansată, un lider nou-ales beneficiază de o perioadă de acomodare în timpul căreia își poate finaliza atitudinea pe care intenționează să o adopte și politica pe care dorește să o urmeze. În Marea Britanie, membrii Parlamentului așteaptă la telefon să treacă patruzeci și opt de ore de la anunțarea rezultatelor alegerilor. Dacă sînt sunați în primele douăsprezece ore, înseamnă că sînt chemați în guvern, dacă sînt sunați în următoarele douăsprezece ore, înseamnă că i se oferă funcția de ministru-secretar de stat, în următoarele douăsprezece ore cea de subsecretar de stat și, în sfîrșit, în ultimele douăsprezece ore, funcția de secretar particular al unui ministru din guvern. Dacă telefonul nu sună deloc, ei rămîn pe băncile din spate.

Andrew Fraser nu se obosise să stea pe lîngă telefon, cînd știrile de după-amiază de la BBC anunțară promovarea lui Hugh McKenzie din funcția de ministru secretar de stat în aceea de ministru pentru Scoția, cu un loc în guvern. Andrew și Louise Forsyth voiau să-și petreacă un weekend liniștit în Aviemore, el, ca să se relaxeze, urcînd pe munte, înainte de a se reîntoarce la Parlament, ea, pentru a face planuri în legătură cu viitoarea lor nuntă.

Andrew făcuse nenumărate călătorii în Edinburgh pentru a o convinge pe Louise că în acea seară la Bute House nu numai că se îndrăgostise de ea, dar că se și hotărîse să-și petreacă restul zilelor împreună. Într-un weekend cînd el nu putuse veni la Edinburgh și ea venise la Londra, hotărîrea ei fusese luată. În trecut, Andrew descoperise de fiecare dată că, după ce obținea ceva, lucrul acela nu-l mai interesa. Dar

acum dragostea pentru „mărunțica", cum ajunsese mama lui să o numească pe Louise, creștea cu fiecare zi.

Deși Louise nu avea decît 1,60 înălțime, părea mai înaltă, fiindcă era slabă, iar părul ei negru și scurt, ochii albaștri și zîmbetul permanent făcuseră mulți bărbați înalți să se aplece ca s-o vadă mai bine.

— Mănînci ca un purcel și arăți ca o scîndură. Nu știu cum reușești, mormăi Andrew după cină într-o seară. El juca *squash** și mergea la înot de trei ori pe săptămînă pentru a se menține în formă. O privea pe Louise cu admirație și invidie nedisimulată în timp ce ea, clipind strengărește, se înfrupta dintr-o nouă porție de prăjitură „Black Forest".

Deși crescută într-o ambianță calvină severă, în care nu era loc pentru discuții politice, Louise învățase repede mecanismul guvernamental și în curînd ajunse să poarte lungi discuții în noapte cu Sir Duncan. La început, acesta o trata cu indiferență, dar mai apoi începuse să-i răspundă din ce în ce mai serios, dîndu-i argumente care uneori se dovedeau insuficiente.

În momentul alegerilor, Louise devenise o susținătoare fervență a politicii lui Andrew. Vizita în anumite zone mai sărăcăcioase ale circumscripției Edinburgh Carlton, unde nu călcase pînă atunci, îi făcea rău. Dar, ca orice convertit, deveni zeloasă și încercă să schimbe părerile întregii sale familii. Chiar plăti cotizația de doisprezece șilingi pentru a intra în Partidul Laburist din Scoția.

— De ce ai făcut-o ? o întrebă Andrew, încercînd să-și ascundă mulțumirea.

— Sînt împotriva mezalianțelor, îi replică ea.

Andrew era surprins, dar încîntat de interesul manifestat de ea, iar suspiciunea votanților în legătură cu „doamna cea bogată" se transformă rapid în afecțiune.

* Tenis practicat în încăperi mici, pardosite cu parchet, partenerul de joc fiind... peretele (n.red.).

— Viitorul tău soț va ajunge ministru pentru Scoția într-o bună zi, strigau după ea pe străduțele înguste și prost pavate.

— Pe Downing Street vreau să ajung, nu în Bute House, îi mărturisi el la un moment dat. Și, în orice caz, trebuie să încep cu un grad de ministru inferior.

— Asta s-ar putea întîmpla într-un viitor apropiat.

— Nu atît timp cît Hugh McKenzie e ministru, spuse cu voce scăzută.

— La dracu cu McKenzie, zise ea. În mod sigur unul dintre colegii lui din guvern va avea curajul să-ți ofere șansa de a-i fi consilier privat.

Dar în ciuda părerii Louisei, telefonul nu sună în cursul acelui weekend.

Raymond Gould se întorcea la Leeds în clipa cînd se termină numărătoarea, lăsînd-o pe Joyce să mulțumească alegătorilor din circumscripție, după cum cerea tradiția.

În ziua următoare, dacă nu stătea la telefon, se plimba nervos în jurul său, potrivindu-și mereu ochelarii pe nas. Primul telefon îl primi de la mama sa, care dorea să-l felicite.

— Pentru ce ? o întrebă. Ce-ai auzit ?

— Nimic, dragule, îi răspunse. Am sunat doar ca să-ți spun cît m-au bucurat voturile în plus.

— Aha !

— Și ca să-ți mai spun ce rău ne-a părut că nu te-am văzut înainte să pleci, mai ales că treceai prin fața magazinului în drum către aeroport.

— Nu începe din nou, mamă, știi doar...

Al doilea telefon veni de la un coleg care se interesă dacă Raymond primise vreun post.

— Nimic pînă acum răspunse, înainte de a afla despre promovarea colegului meu.

Al treilea telefon îl primi de la o prietenă a lui Joyce.

— Și cînd se întoarce ? sună o altă voce cu accent de Yorkshire.

— Habar n-am, răspunse Raymond disperat, încercînd să închidă.

— Sun mai tîrziu, atunci.

— E-n regulă, zise el, punînd repede receptorul în furcă. Se duse în bucătărie, ca să-şi facă un sandviş cu brînză, dar nu avea brînză, aşa că mîncă pîine goală unsă cu unt vechi de trei săptămîni. Aproape terminase şi a doua felie, cînd sună telefonul.

— Raymond ?

El îşi ţinu răsuflarea.

— Sînt Noel Brewster.

Răsuflă exasperat, recunoscînd vocea pastorului.

— Poţi să susţii a doua prelegere cînd mai vii la Leeds ? Sperasem că ai fi putut-o face chiar azi-dimineaţă. Iubita ta soţie...

— Da, îi promise el. La sfîrşitul săptămînii vin la Leeds.

Telefonul ţîrîi din nou de îndată ce închise.

— Raymond Gould ? rosti o voce necunoscută.

— La telefon, spuse el.

— Vă fac legătura imediat cu primul ministru.

Raymond aşteptă. Uşa de la intrare se deschise şi o altă voce strigă :

— Eu sînt. Cred că n-ai avut ce mînca, săracul de tine.

Joyce intră în sufragerie.

Fără a o privi, îi făcu semn să tacă.

— Ray, se auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, domnule prim-ministru, răspunse Raymond oficial, cu accentul său pronunţat de Yorkshire.

— Mă întrebam dacă te simţi în stare să intri în noua mea echipă ca subsecretar de stat la Ministerul Muncii ?

Raymond răsuflă uşurat. Era exact ceea ce sperase.

— Aş fi încîntat, domnule prim-ministru.

— Bine, atunci liderii sindicali vor avea la ce să se gîndească.

Telefonul amuţi.

Raymond Gould, subsecretar de stat la Ministerul Muncii, stătea deci pe cea de-a treia treaptă a ierarhiei.

Cînd ieși din casă a doua zi dimineață, Raymond a fost întîmpinat de un șofer care îl aștepta lîngă o mașină neagră strălucitoare marca Austin Westminster. Spre deosebire de Sun Beam-ul său luat la mîna a doua, aceasta lucea în soarele dimineții. Portiera era deschisă și Raymond se urcă pentru a fi dus la minister. Slavă Domnului că știe unde e biroul meu, își zise Raymond, așezîndu-se pe bancheta din spate. Alături de el se afla o casetă roșie de piele, de mărimea unei serviete, pe care scria cu litere aurite: „Subsecretarul de stat — Ministerul Muncii". Raymond răsuci cheița, înțelegînd ce trebuie să fi simțit Alice în Țara Minunilor, aflată în drum spre vizuina iepurelui. Interiorul casetei era înțesat de dosare. Îl deschise pe primul și citi: „Un proiect de discuție în cinci puncte asupra menținerii numărului șomerilor sub un milion". Imediat se cufundă în lectura documentului tipărit cu litere mici.

Marți, cînd se întoarse la Camera Comunelor, pe Charles Seymour îl aștepta o telegramă de la biroul organizatoric. Una dintre echipe își pierduse locul în alegerile generale și Charles devenea al doilea pe banca opoziției.

— Gata cu conservarea copacilor. Acum o să te ocupi de lucruri mai importante, chicoti organizatorul parlamentar. Auzi, poluare, lipsa apei și gazele de eșapament...

Charles zîmbea încîntat, mergînd prin clădire, salutîndu-și colegii mai vechi și observînd un număr considerabil de figuri noi. Nu se opri să vorbească cu nici unul, pentru că nu știa dacă erau conservatori sau laburiști și, avînd în vedere rezultatele, majoritatea trebuia să fie socialiști. Un portar în livrea neagră cu cravată albă îi înmînă un mesaj prin care i se aducea la cunoștință că un elector îl aștepta în holul mare. Se grăbi să afle care era problema acestuia, trecînd pe lîngă cîțiva colegi mai bătrîni cu figuri triste. Pentru unii dintre aceștia avea să mai treacă mult timp pînă să apuce să fie în guvern, în timp ce pentru alții tocmai se consumase ultimul mandat ministerial. De cînd fusese promulgată Legea Macmillan, chiar și cele mai strălucite cariere politice se terminau cu lacrimi.

Dar la treizeci și cinci de ani, pe Charles nu-l preocupau asemenea lucruri. Cel care îl aștepta era un maestru de vînătoare, roșu la față, care bătuse tot drumul pînă la Londra pentru a se plînge împotriva proiectului de lege care interzicea persoanelor particulare hărțuirea iepurilor. Charles ascultă un monolog de un sfert de oră, după care îl asigură pe alegătorul său că Parlamentul nu avea timp pentru o astfel de lege. Maestrul de vînătoare plecă fericit, iar Charles se întoarse în birou, ca să-și verifice scrisorile din circumscripție. Fiona îi reamintise de cele opt sute de scrisori de mulțumire către cei din partid, care fuseseră francate, dar care mai necesitau o schimbare după fiecare alegere. Suspină.

— Doamna Blenkinsop, președinta Clubului doamnelor din Sussex, ar dori să le vorbiți în calitate de invitat de onoare al acestui an, îl informă secretara cînd ajunse.

— Accept — dar care este data ? întrebă Charles, căutîndu-și agenda.

— Șaisprezece iunie.

— Femeie nebună, atunci este Ziua Doamnelor din Ascot. Spune-i că țin un discurs la Conferința de Constituire a Camerei, dar că, în mod sigur, o să fiu liber la anul.

Secretara îl privi neliniștită.

— Nu te îngrijora, nici ea n-o să găsească altă dată.

Ea trecu la o altă scrisoare.

— Domnul Heath vă întreabă dacă puteți să beți un pahar cu el, joi, la ora șase ?

Simon Kerslake știa, la rîndul lui, că urma o perioadă lungă de activitate. Era conștient că parlamentarii conservatori nu își vor schimba liderul pînă cînd Heath nu va avea o a doua șansă la urne, ceea ce însemna cinci ani de muncă, zi de zi, sub un guvern cu o majoritate de nouăzeci și șapte.

Începu să scrie articole pentru pagina centrală a ziarelor „Spectator" și „Sunday Express," sperînd să-și facă un nume și în afara Parlamentului și, în același timp, să-și majoreze salariu cu încă 3 400 de lire. Chiar cu salariul de cercetător al lui Elizabeth, le era imposibil să strîngă bani, iar cei doi fii

urmau să meargă în curînd la școală. Îi invidia pe toți Charles Seymour-ii din lume care nu trebuiau să se gîndească de două ori înainte de a plăti o [illegible]. Simon se întreba dacă afurisitul de Charles avea vreodată probleme de vreun fel. Își trecu un deget peste cont — ca de obicei, conținea o cifră în jurul a cinci sute de lire pe colțul din dreapta și, ca de obicei, cu roșu. Mulți foști colegi de-ai săi de la Oxford locuiau deja în centrul Londrei sau erau angajați ai Baroului, iar vinerea îi vedea megînd cu mașina la conacele lor de la țară. Simon rîdea de cîte ori citea că oamenii intrau în politică pentru a cîștiga bani.

El continuă să-l asalteze cu întrebări pe primul-ministru, încercînd să nu arate cît de frustrat se simțea de faptul că, în fiecare marți și joi, colegii săi se așteptau ca el să ia cuvîntul. Chiar și după ce acest obicei se transformă în rutină, el continua să se pregătească atent și chiar reuși la un moment dat să fie lăudat de către taciturnul său lider. Dar pe măsură ce săptămînile treceau, își dădea seama că tot la bani se gîndea sau la lipsa lor.

Aceasta înainte de a-l întîlni pe Ronnie Nethercote.

Andrew Fraser citise adesea că furia și invidia pot bloca evoluția unei cariere politice, dar îi venea greu să accepte că așa ceva i se putea întîmpla. Cel mai mult îl enerva faptul că Hugh McKenzie își întinsese tentaculele în toate ministerele.

Căsătoria lui Andrew cu Louise Forsyth fusese comentată pe larg în ziarele de mare tiraj și absența de la nuntă a ministrului nu trecu neobservată de William Hickey de la „Daily Express". Acolo apăru chiar o fotografie mai veche a lui Alison McKenzie în care ea arăta tristă.

Sir Duncan îi reaminti fiului său că politica era un domeniu pentru alergătorii de cursă lungă, nu pentru sprinteri, iar el mai avea de alergat cîteva ture de pistă.

— O comparație cît se poate de nefericită, spusese Andrew care fusese membru al echipei de ștafetă 4 x 110 metri a Universității din Edinburgh.

Cu toate acestea, se pregătea pentru maraton.

— Nu uita, Harold Macmillan a stat patrusprezece ani în umbră, înainte de a prelua puterea, adăugă Sir Duncan.

Louise îl însoțea pe Andrew prin toată țara la fiecare discurs „de o importanță majoră", cu un public de aproape douăzeci de persoane, de obicei; încetă să-l mai însoțească în Scoția în fiecare săptămînă, cînd află că e însărcinată.

Spre surprinderea sa, Andrew se dovedi a fi un tată bun cu anticipație, hotărît să nu fie doar un politician în ochii viitorului său fiu. El transformă singur unul din dormitoarele de la etaj, de pe Cheyne Walk, în camera copilului și îi ceru soției lui acordul pentru un tapet în nuanțe de albastru.

Louise se întreba neliniștită dacă Andrew avea să se poarte la fel cu copilul lor și dacă va fi fetiță.

Raymond Gould își cîștigă rapid un nume la Ministerul Muncii. Era considerat deosebit de inteligent, exigent, foarte muncitor și, deși asta nu i se spunea, arogant. Obiceiul lui de a întrerupe un funcționar civil tînăr în mijlocul frazei sau de a-și corecta secretarul particular în probleme de detaliu îl făcea antipatic chiar și printre colaboratorii cei mai apropiați, care, de obicei, doresc să fie cît mai atașați de șeful lor.

Volumul de muncă al lui Raymond era uriaș și chiar secretarul permanent primi una dintre replicile obișnuite ale lui Gould — „nu există scuze" — atunci cînd încercă să îl mai domolească. În curînd, angajații mai cu experiență ai ministerului ajunseră să se întrebe nu dacă, ci cînd urma să fie avansat. Secretarul său de stat, ca toți cei care trebuia să fie în mai multe locuri deodată, îl ruga adesea pe Raymond să meargă în locul lui, însă îl surprinsese chiar și pe el cînd îi ceru să reprezinte ministerul ca oaspete de onoare la cina anuală a CBI *.

Joyce verifică dacă smochingul soțului ei era bine periat, dacă avea cămașa curată și dacă pantofii îi străluceau ca ai unui ofițer din gardă. În buzunarul interior avea un discurs

* Confederation of British Industry — Confederația Industrială Britanică (n.tr.).

pregătit cu grijă, în care erau demonstrate calitățile sale de slujbaș al statului, fiind totodată folosite și cîteva expresii personale mai tăioase, menite să dovedească celor prezenți că nu toți membrii Partidului Laburist erau „nebuni de legat". Șoferul îl conduse pe Lansdowne Road către West End.

Raymond se simțea bine; cu toate acestea, era emoționat cînd se ridică să toasteze în numele guvernului în replică la toastul celorlalți invitați. Odată așezat din nou pe scaun, simți că efortul meritase. Aplauzele care au urmat au fost fără îndoială mai mult decît politicoase de la un auditoriu pe care l-ar fi calificat în mod obișnuit ca „ostil".

— Discursul a fost mai sec decît un Chablis, șopti un invitat la urechea președintelui, dar trebuia să accepte faptul că, avînd oameni de talia lui Gould în guvern, viața alături de socialiști nu părea așa de grea.

Bărbatul din stînga lui Simon Kerslake a fost mult mai brutal în aprecieri.

— Blestematul ăsta se crede conservator, vorbește ca atare, așa că nu înțeleg de ce nu e înscris în partidul conservator ? întrebă el.

Simon rînji către bărbatul cu o calviție prematură care își exprima atît de deschis părerile de față cu ceilalți invitați. Corpolent și roșu la față, Ronnie Nethercote arăta de parcă s-ar fi revărsat prin toate părțile smochingului său strîmt.

— Eu cred, îi răspunse Simon, că pentru Gould, născut și crescut în Leeds în anii '30, a fost cam greu să se înscrie la Tineretul Conservator.

— Rahat, spuse Ronnie. Eu am reușit și sînt născut în East End, în Londra, și nici n-am avut avantajele lui. Dar, ia spuneți-mi, domnule Kerslake, cu ce vă ocupați cînd nu vă pierdeți timpul în Camera Comunelor ?

Raymond mai zăbovi după cină pentru a sta de vorbă cu cîțiva dintre magnații industriali. La scurt timp după ora unsprezece, plecă spre Lansdowne Road.

În timp ce șoferul se îndrepta încet din Grosvenor House înspre Park Lane, subsecretarul de stat făcu cu mîna gazdei sale. Altcineva îi făcu la rîndul său semn cu mîna. La început,

Raymond privi în fugă, crezînd că avea de-a face cu un alt invitat, dar apoi îi văzu picioarele. O tînără care îi zîmbea provocator stătea în colțul stației de benzină de pe Park Lane, îmbrăcată într-o fustă de piele atît de scurtă încît putea fi mai bine descrisă ca o batistă. Picioarele ei lungi îi amintiră de cele ale lui Joyce, cu zece ani în urmă, numai că acestea erau negre. Părul frumos ondulat și linia șoldurilor ei obsedară pe Raymond tot drumul către casă.

Ajunși la Lansdowne Road, Raymond coborî din mașina oficială și spuse noapte bună șoferului, după care porni încet către intrarea principală, dar nu-și căută cheile. Așteptă pînă cînd se asigură că mașina dăduse colțul și apoi ridică privirea către fereastra dormitorului. Luminile erau stinse. Joyce dormea.

Se furișă în josul aleii pînă pe stradă, unde se uită în dreapta și în stînga să vadă unde parcase Joyce mașina lor Sunbeam. Controlă dacă avea cheile și se strecură înăuntru cu senzația că e un spărgător de mașini. Încercă de trei ori pînă cînd motorul porni și se întrebă dacă nu cumva trezea toată strada vrînd să se ducă înspre Park Lane, deși nu știa nici el exact de ce. Ajuns la Marble Arch, se înscrise pe banda unu de circulație. Invitați îmbrăcați de seară încă mai ieșeau de la Grosvenor House. Trecu pe lîngă stația de benzină ; ea era încă acolo. Îi zîmbi din nou, iar el acceleră, fiind cît pe-aci să intre în mașina din față. Raymond conducea din nou către Marble Arch, dar, în loc să se întoarcă acasă, o coti iar spre Park Lane, de această dată mai încet. Luă piciorul de pe accelerație, văzînd din nou stația de benzină și pe ea făcîndu-i cu mîna. Se întoarse iarăși la Marble Arch, după care repetă traseul ocolit către Park Lane, de această dată și mai încet. Trecînd pentru a treia oară pe lîngă Grosvenor House, se asigură mai întîi că nu era nimeni pe stradă. Nu era nici țipenie. Frînă și mașina se opri la stop chiar lîngă stația de benzină. Așteptă.

Fata privi în dreapta și în stînga înainte de a veni către mașină, deschise portiera și se așeză lîngă subsecretarul de stat al Ministerului Muncii.

— Ai nevoie de ceva ?

— Cum adică ? întrebă Raymond răgușit.

— Haide, dragule. Doar nu-ți închipui că stăteam acolo ca să mă bronzez.

Raymond o privi mai atent, dorind să o atingă în ciuda parfumului ieftin care o învăluia. Trei nasturi de la bluză îi erau descheiați ; cel de-al patrulea nu mai lăsa loc pentru imaginație.

— Zece lire, la mine.

— Și unde stai ? se auzi el întrebînd.

— La un hotel din Paddington.

— Cum ajungem acolo ? o întrebă, trecîndu-și nervos mîna prin păr.

— Mergi către Marble Arch și mai departe îți spun eu.

Raymond porni mașina și trecu de Hyde Park, ajungînd din nou la Marble Arch.

— Eu sînt Mandy, spuse ea, pe tine cum te cheamă ?

Raymond ezită.

— Malcolm.

— Și cu ce te ocupi, Malcolm, în vremurile astea grele ?

— Eu... vînd mașini la mîna a doua.

— Nu prea ți-ai ales una bună pentru tine, nu-i așa ? rîse ea.

Raymond nu îi răspunse. Dar asta nu o făcu să tacă.

— Și ce caută un comis-voiajor de mașini într-un costum de stab ?

Raymond uitase aproape complet de îmbrăcămintea lui de seară.

— Păi... tocmai am fost la o reuniune... la... hotelul Hilton.

— Unii au noroc, spuse ea, aprinzîndu-și o țigară. Eu am așteptat toată seara pe lîngă Grosvenor House, sperînd că o să agăț ceva tipi bine de la petrecerea aia luxoasă.

Obrajii lui Raymond deveniră de aceeași culoare cu părul lui.

— Încetinește și ia-o pe a doua la stînga.

El îi urmă instrucțiunile, după care urcară mai multe serii de trepte înguste pînă la ultimul etaj. Înainte de a ajunge, o blondă planturoasă se apropie de ei.

— Bună, Mandy, strigă ea către prietena ei.

— Bună, Sylv, e cineva în cameră ?

— Nu mai e, spuse blonda acru.

Mandy împinse ușa și Raymond o urmă. Camera era mică și îngustă. Într-un colț se aflau un pat fragil și un covor jerpelit. Tapetul, de un galben pal, se cojea în mai multe locuri. O chiuvetă era lipită de zid ; tot picurînd, apa imprimase o urmă maronie în jurul găurii de scurgere.

Mandy își dădu jos haina și așteptă.

— Ah, da, desigur, zise Raymond, scoțîndu-și portmoneul și descoperind că nu are decît nouă lire la el.

Ea îl ironiză :

— Se pare că astă seară n-o să fac ore suplimentare, nu-i așa, iubitule ? spuse ea, vîrînd banii cu grijă în poșetă, și apoi scoțîndu-și cu nonșalanță tot ce avea pe ea.

Deși felul în care se dezbrăcase fata nu era deloc senzual, Raymond se minună de frumusețea corpului ei. Se simțea desprins de realitate. O privea, nerăbdător să-i simtă moliciunea pielii, dar nu făcu nici o mișcare. Ea se întinse pe pat.

— Hai să începem, iubitule. Eu mai am de lucru.

Ministrul se dezbrăcă rapid, cu spatele către ea. Își puse hainele în ordine, pe jos, fiindcă încăperea nu avea nici un scaun. Apoi se așeză peste ea. Totul se termină în cîteva minute.

— Ai fost gata repede, nu-i așa, iubitule ? rînji Mandy.

Raymond îi întoarse spatele și începuse să se spele cît de bine putea în chiuveta îngustă. Se îmbrăca în grabă, conștient că trebuia să o întindă cît mai repede de acolo.

— Poți să mă duci înapoi la stația de benzină ? îl întrebă Mandy.

— O iau exact în cealaltă direcție, spuse el, încercînd să nu pară nervos în timp ce deschidea ușa.

Pe scări o întîlni din nou pe Sylv însoțită de un bărbat. De data asta, ea îl privi cu mai multă atenție. Raymond se urcă în mașină cîteva secunde mai tîrziu. Conduse atent către casă, dar nu înainte de a deschide geamurile, încercînd să scape de mirosul de tutun prost și de parfum ieftin.

Ajuns pe Lansdowne Road, stătu sub duș mult timp înainte de a se strecura în pat alături de Joyce ; ea doar tresări ușor.

7

Charles își duse soția la Ascot devreme, pentru a fi sigur că va evita traficul aglomerat din mijlocul zilei. La înălțimea și ținuta sa, Charles era făcut pentru frac și joben, iar Fiona purta o pălărie pe care orice persoană de condiție socială inferioară ar fi considerat-o ridicolă. Fuseseră invitați la familia McFarland în acea după-amiază și cînd ajunseră, îl găsiră pe Sir Robert așteptîndu-i în biroul său.

— Presupun că ați plecat devreme de acasă, spuse Charles.

— Acum circa jumătate de oră, răspunse el, rîzînd.

Fiona păru neîncrezătoare deși politicoasă.

— Întotdeauna vin aici cu elicopterul, se explică el.

Au mîncat homari și căpșuni, alături de o șampanie de calitate din care lacheul turna încontinuu. Charles n-ar fi băut atît de mult, dacă nu ar fi urmărit cursele de cai. Urmări cea de-a cincea cursă cufundat într-un fotoliu din colțul cabinetului și numai murmurul mulțimii îl împiedica să atipească.

Dacă nu ar mai fi stat și la un pahar de adio după ultima cursă, Charles ar fi rămas treaz. Uitase că musafirul pleca cu elicopterul.

La întoarcere, lungul șir de mașini perpendicular pe Windsor Great Park, îl enervă pe Charles. Ajuns înapoi pe autostradă, băgă motorul mașinii Daimler în viteza a patra. Nici nu observă că poliția se luase după el, pînă cînd nu auzi sirena și i se indică să oprească.

— Nu te enerva, Charles, îi șopti Fiona.

— Nu te îngrijora, vechea mea prietenă, știu cum să mă descurc cu oamenii legii, spuse el, coborînd geamul, ca să

vorbească cu polițistul aflat în fața mașinii. Știi cine sînt, domnule ?

— Nu, domnule, dar aș dori să mă urmați...

— Nici nu mă gîndesc, domnule ofițer, eu sînt membru al...

— Taci o dată, spuse Fiona, și nu te mai da atît în spectacol.

— ...al Parlamentului și nu accept să fiu tratat...

— Charles, nu-ți dai seama cît de bombastic te exprimi ?

— Poate doriți totuși să veniți cu mine la secție, domnule ?

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu.

— Desigur, domnule. De îndată ce ajungem la secție.

Ajuns la poliție, Charles se dovedi incapabil de a merge în linie dreaptă și refuză să dea o probă de sînge la analiză.

— Sînt reprezentantul conservatorilor pentru Sussex Downs.

„Ceea ce nu te ajută deloc", se gîndi Fiona, dar el nu auzea nimic și îi cerea doar să îl sune pe avocatul familiei la firma „Speechly, Bircham și Soames."

După ce Ian Kimmins îl luă întîi cu duhul blîndeții și apoi îi vorbi mai dur, Charles acceptă să coopereze cu poliția.

După ce dădu o declarație scrisă, Fiona îl conduse acasă, rugîndu-se ca ziarele de a doua zi să nu comenteze nimic despre prostia lui.

Andrew cumpărase chiar și o minge de fotbal, dar o ascunse de Louise.

Pe măsură ce lunile se scurgeau, silueta ei se deforma îngrijorător. Andrew își punea capul pe burta ei și încerca să audă bătăile inimii.

— E un mijlocaș la grămadă, declară el.

— Poate că ea va fi un centru înaintaș, sugera Louise, și va dori să stimuleze și cealaltă parte a familiei.

— Dacă o să fie centru înaintaș, o să joace la Hearts, o asigura el.

— Porc misogin, strigă ea după el într-o dimineață cînd pleca la Cameră.

Andrew se juca în gînd cu numele Jamie, Robert, Hector și Iain, hotărîndu-se pentru Robert înainte de a ajunge la Westminster. Sosind la poarta de la aripa nouă a palatului, îl salută pe polițistul de la intrare și fu surprins să vadă că acesta se îndrepta grăbit către el.

Andrew lăsă în jos geamul :

— Ce s-a întîmplat, domnule ofițer ?

— Soția dumneavoastră a fost dusă la Spitalul St. Mary, Paddington, domnule. În aripa urgențelor.

Dacă traficul n-ar fi fost atît de aglomerat, Andrew ar fi depășit de mai multe ori limita de viteză. Se ruga să ajungă la timp, dar își amintea clar că Louise era doar în luna a șasea. Cînd sosi, doctorul de gardă nu-i dădu voie să o vadă.

— Ce face Louise ? întrebă el mai întîi.

Doctorița cea tînără ezită și apoi răspunse :

— Soția dumneavoastră se simte bine, dar a pierdut copilul.

Andrew simți că se înmoaie tot.

— Slavă Domnului că ea nu are nimic, spuse.

— Nu puteți să o vedeți, pînă cînd nu iese de sub efectul calmantelor.

— Desigur, doamnă doctor, zise el, privindu-i ecusonul de pe halatul alb.

— Dar nu văd nici un motiv pentru care să nu mai aveți alți copii în viitor, adăugă ea blînd, înainte de a-i da lui răgazul să pună aceeași întrebare.

Andrew zîmbi ușurat și începu să se plimbe încoace și încolo de-a lungul coridorului, neatent la trecerea timpului, pînă ce doctorița se întoarse și îi spuse că putea să-și vadă soția.

— Sper că nu ești foarte dezamăgit, fură primele cuvinte ale lui Louise cînd îl văzu.

— Nu fi prostuță, o să mai facem o duzină cît ai clipi din ochi, îi spuse, luînd-o de mînă.

Ea schiță un zîmbet.

— Știi cine e soțul doctoriței mele ?

— Nu, nu știu.

— Simon Kerslake.

— Dumnezeule, așa e. Un tip foarte capabil. Fii atentă, iubito, spuse Andrew cu o mină serioasă, o să fii ca nouă după cîteva zile de odihnă, ți-o garantez.

— Și dacă n-o să fie așa ?

— O să mă mulțumesc cu cea veche. Și uite ce e — imediat ce ieși din spital mergem în weekend în sudul Franței.

— Nu-l placi, pentru că s-a născut în East End, spuse Simon după ce îi dădu să citească scrisoarea.

— Nu-i adevărat, replică Elizabeth. Nu-l plac, fiindcă nu-mi inspiră încredere.

— Dar nu l-ai văzut decît de două ori.

— O dată și mi-ar fi fost de-ajuns.

— Ei, bine, eu pot să spun că sînt impresionat de concernul pe care l-a clădit în ultimii zece ani și, sincer să fiu, nu-i pot refuza oferta, spuse Simon, bătîndu-și buzunarul.

— Eu zic că ne-am putea descurca și cu bani puțini, răspunse Elizabeth, dar firește cu niște sacrificii.

— N-o să mai am multe șanse de genul ăsta, continuă SImon, și chiar că avem ce face cu banii. Știi bine că tot ce zice lumea despre parlamentarii conservatori care au o sinecură lucrativă și două sau trei directorate executive nu sînt decît baliverne. Nimeni nu mi-a făcut o propunere atît de serioasă de cînd sînt în Cameră, iar încă 2 000 de lire pe an, pentru o întîlnire lunară într-un consiliu, nu sînt de lepădat.

— Și mai ce ?

— Cum adică și mai ce ?

— Și ce mai așteaptă domnul Nethercote în schimbul celor 2 000 de lire ? Nu fi naiv, Simon, nu te plătește decît în speranța că poate obține ceva avantaje de la tine.

— Bine, poate eu îi mai cunosc pe unii, pe alții...

— Sînt convinsă !

— Ai tu ceva cu el, Elizabeth.

— Am ceva cu orice lucru care îți poate afecta cariera pe termen lung, Simon. Luptă-te, dar nu-ți sacrifica integritatea, după cum îți place ție să le spui celor din Coventry.

Două săptămîni mai tîrziu, într-o vineri dimineață, Andrew și Louise se pregăteau să plece cu o singură valiză la areoport.

Cînd încuia ușa, Andrew auzi telefonul.

— Nu e nimeni acasă, strigă el din prag, dar ne întoarcem pînă luni.

Închiriase o cameră de hotel la Colombe d'Or, în sudul Franței, între dealurile St. Paul. Era hotărît să o ducă pe Louise la soare și la odihnă, undeva departe de Londra.

Faimosul hotel vechi le oferi tot ce se promitea în broșura publicitară. Pe pereți atîrnau tablouri de Picasso, Monet, Manet, Utrillo, pe care proprietăreasa, madame Reux, le acceptase cu ani în urmă ca plată pentru artiștii care doreau casă și masă. Pe drumul către scara îngustă, Louise aproape că se ciocni de un scrin Calder, iar un Courbet atîrna deasupra patului lor din cameră. Dar chiar patul, datînd din secolul al XVI-lea, era o piesă de invidiat. Aveau să descopere curînd că salteaua lui era atît de confortabilă, încît vizitatorii dormeau pînă dimineața tîrziu. Mîncarea era minunată, iar ei se plimbau după-amiaza pe dealuri cu speranța că vor avea poftă de mîncare la cină. Trei zile fără radio, televizor, ziare sau telefon îi pregătiră pentru întîlnirea de luni dimineață cu Londra. Juraseră că se vor întoarce cît de curînd.

De îndată ce avionul ateriză pe Heathrow, își dădură seama că vacanța luase sfîrșit. Trecură douăzeci de minute pînă cînd cineva aduse scara la avion. Apoi, după un drum în înghesuială cu autobuzul pînă la vamă, urmă coada de acolo. În ciuda biletelor lor de clasa I, bagajul le sosi printre ultimele. În momentul în care taxiul îi lăsă în fața casei din Cheyne Walk, după ce se strecurase prin aglomerația de dimineață, Louise spuse doar atît :

— Am nevoie de o nouă vacanță.

Andrew tocmai descuia ușa, cînd sună telefonul.

— Sper că n-au sunat tot weekend-ul, spuse Louise.

Andrew duse receptorul la ureche, dar era prea tîrziu.

— Tocmai a închis, oricine o fi fost, zise el, culegînd de pe jos mai multe plicuri maronii. Parcă am fi fost în Franța acum o săptămînă.

Își sărută soția.

— Trebuie să mă schimb și să plec la Parlament, spuse el, uitîndu-se la ceas.

— Oare cum o fi reușit națiunea să să se descurce fără tine ? îl ironiză Louise.

Telefonul sună din nou cînd Andrew tocmai ieșea din baie.

— Poți să răspunzi tu, Louise ? strigă el.

Un moment mai tîrziu o auzi alergînd în sus pe scări.

— Andrew, e biroul primului ministru.

Alergă în pielea goală către telefonul din dormitor și ridică receptorul.

— Andrew Fraser, spuse.

— Sunăm de pe Downing Street nr. 10, auzi o voce pe un ton oficial, primul ministru vă caută de vineri dimineață.

— Îmi pare rău, am fost în weekend cu soția, în Provence.

— Într-adevăr, domnule ? spuse vocea, fără cel mai mic interes. Pot să-i comunic primului ministru că acum puteți să-i vorbiți ?

— Desigur, răspunse Andrew, încruntîndu-se la imaginea sa nudă din oglindă. Se îngrășase ușor ; trebuia să se ducă de patru ori pe săptămînă la tenis și să nu mai bea vin la masă.

— Andrew !

— Bună dimineața, domnule prim-ministru.

— Tristă vestea despre Hugh McKenzie !

— Da, domnule, răspunse Andrew mecanic.

— Fusesem avertizat despre problema lui cu inima înainte de alegeri, dar el a insistat să rămînă în funcție. L-am rugat pe Bruce să fie noul secretar de stat, iar pe Angus să treacă în locul lui la minister. Amîndoi vor ca tu să fii noul subsecretar — ce părere ai ?

— Aș fi încîntat, domnule prim-ministru, se bîlbîi Andrew, încercînd să înțeleagă mai bine.

— Bine. Și, apropo, Andrew, n-o să prea mai ai timp să-ți cumperi bilete pentru Colombe d'Or, așa că sper că Louise s-a însănătoșit.

Telefonul se închise cu un declic.

Îl desconsideraseră pînă atunci, dar primul-ministru îi redase liniștea.

Primul lucru pe care l-a făcut Andrew Fraser în calitate de subsecretar de stat la Ministerul pentru Scoția a fost să asiste la funeraliile lui Hugh McKenzie.

— Gîndește-te, Simon, spuse Ronnie, odată ajunși la ușa comisiei. Nu ai nevoie de 2 000 de lire pe an ? Iar dacă o să cumperi acțiuni ale firmei mele, o să ai ocazia să aduni și ceva capital.

— La ce te-ai gîndit ? întrebă Simon, închizîndu-și al doilea nasture de la sacou și încercînd să nu pară prea entuziast.

— Păi, mi-ai fost de mare folos. Unii din cei pe care mi i-ai adus la masă nu mi-ar fi dat voie să le trec pragul. Te-aș lăsa să cumperi mai ieftin... ai putea beneficia de 50 000 de acțiuni pentru o liră, așa încît cînd o să le declarăm, o să dai lovitura !

— Să obțin 50 000 de lire nu-i așa ușor, Ronnie.

— Cînd directorul băncii tale îmi va controla registrele, va fi fericit să-ți împrumute banii.

Banca Midland studie registrele autentificate ale lui Nethercote, iar directorul discută cu Simon personal, după care îi îndepliniră cererea, cu condiția ca Simon să își depună acțiunile în banca lor.

Cît de tare s-a înșelat Elizabeth, își spunea Simon, iar cînd Nethercote și compania sa își dublară profiturile anuale, îi aduse acasă soției sale un raport asupra veniturilor acestuia.

— N-arată rău, trebui să recunoască ea. Dar asta tot nu mă face să am încredere în Ronnie Nethercote.

În ziua procesului intentat lui Charles Seymour pentru depășirea vitezei și consum de alcool la volan, acesta se sem-

nase C.G. Seymour, fără a mai scrie și MP. Ca profesie, adăugase „bancher".

Pe lista din acea dimineață era trecut al șaselea proces, iar Ian Kimmins își ceru scuze în numele clientului său absent în fața judecătorului și îi asigură că fapta nu avea să se mai întîmple a doua oară. Charles primi o amendă de cincizeci de lire și i se ridică permisul de conducere pe timp de șase luni. Totul nu dură decît patru minute.

Primind mai tîrziu vestea de la Kimmins, Charles aprecie faptul că scăpase ieftin. Nici nu-și mai amintea cît de mult fusese comentat un incident similar petrecut în fața hotelului Hilton în care fusese implicat George Brown, ministrul de externe laburist.

Fiona nu comentă cu nimeni neplăcutul incident.

În perioada aceea a verii, Fleet Street se afla în plin „sezon mort", cînd presa aleargă disperată după știri. Dar a fost de ajuns un singur reporter rătăcit la tribunal în ziua cînd intra pe rol procesul lui Charles și chiar și el se mira de importanța acordată micii sale descoperiri. Pozele făcute cu multă discreție lui Charles în fața casei sale triumfau acum în ziarele de a doua zi. Titlurile variau de la „Interzicere pe șase luni pentru parlamentarul beat la volan", la „Cheful de la Ascot al MP-ului s-a lăsat cu o amendă grasă". Chiar și „The Times" amintea de incident pe pagina consacrată evenimentelor interne.

În după-amiaza zilei respective, fiecare ziar de pe Fleet Street se străduise să ia legătura cu Charles și la fel încercase și organizatorul parlamentar conservator. Cînd vorbi cu Charles, îi dădu un sfat scurt și la obiect. Un tînăr consilier își poate permite o astfel de publicitate o singură dată, nu mai mult.

— Orice ar fi, să nu te urci la volan în următoarele șase luni și să nu mai conduci niciodată băut.

Charles se conformă și, după un sfîrșit de săptămînă liniștit, spera să nu mai audă despre cele întîmplate. Însă privirea îi căzu pe titlul de pe prima pagină din „Sussex Gazette", „Parlamentarul merită o moțiune de neîncredere" : doamna Blenkinsop, președinta Clubului de Dejun al Doamnelor,

propunea moțiunea — nu pentru că fusese găsit beat la volan, ci pentru că o mințise cu bunăștiință despre motivele neputinței sale de a susține un discurs la întîlnirea anuală a clubului.

Încă de pe cînd fusese subsecretar de stat, Raymond se obișnuise să primească dosare purtînd mențiunea „Strict confidențial", „Ultrasecret" sau „Numai pentru ochii dumneavoastră", încît nici nu băgă prea mult în seamă o scrisoare notată cu „Personal și cofidențial", chiar dacă era scrisă neglijent de mînă. O desfăcu, în timp ce Joyce îi fierbea niște ouă.

— Patru minute și patruzeci și cinci de secunde, exact așa cum îți plac ție, spuse ea, întorcîndu-se din bucătărie și punîndu-i ouăle în față. Ai pățit ceva, iubitule ? Ești alb ca varul.

Raymond își reveni rapid, băgă scrisoarea în buzunar și se uită la ceas.

— N-am timp să le mănînc pe amîndouă, zise el. Am întîrziat deja la ședința de guvern. Trebuie să plec.

Ce ciudat, se gîndi Joyce, văzîndu-l cum se grăbește către ușă. Ședințele de cabinet nu începeau niciodată înainte de ora zece și nici măcar nu mîncase primul ou. Se așeză și începu să mănînce ea în locul lui, întrebîndu-se ce îl făcuse să-și lase baltă micul dejun.

Așezat pe bancheta din spate a mașinii de serviciu, Raymond mai citi o dată scrisoarea. Era scurtă.

„Dragă «Malcolm»,

Mia plăcut cum neam distrat noi împreună acu cîteva nopți și cinci sutare mar ajuta să o uit odată pentru todeauna.

Cu dragoste, Mandy.

P. S. Te mai caut în curînd."

O mai citi o dată și încercă să-și adune gîndurile. Plicul nu avea nici o adresă pe el. Nici scrisoarea, nici plicul nu dădeau nici cea mai vagă idee despre proveniența lor.

Cînd ajunseră în fața ministerului, Raymond mai zăbovi cîteva secunde pe bancheta din spate.

— Nu vă simțiți bine, domnule ? îl întrebă șoferul.

— Ba da, mulțumesc, îi răspunse, sărind din mașină și îndreptîndu-se grăbit către birou. Trecînd de secretară, lătră la ea :

— Nu vreau să fiu deranjat !

— Să nu uitați de ședința de guvern de la ora zece, domnule ministru !

— Nu uit, răspunse Raymond ascuțit, trîntind ușa de la birou.

Stînd jos, încercă să se calmeze și să-și reamintească procedura pe care o urma cu clenții la Barou — mai întîi le căuta un avocat bun. Raymond îi considera pe Arnold Goodman și pe Sir Roger Pelham ca fiind cei mai buni avocați din toată Anglia. Goodman era prea cunoscut pentru gustul lui Raymond, în timp ce Pelham era virtual un necunoscut pentru majoritatea lumii. Îl sună la birou și își stabili o întîlnire cu el pentru după-amiaza aceleiași zile.

Raymond nu prea deschise gura în ședința de guvern, dar, cum aproape toți cei din jur voiau să-și exprime opiniile, nimeni nu băgă de seamă. Cînd întîlnirea luă sfîrșit, Raymond se grăbi către ieșire și luă un taxi către High Holborn.

Sir Roger Pelham se ridicase de la impozantul lui birou victorian, pentru a-l primi pe tînărul ministru.

— Știu că ești o persoană ocupată, Gould, spuse Pelham, așezîndu-se înapoi pe scaunul tapițat cu piele neagră, așa că să nu pierdem timpul. Cu ce te pot ajuta ?

— Ați fost amabil că m-ați primit imediat, începu Raymond și, fără alt comentariu, îi înmînă scrisoarea.

— Mulțumesc, spuse avocatul politicos și, potrivindu-și mai bine ochelarii pe nas, citi de trei ori înainte de a spune ceva.

— Toți detestăm șantajul, începu el, dar e nevoie să-mi spui tot adevărul, fără să uiți nici un amănunt. Te rog, să crezi că sînt de partea ta. Îți mai amintești de cînd erai la Barou

cît de greu este să reconstitui faptele, dacă știi numai jumătate din adevăr.

Pelham îl ascultă pe Raymond cu toată atenția, în timp ce își uni degetele ca un acoperiș asupra nasului.

— Crezi că te-a mai văzut cineva ? a fost prima sa întrebare.

Raymond se gîndi bine și apoi răspunse.

— Da, zise el. Da, mă tem că mai era o fată pe lîngă care am trecut pe scări.

Palham mai citi scrisoarea o dată.

— Primul meu sfat, spuse, privindu-l pe Raymond drept în ochi și vorbind pe un ton apăsat, care n-o să-ți placă, este să nu faci nimic.

— Dar ce-o să spun dacă ia legătura cu presa ?

— Probabil că o să vorbească oricum cu cineva de pe Fleet Street, chiar dacă îi dai cele 500 de lire, și oricîte alte 500 de lire îți va mai cere. Să nu-ți imaginezi că ești primul ministru șantajat, domnule Gould. Fiecare homosexual din Parlament trăiește cu frica asta în sîn. E un joc de-a v-ați ascunselea. În afară de sfinți, puțini sînt cei care nu prea au nimic *de ascuns,* iar în viața publică destui vor să *găsească* ceva.

Raymond păstră tăcerea, încercînd să-și ascundă neliniștea.

— Sună-mă la telefonul privat de îndată ce vei mai primi o altă scrisoare, spuse Pelham, mîzgălind un număr pe o bucată de hîrtie.

— Vă mulțumesc, zise Raymond, ușurat măcar pentru că secretul lui nu mai fusese aflat și de alții. Pelham se ridică de la birou, conducîndu-l la ușă.

— O să te bucuri să vezi că Yorkshire o să iasă din nou campioană, îi spuse, însoțindu-l de-a lungul coridorului.

Raymond tăcu în continuare. La ușa de la intrare dădură mîna formal.

— Aștept vești, spuse Pelham.

Ce păcat că pe tipul ăsta nu-l interesau deloc meciurile de cricket.

Plecînd din biroul avocatului, Raymond se simțea ceva mai bine, dar îi fu cu neputință să se concentreze asupra

hîrtiilor sale în acea zi și dormi prost toată noaptea. Citind ziarele de a doua zi, se îngrozi văzînd cît spațiu se acorda micului incident cu Charles Seymour. Ce bombă putea să reprezinte aventura lui ! Cînd veni poșta, se uită neliniștit după scrisul cel neglijent. Era ascuns sub o circulară American Express. Rupse plicul. De data asta, același scris îi cerea să lase banii la o agenție de știri din Pimlico. Raymond îl văzu pe Sir Roger Pelham o oră mai tîrziu.

În ciuda solicitării din scrisoare, opinia acestuia rămase neschimbată. Nici un ban !

Andrew Fraser se plimba dintr-un oraș într-altul, fiindcă Ministerul pentru Scoția trebuia să fie prezent și în Edinburgh și în Glasgow, dar și la Londra. Louise nu avea de ce să se plîngă — nu-și văzuse niciodată soțul atît de fericit. Singurul moment de relaxare din primele lui luni ca ministru se petrecu atunci cînd Andrew găsise că era cazul să-i trimită tatălui său o scrisoare care începea cu „Dragă Sir Duncan" și în care îi explica de ce îi refuzase sfaturile asupra unui proiect de lege privind Nordul Scoției și insulele. Andrew era încîntat în mod deosebit de cum scrisese : „De mai multă vreme cumpănesc ambele propuneri asupra chestiunii în cauză".

În acea seară, după ce se tolănise în fotoliul lui preferat, cu un pahar mare de whisky în mînă, Louise îl anunță că era însărcinată.

— Dar cînd am avut timp de asta ? o întrebă el, luînd-o în brațe.

— Poate că în jumătatea de oră dintre întîlnirea cu ministrul norvegian al pescuitului și Conferința despre Petrol de la Aberdeen.

Cînd Adunarea Generală Anuală a Asociației Conservatorilor din Sussex Downs avu loc în octombrie, Charles află bucuros că nu fusese acceptată nici o moțiune de „neîncredere" propusă de doamna Blenkinsop. Presa locală încercase să speculeze întreaga afacere, însă ziarele de larg tiraj erau prea preocupate de dezastrul minier de la Aberfan, în care își pierduseră viața 116 elevi. Nici un redactor nu găsise spațiu și pentru Sussex Downs.

Charles ținu un discurs bine pregătit în fața asociației, care fu bine primit. În timpul interpelărilor, răsuflă ușurat că nimeni nu-i pusese nici o întrebare stînjenitoare.

Luîndu-și la revedere de la președinte, Charles îl luă pe acesta de o parte și îl întrebă :

— Cum ați reușit ?

— I-am explicat doamnei Blenkinsop, răspunse președintele, că, dacă cerea ca moțiunea ei de neîncredere să fie discutată în cadrul Adunării Generale Anuale, i-ar fi fost foarte greu parlamentarului nostru să susțină recomandarea mea de a i se acorda Ordinul Imperiului Britanic la premierea anuală pentru servicii aduse organizației. N-ar fi fost cine știe ce să refuzi, nu-i așa, Charles ?

De cîte ori suna telefonul, Raymond își închipuia că e vreun ziarist care îl întreabă despre o anumită Mandy. Adesea chiar sunau ziariști, dar numai ca să-l întrebe la cît se ridica ultima rată a șomajului sau ce părere are despre devalorizarea lirei sterline.

Mike Molloy, un reporter de la „Daily Mirror", îl întrebă primul ce avea de declarat în legătură cu un telefon pe care îl primise la birou de la o fată cu accent asiatic, pe nume Mandy Page.

— N-am nimic de declarat. Vă rog să vă adresați avocatului meu, Sir Roger Pelham, răspunse scurt subsecretarul de stat.

Punînd receptorul în furcă, simți că i se face rău.

După cîteva minute, cînd telefonul țîrîi din nou, Raymond stătea în aceeași poziție. Ridică receptorul cu o mînă tremurătoare. Pelham îi confirmă că îl căutase Molloy.

— Bănuiesc că nu i-ați spus nimic, spuse Raymond.

— Dimpotrivă, răspunse Pelham. I-am spus adevărul.

— *Poftim ?* explodă Raymond.

— Zii mulțumesc pentru faptul că individa a dat peste un ziarist corect. Eu mă aștept să treacă peste asta. Pe Fleet Street nu sînt numai niște nenorociți, așa cum zice toată lumea, spuse Pelham pe un ton neobișnuit pentru el. Nici lor nu le plac două lucruri, polițiștii corupți și șantajul. Nu

cred că o să citești nimic în presa de mîine despre cazul respectiv.

Dar Sir Roger Pelham se înșela.

Raymond aștepta în fața chioșcului de ziare a doua zi dimineață la ora cinci și jumătate și îl surprinse pe vînzător cînd îi ceru un număr din „Daily Mirror". Poza lui se afla pe pagina a cincea și sub ea scria : „Devalorizarea este un lucru pe care îl resping, atît timp cît rata șomajului rămîne atît de ridicată". Fotografia îl surprinsese într-o poziție foarte reușită.

Simon Kerslake citea o declarație mult mai amplă a subsecretarului de stat în „The Times" și remarcă poziția fermă a lui Raymond Gould față de ceea ce părea de acum clar politica guvernamentală.

Simon își ridică privirea din ziar și începu să se întrebe cum l-ar putea prinde pe Gould într-o capcană. Dacă l-ar provoca pe subsecretar să se declare împotriva devalorizării iarăși și iarăși în fața Parlamentului, știa că inevitabilul s-ar fi produs și Gould n-ar mai fi avut altceva de făcut decît să demisioneze. Simon schiță o întrebare pe hîrtie înainte de a se reîntoarce la cronica politică.

Știrile despre devalorizare făcuseră ca Partidul Conservator să urce în sondajele de opinie cu opt procente, iar în ciuda majorității de nouăzeci și cinci din Camera Comunelor, guvernul pierduse un vot cu o zi în urmă. Cu toate acestea, Simon nu putea să se gîndească la noi alegeri decît cel puțin peste următorii doi ani.

Pe planul afacerilor, Simon îl sfătuise pe Ronnie Nethercote să nu-și vîndă acțiunile la bursă pînă nu vor veni iar la putere conservatorii. Atunci, îl asigurase el pe Ronnie, climatul va fi mult mai blînd.

Charles Seymour se bucura să fie din nou la volan, după ce îi fusese ridicată interdicția de a conduce, și zîmbi amabil atunci cînd Fiona îi arătă fotografia fericitei doamne

Blenkinsop cu decorația OBE pe piept, arătîndu-i-o unui reporter de la „Sussex Gazette" în fața Palatului Buckingham.

După șase luni de la data primei sale întîlniri cu Sir Roger Pelham, Raymond Gould primi o notă în care i se solicita onorariul acestuia — 500 lire sterline. Îi trimise cecul într-un pachet care cuprindea și un exemplar din revista „Wisden".

8

Andrew fusese avertizat de colegii lui din minister că prima zi de răspunsuri la interpelări va fi o zi cu neputință de uitat pentru el.

Întrebările adresate Ministerului pentru Scoția erau pe ordinea de zi în fiecare miercuri o dată la patru sau la cinci săptămîni, iar fiecare ministru răspundea în numele departamentului pe care îl conducea între orele două și treizeci și cinci și trei și douăzeci. De obicei, sînt de față patru sau cinci miniștri ai Coroanei, în afară de reprezentantul legal împuternicit să reprezinte fiecare mare Departament de Stat. Într-un interval de patruzeci de minute pînă la o oră, miniștrii trebuie să răspundă la aproape douăzeci și cinci de întrebări, dar adesea nu acestea sînt importante, ci altele ivite pe parcurs.

Fiecare parlamentar poate adresa o întrebare oricărui ministru și o poate rosti pe cel mai natural ton din lume: „Și cînd crede domnul ministru că mai poate veni la Aberdeen?" — la care i se poate răspunde orice, de la „Săptămîna viitoare", pînă la „Această vizită nu intră în planurile mele imediate"; dar cînd acela care a pus întrebarea se ridică din scaun pentru a mai întreba ceva, el se poate referi la cu totul altceva. „Oare își dă seama domnul ministru că în Aberdeen se înregistrează cea mai înaltă rată a șomajului din Marea Britanie și ce are în vedere departamentul său în legătură cu această problemă?" Ministrul nu are timp să răsufle și trebuie să declare ceva competent pe această temă.

Încercînd să-și dea seama dacă ministrul este pregătit, departamentul său își va petrece întreaga dimineață analizînd fiecare întrebare anticipat și căutînd posibilele difi-

cultăți pe care el le-ar putea întîmpina. O serie de întrebări suplimentare sînt adăugate, împreună cu posibile răspunsuri pentru ele. Miniștrii pot oricînd, desigur, să-și întrebe colegii de alături ce răspuns așteaptă în principiu la întrebările respective, dar membrii opoziției folosesc timpul acordat interpelărilor pentru a testa un ministru cu speranța că vor descoperi posibilele puncte slabe ale pregătirii sale și vor face guvernul să pară incompetent.

Andrew se documentă minuțios la prima apariție, deși miniștrii mai în vîrstă și cu mai multă experiență ai Ministerului pentru Scoția se puseseră de acord să discute orice întrebare care părea ostilă.

Pînă la urmă, el trebui să răspundă doar la o întrebare din partea opoziției, trecînd peste patru din partea propriului partid. Aceasta făcea ca întrebarea numărul 23, a unui membru al opoziției, să nu poată fi pusă decît după trei și douăzeci, ora la care consilierul juridic pentru Scoția trebuia să înceapă să răspundă la întrebări.

Andrew trecu repede peste întrebările de la numerele 5, 9, 11 și 14. Deschise dosarul bleumarin, constatînd mulțumit că avusese răspunsuri bine documentate pînă atunci. După ce răspunse la întrebarea numărul 19, la ora trei și un sfert Andrew se așeză în primul rînd, relaxîndu-se pentru prima oară în acea zi.

Consilierul juridic pentru Scoția intră într-o sală arhiplină și, trecînd de-a lungul mesei din centrul Camerei, se aplecă ușor pentru a nu împiedica vizibilitatea președintelui asupra celor din primul rînd al opoziției. Premierului i se rezervase un loc între cancelar și ministrul de externe, care așteptau ora trei și douăzeci pentru a răspunde la întrebări.

Președintele ceru să fie rostită întrebarea numărul 21, dar parlamentarul care o adresase nu era de față. Ceru apoi să fie pusă întrebarea 22, dar nici de această dată cel în cauză nu era prezent. Probabil că amîndoi consideraseră că nu mai rămăsese timp și pentru întrebările lor înainte de trei și douăzeci. La ora trei și optsprezece minute, președintele ceru să fie adresată întrebarea 23 — Andrew tresări — care

suna astfel: „A fost domnul ministru invitat să viziteze Căminul de bătrîni Kinross ?"

Andrew se ridică în picioare, își deschise dosarul și spuse:

— Nu, domnule.

— Nimeni din Cameră nu poate fi surprins de acest răspuns, spuse George Younger, parlamentarul din Ayr, din cauză că acest cămin are un număr de 49 de ocupanți, dintre care 47 au propriul lor televizor pentru care domnul ministru cere abonamente separate. Dacă ar sta toți în aceeași cameră, le-ar cere probabil un singur abonament. Este oare acesta un alt exemplu al acțiunilor Partidului Laburist în cadrul programului „Grija pentru bătrîni" de care tot auzim în ultima vreme ?

Andrew se ridică să răspundă la strigătele de pe băncile opoziției. Își controlase foaia cu schițe de răspuns încă de cînd era gata să sară din scaun. Avea răspunsuri legate de ustensilele medicale, pensiile acordate celor în vîrstă, beneficii suplimentare, pensii alimentare, taxe medicale, dar nimic despre abonamentele TV. Stînd crispat în boxă, înțelegea pentru prima oară ce înseamnă să ai dificultăți ca ministru atunci cînd nu ești bine pregătit. Un astfel de sistem poate părea extrem de democratic unui privitor din afară, se gîndea el, dar altfel stau lucrurile cînd te afli chiar tu acolo, un biet creștin în cușca celor trei sute de lei flămînzi.

Unul dintre secretari îi înmînă o notă scrisă în grabă, care venea de pe una din băncile din față. Fără a se mai gîndi la consecințe, Andrew își ură noroc și citi nota cu voce tare:

— Această decizie a fost luată de administrația anterioară, în care a fost membru și stimabilul gentleman. Nu am avut motive pentru care să schimbăm lucrurile, citi el, gîndindu-se că repeta ca un papagal.

Se așeză în murmurul discret general și vizibil ușurat.

Domnul Younger era din nou în picioare, cerînd un răspuns suplimentar.

— Domnule președinte, ne-am obișnuit cu asemenea inexactități din partea acestui guvern. Decizia la care se referă stimabilul a fost luată de prietenul său, secretarul de stat,

chiar anul trecut, și eu cred că, dacă va cerceta mai atent, domnul ministru va descoperi că anul trecut partidul său era la putere.

Opoziția își exprimă încîntarea prin strigăte.

Andrew se ridică din nou, ținîndu-se de bară pentru a nu se vedea cît de tare tremura. Mai mulți membri ai guvernului de pe banca din față își plecaseră capetele. Opoziția se înfierbîntase și își savura triumful. Lui Andrew îi reveniră în minte cuvintele lordului Attlee : „Dacă greșești în Cameră, recunoaște, cere-ți scuze și stai jos."

Andrew așteptă ca murmurele să înceteze și apoi vorbi :

— Secretarul de stat m-a avertizat că nici un nou ministru nu uită prima rundă de interpelări și mă văd nevoit să fiu de acord cu această idee.

Știind cît de rapid se poate schimba atmosfera în Cameră, Andrew simțea că prindea acum un astfel de moment și continuă înainte ca totul să se întoarcă iar împotriva sa.

— În privința abonamentelor de televiziune pentru Căminul de bătrîni Kinross, cer scuze stimabilului gentleman din Ayr pentru greșeala mea ; voi cerceta cazul imediat și îi voi trimite un raport scris în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Bravo, bravo ! strigau cei din partidul său, în timp ce dinspre băncile opoziției nu se mai auzi nici un sunet.

Domnul Younger încercă iarăși să intervină, dar, cum Andrew nu-l băga în seamă, fu nevoit să se așeze la loc, știind că președintele nu-i va mai da cuvîntul după ora trei și nouăsprezece minute. Andrew așteptă să se facă liniște și adăugă :

— Pentru astfel de situații eu dau vina pe bunica mea, pentru că ea, în calitate de președintă a Căminului de bătrîni Kinross și ca o conservatoare înfocată ce se afla, a crezut întotdeauna în mărirea pensiilor și nu în falsele subvenții care nici măcar nu se pot acorda în mod echitabil.

Laburiștii izbucniră în rîs și toate capetele din primul rînd se ridicară către noul ministru rămas în boxă pînă ce se făcu liniște din nou.

— Bunica mea ar fi încîntată să audă că actuala administrație a mărit pensiile cu cincizeci la sută în ultimii trei ani, de cînd am preluat puterea.

Andrew își reluă locul; laburiștii din spate îl ovaționau acum, fluturîndu-și hîrtiile cu ordinea de zi, în timp ce opoziția tăcea îngîndurată.

Limbile orologiului ajunseseră deja la trei și douăzeci, iar Președintele Camerei spuse:

— Urmează întrebările pentru consilierul juridic.

Andrew Fraser își consolida astfel reputația politică și, în ecourile de rîs general, o figură gînditoare din capătul primului rînd își trecea mîna prin părul roșu, întrebîndu-se dacă ar avea vreodată aceeași prezență de spirit pe care o manifestase Andrew. Pe o bancă a opoziției, din spate, Simon Kerslake își spunea în gînd că trebuie să fie foarte atent dacă dorește să-i pună o întrebare lui Andrew Fraser.

De îndată ce se termină șirul întrebărilor adresate consilierului juridic, Simon părăsi Camera, îndreptîndu-se către Witechapel Road. Ajunse la cîteva minute după ce consiliul de administrație de la „Nethercote and Company" începuse la ora patru și își ocupă în liniște locul, ascultîndu-l pe Ronnie Nethercote cum prezenta o altă afacere reușită.

Ronnie semnase în acea dimineață un contract de preluare a unei clădiri din centru, la un cost de 15 000 000 de lire sterline, cu un venit anual garantat rezultat din chirii de peste 11 000 000 pentru primii șapte ani, din cei douăzeci și unu de ani ai concesionării, și posibilitatea de majorare a chiriilor la fiecare șapte ani.

Simon îl felicită în mod oficial și îl întrebă dacă asta schimba cu ceva programul companiei de ieșire pe piață.

— De ce mă întrebi? suna replica lui Ronnie.

— Pentru că eu cred că deocamdată ar fi înțelept să așteptăm rezultatele viitoarelor alegeri. Dacă preiau iar puterea conservatorii, după cum arată toate sondajele de opinie, atmosfera ar putea fi cum nu se poate de propice lansării unei noi companii.

— Și dacă nu cîștigă, n-o să aștept eu prea mult.

— Sînt de acord și cu această idee, domnule director, spuse Simon.

După terminarea ședinței, merse împreună cu Nethercote în biroul acestuia, ca să bea ceva.

— Aș vrea să-ți mulțumesc, zise Ronnie, pentru că m-ai prezentat lui Harold Samuels și lui Louis Freedman. Afacerea mi-a mers mult mai repede.

— Asta înseamnă că îmi dai voie să mai cumpăr niște acțiuni ?

Ronnie ezită.

— De ce nu ? Doar le-ai cîștigat pe merit. Dar numai alte 10 000. Nu te întinde mai mult decît îți este plapuma, Simon, că îi faci invidioși pe ceilalți directori.

Mergînd cu mașina să o ia pe Elizabeth, Simon se hotărî să ipotecheze pentru a doua oară casa de pe Beaufort Street pentru a avea mai mulți bani lichizi, ca să cumpere noile acțiuni. Considera că nu era necesar să o împovăreze și pe ea cu asemenea detalii. Savura perspectiva victoriei conservatoare în următoarele alegeri, cînd avea probabil să primească un loc în guvern, iar vînzarea acțiunilor pe o sumă convenabilă i-ar fi permis să nu mai aibă grija finanțării studiilor copiilor. Poate chiar că i-ar fi putut oferi lui Elizabeth vacanța la Veneția despre care ea vorbea atît de des.

La spital, Elizabeth îl aștepta afară.

— Nu întîrziem, nu-i așa ? au fost primele ei cuvinte.

— Nu, răspunse Simon, uitîndu-se la ceasul de la bord și întorcînd mașina către Beaufort Street.

Ajunseră în sala de spectacol cu cinci minute înainte de a fi ridicată cortina. Era un spectacol de pantomimă în care jucau ambii lor băieți. Și Peter și Michael îi asiguraseră că interpretează roluri principale. Piesa era *Copiii apei* de Charles Kingsley, în care Michael juca rolul unui crab care, deși nu părăsi deloc scena, stătu în schimb pe burtă pînă la sfîrșit, fără să rostească un singur cuvînt. Peter, care-și petrecuse toată săptămîna învățîndu-și pe de rost replica, era un copil al apei destul de șters, așezat în capătul unui rînd de doisprezece. Replica lui se rezuma la o singură propoziție :

— Dacă cei mari continuă să mănînce toți peștii din mare, eu n-o să mai am mînca.

Regele Neptun își fixă privirea imperială asupra lui Peter și-i zise :

— Nu da vina pe noi, ci pe tatăl tău care e parlamentar, la care Peter își lăsă capul în jos, roșind, deși nu atît de puternic pe cît roși Elizabeth cînd spectatorii din față se întoarseră, zîmbindu-i lui Simon, care se simțea mult mai stînjenit decît dacă ar fi fost în mijlocul unei discuții aprinse în Camera Comunelor.

După aceea, la cafea, directorul fu nevoit să admită că propoziția fusese adăugată fără aprobarea lui Charles Kingsley. Ducîndu-i pe copii acasă în acea seară, Simon și Elizabeth îi puseră să repete întruna replica lui Peter.

— Dacă guvernul a revenit la atitudinea inițială și a devalorizat lira sterlină, mai consideră domnul subsecretar că e cazul să rămînă în funcție ?

Raymond Gould înțepeni cînd auzi întrebarea lui Simon Kerslake. Avînd cunoștințe de drept și informații generale asupra subiectului respectiv, numai cei foarte coerenți sau cu multă experiență l-ar fi putut prinde pe picior greșit. Cu toate acestea, Raymond avea un călcîi al lui Ahile descoperit de cînd cu părerile sale ferm exprimate în lucrarea Angajări cu orice preț ? : nici o referire la posibila devalorizare operată de guvern. Oponenții abili de pe rîndurile din spate încercau să-l sîcîie tot mereu pe această temă, dar încă o dată Simon Kerslake se dovedea a fi principalul oponent.

Așezat pe primul rînd, Andrew își compuse în minte un răspuns usturător despre responsabilitatea colectivă a colegilor lui, dar Raymond Gould răspunse cumpănit :

— Politica guvernului Maiestății Sale, Regina, este sută la sută împotriva devalorizării și de aceea nu se pune problema.

— Veți vedea că se pune, strigă Kerslake.

— Liniște, ceru imperativ președintele, ridicîndu-se din jilț către Simon, în timp ce Raymond se așeza. Stimabilul parlamentar știe mult prea bine că nu trebuie să se adreseze în plen, stînd. Are cuvîntul subsecretarul de stat.

Raymond se ridică din nou :

— Acest guvern are încredere într-o monedă puternică, ca ultima noastră speranță de a menține rata șomajului cît mai scăzută.

— Dar ce veți face dacă guvernul merge mai departe și o devalorizează ? îl întrebase Joyce cînd citi în ziarul „The Times" de a doua zi replica lui Raymond adresată lui Kerslake.

Raymond începuse deja să se împace cu ideea că lira sterlină se devaloriza de la o zi la alta. Dolarul puternic care făcuse ca importurile să atingă un nivel record și la seria de greve din timpul verii lui 1967 îi determinau pe oamenii de afaceri străini să se întrebe *cînd,* nu dacă.

— Va trebui să demisionez, îi spuse el lui Joyce.

— De ce ? Nici un alt ministru n-ar face-o.

— Mă tem că Simon Kerslake are dreptate. Eu sînt pe lista neagră și el a avut grijă să afle toată lumea. Nu te îngrijora, Harold nu va devaloriza lira. M-a asigurat de mai multe ori.

— Nu-i nevoie să se răzgîndească decît o dată.

Presiunile asupra lirei sterline crescură în următoarea săptămînă și Raymond începuse să creadă că Joyce avusese dreptate. Andrew Fraser citise *Angajări cu orice preț ?* și i se părea un raport succint argumentat, deși nu era de acord. În ceea ce-l privea, era de acord cu devalorizarea, dar simțea că ar fi trebuit ca problema să le fie pusă pe tapet laburiștilor încă din primele zile ale guvernării lor, în așa fel încît să fi dat vina pe conservatori. După trei ani și o a doua victorie în alegeri, orice sfat ar fi fost considerat în mod sigur ca neavenit. Pe măsură ce se apropia sorocul, Louise se lățea văzînd cu ochii. Andrew încerca să o ajute pe cît putea, dar de această

dată nu se pregătise atît de bine pentru copil, deși simțea că entuziasmul lui nedisimulat contribuise și el atunci la starea ei de anxietate. Încerca pe cît de des se putea să-și aducă cutiile roșii cu dosare acasă în fiecare seară, dar foarte rar se întîmpla să ajungă pe Cheyne Walk înainte de ora unsprezece.

— A vota în fiecare seară la ora zece și uneori chiar în cursul nopții pînă a doua zi e un sistem pe care restul lumii *nu* l-a considerat *deloc* benefic, îi răspunse Andrew soției sale după o sesiune deosebit de obositoare. Nici măcar nu-și mai amintea ce anume votase — deși nu o recunoscuse în fața ei. Dar, din moment ce nici un guvern al nici unui partid nu s-a gîndit vreodată serios să limiteze timpul pentru a termina, „trupele", cum sînt numiți cei din ultimele rînduri, se preumblă pe coridor zi și noapte. De aceea presa ne spune „nutreț de pe culoare."

— Mai degrabă un cîrd de copii gălăgioși, glumi ea.

Cînd Louise intră în spital cu o săptămînă înainte de termen, Elizabeth o asigură că nu avea de ce să-i fie frică și două zile mai tîrziu, Louise născtea o fetiță minunată.

Andrew avea o ședință de departament în care se discuta programul de construcții de case în Glasgow, cînd sună sora de serviciu să îl felicite. Se duse glonț la frigider și scoase de acolo sticla de șampanie trimisă de tatăl lui în ziua în care fusese numit în cadrul Ministerului pentru Scoția. Turnă din șampania Krug în pahare de plastic și dădu de băut întregii echipe de consilieri.

— Oricum mai bine decît direct din sticlă, spuse el fericit înainte de a pleca către spital.

Ajungînd la spitalul St. Mary, Andrew, se liniști cînd văzu că Elizabeth Kerslake era medicul de gardă. Ea îl avertiză că soția lui era încă sub efectul anesteziei după o cezariană deosebit de complicată. Elizabeth îl duse să-și vadă fiica, rămasă sub observație într-un incubator.

— N-aveți de ce să vă îngrijorați, îl asigură Elizabeth. Întotdeauna ne luăm măsuri de precauție după cezariene,

mai ales că mai avem să-i facem și o serie de analize de rutină.

Îl lăsă pe Andrew privind țintă ochii albaștri ai fiicei sale. Deși știa că se poate schimba în timp, puful de păr de pe creștet era deja închis la culoare.

Se furișă afară după o oră, cînd ea adormi, pentru a se întoarce la Dover House, unde sărbători evenimentul a doua oară, dar de această dată cu șampania servită în pahare de cristal.

Ajuns în pat în acea noapte, Andrew adormi repede datorită șampaniei, avînd în cap clară doar ideea că nu știa cum să își boteze fiica. Numele preferat al lui Louise fusese întotdeauna Claire.

Telefonul suna de mult cînd el răspunse și, după ce puse receptorul la loc, se îmbrăcă și plecă la spital în grabă. Parcă mașina și alergă către salonul de acum familiar. Elizabeth Kerslake îl aștepta în fața ușii. Arăta obosită și nepieptănată și, în ciudă pregătirii și experienței pe care le avea, îi fu greu să-i explice lui Andrew ce se întîmplase.

— Fetița dumneavoastră a murit acum patruzeci de minute, cînd inima ei a încetat să mai bată. Credeți-mă, am făcut tot ce am putut.

Andrew se prăbuși pe bancheta de pe coridor și amuți pentru mai multe secunde.

— Ce face Louise ? reuși el să întrebe.

— Nu i-am spus. E încă sub efectul calmantelor. Fiți mulțumit că n-a apucat să vadă copilul.

Andrew se lovi cu palma peste picior pînă nu mai simți nimic. Se opri brusc.

— O să-i spun chiar eu, zise el încet, rămînînd pe bancheță cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Elizabeth se așeză lîngă el, dar fără să vorbească. Plecă numai ca să verifice dacă doamna Fraser își putea vedea soțul.

Louise știu din momentul în care îl văzu pe Andrew intrînd în salon. Reuși să vorbească abia după o oră.

— Fac pariu că Alison McKenzie ți-ar fi dăruit o jumătate de duzină de băieți pînă acum, zise ea, încercînd să-l facă să zîmbească.

— Nu mă îndoiesc, spuse Andrew, dar toți ar fi fost urîți și proști.

— Sînt de acord, zise Louise. Însă nu din vina ei.

Amîndoi încercară să rîdă.

Andrew se întoarse pe Cheyne Walk cu puțin înainte de ora patru, dar nu putu adormi deloc în noaptea aceea.

Marele orator Iain Macleod remarcase cîndva că primele două minute ale unui discurs îi decid soarta. Ori vrăjești Parlamentul și îl influențezi ori ratezi și îl pierzi, iar o dată ce Parlamentul a scăpat de sub control, este foarte greu să-l mai ții în frîu. Cînd Charles Seymour fusese invitat să țină un discurs rezumativ în numele opoziției în timpul dezbaterilor despre economie, el știa că se pregătise bine și, deși mai era convins că nu-i putea converti pe ocupanții locurilor din spate din conducere, spera măcar ca presa să accepte a doua zi că el ieșise învingător din dispută și pusese guvernul într-o situație dificilă. Administrația lansa deja zvonuri zilnice despre devalorizare și haos economic, încît Charles era convins că sosise momentul să fie remarcat.

De regulă, dezbaterile parlamentare în plen încep la trei și jumătate, după întrebări, dar pot fi întîrziate dacă miniștrii au ceva de declarat. Ministrul decan de vîrstă dintr-un departament ține un discurs introductiv de aproximativ o jumătate de oră, iar apoi purtătorul de cuvînt al opoziției se adresează Parlamentului pentru aceeași durată de timp. Între patru și jumătate și nouă, dezbaterile sînt deschise, iar președintele încearcă să fie extrem de corect, apelînd la reprezentanții de pe locurile din spate ai tuturor partidelor care s-au arătat interesați de subiect, încercînd totodată să păstreze echilibrul între regiuni și partide. Discursurile celor din spate sînt boicotate dacă durează mai mult de un sfert de

oră. Cele mai bune cuvîntări din Cameră au ținut opt sau nouă minute, iar cele mai proaste peste treizeci de minute.

La ora nouă, purtătorul de cuvînt al opoziției trage concluziile, iar la nouă și jumătate un ministru încheie ședința.

Cînd Charles se ridică și se așeză în boxă, intenționa să înfățișeze raportul conservatorilor asupra bilanțului economic prezentat de guvern, consecințele fatale ale devalorizării, inflația record, cuplată cu împrumuturile fără precedent, toate conducînd la o lipsă de încredere în Marea Britanie nemaiîntîlnită pînă atunci.

Se propti bine pe picioare, privind războinic spre banca guvernamentală.

— Domnule președinte, începu el, nici nu mă pot gîndi...

— Atunci nu te mai obosi să vorbești, strigă careva dinspre laburiști.

Se auziră rîsete, în timp ce Charles încerca să-și reia morga, pierzîndu-și treptat stăpînirea de sine. Reluă.

— Nu-mi pot imagina...

— N-are nici imaginație, se auzi o altă voce. Un conservator tipic !

— ...de ce această moțiune a fost prezentată în Cameră.

— În mod sigur, nu ca să ne dai dumneata o lecție de oratorie.

— Liniște ! strigă președintele, dar era prea tîrziu.

Întrunirea era deja scăpată de sub control, iar Charles se poticni timp de treizeci de minute într-un discurs pe care îl asculta doar președintele. Mai mulți membri ai propriului său partid așezați în față dormeau cu picioarele pe masă. Cei din spate stăteau de vorbă, așteptînd separarea pe comisii de la ora zece : umilință supremă la care erau supuși cei mai slabi vorbitori din Cameră. Președintele trebui să apeleze la ordine de mai multe ori în timpul discursului lui Charles, o dată ridicîndu-se ca să-i potolească pe cei mai gălăgioși.

— Camera Comunelor nu-și sporește reputația dacă vă purtați astfel.

Dar apelul lui nu avu nici un efect și conversațiile continuară. La nouă și jumătate Charles se așeză, scăldat într-o sudoare rece. Cîțiva dintre susținătorii lui din spate reușiră să articuleze un slab :

— Bravo, bravo !

Cînd ministrul din guvern își începu discursul, descriind intervenția lui Charles ca pe una dintre cele mai patetice pe care le ascultase vreodată în lunga sa carieră politică, poate că exagera, însă expresia de pe figurile multor reprezentanți conservatori din față arăta că puțini erau aceia care îl dezaprobau.

9

Decizia a fost luată pînă la urmă în ședința de guvern a celor doisprezece, joi, 16 noiembrie 1967. Pînă vineri, fiecare funcționar de la orice bancă din Tokyo aflase cel mai recent secret al guvernului, iar în momentul în care primul-ministru făcea declarația oficială sîmbătă după-amiază, Banca Angliei pierduse 600 000 000 de dolari din rezervele de pe piețele valutare străine.

În timpul declarației primului-ministru, Raymond se afla la Leeds, prezidînd una din întîlnirile „urgente" desfășurate o dată la două săptămîni în circumscripția sa. Tocmai explica unui cuplu tînăr avantajul noilor împrumuturi pentru case, cînd agentul său, Fred Padgett, năvăli pe ușă.

— Raymond, îmi cer scuze că te întrerup, dar am considerat că ar trebui să afli imediat. Primul-ministru tocmai a anunțat devalorizarea lirei sterline de la doi dolari și optzeci la doi dolari și patruzeci.

Parlamentarul împietri o clipă, uitînd de problemele legate de împrumuturi. El stătea mut la masa unde cei doi alegători veniseră să-i ceară sfatul.

— Vă rog să mă scuzați cîteva momente, domnule Higginbottom, spuse Raymond politicos, trebuie să dau un telefon.

Momentele se dovediră a fi un sfert de oră, în care Raymond îl contactă pe un funcționar mai în vîrstă de la trezorerie, care îi confirmă cu lux de amănunte. O sună pe Joyce și îi spuse să nu răspundă la telefon pînă nu se întoarce el. Trecură mai multe minute pînă cînd își reveni și se întoarse în biroul său.

— Cîtă lume mai așteaptă, Fred ? întrebă el.

— În afară de familia Higginbottom, doar maiorul cel nebun care e convins că marțienii vor ateriza în curînd pe acoperișul Primăriei din Leeds.

— Dar de ce ar veni neapărat la Leeds ? întrebă Raymond, încercînd să pară glumeț, ca să-și ascundă neliniștea.

— După ce vor captura ținutul Yorkshire, restul va merge ca pe roate.

— Un argument zdrobitor. Cu toate astea, te rog să-i comunici maiorului că problema mă preocupă, dar am nevoie de timp, ca să-i studiez toate aspectele și să cer ajutor de la Ministerul Apărării. Aranjează-i o întîlnire data viitoare cînd vin și îi voi înfățișa atunci planul meu strategic.

Fred Padgett rînji.

— Va avea ce să le povestească prietenilor cel puțin două săptămîni de acum încolo.

Raymond se întoarse la domnul și la doamna Higginbottom, asigurîndu-i că avea să le rezolve problema cu locuința în cîteva zile. Își notase în agendă să-l sune pe reprezentantul local din Leeds în chestiunea spațiilor de locuit.

— Ce după-amiază ! exclamă Raymond după ce închise ușa în urma lor. O soție bătută, o întrerupere a curentului de la rețea într-o casă în care se află patru copii sub zece ani, poluarea rîului Aire și chestia asta arzătoare cu locuința, ca să nu mai pomenesc de maiorul nebun cu marțienii lui. Și, mai presus de toate, știrile despre devalorizare.

— Cum poți să nu-ți ieși din fire ? îl întrebă Fred Padgett.

— Nu pot să-mi permit să-mi dezvălui adevărata stare în fața nimănui.

După audiențe, Raymond se ducea de obicei la barul din localitate să bea o bere și să stea neapărat de vorbă cu oamenii. Așa reușea să afle întotdeauna ce se mai întîmplase prin Leeds în ultimele două săptămîni. Dar acum trecu de bar, întorcîndu-se de urgență acasă la părinții lui.

Joyce îi spuse că telefonul sunase atît de des, încît fusese nevoită să-l scoată din priză, fără a-i spune mamei lui adevăratul motiv.

— Bine procedat, zise Raymond.

— Ce ai de gînd ? îl întrebă ea.

— Să demisionez, firește.

— Dar de ce, Raymond ? Îți vei prejudicia cariera.

— S-ar putea să ai dreptate în ultimă instanță, dar asta nu mă va împiedica să n-o fac.

— Dar de-abia te-ai apucat de treabă !

— Joyce, fără să par prețios, știu că am multe defecte, dar nu sînt un laș și nu doresc neapărat să-mi fac un nume, renunțînd la toate principiile mele.

— Știi, vorbești ca o persoană făcută să ajungă prim-ministru !

— Acum cîteva clipe ai zis că îmi diminuez șansele. Hotărăște-te !

— M-am hotărît deja, îi răspunse ea, zîmbind.

Raymond zîmbi vag înainte de a se retrage în birou pentru a redacta o scurtă notă scrisă de mînă.

„Sîmbătă, 18 noiembrie 1967

Domnule prim-ministru,

După declarația dumneavoastră din această după-amiază asupra devalorizării monedei naționale și luînd în considerare poziția mea constantă împotriva acestei chestiuni, nu-mi rămîne altă posibilitate decît să demisionez din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Muncii.

Aș dori să vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit șansa de a lucra în guvernul dumneavoastră. Vă asigur că voi continua să sprijin alte acțiuni ale guvernului de pe o bancă din spate a Parlamentului.

Al dumneavoastră,
Raymond Gould"

Cînd cutia roșie cu dosare ajunse la Cameră sîmbătă seara, Raymond spuse curierului s-o ducă de urgență pe Downing Street nr.10. Deschizînd cutia pentru ultima oară, el se gîndi la faptul că ministerul trebuia să răspundă la interpelările pe tema locurilor de muncă în acea luni. Se întreba cine avea să-i ia locul.

Din cauza agitației stîrnite de devalorizare, primul-ministru reuși să citească telegrama lui Raymond abia spre sfîrșitul dimineții de duminică. Telefonul familiei Gould era încă scos din priză a doua zi de dimineață, cînd Fred Padgett bătu nerăbdător în ușă.

— Nu deschide, spuse Raymond. Trebuie să fie tot un ziarist.

— Nu, este Fred, zise Joyce, trăgînd cu ochiul de după perdea.

Deschise ușa.

— Unde dracu' e Raymond ? au fost primele cuvinte ale lui Fred.

— Aici, răspunse acesta, ieșind din bucătărie cu ziarul de duminică în mînă.

— Primul-ministru a încercat să te găsească toată dimineața.

Raymond se întoarse pe călcîie și bagă telefonul în priză, ținu receptorul în aer pentru o clipă și apoi formă Londra WHI 4433. Primul-ministru veni imediat la telefon. Lui Raymond i se păru destul de calm.

— Ai făcut vreo declarație în presă, Ray ?

— Nu, am vrut să fiu mai întîi sigur că dumneavoastră ați primit telegrama mea.

— Bun ! Te rog să nu spui că ai demisionat, pînă nu ne întîlnim. Poți să ajungi la ora opt pe Downing Street ?

— Da, domnule prim-ministru.

— Ține minte, nici un cuvînt pentru presă !

Raymond auzi declicul telefonului.

Într-o oră era în drum spre Londra, ajungînd puțin după ora șapte acasă, pe Lansdowne Road. Telefonul suna din nou. Ar fi vrut să ignore țîrîitul lui, dar se gîndi că ar putea fi tot Downing Street.

Ridică receptorul.

— Alo !

— Sînteți Raymond Gould ? auzi o voce.

— Cine e acolo ? întrebă Raymond.

— Walter Terry de la „Daily Mail".

— Nu am nimic de declarat, spuse Raymond.

— Considerați că a fost o măsură justă ?

— Nu vă răspund, domnule.

— Asta înseamnă că aveți de gînd să demisionați ?

— Walter, nimic.

— E adevărat că v-ați dat deja demisia ?

Raymond ezită.

— Așa am bănuit și eu, spuse Terry.

— Eu nu am zis nimic, explodă Raymond și trînti telefonul, după care îl scoase din priză.

Făcu rapid un duș și își schimbă cămașa înainte de a pleca. Aproape că trecu fără să observe pe lîngă biletul de pe prețul din fața ușii, pe care nici nu l-ar fi deschis, dacă nu ar fi scris pe el în relief cu litere negre — „primul-ministru". Raymond îl desfăcu. Un anunț de mînă, de la o secretară, îi cerea să meargă la intrarea de serviciu de pe Downing Street și nu la cea principală. Înăuntru mai era și o hartă miniaturală. Pe Raymond începeau deja să-l obosească toate acestea.

Încă doi ziariști îl așteptau la poartă și se ținură scai de el pînă la mașină.

— Ați demisionat, domnule ministru ? îl întrebă unul dintre ei.

— Nu am nimic de declarat.

— Vă duceți la primul-ministru ?

Raymond nu le răspunse și se sui în mașină. Conduse atît de repede, încît celor doi nu le mai rămase nici o șansă de a-l prinde din urmă.

După douăsprezece minute, la opt fără cinci, se afla în antecamera casei de la nr. 10, de pe Downing Street. Cînd pendula bătea ora opt, fu condus în biroul lui Harold Wilson. Cu surprindere, îl găsi acolo, așezat într-un colț, pe secretarul de stat de la Ministerul Muncii.

— Ray, îl întîmpină premierul. Ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, domnule prim-ministru.

— Mi-a părut rău cînd ți-am citit telegrama, dar îți înțeleg situația și sper că o vom putea scoate cumva la capăt.

— Să o scoatem la capăt ? repetă Raymond, uluit.

— Ei, bine, toți ne dăm seama că devalorizarea e o problemă pentru tine după ce ai scris *Angajări cu orice preț ?*,

dar m-am gîndit că o soluție pentru a te scoate din impas ar fi aceea de a te muta la Ministerul de Externe ca ministru-secretar de stat. Este o promovare pe care o meriți pe deplin.

Raymond șovăi. Premierul continuă.

— Poate te-ar interesa să afli că și ministrul de finanțe a demisionat, dar va trece la Ministerul Afacerilor Interne.

— Sînt surprins, declară Raymond.

— Cu problemele pe care le avem de rezolvat în Rhodesia și în Europa, pregătirea ta juridică ne va fi de mare folos.

Raymond îl asculta în tăcere pe primul-ministru ; acum știa ce avea de făcut.

Lunea, lucrările din Camera Comunelor demarau de obicei greu. Organizatorii parlamentari nu planificau niciodată o discuție asupra contenciosului administrativ, ținînd cont de faptul că parlamentarii de-abia se întorc din circumscripțiile lor risipite în toată țara. Camera este rareori plină înainte de lăsarea serii. Dar știrea că la ora trei și jumătate ministrul finanțelor avea să facă o declarație despre devalorizare asigura prezența mult înainte de ora anunțată.

Băncile verzi, pe care încap exact patru sute douăzeci și șapte de parlamentari, au fost refăcute special pentru a arăta la fel ca înainte de bombardamentul german asupra Palatului Westminster din 10 mai 1941. Atmosfera intimă, ca de teatru, a Parlamentului a rămas intactă. Sir Giles Gilbert Scott nu a rezistat tentației de a pune în evidență ceva din ornamentația gotică datorită lui Barry, dar a fost de aceeași părere cu Churchill că a mări spațiul Camerei Comunelor n-ar face decît să distrugă atmosfera încordată a marilor momente.

Camera se umpluse rapid, iar la două și patruzeci și cinci nu aveai unde să arunci un ac. Parlamentarii se înghesuiau pe scări lîngă jilțul tapițat al președintelui și se împiedicau de picioarele scaunelor secretarilor de la masă. Unul sau doi se cocoțaseră, ca niște vrăbii zgribulite, pe cutia goală de petiții din spatele jilțului. Balcoanele laterale și loja centrală, care de obicei arătau ca locurile goale ale unui amfiteatru în aer liber într-o zi ploioasă, aduceau acum cu tribunele unui

stadion în ziua unui ultim și important meci de verificare cu Australia.

Ușierul principal își verifica deodorizantul de cameră pe care era dator să-l folosească de cînd în Londra pătrunseseră „miresme neplăcute".

Raymond Gould se ridică să răspundă la întrebarea numărul 7 de pe ordinea de zi, legată de beneficiile suplimentare alocate femeilor. Odată ajuns în boxă, izbucniră primele strigăte de pe băncile conservatorilor : „Demisia !" Raymond nu-și putu ascunde stînjeneala. Chiar și cei care stăteau mai în spate puteau să observe că se făcuse stacojiu. Nu-i folosea deloc că nu putuse dormi în acea noapte după înțelegerea cu primul-ministru. Răspunse la întrebare, dar strigătele legate de demisie nu încetau. Opoziția păstră tăcerea cît el stătu jos, abia așteptîndu-l să se ridice din nou. Următoarea întrebare pe foaia lui Raymond veni din partea lui Simon Kerslake, la cîteva minute după ora trei.

— Ce analiză a efectuat ministerul asupra factorilor speciali care contribuie la creșterea ratei șomajului în centrul țării ?

Raymond își verifică dosarul înainte de a răspunde.

— Închiderea a două mari uzine din această zonă, una chiar din circumscripția onoratului membru, a sporit șomajul local. Ambele uzine erau specializate în piese de mașini, avînd de suferit și de pe urma grevei de la Leyland.

Simon Kerslake se ridică încet pentru o întrebare suplimentară. Opoziția se foia nerăbdătoare.

— Dar, în mod sigur, domnul ministru își aduce aminte că a informat Camera, în replică la intervenția mea suspendată din aprilie, că devalorizarea va crește dramatic rata șomajului în centrul țării, dacă nu peste tot. Dacă onoratul gentleman credea în ce spunea atunci, de ce nu a demisionat ?

Simon se așeză, în timp ce parlamentarii din opoziție îl secondau :

— De ce ? De ce ?

— Cuvîntul meu în Cameră, de la acea dată, este citat în afara contextului, iar circumstanțele s-au schimbat de atunci.

— Bineînțeles că s-au schimbat, strigară mai mulți conservatori, iar cei de pe băncile de vizavi de Raymond continuau să-i ceară demisia.

— Liniște, liniște, ceru președintele cu o voce nazală.

Simon se ridică iarăși, iar ceilalți conservatori nu se înscriseră la cuvînt pentru a-i da posibilitatea să vorbească. Erau ca niște copoi la vînătoare. Toți ochii se plimbau de la unul la altul, de la silueta întunecată și sigură a lui Kerslake, care țintea cu un deget acuzator, spre capul plecat al lui Raymond Gould, care se ruga ca acele ceasului să arate mai repede ora trei și jumătate.

— Domnule președinte, în cursul acelei dezbateri, pe care vedem că nu și-o mai aduce aminte, stimatul gentleman nu făcea decît să repete opinia expusă atît de lucid în cartea sa *Angajări cu orice preț ?*. I s-au schimbat opiniile atît de radical în trei ani sau dorința de a rămîne în scaun este atît de mare, încît acum consideră că slujba lui poate fi păstrată cu orice preț ?

— Această problemă n-are nimic de-a face cu ceea ce am declarat atunci în Cameră, replică Raymond furios.

Ultimele lui cuvinte fură înghițite în strigătele generale ale opoziției :

— Demisia ! Demisia !

Simon sări ca un arc și președintele îi dădu cuvîntul pentru a treia oară.

— Vrea onoratul gentleman să ne spună că are un sistem de principii morale atunci cînd vorbește și altul atunci cînd scrie ?

Parlamentul era acum într-un vacarm general și numai cîțiva îl auziră pe Raymond spunînd :

— Nu, domnule, eu încerc să-mi mențin părerile.

Președintele se ridică și zgomotul scăzu din intensitate. El privi în jur încruntat și supărat.

— Îmi dau seama că Parlamentul este profund îngrijorat de această chestiune, dar trebuie să-i cer stimatului reprezentant din Coventry Central să-și retragă replica prin care a sugerat lipsa de onorabilitate a domnului ministru.

Simon se ridică și își retrase imediat cuvintele, dar răul fusese deja făcut. Vociferările nu încetară, pînă cînd Raymond nu părăsi Camera după cîteva clipe.

Simon se lăsă comod pe spate, în timp ce Gould pleca. Reprezentanții conservatori se întoarseră dînd din cap pentru a-și exprima admirația față de profesionalitatea cu care îl desființase pe subsecretarul de stat. Ministrul de externe se ridică în picioare pentru a-și citi expunerea despre devalorizare. Lui Simon i se făcu rău, auzind primele cuvinte ale acestuia.

— Onoratul parlamentar din Leeds i-a înmînat premierului demisia sîmbătă seara, dar a acceptat cu generozitate să n-o facă publică, pînă cînd nu voi avea posibilitatea să mă adresez Parlamentului.

Ministrul continuă prin a-i lăuda lui Raymond calitățile manifestate cît lucrase la Ministerul Muncii și a-i ura succes pe mai departe.

Andrew se duse în biroul lui Raymond imediat după ce ministrul își încheie runda de răspunsuri. Îl găsi pe acesta prăvălit peste birou cu o expresie goală pe figură. Andrew nu se considerase niciodată prieten cu Raymond, dar acum voia să-și exprime admirația pentru felul în care se purtase.

— Amabil din partea ta, răspunse Raymond, care mai tremura încă în urma celor petrecute. Mai ales că ai vrut să-i reduci la tăcere.

— Ei, bine, acum sînt reduși la tăcere, zise Andrew. Iar Simon Kerslake trebuie să se simtă ca ultimul rahat.

— Nu avea de unde să știe, îi răspunse Raymond. El și-a făcut tema și întrebarea figura acolo. Cred că și noi am fi procedat la fel într-o situație similară.

Mai mulți parlamentari trecură pe la Raymond, cînd el se întoarse în minister pentru a-și lua rămas-bun de la echipa sa, înainte de a se întoarce acasă și a petrece o seară liniștită alături de Joyce. După o lungă tăcere, secretarul permanent lansase o părere :

— Sper, domnule, că vă veți întoarce în curînd la guvern. În mod sigur ne-ați făcut viața grea, dar le-ați făcut-o mult mai ușoară celor pe care i-ați slujit în ultimă instanță.

Sinceritatea acestei declarații îl mișcă pe Raymond, cu atît mai mult cu cît funcționarul avea deja un nou șef.

I se părea ciudat să stea acasă în fața televizorului, citind o carte sau să meargă la plimbare fără a fi în permanență înconjurat de cutii roșii și asaltat de telefoane. În patruzeci și opt de ore ajunse să-i fie dor de toate acestea.

Primi peste o sută de scrisori de la colegii din Parlament, dar avea să păstreze numai una dintre ele.

„Luni, 20 noiembrie 1967

Dragă Gould,

Îți datorez umilele mele scuze. Toți facem greșeli monumentale în cariera noastră politică și eu am făcut în mod sigur una astăzi.

Cred că majoritatea membrilor din Parlament au dorința sinceră de a-și servi patria și nu poate exista chip mai onorabil de a o dovedi decît demisionînd cînd îți dai seama că propriul tău partid a luat-o pe un drum greșit.

Invidiez respectul pe care ți-l poartă acum întregul Parlament.

Al dumitale sincer,
Simon Kerslake."

Reîntors în Cameră în acea după-amiază, Raymond era aclamat de parlamentari de ambele părți, din momentul în care intră în Cameră. Ministrul care se afla în mijlocul unei expuneri a fost nevoit să se întrerupă și să-l aștepte pe Raymond să se așeze undeva în spate.

10

Simon plecase deja, atunci cînd Edward Heath îl sună la telefon. După încă o oră, Elizabeth îl găsea pentru a-i transmite mesajul liderului partidului, care dorea să-l vadă la două și jumătate.

Charles se afla la bancă în momentul în care primea un telefon de la organizatorul parlamentar, care îl ruga să se întîlnească la două și jumătate în acea zi, înainte de a începe activitatea Parlamentului. Charles se simțea ca un școlar chemat de director în biroul acestuia, după prînz. Ultima oară cînd fusese sunat de organizatorul parlamentar fusese rugat să scrie acel discurs de încheiere a lucrărilor și de atunci nu-l mai văzuse. Charles rămînea totuși înțelegător; prefera întotdeauna să i se spună de urgență care era problema.

Se hotărîse să sară peste masa de prînz de la bancă pentru a merge la Parlament, asigurîndu-se că nu întîrzie la întîlnirea de după-amiază.

Lui Charles nu-i plăcea mîncarea de la Parlament, în afară de aperitive pentru că nu se deosebea aproape deloc de cea din gara Paddington și era chiar mai rea decît una de la aeroport.

Se alăturase mai multor colegi de la masa cea mare din centrul restaurantului parlamentarilor, așezîndu-se pe singurul scaun liber — lîngă Simon Kerslake. Cei doi nu erau în relații prea cordiale, de cînd cu lupta dintre Heath și Maudling. Lui Charles nu-i prea păsa de Kerslake: îi spusese odată Fionei că era unul dintre acei conservatori care își dădeau prea mult silința și că nu l-ar fi deranjat să-l vadă cu coada între picioare după tevatura din jurul demisiei lui Gould. Oricum, numai Fiona îi știa aceste gînduri.

Simon îl privi pe Charles cum se așază, întrebîndu-se cît timp avea partidul său să mai aleagă membri din trupele de la Eton, care își petreceau mai mult timp în afaceri, făcînd bani și apoi cheltuindu-i la Ascot, în loc să vină la Parlament — însă n-ar fi spus asta decît celui mai bun prieten. Discuțiile de la masă se axaseră asupra rezultatelor remarcabile obținute de conservatori la alegerile anticipate din Acton, Meriden și Duldey. Era evident că majoritatea celor de la masă așteptau nerăbdători noile alegeri, deși primul-ministru nu era dator să ceară organizarea lor în următorii trei ani.

Nici Charles și nici Simon nu comandară cafea.

La ora două și douăzeci și cinci Charles îl privi pe organizatorul parlamentar cum se ridică de la masa sa aflată într-un colț al încăperii și se îndreptă spre birouri. Charles se uită la ceas, așteptă încă puțin, după care își lăsă colegii lansați într-o discuție animată în jurul intrării în Piața Comună.

Trecu agale pe lîngă fumoar, după care o luă la stînga în dreptul intrării în bibliotecă. Merse în continuare pe vechiul coridor, trecu prin ușile batante, intrînd în anticamera parlamentarilor, pe care o traversă pentru a ajunge la birourile organizatorilor guvernamentali. Băgă capul pe ușă. Neprețuita secretară a organizatorului, doamna Norse, se opri din dactilografiat.

— Am o întîlnire, spuse Charles.

— Da, domnule Seymour. Vă așteaptă. Vă rog să intrați.

În acest timp, ea continuă să bată la mașină.

Charles o luă în jos pe coridor și îl găsi pe organizatorul parlamentar chiar în fața ușii sale.

— Poftim înăuntru, Charles. Vrei ceva de băut ?

— Nu, mulțumesc, replică el, nerăbdător să audă veștile cît mai repede.

Organizatorul parlamentar își turnă gin cu apă tonică, după care se așeză.

— Sper că lucrurile pe care am să ți le spun vor fi de bun augur. Se opri o clipă pentru a sorbi din băutură. Liderul nostru este de părere că ai putea să prinzi ceva bun în Servi-

ciul organizatoric și trebuie să-ți mărturisesc că eu aș fi încîntat dacă ai veni la noi...

Charles voi să protesteze, dar se abținu.

— Și să renunț la atribuțiile mele locale și guvernamentale din Cameră ?

— Ah, desigur, și nu numai atît, deoarece domnul Heath dorește ca toți organizatorii parlamentari să-și uite toate celelalte îndatoriri. Nu este un serviciu cu program redus.

Charles avu nevoie de un moment pentru a-și pune gîndurile în ordine.

— Iar dacă refuz, pot să-mi mențin postul din Cameră ?

— Nu eu hotărăsc asta, spuse organizatorul parlamentar, dar nu e secret faptul că Ted Heath are de gînd să facă multe schimbări în cursa pentru alegeri.

— Cît timp de gîndire am ?

— Poți să mă anunți mîine dimineață ce ai hotărît.

— Da, desigur. Mulțumesc, zise Charles.

Plecînd din biroul organizatorului parlamentar, se îndreptă spre Eaton Square.

Simon ajunse la două și douăzeci și cinci, cu cinci minute înainte de întîlnirea fixată cu liderul partidului. Încercase să nu se gîndească prea mult la motivul pentru care dorea Heath să-l vadă, ca să nu aibă vreo dezamăgire ulterioară. Douglas Hurd, șeful cabinetului particular al liderului conservator, îl conduse direct la acesta.

— Simon, dorești să te alături echipei guvernamentale în cursa pentru alegeri ?

Era tipic pentru Heath să nu piardă timpul cu discuții ocolite și bruschetea ofertei îl lăsă pe Simon stană de piatră. Dar își reveni repede.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse el. Adică, știți... da... vă mulțumesc.

— Bun ! Atunci să vedem cum te implici și fii sigur că rezultatele obținute la tribună sînt la fel de eficiente ca acelea obținute pe băncile din spate.

Ușa fu din nou deschisă de șeful de cabinet : întrevederea se terminase. Simon ajunse iar pe coridor la două și treizeci și trei. După cîteva clipe înțelese totul, în sfîrșit ; deodată se simți ca într-o beție și se repezi spre cel mai apropiat telefon. Formă numărul de la centrala Spitalului St. Mary și ceru legătura cu dr. Kerslake. În timp ce vorbea, vocea lui era aproape înăbușită de sunetul clopoțelului care anunța separarea Camerelor de la două și treizeci și cinci, după rugăciuni. O voce feminină se auzi la aparat.

— Tu ești, iubito ? întrebă Simon.

— Nu, domnule. Sînt centralista. Dr. Kerslake este în sala de operații.

— Există vreo șansă de a o scoate de acolo ?

— Numai dacă sînteți pe punctul de a naște, domnule.

— De ce ai venit acasă așa de devreme ? îl întrebă Fiona pe Charles care apăruse în cadrul ușii.

— Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Fiona nu știa dacă trebuia să se simtă flatată, dar nu spuse nimic, de vreme ce îl vedea, în general, atît de rar.

Charles îi povesti cît putu de exact convorbirea avută cu organizatorul parlamentar. Fiona păstră tăcerea de la început pînă la sfîrșit.

— Ei, bine, ce părere ai ? o întrebă el nerăbdător.

— Toate din cauza unui discurs nereușit la tribuna Parlamentului, comentă ea dezamăgită.

— Sînt de acord, răspunse Charles, dar nu se poate cîștiga nimic călcînd pe același teren.

— O să ne lipsească salariul tău de director la bancă, zise Fiona. Taxa mea pe venit face ca suma pe care o primesc să fie derizorie.

— Știi, dar dacă refuz și apoi cîștigăm în alegeri...

— Tu o să rămîi pe dinafară.

— Mai precis, tot pe un loc în spate.

— Charles, întotdeauna politica a fost prima ta iubire, spuse Fiona, mîngîindu-l ușor pe obraz. Așa că nu ai de ales, iar dacă va trebui să faci sacrificii, să nu mi te plîngi.

Charles se ridică de pe scaun și spuse :

— Îți mulțumesc. Ar trebui să mă duc imediat la Derek Spender.

Dădu să plece, cînd Fiona adăugă :

— Și nu uita, Ted Heath a devenit lider de partid, după ce a trecut mai întîi pe la biroul organizatoric.

Charles zîmbi pentru prima oară în acea zi.

— Diseară petrecem o cină liniștită în familie ? sugeră Fiona.

— Nu pot, îi răspunse el. Trebuie să rămîn pentru votul de seară.

Fiona rămase singură, întrebîndu-se dacă își va petrece tot restul vieții la concurență cu chestiunile importante de pe agenda Parlamentului.

În sfîrșit, îi dădură legătura.

— Hai să sărbătorim diseară !

— Ce eveniment sărbătorim ? îl întrebă Elizabeth.

— Faptul că am fost invitat în echipa Administrației Locale și Guvernamentale.

— Felicitări, iubitule, dar cu ce se ocupă Administrația Locală și Guvernamentală ?

— Cu locuințele, planificare urbană, transporturi, irigații, apă, monumente istorice, aeroporturi, ca Stansted sau Maplin, cu tunelul de sub Canalul Mînecii, parcurile regale...

— A mai rămas ceva și pentru ceilalți ?

— Asta nu e decît o jumătate, tot ce e în aer liber îmi aparține. Îți mai spun despre ce e vorba la cină.

— Drace, nu cred că pot să plec înainte de opt și mai trebuie neapărat să căutăm o femeie pentru copil. Ar fi și asta una dintre responsabilitățile Administrației Locale și Guvernamentale, Simon ?

— În mod sigur, spuse el, rîzînd. Mă ocup eu de asta și o să rezerv o masă la „Grange" pentru ora opt și jumătate.

— Și la zece trebuie să votezi ?

— Cam așa ceva.

— Înțeleg, deci îmi beau cafeaua cu femeia, spuse ea, apoi tăcu. Simon !

— Da, iubito.

— Sînt foarte mîndră de tine.

Derek Spencer ședea la biroul masiv al asociatului său din Cheapside, ascultîndu-l cu mare atenție pe Charles.

— Va fi o mare pierdere pentru bancă, au fost primele lui cuvinte. Dar nimeni de aici nu ar dori să stea în calea carierei tale politice, cu atît mai puțin eu.

Charles remarcase că Spencer nu-l privea în ochi în timp ce i se adresa.

— Pot să sper că voi fi reprimit în consiliu, dacă dintr-un motiv sau altul se schimbă situația în Parlament ?

— Desigur, spuse Spencer, nici nu mai era nevoie să pui problema.

— E amabil din partea dumneavoastră, zise Charles, răsuflînd ușurat.

Se ridică și, aplecîndu-se în față, dădu mîna destul de țeapăn.

— Succes, Charles, au fost ultimele cuvinte ale lui Spencer.

— Asta înseamnă că nu mai poți face parte din consiliu ? întrebă Ronnie Nethercote, auzind vestea de la Simon.

— Nu, atît timp cît sîntem în opoziție și eu doar consilier. Doar organizatorul parlamentar primește un salariu și este absolvit, dar, dacă vom cîștiga în alegeri și mi se va oferi o funcție în guvern, va trebui să demisionez imediat.

— Deci mai pot beneficia de serviciile tale încă trei ani ?

— Numai dacă primul-ministru nu cere alegeri înainte de termen sau dacă le vom pierde pe următoarele.

— Nu mi-e teamă de asta, spuse Ronnie. Știam că am dat peste un învingător din prima zi cînd te-am văzut și nu cred că o să regret vreodată că te-am cooptat în consiliul de conducere.

În lunile care urmară, Charles constată cu surprindere că îi plăcea foarte mult munca la Serviciul Organizatoric, deși nu-și putea ascunde, în fața Fionei, supărarea că Kerslake îi luase postul de consilier în Administrația Locală. Ordinea, disciplina și camaraderia cerute de slujba lui îi aduceau în memorie perioada de timp petrecută la trupele de grenadieri. Îndatoririle sale erau multiple, de la controlul prezenței parlamentarilor în comisii, pînă la a sta în față în Cameră și

a nota cele mai importante idei din discursurile unora dintre membri. De asemenea, trebuia să mai arunce și cîte o privire să vadă dacă nu există disensiuni sau supărări între conservatori, fiind atent, totodată, și în cealaltă parte a Camerei. În afară de acestea, avea de „păstorit" și cincizeci de membri din centrul țării, de care trebuia să aibă grijă să nu absenteze de la vot, decît dacă aveau partener și numai după ce informau Serviciul Organizatoric.

De vreme ce organizatorii parlamentari nu țin niciodată discursuri, Charles intră într-un rol care i se potrivea de minune. Nu fusese Fiona cea care îi amintise că Ted Heath jucase un rol în Serviciul Organizatoric, înainte de a ajunge prim-consilier ? Era încîntată să-și vadă soțul atît de absorbit de munca sa în Camera Comunelor, deși era îngrozită că în fiecare seară rămînea singură și adormea de regulă înainte ca el să ajungă acasă.

Și Simon se bucură de noua sa îndatorire din primul moment. Ca membru tînăr în Administrația Locală și Guvernamentală primise atribuțiunile legate de transport. În primul an citi cărți, studie broșuri, organiză întîlniri cu directorii transporturilor naționale aeriene, navale și de căi ferate și adesea lucra pînă tîrziu, în noapte, la dosare. Simon era unul dintre acei puțini membri care, doar după cîteva săptămîni de muncă, părea că era dintotdeauna în prima bancă.

Ambele partide erau surprinse de avansul conservator cu patrusprezece procente, înregistrat în alegerile parțiale din Louth la sfîrșitul anului 1969. Începea să se contureze faptul că Partidul Laburist nu avusese timp să își revină după ce organizase alegerile. Dar, în martie 1970, Partidul Laburist obținea un rezultat surprinzător de bun în alegerile parțiale din Ayrshire South ; presa speculă ideea că primul-ministru avea să-și înceapă mai devreme turneul prin țară. Alegerile locale, din mai, din Anglia și Țara Galilor, indicau o preferință a electoratului pentru laburiști, ceea ce contrazicea orice orientare politică a ultimilor doi ani. Plutea în aer perspectiva unor alegeri anticipate.

După ce sondajele de opinie ale lunii următoare au confirmat orientarea către laburiști, Harold Wilson o vizită pe Regină la palatul Buckingham, cerîndu-i să dizolve Parlamentul. Data alegerilor generale a fost stabilită pentru 18 iunie 1970.

Presa era sigură că Wilson avea să cîștige și de această dată împreună cu partidul său pentru a treia oară consecutiv, fapt nemaiîntîlnit în istoria politică. Fiecare conservator își dădea seama că aceasta ar fi însemnat sfîrșitul epocii lui Edward Heath ca lider al partidului.

Andrew și Louise se întoarseră la Edinburgh de îndată ce Regina făcu declarația oficială. Parlamentul intra într-o perioadă de eclipsă, membrii săi risipindu-se prin toată țara în încercarea de a ajunge fiecare din nou la Westminster.

Andrew descoperi că declarația primului-ministru îi luase prin surprindere pe cei din comitetul local și că trebuia să se pregătească într-un timp foarte scurt.

În seara cînd se întoarse la Edinburgh, convocă Comitetul General de Inițiativă și printre sandvișuri și cafele alcătui — împreună cu reprezentanții acestuia — un grafic încărcat pe trei săptămîni, care îi permitea să viziteze fiecare zonă a circumscripției nu o dată, ci de mai multe ori. Numele de străzi erau înfipte în pioneze pe o veche masă de lemn, pentru a fi colorate în culori diferite în funcție de opțiuni : o linie roșie pentru un vot hotărît în favoarea laburiștilor, o linie albastră pentru conservatori, una galbenă pentru liberali și una neagră pentru Partidul Naționalist Scoțian, aflat în ascensiune.

Andrew își începea fiecare zi a campaniei electorale cu o conferință de presă în care discuta chestiuni de interes local care priveau circumscripția sa, răspundea criticilor făcute de ceilalți candidați și se ocupa de orice problemă de interes național care se ivea în ultimele douăzeci și patru de ore. Apoi își petrecea restul dimineții vizitîndu-și circumscripția cu o portavoce, și îndemnîndu-i pe oameni să strige „Trimiteți-l pe Fraser înapoi la Westminster". El și Louise se întîlneau să mănînce la prînz la vreun restaurant, după care

începea iarăși colindatul din ușă în ușă pentru aflarea opțiunilor.

— O să-ți placă, spunea Andrew în timp ce se îndreptau împreună spre prima locuință, într-o dimineață rece de luni.

Lista cu numele celor de pe acea stradă era pe un cartonaș din buzunarul lui. Andrew apăsă pe sonerie, care scoase un mic clinchet. Cîteva minute mai tîrziu le deschidea o femeie îmbrăcată încă în capot.

— Bună dimineața, doamnă Foster, începu el. Numele meu este Andrew Fraser. Sînt candidatul dumneavoastră laburist.

— Ah, încîntată de cunoștință. Am atîtea să vă spun — nu vreți să intrați să beți o ceașcă de ceai ?

— Sînteți foarte amabilă, doamnă Foster, dar mai am mult de mers pe teren în următoarele zile.

După ce ușa se închise, Andrew îi sublinie numele cu o linie albastră.

— De unde știi că e conservatoare ? îl chestionă Louise. Părea binevoitoare.

— Conservatorii sînt instruiți să-i invite pe toți ceilalți candidați la ceai și să-i facă să-și piardă timpul. Ai tăi îți vor spune întotdeauna : „Aveți votul meu, nu vă mai pierdeți timpul cu mine", și te vor lăsa să-i vizitezi pe cei care nu s-au hotărît de-a binelea.

— De fiecare dată îl votez pe Fraser ! le spuse vecina doamnei Foster. Pe laburiști pentru Parlament, pe conservatori pentrul Consiliul local.

— Și nu considerați că Sir Duncan ar trebui schimbat ? întrebă Andrew, rînjind.

— În nici un caz, și asta i-am spus și lui cînd mi-a sugerat să nu vă votez.

Andrew îi sublinia numele cu o linie albastră și ciocăni la următoarea ușă.

— Mă numesc Andrew Fraser și sînt...

— Știu, tinere, cine ești, și nu mă interesează nici politica ta, nici a tatălui tău.

— Aș putea să vă întreb pentru cine veți vota ? întrebă Andrew.

— Pentru naționaliștii scoțieni.

— De ce ? iscodi Louise.

— Pentru că petrolul este al nostru, nu al blestemaților ăia de nemțălăi.

— Dar este mai sigur pentru Marea Britanie să rămînă ca atare ? îl provocă Andrew. Cel puțin așa...

— Nu. Unirea de la 1707* a fost o rușine pentru națiunea noastră.

— Dar... începu Louise înflăcărată.

Andrew o luă de braț.

— Vă mulțumim, domnule, că ne-ați acordat din timpul dumneavoastră, își împinse el soția ușor către stradă.

— Îmi pare rău, Louise, spuse Andrew. Dacă pomenesc de Actul de unire de la 1707, nu avem nici o șansă : unii scoțieni au o memorie de elefant.

Bătu la următoarea ușă. Le deschise un bărbat gras, cu o lesă în mînă.

— Mă numesc Andrew Fraser și...

— Cară-te, nenorocitule, veni replica.

— Cui îi spui dumneata nenorocit ? se repezi Louise în timp ce ușa li se trîntea în față. Drăguț om !

— Nu te simți jignită, iubito. Se referea la mine nu la tine.

— Și ce culoare o să folosești pentru el ?

— Un semn de întrebare. Nu se poate spune pentru cine votează. Probabil că se abține.

Încercă o altă ușă.

— Bună, Andrew, spuse o doamnă, fără a-l lăsa să deschidă gura. Nu pierde timpul cu mine, eu întotdeauna te-am votat pe tine.

— Vă mulțumesc, doamnă Irvine, spuse Andrew, privindu-și lista. Dar vecinul dv. ?

---

* Personajul se referă la unirea Angliei cu Scoția în Regatul Unit al Marii Britanii, în anul 1707 (n.tr.).

— Oh, el e un tip iritabil, dar parcă văd că în ziua alegerilor se duce la vot și pune ștampila acolo unde este necesar, fiindcă altfel n-o să mai am grijă de ogarul lui cînd e plecat.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Irvine, răspunse Andrew rîzînd.

— Încă o linie roșie, i se adresă el Louisei cînd ajunseră din nou pe trotuar.

— Poate că o să ai și votul ogarului.

În următoarele trei ore acoperiră patru străzi, Andrew subliniind toate numele celor despre care era sigur că îl vor sprijini la vot.

— De ce trebuie să fii sigur ? îl întrebă Louise.

— Pentru că, atunci cînd vom strînge voturile în ziua alegerilor, nu vrem ca opoziția să dirijeze de capul ei alegătorii, încît vreunul dintre ei să descopere brusc că votează cu conservatorii.

Louise rîse.

— Politica e atît de lipsită de sinceritate !

— Fii fericită că nu te-ai măritat cu un senator american, îi zise Andrew, subliniind cu roșu ultimul nume de pe stradă. Cel puțin noi nu trebuie să fim milionari, ca să candidăm. E timpul să mîncăm ceva înainte de întrunirea de seară, adăugă el luînd-o de mînă.

Pe cînd se întorceau către Comitetul General, se ciocniră de contracandidatul conservator, dar Andrew nu-i răspunse lui Hector McGregor, evitîndu-l cînd acesta încercă să încropească o conversație.

Louise nu avea să mai meargă niciodată în asemenea peripluri cu soțul ei, hotărînd că era mai de folos dacă lucra în Biroul Comisiei Electorale.

În fiecare seară la întrunirile politice, Andrew ținu același discurs de treizeci și două de ori în douăzeci și patru de zile, variind doar alegerea domeniului dezvoltării naționale. Louise stătea fidelă alături de el de fiecare dată, rîzînd mereu la glume și aplaudînd ori de cîte ori el făcea o declarație semnificativă. Într-un fel, reușea să rămînă proaspătă și plină de viață chiar pînă la sfîrșitul unei astfel de zile, cînd își conducea bărbatul acasă.

În ajunul alegerilor, presa prevedea o majoritate clară pentru laburiști, dar Andrew observă într-o zi o sclipire în ochii tatălui său cînd se întîlniră pe stradă, acesta culegînd informații despre electoratul lui McGregor.

La cinci și jumătate în dimineața votului, Louise îl sculă pe Andrew cu un ceai. El nu mai apucă să pună nimic în gură în acea zi. Spre ușurarea lui, era o zi însorită, după cum se văzu cînd dădu la o parte draperiile : vremea mohorîtă era invariabil de partea conservatorilor, cu șirurile lor nesfîrșite de mașini în care duceau alegătorii la centrele de votare. Se întoarse în dormitor, pentru a-și găsi soția punîndu-i pe rever o rozetă roșie pe care scria „Trimiteți-l pe Fraser înapoi la Westminster."

Se plimbă pe străzile orașului Edinburgh strîngînd mîini, sporovăind cu cei care îi urau succes, încercînd să-i convingă în ceasul al doisprezecelea pe cei încă nehotărîți, cînd deodată își văzu tatăl îndreptîndu-se către el. Sfîrșiră prin a se privi în mijlocul străzii.

— O să fie o cursă strînsă, spuse Sir Duncan.

— Atunci o să știu pe cine dau vina dacă pierd cu un vot, zise Andrew.

Sir Duncan îl privi conspirativ și apoi spuse pe un ton scăzut.

— Dacă o să cîștigi cu un vot, mie să-mi mulțumești, băiete.

El se întoarse pe călcîie, lăsîndu-i pe locuitorii orașului să-l abordeze iar pe Fraser.

Tatăl și fiul se întîlniră din nou seara, cînd se numărau voturile. Pe măsură ce grămăjoarele de voturi începeau să crească, devenea evident că Andrew avea să se întoarcă în Parlament, iar Hector McGregor începea să-și cam clatine capul în semn de dezamăgire.

Dar, o dată ce se anunțară primele rezultate din Guildford, care arătau un avans conservator cu patru la sută, predicțiile în legătură cu o mare victorie laburistă începură să pară lipsite de realism. Pe măsură ce erau declarate oficial rezultatele pe țară, devenea din ce în ce mai clar că Partidul Conservator urma să dețină o mare majoritate în guvern.

— Am crezut, îi spuse Sir Duncan fiului său după ce orientarea conservatoare a fost confirmată la nivelul întregii țări, că o să fii un pericol minor pentru opoziție.

— Minor este un cuvînt important, replicase Andrew.

Andrew își reluă locul, învingînd cu o majoritate de 4 009 voturi. În medie, în Scoția, lumea nu îl votase pe Heath într-o măsură la fel de mare ca în restul țării, încît laburiștii obținuseră un avans de 4,7 procente.

Simon Kerslake reuși pentru prima dată o majoritate de voturi care se ridica la patru cifre : 2 118, de cînd candida la Coventry Central.

Cînd bătrînul conte o întrebă pe Fiona cu cîte voturi cîștigase Charles, ea îi răspunse că nu era sigură, dar că îl auzise pe Charles explicîndu-i unui ziarist că avusese mai mult decît toți ceilalți candidați la un loc.

Raymond Gould avea și el o majoritate de 10. 416 voturi. Oamenii din Leeds admirau independența unui candidat, mai ales cînd devenea o chestiune de principiu.

Conservatorii intrară în Parlament cu o majoritate de treizeci. Maiestatea Sa, Regina, îl numi prim-ministru pe Edward Heath și îl rugă să formeze guvernul. Acesta îi sărută mîna și acceptă sarcina încredințată.

11

Sculîndu-se în dimineața de după alegeri, Simon se simți obosit și fericit totodată. Stătea în pat, încercînd să-și închipuie cum se simțeau toți miniștrii laburiști care doar cu o zi în urmă consideraseră că aveau să se întoarcă înapoi în funcții.

Elizabeth tresări, lăsînd să-i scape un scurt suspin în somn. Simon se întoarse să-și privească soția. În cei șapte ani de cînd erau căsătoriți, ea nu-și pierduse farmecul, iar lui încă îi plăcea să o privească dormind. Părul lung și blond i se revărsa pe umeri, iar chipul subțire și prelung se odihnea într-o parte, profilat pe pernă și pe cămașa de noapte din mătase. El începu să o bată ușurel pe spate, privind-o cum se trezește din somn. Trezindu-se, în sfîrșit, ea se întoarse și el o luă în brațe.

— Ai o energie demnă de invidiat, îi spuse ea. Dacă tu ești încă în formă după ultimele trei săptămîni pe baricade, eu n-am nici măcar dreptul să spun că mă doare capul.

Simon îi zîmbi, încîntat că au parte, în sfîrșit, de un moment de intimitate între nebunia cursei electorale și reintrarea în atribuțiile de serviciu. Nici un vot nu mai avea să întrerupă acest rar moment de plăcere.

— Mamă, se auzi o voce, iar Simon se întoarse iute și îl văzu pe Peter în pijama în pragul ușii. Mi-e foame.

Aflați în mașină, în drum spre Londra, Elizabeth îl întrebă :

— Ce crezi că o să primești ?

— Nu îndrăznesc să anticipez, spuse Simon. Dar sper — postul de subsecretar de stat în Administrația Locală și Guvernamentală.

— Dar nu ești încă sigur că vei primi ceva ?

— Deloc. Nu poți ști niciodată ce presiuni se fac asupra unui prim-ministru.

— Ca de exemplu ? îl întrebă Elizabeth.

— Din dreapta și din stînga partidului, din nordul și din sudul țării — datorii nenumărate pe care trebuie să le onoreze, oferindu-le ceva tuturor celor care pot pretinde că l-au ajutat să ajungă prim-ministru.

Simon căscă.

— Vrei să spui că poate să te lase pe dinafară ?

— O, da ! Dar o să fiu negru de supărare dacă o va face și vreau să știu cine a luat funcția mea și de ce...

— Și ce-ai putea face ?

— Nimic. Nu poți face absolut nimic și oricine stă pe banca din spate știe asta. Puterile primului-ministru sînt nelimitate.

— Oricum n-ar mai conta, dacă tu continui să conduci pe mijlocul șoselei. Ești sigur că nu vrei să-ți iau locul la volan ?

Louise îl lăsă pe Andrew să se mai odihnească în acea dimineață de vineri. Știa că el se aștepta să se întoarcă într-o înaltă funcție ministerială și fusese zguduit de rezultatul alegerilor.

Andrew se sculă cu puțin înainte de unsprezece. Stătea tăcut în halat, nebărbierit și ciocănea capătul unui ou fiert care refuza să se spargă. Lîngă el se afla un număr necitit din „Times".

— Îți mulțumesc că ai muncit atît de mult, spuse el deodată după ce a doua ceașcă de cafea își făcu efectul. Ea îi zîmbi.

După o oră, îmbrăcat într-o scurtă și un costum gri de flanelă, el făcea turul circumscripției, înarmat cu o portavoce, mulțumindu-le suporterilor că îl ajutaseră să se întoarcă la Westminster. Louise îl însoțea, reușind să-i împrospăteze memoria cu numele pe care el nu și le mai aducea aminte.

După ultima strîngere de mînă, petrecură un weekend liniștit împreună cu Sir Duncan la Stirling; pentru acesta era destul de greu să-și ascundă grimasa de pe figură.

Raymond era uluit de rezultatul alegerilor. Nu-i venea să creadă că sondajele se înșelaseră într-atît. Nu se încredea în Joyce, care spera că o victorie laburistă l-ar aduce înapoi în funcție, după ce zăcuse în spate o perioadă interminabilă de timp.

— Nu mai am altceva de făcut, îi spuse el, decît să mă întorc la Barou. S-ar putea să nu mai fim în guvern mulți ani de acum încolo.

— Dar asta nu ți-ar ocupa tot timpul.

— Trebuie să fiu realist în problema viitorului, spuse el pe un ton scăzut. Deși nu am de gînd să-l las pe Heath să ne tîrască în Europa fără nici un fel de luptă.

— Poate te numesc consilierul cuiva ?

— Nu, sînt mult mai puține funcții pentru opoziție și, în orice caz, întotdeauna i se dă dreptul să fie purtător de cuvînt unui orator ca Andrew Fraser, în timp ce tu nu ai nimic altceva de făcut decît să protestezi zgomotos, așteptînd următoarele alegeri.

Raymond se întreba cum ar fi putut ascunde ce avea în minte și încerca să vorbească pe un ton cît mai firesc :

— Poate că a venit vremea să ne gîndim să ne mutăm în circumscripție.

— Mi se pare o cheltuială inutilă, zise Joyce, mai ales că nu văd de ce n-am sta la părinții tăi. Nu ar fi jigniți ?

— Interesul meu principal se îndreaptă către îndatoririle mele față de electorat, iar așa am avea o șansă de a ne dovedi implicarea pe o perioadă nedeterminată. În mod sigur că părinții mei vor înțelege.

— Dar nu ne putem permite două case, spuse Joyce nesigură.

— Îmi dau seama că nu, dar tu ești cea care a vrut întotdeauna să locuiască în Leeds, iar așa vom avea posibilitatea să nu ne deplasăm în fiecare săptămînă la Londra. După ce fac pregătirile necesare, ce-ar fi să începi să cauți cîțiva agenți imobiliari locali și să vezi ce e pe piață ?

— Bine, dacă asta vrei, spuse Joyce. O să încep de săptămîna viitoare.

Charles și Fiona petreceau un weekend liniștit la vila lor din Sussex. Charles încerca să se ocupe de grădină, pîndind mereu posibilul țîrîit al telefonului. Fiona își dăduse seama că e neliniștit cînd îl văzu prin ușa cu geamuri dinspre terasă cum smulgea florile ei preferate luîndu-le drept buruieni.

Charles lăsă florile în pace pentru a veni înăuntru și a deschide televizorul exact cînd Maudling, Macleod, Thatcher și Carrington intrau pe Downing Street la nr. 10, cu niște fețe gînditoare și fără să zîmbească. Primele numiri fuseseră făcute : guvernul începea să prindă contur. Noul prim-ministru ieși din clădire și făcu semne cu mîna mulțimii înainte de a se urca în limuzina oficială.

Își va aduce oare aminte cine a organizat campania electorală pentru tineret, în favoarea lui încă înainte de a ajunge liderul partidului ?

— Cînd vrei să ne întoarcem în Eaton Square ? întrebă Fiona din bucătărie.

— Depinde, spuse Charles.

— De ce ?

— De telefon.

Simon se uita la televizor. După ce muncise atîta timp în Administrația Locală și Guvernamentală, primul-ministru oferise altcuiva protofoliul. Televizorul fusese deschis toată ziua, dar nu reușise să afle cine era, ci doar că echipa din Administrația Locală și Guvernamentală rămăsese aceeași.

— Și mie ce-mi pasă ? spuse el cu voce tare. Totul e o farsă.

— Ce spui tu, dragă ? îl întrebă Elizabeth, intrînd în cameră.

Telefonul suna din nou. Era Reginald Maudling, nounumitul secretar al Afacerilor Interne.

— Simon ?

— Reggie, felicitări pentru numire — de fapt n-a fost o surpriză.

— De aceea te și sun, Simon. Ai vrea să mi te alături ca subsecretar ?

— Dacă aș vrea ? Aș fi încîntat !

— Slavă Domnului, spuse Maudling. Mi-a luat o groază de timp, ca să-l conving pe Ted Heath să-ți dea drumul de la Administrația Locală.

Cînd Andrew și Louise se întorceau acasă, în Cheyne Walk, după weekend, o cutie roșie aștepta pe birou. Pe marginea ei scria cu litere aurite : „Subsecretarul de stat pentru Scoția".

— O să vină să o ia mai tîrziu, îi spuse el Louisei. Deschizînd cutia, văzu că nu era decît un singur plic într-un colț. Era adresat lui „Andrew Fraser Esquire, MP". Îl desfăcu. Conținea un scurt bilet scris de mînă de la secretarul permanent — decanul de vîrstă al Ministerului pentru Scoția.

„Continuîndu-se o veche tradiție, miniștrilor li se oferă ultima cutie roșie cu care au lucrat. *Au revoir.* Sînt sigur că ne vom mai întîlni."

— Cred că o putem folosi la picnicuri, spuse Louise din prag.

— Sau ca sertar de toaletă, sugeră Andrew.

— Sau ca un pătuț foarte mic, adăugă soția lui, încercînd să vorbească pe un ton cît mai obișnuit cu putință.

Andrew o privi și îi văzu fața radioasă.

— Le-am spus alor tăi de aseară, dar ție aveam de gînd să-ți spun de-abia la cină.

Andrew o îmbrățișă.

— Apropo, adăugă Louise, noi am hotărît deja cum o s-o cheme.

Întorcîndu-se la Lincoln's Inn, Raymond îi spuse secretarei că era dispus să accepte cît mai mult de lucru. În timpul dejunului cu Sir Nigel Hartwell, președintele Baroului, îi explică acestuia că nu credea ca Partidul Laburist să mai ajungă la putere multă vreme.

— Dar ai toate atuurile vîrstei, Raymond. Cînd va fi un alt parlament, tu vei avea patruzeci de ani, așa că poți spera la mulți ani în guvern !

— Știu și eu..., spuse Raymond ezitant, cum nu-i stătea în fire.

— Oricum nu trebuie să-ți faci probleme cu dosarele. Clienții au început să sune, de cînd s-a aflat că te-ai întors aici pentru mai multă vreme.

Raymond începu să se relaxeze.

Joyce îl sună imediat după masă, anunțîndu-l că nu găsise ceva potrivit, dar agentul imobiliar o asigurase că în toamnă urmau să se dea în folosință mai multe locuințe.

— Bine, mai caută, spuse Raymond.

— Nu-ți face griji, așa o să fac, spuse Joyce entuziastă, ca și cum i-ar fi plăcut cu adevărat ceea ce făcea. Dacă o să găsim ceva, poate reușim și noi să devenim o familie, încercă ea să sugereze.

— Poate, i-o reteză Raymond.

Charles primi un telefon luni seara, dar nu de la nr. 10 de pe Downing Street, ci de la nr. 12, de la biroul organizatorului parlamentar. Pentru că postul lui nu este unul oficial, acesta este plătit ca secretar parlamentar al Trezoreriei și lucrează la nr. 12. Primul-ministru și ministrul de finanțe, în calitate de primul și, respectiv, al doilea Lord al Trezoreriei stau la nr.10 și, respectiv, 11, pe Downing Street.

Organizatorul parlamentar telefonase pentru a-i spune că spera să accepte să i se alăture la Serviciul Organizatoric.

Auzind dezamăgirea din glasul lui Charles, el adăugă :

— Pentru moment.

— Pentru moment, repetă Charles, punînd receptorul în furcă.

— Cel puțin ești membru al partidului de guvernămînt. Nu te-au lăsat în ceață, glumi Fiona.

— Sigur, replică el.

— În următorii cinci ani, oamenii vor veni și vor pleca.

Charles trebuia să fie de acord cu soția lui, dar aceasta nu-i scădea dezamăgirea. Oricum, întoarcerea în Parlament

ca membru al partidului de guvernămînt îi oferea satisfacții mai mari decît se așteptase. De această dată, partidul lui lua deciziile.

Regina pornise devreme în acea dimineață de iulie către Camera Lorzilor în caleașca regală. Era escortată de un detașament din cavaleria regală, precedată de mai multe trăsuri mai mici, care transportau Coroana Imperială și alte accesorii regale. Charles își aminti cum urmărea întreaga procesiune cînd era mic. Acum, făcea și el parte din cortegiu. Regina ajunse la Parlament însoțită de Lordul Cancelar, care o conduse în camera unde doamnele de onoare o așteptau pentru a o pregăti pentru ceremonie.

Charles considerase dintotdeauna deschiderea oficială a Parlamentului o ocazie specială pentru membrii ambelor camere. În calitate de organizator, supraveghea cum se așezau parlamentarii și aștepta sosirea Marelui Maestru de Ceremonii. După ce Regina se așeză pe tron, Marele Lord-Șambelan îi ordonă acestuia să anunțe Camera Comunelor că: „Maiestatea Sa, Regina, are plăcerea să îi invite imediat în Camera Lorzilor". Marele Maestru de Ceremonii, cu joben negru, haină neagră, jambiere negre, ciorapi negri și pantofi negri semăna mai degrabă cu avocatul divolului decît cu reprezentantul Reginei. El mărșălui de-a lungul culoarului pavat cu plăci mari de gresie, pînă ce ajunse în fața ușii de la Camera Comunelor care îi fu trîntită în față chiar înainte de a intra.

Bătu la ușă de trei ori cu vîrful de argint al baghetei sale negre și subțiri. Ca răspuns, se deschise o ferestruică în ușa prin care i se controlă identitatea ca la un club de noapte deocheat — așa cum se exprimase cîndva tatăl lui Charles. Marele Maestru de Ceremonii fu lăsat să intre în Camera inferioară a Parlamentului. El înaintă pînă la masă și făcu trei reverențe către jilț, după care spuse:

— Domnule președinte, Regina poruncește onoratei Camere să i se alăture de urgență în Camera Lorzilor.

După aceasta, Maestrul de Arme, purtînd sceptrul, îl conduse pe președintele îmbrăcat de gală, cu o mantie de

damasc negru satinat, cu broderii aurite, către Camera Lorzilor. Îl urmau secretarul Camerei și capelanul său, îndărătul cărora venea primul-ministru, î... ...e liderul opoziției, miniștrii și corespondenții lor ca număr de pe băncile opoziției și, la urmă, atîția parlamentari obișnuiți cîți se puteau înghesui în partea din spate a Camerei Lorzilor.

Lorzii așteptau în Camera Superioară în mantii roșii cu gulere de hermină și semănînd oarecum cu niște binevoitori conți Dracula, iar alături erau doamnele cu tiare strălucind de diamante, îmbrăcate în rochii lungi de seară. Regina stătea pe tron în veșmînt de gală, purtînd pe cap Coroana Imperială Britanică, care aparținuse inițial lui George al IV- lea. Ea așteptă ca întreaga procesiune să se încheie în liniște.

Lordul Cancelar se înclină și îngenunche, înmînîndu-i un document bătut la mașină. Era discursul compus de partidul de guvernămînt și, deși îl citise mai devreme, ea nu făcu nici o intervenție personală asupra conținutului acestuia, de vreme ce rolul său era pur protocolar. Regina își privi supușii și începu să citească.

Charles stătea în spate, dar datorită staturii sale, nu avea probleme în a urmări întregul ceremonial. Înălțimile lor își ocupaseră locurile pentru a urmări discursul Reginei, iar lorzii judecători stăteau în poziția privilegiată din centrul încăperii, onoare de care beneficiau în urma Edictului din 1539. Lordul Cancelar ședea pe Sacul de Lînă, un scaun umplut cu lînă de pe vremea cînd aceasta era principala marfă comercială a Angliei. În sesiunile din Camera Lorzilor, el îndeplinește aproape aceleași funcții ca și președintele Camerei Comunelor.

Charles îl zări pe tatăl său, Contele de Bridgwater, aprobînd cînd regina promise că Marea Britanie va face eforturi susținute pentru a deveni membru cu drepturi depline în Comunitatea Economică Europeană. „Guvernul nostru are, de asemenea, intenția să promulge Legea pentru reforma sindicală", declară Maiestatea Sa. Charles, alături de toți cei din Camera Comunelor, enumeră în continuare legile pe care urmau să le aprobe în săptămînile și în lunile următoare,

înțelegînd că biroul Organizatoric va fi foarte ocupat în sesiunea ce urma.

După ce regina își termină discursul, Charles își privi tatăl, acum adormit. Ura momentul cînd în locul acestuia avea să stea, îmbrăcat în hermină, fratele lui, Rupert. Singura lui mîngîiere ar fi fost dacă ar fi avut un fiu, care să moștenească titlul nobiliar, pentru că acum era clar că Rupert nu avea de gînd să se căsătorească niciodată.

El și Fiona își dădură toată silința. Începea să-și pună întrebarea dacă nu sosise timpul să-i spună să meargă la un medic. Îl îngrozea ideea că soția sa nu putea avea copii.

După discurs, regina părăsi Camera Lorzilor, însoțită de prințul Philip și prințul Charles, în sunete de fanfară. Din celălalt capăt al încăperii, procesiunea de parlamentari, condusă de președinte, se retrase în rînduri de cîte doi de pe banchetele roșii ale Lorzilor, către cele verzi ale Camerei Comunelor.

După ce liderul opoziției își formase propria sa echipă, Andrew fusese invitat să fie al doilea înalt funcționar care sintetizează, în plen, activitățile Internelor. Andrew era încîntat de solicitarea la care îl supunea această nouă responsabilitate, mai ales după ce descoperise că Simon Kerslake era numărul său opus din partidul de guvernămînt.

Din nou Louise se lățea văzînd cu ochii, dar Andrew încerca să nu se gîndească la starea ei îngrozindu-se la gîndul că ar putea trece prin aceleași chinuri și suferințe ca și la primele două sarcini. O sună pe Elizabeth Kerslake și stabili cu ea o întîlnire între patru ochi.

— E greu să răspund la o asemenea întrebare, îi spuse a doua zi, lui Andrew, în timp ce beau o cafea în cabinetul ei.

— Dar ce ne-ai sfătui, dacă Louise ar pierde și al treilea copil ?

Elizabeth se gîndi mult înainte de a-i răspunde.

— Dacă se va repeta, cred că e mai înțelept să nu mai treacă niciodată prin acest calvar, spuse ea pe un ton neutru.

Traumatismele psihologice ar putea s-o afecteze pentru tot restul vieții.

Andrew privea în gol.

— Gata cu discuția asta morbidă, adăugă Elizabeth. Am controlat-o pe Louise săptămîna trecută și nu văd nici un motiv pentru care nu ar avea acum o naștere normală.

În timpul primelor săptămîni ale administrației conservatoare, Simon și Andrew încrucișară spadele asupra mai multor subiecte și ajunseră să fie cunoscuți ca „mangusta și șarpele cu clopoței". Cînd învechitele panouri electrice de pe culoare, arătau că ori „Kerslake" ori „Fraser" urmau să vorbească, parlamentarii se înghesuiau în cameră. Andrew era un vizitator constant în biroul cu masă, o cămăruță de pe coridorul din spatele jilțului președintelui, unde parlamentarii își compuneau interpelările, adesea simple notițe doar pe o bucată de hîrtie îngălbenită, dar acceptate ca atare de secretarii atotcunoscători, chiar și dacă ar fi fost scrise pe timbre poștale.

Aceștia îl ajutau adesea pe Andrew să-și reformuleze o întrebare, în așa fel încît să fie citită de președinte, funcție pe care o îndeplineau pentru oricare alt membru, chiar și pentru Tom Carson, care îi acuzase cîndva de partizanat cînd îi făcuseră observații cu privire la una din întrebările sale. Cînd întrebarea lui Carson ajunse la președinte, acesta îl chemă la el, în biroul în care se concepeau intervențiile, și îi anulă interpelarea, iar foaia luă drumul unui coș de gunoi.

De îndată ce depășeau perimetrul președintelui, Simon și Andrew discutau cuprinși de bună dispoziție despre subiectele asupra cărora „se duelaseră" mai înainte. Astfel, profitau adesea de ocazia de a scăpa din vizorul celor din balconul presei. Dar, după ce se întorceau în boxă, începeau să se sfîșie între ei și își vînau toate punctele sensibile.

Căzură de acord asupra unui singur subiect. Din august 1969, cînd fuseseră trimise pentru prima dată trupe în Irlanda de Nord, Parlamentul discuta permanent pe marginea acestei

teme. În octombrie 1970, o zi întreagă au fost ascultate toate opiniile, în efortul neîntrerupt de a găsi o soluție conflictului tot mai acut dintre extremiștii protestanți și IRA*. Moțiunea înaintată Parlamentului prevedea sporirea forțelor de intervenție.

Andrew se ridică din primul rînd pentru a deschide discuțiile ca reprezentant al opoziției. El își exprimă poziția neutră față de acest eveniment istoric nefericit, adăugînd însă că e sigur că Parlamentul condamnă în bloc actele de violență. Totuși nu înțelegea de ce nici una din părți nu voia deloc să cedeze. „Bunăvoință" și „încredere" erau niște cuvinte care păreau să lipsească din dicționarele irlandeze. Andrew ajunse la concluzia că Gladstone avusese dreptate cînd afirmase : „Ori de cîte ori găsesc soluția la problema irlandeză, ei schimbă datele problemei".

După ce Andrew termină, își surprinse colegii prin faptul că părăsi Camera și nu se întoarse timp de cîteva minute.

Simon fusese numit să încheie discuțiile din partea partidului de guvernămînt și își pregătise discursul cu multă meticulozitate. Deși părea că există un acord de ambele părți asupra chestiunii în cauză, starea de spirit generală se putea schimba foarte ușor dacă un ministru exprima un punct de vedere inoportun.

În continuare, spre surprinderea generală, în timpul dezbaterilor, Andrew plecă iarăși din Cameră. Simon părăsi încăperea de două ori între trei și jumătate și zece seara, o dată pentru a vorbi cu soția sa și la șapte și jumătate pentru a lua o cină frugală.

Cînd Simon se întoarse, Andrew încă nu apăruse și nu veni nici cînd purtătorul de cuvînt al Internelor începu să tragă concluziile. Andrew ajunse totuși în Cameră, abia cînd Simon își începuse discursul.

---

* Irish Republican Army — Armata Republicană Irlandeză (n.tr.).

Văzîndu-l că intră și își reia netulburat locul, un conservator mai în vîrstă se ridică brusc.

— Domnule președinte, vă rog, o chestiune de procedură.

Simon se așeză imediat, întorcînd capul pentru a asculta ce voia să spună colegul său.

— Nu este oare o tradiție parlamentară, domnule, începu demnitarul vîrstnic pe un ton cumpănit, ca un purtător de cuvînt din față să rămînă pe loc în timpul unei dezbateri în curs, în care se pot exprima și alte opinii decît a sa ?

— Aceasta nu este o chestiune de procedură, replică președintele printre strigătele de „Bravo ! Bravo !" lansate dinspre conservatori.

Andrew scrise ceva pe o foaie pe care i-o pasă repede lui Simon. Conținea doar o propoziție.

— Accept observația onorabilului meu prieten, începu Simon, și m-aș fi plîns eu însumi de această atitudine, dacă n-aș fi știut că onorabilul gentleman, reprezentant pentru Edinburgh Carlton, nu și-ar fi petrecut cea mai mare parte a după-amiezii la spital.

Simon făcu o pauză pentru a vedea efectul cuvintelor sale.

— Unde soția lui a născut. Nu trebuie să iau de bună orice afirmație care vine din partea opoziției, continuă el, dar sînt în măsură să confirm această declarație, pentru că soția mea a asistat-o la naștere.

Parlamentarii începură să rîdă.

— Îl pot asigura pe onorabilul meu prieten că soția mea și- a petrecut întreaga după-amiază îndoctrinîndu-l pe noul născut în spiritul valorilor conservatoare, așa cum le-a înțeles bunicul lui, acesta fiind motivul pentru care onoratul gentleman a considerat că trebuie să lipsească de la dezbateri. Simon așteptă să se potolească hohotele de rîs. Pentru parlamentarii amatori de statistici, este un băiat care cîntărește două kilograme.

Uneori în Parlament se revarsă un val de afecțiune generală, se gîndi Andrew, care considera ca o ironie a soartei că

în timpul unei dezbateri despre Irlanda de Nord un englez își manifesta simpatia față de un scoțian.

Nimeni nu avu nimic de zis, cînd președintele acordă „dreptul la replică" la ora zece, încît discuția fu închisă pe loc, iar Simon se întîlni cu Andrew în dosul jilțului președintelui.

— Doar două kilograme e cam puțin. Poate că ar trebui să-i cer părerea Ministrului Sănătății.

— Sînt de acord, spuse Andrew, micuțul ticălos e într-un incubator, dar soția ta își dă toată silința ca să-l învioreze. Mă duc să-l supraveghez chiar acum.

— Succes, îi ură Simon.

Andrew stătu lîngă incubator toată noaptea, ascultînd sunetul lichidului picurat prin micuțul tub de plastic care intra prin nasul copilului și ajungea în stomac, hrănindu-l. Se temea ca nu cumva fiul său să moară în timp ce el ațipea și pentru asta mergea tot timpul la chiuvetă, umezindu-și fața pentru a se asigura că rămîne treaz. Pînă la urmă ceda și se așeză în „patul taților" aflat într-un colț.

Cînd tatăl lui se sculă, Robert Bruce Fraser era foarte vioi. Șifonatul părinte se ridică din pat pentru a-și admira urmașul zbîrcit, pe care o soră îl hrănea cu lapte dintr-un biberon de plastic.

Andrew privea țintă fața boțită. Băiețelul îi moștenise fălcile pătrate, dar avea nasul și părul ca ale mamei sale. Andrew se gîndi amuzat la numele de fete pe care le alesese Louise.

Pe el urma să-l cheme Robert.

După trei săptămîni, Robert Bruce Fraser pleca acasă, la Cheyne Walk, cîntărind, chiar în dimineața respectivă, două kilograme și jumătate.

Elizabeth Kerslake le spusese să mulțumească cerului: consultul postnatal arătase că Louise nu mai putea să aibă alți copii.

12

Organizatorul parlamentar își privi roată colegii, întrebîndu-se care dintre ei se va oferi pentru acea sarcină incomodă.

Cineva ridică mîna, surprinzîndu-l în mod plăcut.

— Mulțumesc, Charles.

Charles o avertizase pe Fiona că avea de gînd să se ofere ca organizator al chestiunii care fusese în centrul campaniei electorale, anume intrarea Marii Britanii în CEE. Toți cei din încăpere își dădeau seama că avea să fie cel mai obositor maraton al Parlamentului și oftară ușurați cînd Charles se oferi voluntar.

— Nu e o slujbă pentru un bărbat cu o căsnicie șubredă, se auzi o șoaptă.

„Cel puțin n-am grija asta pe cap" se gîndi Charles, dar își notă să ia un buchet de flori pentru acasă.

— De ce au fugit toți de legea asta ? întrebă Fiona în timp ce aranja narcisele.

— Fiindcă mulți dintre ai noștri nu îl sprijină foarte mult pe Edward Heath în realizarea ambiției lui de-o viață de a duce Marea Britanie în Europa, iar cei din opoziție nici atît, zise Charles, acceptînd un pahar mare cu coniac. În plus, mai avem și probleme cu Legea pentru Reforma Sindicatelor care ar putea influența decizia multor membri laburiști de a vota pentru intrarea în Europa. Din această cauză, primul-ministru pretinde o atitudine constantă „în priză" față de Europa, chiar dacă în viitorul an Parlamentul nu va vedea probabil legislația în cauză. Va dori să afle, periodic, cîți de-ai noștri sînt încă împotriva intrării și pe cîți membri ai opoziției ne putem bizui în ziua votului crucial.

— Poate că devin membră a Parlamentului. Aș avea șansa să petrec mai mult timp cu tine.

— Mai ales dacă ești nehotărîtă în privința chestiunii Pieței Comune.

„Marea dezbatere" era comentată în mass-media pînă la epuizare. Cu toate acestea, parlamentarii erau conștienți că rolul lor era istoric. Și, din cauza situației neobișnuite a organizatorilor, care nu aveau voie să controleze în mod absolut procedura de votare, Camera Comunelor se trezise la viață, iar entuziasmul însoțea săptămînile și lunile de dezbateri.

Charles se întoarse la sarcina care-i revenea de obicei, aceea de a supraveghea prezența celor cincizeci de membri în timpul ședințelor ordinare, dar, dată fiind prioritatea chestiunii aderării la Comunitatea Europeană, era absolvit de celelalte îndatoriri. Știa că numai așa putea să-și spele rușinea cu acel discurs final dezastruos pe teme de economie și își dădea seama că unii nu-l uitaseră.

— Mizez totul pe asta, îi spunea Fionei. Iar dacă pierdem la votul final, o să fiu condamnat să stau în spate o viață.

— Și dacă vom cîștiga ?

— Atunci va fi greu să mă mai dea la o parte din față, replică Charles.

Robert Fraser era unul dintre acei copii gălăgioși care numai după cîteva săptămîni se purtă la fel de autoritar ca o persoană de pe băncile din față ale Parlamentului.

— Poate că, la urma urmei, o să iasă și el un om politic, spuse Louise, privindu-și fiul.

— Cum de ți-ai schimbat opțiunea ? o întrebă Andrew.

— Țipă mereu la toată lumea, fiind preocupat exclusiv de sine și adoarme ori de cîte ori altcineva își spune părerea, replică ea.

— În sfîrșit, cred că am găsit ceva.

Auzind veștile, Raymond plecă spre Leeds în vinerea respectivă. Joyce alesese patru case, dar el fu nevoit să fie de acord cu ea că aceea din Chapel Allerton era exact ce căutau. Era însă, de departe, și cea mai scumpă.

— Ne putem permite ? întrebă Joyce neliniștită.

— Poate că nu, dar, după ce vezi patru case, ți-o alegi pe cea mai bună.

— Aș putea să caut în continuare.

— Nu, am găsit casa potrivită ; acum trebuie să vezi cum aranjăm cu banii și poate că-mi vine și mie vreo idee.

Joyce nu spuse nimic, așteptîndu-l să continue.

— Am putea să ne vindem locuința de pe Lansdowne Road.

— Și ce-o să faci cînd ești la Londra ?

— Aș putea să-mi închiriez un mic apartament undeva între tribunal și Parlament, în timp ce tu aranjezi adevăratul nostru cămin din Leeds.

— N-o să te simți singur ?

— Ba da, bineînțeles, spuse Raymond, încercînd să pară convingător. Dar aproape toți parlamentarii care stau la nord de Birmingham își văd sediile numai la sfîrșit de săptămînă. Oricum, ai vrut dintotdeauna să stai în Yorkshire, iar acum ți-a surîs norocul. Dacă o să am mai mulți clienți, ne vom cumpăra și o a doua casă în Londra ceva mai tîrziu.

Joyce părea înțelegătoare.

— Și ca avantaj, adăugă Raymond, șederea ta la Leeds îmi va asigura locul în Parlament pentru totdeauna.

Ea îi zîmbi, așa cum făcea în orice ocazie în care el o asigura că are nevoie de ea.

Luni dimineața, înainte de a se reîntoarce la Londra, Raymond fixă prețul casei din Chapel Allerton. În timpul săptămînii, după tîrguieli repetate la telefon, proprietarul stabilise prețul. Pînă joi, Raymond își scosese la vînzare casa de pe Lansdowne Road, surprins de suma pe care agentul imobiliar miza că o va obține.

Tot ce mai avea acum de făcut era să-și găsească un apartament pentru el.

Simon îi trimise lui Ronnie un bilet cu mulțumiri pentru faptul că îl ținuse mereu la curent cu ce se întîmplase la „Nethercote and Company". Trecuseră opt luni de cînd își dăduse demisia din consiliul directorial din cauza numirii în minister, dar Ronnie avusese grijă ca fiecare minut să fie

consemnat pentru cînd urma „să aibă timp." „Să aibă timp", Simon rîdea numai cînd se gîndea.

Contul lui din bancă era acum puțin deasupra cifrei de 72 000 de lire sterline, dar, de vreme ce Ronnie avea de gînd să-i vîndă acțiunile cu 5 lire bucata, Simon era sigur că tîrgul era echitabil, din moment ce veniturile lui se ridicau astfel la 300 000 de lire. Elizabeth îi pusese în vedere să nu cheltuiască nici un bănuț pînă ce banii nu erau depuși sigur în bancă. El era mulțumit că ea nici măcar nu știa la cît se ridica valoarea împrumutului lui.

Pe cînd luau odată împreună masa la „Ritz", Ronnie îi expuse lui Simon planurile lui pentru viitorul companiei.

— Acum, că sînt conservatorii la putere, am de gînd să ies pe piață în următorul an și jumătate. Profiturile din anul ăsta cresc, iar și la anu' o să fie și mai mari. Așa că 1973 mi se pare un an foarte bun.

Simon îl privi neliniștit, încît Ronnie adăugă repede :

— Dacă ai probleme, sînt gata să te scap de acțiuni la prețul de acum al pieței. Cel puțin așa ai obține cît de cît un profit.

— Nu, nu, spuse Simon. Dacă am așteptat pînă acum, pot să mai aștept o vreme.

— Revino-ți ! zise Ronnie. Ia spune-mi, cum ți se pare la Interne ?

Simon lăsă jos cuțitul și furculița.

— Dintre cele trei mari ministere ale țării este cel mai preocupat de soarta oamenilor, încît te solicită în fiecare zi, dar te și întristează. A trimite la închisoare, a interzice intrarea imigranților și a străinilor azilanți nevinovați, nu e neapărat un lucru plăcut. Ministerul de Interne nu prea vrea să dea multă libertate nimănui.

— Și Irlanda ?

— Ce-i cu Irlanda ? dădu Simon din umeri.

— Eu aș retroceda Nordul Irlandei, zise Ronnie, sau le-aș reda independența și le-aș mai da și mulți bani, ca să-i încurajez. La ora actuală, aruncăm banii degeaba pe ei.

— Vorbim despre oameni, nu despre bani.

— M-ar sprijini nouăzeci la sută dintre votanți, mai spuse Ronnie, aprinzîndu-și un trabuc.

— Toți își imaginează că sînt sprijiniți de nouăzeci la sută din populație pînă în cursa electorală, răspunse Simon. Problema Irlandei este mult prea importantă pentru a fi discutată la un pahar. Repet, discutăm despre oameni, despre opt milioane de oameni, care toți au aceleași drepturi ca și noi doi. Și cît mă aflu eu la Ministerul de Interne, voi avea grijă să beneficieze de ele.

Ronnie tăcu.

— Îmi pare rău, Ronnie, continuă Simon. Prea mulți se pricep în problema Irlandei. Dacă ar fi o problemă ușoară, n-ar mai dura de două sute de ani.

— Nu te supăra, răspunse Ronnie. Sînt un prost. Acum mi-am dat seama de ce te ocupi tu de politică.

— Ești un fascist tipic în devenire, îl tachină Simon din nou.

— Poate că ai dreptate, dar asta nu-mi schimbă părerile despre spînzurătoare. Guvernul tău ar trebui să reinstituie pedeapsa cu spînzurătoarea. Nu mai este omul în siguranță pe stradă.

— Pentru afaceriști în devenire ca tine, care speră să aibă o moarte fulgerătoare ?

Amîndoi izbucniră în rîs.

— Andrew, vrei să mănînci de prînz ?

— Imediat, imediat !

— Dar la fel ai spus și acum o jumătate de oră.

— Știu, dar aproape că a reușit. Mai lasă-mă cîteva minute !

Louise așteptă și rămase să se uite, dar Robert strică din nou grămada.

— Fără îndoială că te aștepți să intre în naționala de fotbal la doi ani !

— Nu, în nici un caz, spuse Andrew, ducîndu-și fiul înapoi în casă. În cea de rugby a Scoției.

Louise era mișcată de timpul pe care îl acorda Andrew fiului lor. Prietenele ei nu o credeau cînd le spunea că îl

hrănea și îl îmbăia în mod regulat și chiar îi schimba scutecele.

— Arată bine, nu-i așa ? întrebă Andrew, așezîndu-l cu grijă în scaunul lui.

— Da, rîse Louise.

— Asta fiindcă seamănă cu mine ! zise Andrew, îmbrățișînd-o.

— Aiurea, spuse Louise cu fermitate.

Zdranc ! Castronul cu porridge căzuse pe jos, iar Robert se mînjise tot pe față și pe păr cu ceea ce mai rămăsese în lingură.

— Arată ca scos din mașina de ciment, spuse Andrew.

Louise își privi fiul.

— Poate că ai dreptate. *Uneori* seamănă cu tine.

— Ce părere ai despre viol ? o întrebă Raymond.

— Nu mi se pare relevant, replică Stephanie Arnold.

— Cred că o să dea vina pe mine pentru asta, spuse Raymond.

— Dar de ce ?

— Ca să mă pună la colț, să mă defăimeze.

— Dar unde o să ajungă cu asta ? Nu pot dovedi lipsa consimțămîntului.

— Poate că nu, dar vor oferi asta ca bază a întregului caz.

— Cînd violezi pe cineva, nu înseamnă că îl și omori.

Raymond și Stephanie Arnold, noua lui colegă în Barou, continuară să discute despre primul lor caz comun, pe tot drumul către Old Bailey, iar ea îi dădu de înțeles lui Raymond că era încîntată să fie subalterna lui. Urmau să apere un laburist acuzat de a-și fi violat și ucis fiica vitregă.

— Un caz închis, din păcate, spuse Raymond, dar o să determinăm Coroana să-și mențină punctul de vedere deasupra oricăror îndoieli.

Cînd cazul se prelungi și în săptămîna următoare, Raymond începu să creadă că jurații erau atît de creduli, încît și-ar fi scos clientul nevinovat. Stephanie era sigură că așa se va întîmpla.

În ziua de dinaintea verdictului, Raymond o invită pe Stephanie la cină la Parlament. „Asta o să-i facă să-și întoarcă capetele", se gîndi el la colegii lui parlamentari. Nu mai văzuseră ceva asemănător în cămașă albă și ciorapi negri, care să arate așa, de o bucată de vreme, în afară de președinte.

Stephanie păruse încîntată de invitație și suportă pînă la capăt masa proastă din Salonul Invitaților, vădit impresionată de vînzoleala foștilor miniștri, care veneau să-l salute pe Raymond.

— Cum e noua locuință ? îl întrebă ea.

— Îmi place, răspunse acesta. Barbican este aproape și de Parlament și de tribunal.

— Și soției tale îi place ? îl întrebă ea, aprinzîndu-și o țigară, dar evitînd să-l privească.

— Nu prea mai stă pe aici. Își petrece cea mai mare parte a timpului la Leeds — nu vine des la Londra.

Pauza stînjenitoare care urmă fu întreruptă de un clopoțel.

— Vin pompierii ? întrebă Stephanie, ascunzîndu-și brusc țigara.

— Nu, rîse Raymond. E doar votul de la ora zece. Trebuie să mă duc să votez. Mă întorc cam într-un sfert de oră.

— Să comand o cafea ?

— Nu, nu te complica, spuse Raymond. E o prostie. Poate... poate că ai vrea să mergem la Barbican. Ai putea să-ți dai verdictul în problema apartamentului.

— Poate că e un caz închis, zîmbi ea.

Raymond îi zîmbi și el, după care își urmă colegii care se revărsau din restaurant către Camera Comunelor. Nu avea timp să-i explice lui Stephanie că nu avea la dispoziție decît șase minute, ca să nimerească încăperea corect. Și cum habar n-avea ce se vota în acea seară, se luă după niște laburiști. Clopoțelul încetă și ușile fură încuiate.

De cîte ori trebuie să se voteze la sfîrșitul unei dezbateri, președintele pune o întrebare și în momentul în care ajunge la cuvintele „cred că s-a votat", strigătul de „nu" din partea

celor care se opun moțiunii asigură votul de la ora zece. Clopoțelul răsună în tot Palatul Westminster, în cîteva restaurante din preajmă și în casele parlamentarilor care stau aproape.

Parlamentarii se scurg apoi pe culoarele pentru „da" și „nu", pînă ce se aude comanda „Încuiați ușile". O dată ce acestea sînt zăvorîte, fiecare parlamentar trece prin fața celor doi secretari așezați la un birou, care le bifează numele. După ce Raymond trecu de ei, ajunse la ușa din celălalt capăt al coridorului prin care putea trece numai o persoană. Organizatorul parlamentar striga fiecare vot. „Șaptezeci și trei", îl auzi Raymond, trecînd pe lîngă el. Singura regulă strictă legată de această procedură de votare era că membrii nu aveau voie să poarte pălărie sau să fie îmbrăcați cu haina de stradă. Un secretar îi spuse cîndva lui Raymond că aceasta data din epoca în care parlamentarii mai leneși își îmbrăcau șoferii elegant, cu pălăriile înfundate pe cap și haina închisă pînă la ultimul nasture și îi puneau să mărșăluiască pe coridoare și să se dea drept stăpînii lor. Unii dintre ei arătau al naibii de bine ca parlamentari, mai bine chiar decît cei adevărați, se gîndea Raymond adesea.

Pe coridor află că votase o clauză din Legea pentru Reforma Sindicatelor, legată de închiderea unor magazine.

Raymond se întoarse la Salonul Invitaților după votare și o găsi pe Stephanie privindu-se în oglinda pudrierei, care-i reflecta fața mică, rotundă, ochii verzi și părul negru. Își refăcea rujul. Se simți deodată prea gras pentru un bărbat care nu împlinise încă patruzeci de ani.

— Mergem ? sugeră el, după ce semnă nota de plată.

În apartamentul lui Raymond puse un disc cu Charles Aznavour și intră în mica sa bucătărie ca să facă o cafea. Nu observase că femeile începuseră să se uite după el. Cîteva kilograme în plus și niște fire de păr alb nu numai că nu-i scădeau farmecul, ci îi dădeau un aer de autoritate.

— E clar că asta e o locuință de burlac, remarcă Stephanie, privind unicul scaun confortabil tapițat cu piele, pipa și benzile desenate din seria de spionaj cu judecătorii și politicienii începutului de secol.

— Cred că e adevărat, pentru că exact asta este, spuse el îngîndurat, aducînd o tavă cu cafea și două pahare rotunde cu coniac umplute cu generozitate.

— Nu te simți singur ? îl întrebă ea.

— Uneori, răspunse el, turnînd cafeaua.

— Și alteori ?

— Lapte ? o întrebă, fără să o privească.

— Fără, spuse ea.

— Zahăr ?

— Pentru un bărbat care a fost ministru al Coroanei și despre care se spune că e pe cale să devină cel mai tînăr consilier al reginei din țară, ești cam nesigur cu femeile.

Raymond roși, dar ridică privirea către ea.

În tăcerea care urmă, auzi cuvintele lui Aznavour „Te-ai lăsat..."

— Ar dori onorabilul meu prieten să danseze ? îl întrebă ea încet.

Raymond își mai amintea cînd dansase ultima oară. De data aceasta era convins că avea să fie altfel. O luă pe Stephanie la dans și corpurile lor se atinseră în timp ce se legănau pe muzica lui Marcel Stellman. Ea nici nu observă cînd Raymond își scoase ochelarii și îi strecură în buzunarul hainei. El se aplecă și o sărută pe gît. Ea oftă prelung și cînd se desprinseră îi spuse :

— Să sperăm că o să fie altfel.

Charles își studia lista cu cei trei sute treizeci de conservatori. Avea încredere în două sute șaptesprezece, era nesigur de cincizeci și patru și aproape că renunțase la șaizeci și nouă. Cea mai bună informație pe care o primise dinspre partea laburiștilor era că cincizeci de socialiști urmau să refuze organizatorul parlamentar, alăturîndu-se partidului de guvernămînt în ziua marelui vot.

— Principalul cui, îi raportă Charles organizatorului parlamentar, e Legea pentru Reforma Sindicală. Cei de stînga încearcă să-i convingă pe socialiștii care mai sînt încă în favoarea acesteia că nu există nici un motiv pentru care să facă presiuni împreună cu sindicaliștii conservatori.

În continuare, spuse că se temea că, dacă guvernul nu accepta să modifice Legea pentru Reforma Sindicatelor, puteau să piardă în schimb intrarea în Europa.

— Alec Pimkin nu ajută lucrurile, dacă încearcă să strîngă oscilanții de la noi din partid.

— Premierul nu va accepta să modifice nici măcar un rînd din Legea pentru Reforma Sindicală, spuse organizatorul parlamentar, turnîndu-și niște gin. În discursul de la conferința partidului așa a promis și are de gînd să promulge legea cînd merge la Blackpool, la sfîrșitul anului. Mai pot să-ți spun că n-o să-i placă ideile tale despre Pimkin, Charles. Pe el îl preocupă la fel de mult și legislația sindicală și Europa.

Charles era pe punctul de a protesta.

— Eu nu mă plîng, ai făcut o treabă al naibii de bună pînă acum. Vezi ce faci cu cei cincizeci de oscilanți. Amenințări, lingușeli, terorizări, mituiri. Încearcă orice, dar adu-i pe calea cea bună pe toți, inclusiv pe Pimkin.

— Dar ce facem cu relațiile sexuale ? întrebă Charles.

— Ai văzut prea multe filme americane, rîse organizatorul parlamentar. În orice caz, nu cred că le putem oferi pe cineva în afară de domnișoara Norse.

Charles se întoarse în biroul lui și se uită din nou pe listă. Arătătorul lui se opri pe litera „P". Charles ieși pe coridor, privind în jur ; prada lui nu era nicăieri. Controlă în Cameră : nici urmă de el. Trecu pe lîngă bibliotecă. „Nu e nevoie să mă uit aici", se gîndi el, și trecu în fumoar, unde își găsi omul pe cale să mai comande un gin.

— Alec, spuse Charles expansiv.

Figura rubicondă privi de jur-împrejur.

„Poți încerca mai întîi mituirea", își aminti Charles.

— Dă-mi voie să-ți fac cinste.

— Bine faci, bătrîne, spuse Pimkin, răsucindu-și nervos cravata.

— Ia zi, Alec, ce e cu votul tău împotriva intrării în Europa ?

Simon se îngrozi cînd citi documentul inițial. Implicațiile erau mult prea evidente.

Raportul noii Comisii Teritoriale îi fusese lăsat în cutia roșie pentru analiză în timpul weekend-ului. Acceptase la o

întrunire a oficialităților din Ministerul de Interne să-l supună atenției Camerei cît de curînd, astfel încît să devină baza unor contestări la alegerile viitoare. După cum îi amintise secretarul de stat : fără întîrziere.

Simon citise documentul cu multă atenție. În esență, înțelegea rostul schimbărilor și, datorită deplasării familiilor din mediul urban în cel rural, aveau să se creeze fără îndoială, mai multe locuri pentru conservatori. Dar ce putea să facă el dacă decizia comisiei se abătuse exact asupra circumscripției lui, Coventry Central ? Era legat de mîini și de picioare. Dacă sugera vreo schimbare la recomandarea Comisiei Teritoriale, ar fi fost acuzat de părtinire.

Din cauza scăderii populației, comisia recomandase celor patru circumscripții din Coventry să devină trei. Coventry Central era cea care trebuia să dispară, iar alegătorii să fie distribuiți între Coventry Vest, Coventry Est și Coventry Nord. Simon își dădu seama că așa rămînea un scaun liber pentru colegul său și două pentru laburiști. Întotdeauna îl apăsase gîndul că este reprezentantul unei circumscripții marginale. Acum se afla în situația de a rămîne și fără ea. Trebuia să înceapă să călătorească de-a lungul și de-a latul țării în căutarea unui loc pentru viitoarele alegeri și, în același timp, să aibă grijă și de alegătorii din cea aflată pe cale de dispariție ; și, printr-o simplă semnătură — *a lui* , ei urmau să treacă în grija altcuiva. Măcar de-ar fi rămas în Administrația Locală și Guvernamentală ; ar fi putut înainta un dosar în care să rămînă toate cele patru locuri.

Elizabeth se arătă înțelegătoare cînd îi explică problema, dar îi spuse să nu fie prea preocupat pînă cînd nu vorbește cu vicepreședintele partidului care sfătuiește candidații în privința circumscripțiilor mai libere.

— Ar putea fi chiar în avantajul tău, adăugă ea.

— Ce vrei să spui ? spuse Simon.

— Așa ai putea să ajungi mai aproape de Londra.

— Cu norocul meu, voi ajunge într-o zonă mărginașă din Newcastle.

Elizabeth îi pregăti mîncarea favorită și încercă toată seara să-i ridice moralul. După trei porții de plăcintă, Simon

adormi imediat ce-și puse capul pe pernă. Dar ea rămase trează o bună parte din noapte.

Cuvintele aruncate de șeful secției de ginecologie de la Spitalul St. Mary îi reveneau obsedant în minte. Deși nu-i spusese nimic lui Simon, își amintea exact cuvintele șefului ei :

„Din condică remarc faptul că v-ați luat mult mai multe zile libere decît ați fi avut dreptul, dr. Kerslake. Trebuie să vă hotărîți dacă vreți să fiți medic sau soție de parlamentar".

Elizabeth se foia neliniștită, răsucind chestiunea pe toate fețele, dar nu ajunse la nici o concluzie în afara aceleia de a nu-l mai necăji cu asta pe Simon, care avea atîtea pe cap.

— Te afectează schimbările regionale ? întrebă Louise, ridicînd privirea din „The Times".

Andrew îl lovea pe Robert în cap cu o mingiuță de cauciuc.

— O să-i pricinuiești leziuni pe creier, spuse Louise.

— Știu, dar mă gîndesc la golurile pe care le va marca — și în curînd o să-l învăț să joace rugby.

Robert începuse să plîngă în momentul cînd tatăl lui se opri pentru a-i răspunde mamei sale.

— Nu, Edinburgh-ul nu este afectat. Atît de puțini oameni își schimbă domiciliul, încît cele șapte locuri vor rămîne neschimbate. Singurele schimbări reale din Scoția se vor petrece în nord, în Highlands, și la Glasgow.

— Ce ușurare, zise Louise. Ar fi groaznic să fim nevoiți să ne căutăm o altă circumscripție.

— Bietul Simon Kerslake își pierde scaunul și nu are curajul să miște un deget.

— De ce ? întrebă Louise.

— Pentru că el e ministrul răspunzător de lege și, dacă ar încerca să o scalde, l-am pune la zid.

— Și ce o să facă ?

— Va trebui să umble după altă circumscripție sau să-și convingă un coleg mai bătrîn să renunțe în favoarea lui.

— Dar pot miniștrii să preia așa ușor scaunul unuia mai în vîrstă ?

— Nu neapărat, spuse Andrew. Multe circumscripții nu acceptă să li se bage cineva pe gît, ci vor să-și aleagă oamenii. Și unele preferă localnici care nu vor ajunge niciodată miniștri, pentru că simt că aceștia le pot dedica mai mult timp.

— Andrew, ai putea fi din nou folositor opoziției ?

— Ce vrei să spui ?

— Tu continuă să-i arunci mingea în cap prostului ăluia de fiu al tău, altfel o să plîngă toată ziua !

— N-o lua în seamă, Robert. O să-și schimbe părerea cînd o să marchezi primul gol împotriva englezilor.

13

Exact în momentul cînd Raymond era pregătit să pună capăt relației lor, Stephanie începu să-și lase uniforma de la tribunal la el în apartament. Deși după încheierea cazului își văzuse fiecare de treburile sale, se vedeau în continuare două seri pe săptămînă. Raymond făcuse o cheie de rezervă, astfel încît Stephanie nu trebuia să-și piardă timpul verificînd dacă el avea o ședință extraordinară.

La început, o evită pur și simplu, dar îl căuta ea. Cînd îi dăduse, în sfîrșit, papucii, o găsea adesea la el acasă cînd se întorcea de la Cameră. După ce îi sugerase să fie mai discretă, ea începuse să-l amenințe, subtil la început, însă apoi mult mai deschis.

În perioada relației cu ea, Raymond condusese cu succes trei procese importante pentru Coroană, toate cîștigate, care-i sporiseră reputația. De fiecare dată, secretarul lui se asigura că Stephanie nu era desemnată în același caz cu el. Acum că rezolvase problema cu locuința, singura grijă a lui Raymond rămăsese cum să rupă relația cu ea. Descoperea uimit că era mult mai greu să scape de Stephanie Arnold decît atunci cînd o abordase.

Simon ajunsese la timp pentru audiența la Comisia Centrală. Îi povesti dilema sa cu lux de amănunte lui Sir Edward Mountjoy — vicepreședintele partidului care se ocupa de candidaturi.

— Ce ghinion nenorocit! spuse Sir Edward. Dar poate că te pot ajuta, adaugă, deschizînd voluminosul dosar aflat pe biroul din fața lui.

Simon îl văzu studiind o listă de nume. Se simți din nou ca un student care avea nevoie să moară cineva ca să-i ia el locul.

— Se pare că sînt în jur de o duzină de locuri sigur vacante la alegerile viitoare fie din cauza pensionărilor, fie datorită redistribuirii.

— Mi-ați putea recomanda un loc anume ?

— Mă gîndeam la Littlehampton.

— Unde vine asta ? întrebă Simon.

— Va fi un loc nou, sigur ca o casă. E în Sussex, la granița cu Hampshire. Se uită pe harta alăturată. Concurează cu mîndrie alături de circumscripția lui Charles Seymour, care rămîne la fel. Nu cred că veți avea prea mulți rivali, spuse Sir Edward. Dar de ce nu vorbești cu Charles ? El trebuie să-i știe pe toți cei care iau decizii.

— Alt loc tentant ? întrebă iar Simon, foarte conștient că Seymour nu va coopera prea mult.

— Să mă uit. Nu ne putem permite să riscăm toate șansele dintr-odată. Ah, da, Redcorn, în Northumberland.

Vicepreședintele studie din nou harta.

— Trei sute douăzeci de mile distanță de Londra și nici un aeroport pe o rază de optzeci de mile, iar prima gară importantă se află la patruzeci de mile. Cred că merită să încerci aici numai dacă ești disperat. Sfatul meu ar fi să îi spui lui Charles Seymour despre Littlehampton. El cunoaște bine configurația terenului din zona aceea de păduri.

Două clișee într-o singură propoziție, se gîndi Simon. Slavă cerului că Sir Edward nu avea niciodată de ținut un discurs la boxă.

— Sînt sigur că aveți dreptate, Sir Edward, spuse el.

— Comisiile de selecție sînt deja formate, continuă Sir Edward, așa că grăbește-te.

— Apreciez că m-ați ajutat zise Simon. Poate că mă veți anunța dacă se ivește ceva între timp.

— Desigur, aș fi încîntat. Problema este că, dacă vreunul dintre ai tăi va muri în timpul cursei electorale, nu ți-ai putea părăsi scaunul actual, fiindcă asta ar pricinui două alegeri anticipate. Noi nu vrem în nici un caz alegeri antici-

pate în Coventry Central, în timp ce tu ai ajunge în altă parte străin de interesele zonei respective.

— Nu-mi aminti de asta, spuse Simon.

Charles redusese lista parlamentarilor ce se opuneau intrării în Piața Comună de la cincizeci și nouă la cincizeci și unu, iar acum se ocupa de nucleul cel mai puțin permeabil la schimbări sau amenințări. În următorul raport către organizatorul parlamentar, Charles îl asigură pe acesta că numărul conservatorilor care aveau să voteze împotriva intrării în Europa era depășit de cel al socialiștilor care declaraseră că vor sprijini partidul de guvernămînt. Organizatorul parlamentar părea mulțumit, dar îl întrebă pe Charles dacă făcuse vreun progres cu discipolii lui Pimkin.

— Cei doisprezece extremiști de dreapta nebuni ? întrebă Charles tăios. Par că sînt în stare să-l urmeze și la naiba ! Am încercat tot ce se putea, dar sînt încă hotărîți să voteze cu orice preț împotriva Europei.

— Chestia înnebunitoare e că pacostea aia nenorocită de Pimkin n-are nimic de pierdut, spuse organizatorul parlamentar. Locul lui oricum dispare din Parlament la redistribuire. Nu-mi pot imagina ca cineva cu vederi extremiste ca el să-și găsească o circumscripție care să-l accepte, dar pînă atunci răul se va fi produs.

Făcu o pauză.

— Dacă cei doisprezece s-ar susține, aș avea încredere să pot spera într-o victorie a premierului.

— Problema e să găsim un mod de a-l transforma pe Pimkin într-un Iuda și apoi să-l forțăm să îi aducă pe cei doisprezece în tabăra noastră, spuse Charles.

— Fă-o și vom fi siguri de reușită !

Charles plecă înapoi la birou și îl găsi acolo pe Simon Kerslake.

— Am trecut la întîmplare, cu speranța că ai putea să-mi acorzi cîteva minute, spuse acesta.

— Desigur, îi răspunse Charles, încercînd să pară binevoitor. Ia loc.

Simon se așeză în fața lui.

— Cred că ai auzit că mi-am pierdut circumscripția în urma deciziei Comisiei Teritoriale, iar Edward Mountjoy mi-a sugerat că aș putea să-ți vorbesc despre Littlehampton, noua circumscripție învecinată cu a ta.

— Nu mai spune, încercă Charles să-și ascundă surprinderea.

Nu-și pusese problema, din moment ce scaunul lui rămînea neclintit. Își reveni rapid.

— Cît de înțelept din partea lui Edward să te trimită la mine ! O să fac tot ce-mi stă în putință să te ajut.

— Littlehampton ar fi un loc ideal, spuse Simon. Mai ales că soția mea lucrează încă la Paddington.

Charles ridică din sprîncene.

— Nu cred că ai cunoscut-o pe Elizabeth. E medic la Spitalul St. Mary, îi explică Simon.

— Da, îmi dau seama cît de convenabil ar fi Littlehampton. De ce nu începi prin a sta de vorbă cu Alexander Dalglish, reprezentantul zonal, iar apoi să mă întrebi pe mine ?

— M-ar ajuta foarte mult asta ?

— Sigur, o să-l sun acasă în seara asta și o să aflu în ce stadiu au ajuns cu selecțiile, după care o să te pun la curent.

— Ți-aș fi recunoscător.

— Dacă tot te-am prins, dă-mi voie să-ți dau lista convocărilor pe săptămîna viitoare, spuse Charles, pasîndu-i o foaie de hîrtie.

Simon o împături și o băgă în buzunar.

— Te voi căuta cînd voi afla noutăți.

Simon plecă simțindu-se înveselit și oarecum vinovat pentru prejudecățile lui cu privire la Charles, pe care îl văzu dispărînd în Cameră pentru a-și îndeplini îndatoririle.

Chestiunea Europei urma să fie dezbătută pe parcursul a șase zile, cel mai lung interval consacrat vreodată unei singure moțiuni.

Charles trecu pe culoarul către banca din față și se așeză într-o margine pentru a asculta o nouă serie de intervenții. De obicei, asculta cu atenție, vînînd parlamentarii nesiguri pe poziție ; dar, de această dată, se gîndea la Littlehampton. Andrew Fraser se afla în picioare, iar Charles era încîntat să-i bifeze numele înainte de a se cufunda în gînduri.

— Eu voi vota pentru intrarea în Europa, declară Andrew în fața Camerei. Cînd partidul meu se afla la putere, eu eram proeuropean, iar acum, deși în opoziție, nu văd vreun motiv să-mi schimb părerea. Principiile de acum doi ani sînt valabile și acum. Nu toți...

Tom Carson sări în sus și întrebă dacă onorabilul său prieten îi permite să intervină. Andrew se așeză imediat.

— Chiar ar sprijini onorabilul meu prieten cauza țăranilor din Franța în pofida oierilor din Noua Zeelandă ? întrebă Carson.

Andrew se ridică și îi explică faptul că el se aștepta ca Noua Zeelandă să beneficieze de un ajutor în caz de necesitate, dar că votul era acordat pentru o chestiune de principiu. Alte detalii urmau să fie discutate în cadrul comisiilor specializate. Spuse în continuare că, dacă onorabilul său prieten ar fi vorbit într-un astfel de context despre evrei, Parlamentul ar fi ripostat violent, fără îndoială. De ce este permis celor ce sînt împotriva Pieței Comune să-i numească pe fermierii francezi țărani ?

— Poate că și tu ești țăran, strigă Carson, reușind în doar șapte cuvinte să-și distrugă singur pledoaria în favoarea oierilor din Noua Zeelandă.

Andrew ignoră jignirea și își continuă discursul, spunînd că el crede într-o Europă unită ca asigurare pentru viitor împotriva unui al treilea război mondial. Concluzia lui era următoarea :

— Marea Britanie a scris chiar istoria lumii timp de o mie de ani. Să decidem prin votul nostru dacă această istorie va fi citită de copiii noștri sau ei vor fi aceia care să o scrie în continuare !

Andrew se așeză, aclamat de ambele părți.

În acest timp, lui Charles îi încolțise în minte un plan, drept care părăsi Camera exact cînd un alt coleg al său începu un discurs care se anunța lung, plicticos și previzibil.

În loc să se întoarcă în biroul organizatoric care nu oferea deloc intimitate, Charles se făcu nevăzut într-unul din cabinele telefonice de lîngă garderobă. Căută numărul, după care îl formă.

— Alexander, sînt Charles. Charles Seymour.

— Îmi pare bine că te aud, Charles, după atîta vreme. Ce mai faci ?

— Bine. Dar tu ?

— Nu am de ce să mă plîng. Ce pot să fac pentru un tip ocupat ca tine ?

— Voiam să pălăvrăgesc cu tine despre noua circumscripție din Sussex, Littlehampton. Cum merge cu selecția candidaților ?

— M-au pus pe mine să fac o listă cu șase nume pentru selecția finală a comitetului de peste aproximativ zece zile.

— Te-ai gîndit să candidezi, Alexander ?

— De mai multe ori, sosi răspunsul. Dar bătrîna doamnă n-ar accepta asta, cum nu acceptă nici prețurile. Ai vreo idee ?

— Te-aș putea ajuta. De ce nu treci pe la mine la începutul săptămînii viitoare, ca să discutăm în liniște la cină ?

— Foarte amabil din partea ta, Charles.

— Deloc, va fi o bucurie să te revăd. A trecut prea mult timp. Ce-ai zice de lunea viitoare ?

— Sigur !

— Bine, atunci la opt, Eaton Square nr.27.

Charles puse receptorul în furcă, se întoarse în birou și își făcu o notiță în agendă.

Charles se întoarse pe banca pe jumătate goală a celor de la Finanțe, cînd Raymond terminase de vorbit. Acesta susținuse o pledoarie economică coerentă, în favoarea independeței față de celelalte țări europene și a strîngerii relațiilor cu Commonwealth-ul și cu America. Se îndoia că Marea Britanie și-ar putea asuma grija financiară de a intra într-o asemenea comuniune, care data de atîta timp. Dacă țara sa ar fi fost membră fondatoare, totul ar fi fost altfel, spunea el, dar așa trebuia să voteze împotriva acestei aventuri riscante, care ar spori șomajul, în opinia lui. După ce se așeză, Raymond nu primi aceleași aclamații ca Andrew și, chiar mai rău, fu apreciat doar de stîngiștii din partid, exact cei care îi criticaseră cel mai tare cartea *Angajări cu orice preț ?*

Charles puse o cruciuliță în dreptul numelui Gould.

Unul dintre curierii cu cravată albă și costum negru îi înmînă lui Raymond, de-a lungul rîndului, un mesaj. Pe el scria :

„Sunați, vă rog, la președintele Baroului, cînd vă este cu putință."

Raymond părăsi parterul Camerei și se îndreptă către cel mai apropiat telefon dintr-un colț al holului Parlamentului. I se făcu imediat legătura cu Sir Nigel Hartwell.

— Voiați să vă sun ?

— Da, răspunse Sir Nigel. Ai un moment liber ?

— Da, spuse Raymond. De ce ? Este ceva urgent ?

— Aș prefera să nu vorbesc la telefon despre asta, zise Sir Nigel misterios.

Raymond luă metroul de la Palatul Westminster la Temple, ajungînd la Barou după un sfert de oră. Se duse direct la biroul lui Sir Nigel, se așeză picior peste picior pe scaunul confortabil din colțul încăperii spațioase, așteptîndu-l pe Sir Nigel să apară. Acesta își făcu apariția, ferm hotărît să spună ce avea pe suflet.

— Raymond, am fost întrebat de cei în cauză despre promovarea ta. Le-am spus că ai putea deveni un consilier regal pe cinste. Raymond zîmbi, dar zîmbetul i se șterse de pe figură foarte repede. Dar trebuie să îmi promiți ceva.

— Să promit ?

— Da, spuse Sir Nigel. Trebuie să încetezi relația cu blestemata aia... ăăă... mă rog, legătura cu un alt membru al Baroului.

Se întoarse către Raymond și îl privi drept în ochi. Raymond se făcuse stacojiu, dar fără a-l lăsa să vorbească, șeful Baroului continuă :

— Deci, vreau cuvîntul tău că vei termina imediat !

— Aveți cuvîntul meu, spuse Raymond încet.

— Eu nu sînt un bătrîn moralist, zise Sir Nigel, aranjîndu-și sacoul, dar, dacă ai de gînd să ai o relație amoroasă, pentru numele lui Dumnezeu, găsește-ți pe cineva din afară și, te-aș sfătui, nu din Parlament sau din Leeds. Lumea e mare și e plină de femei.

Raymond îl aprobă, dînd din cap : era o logică fără cusur.

Sir Nigel continuă, vizibil stînjenit.

— E un caz împuțit de fraudă la Manchester și se judecă acolo luna viitoare. Clientul nostru a fost acuzat de a fi înșelat mai multe companii de asigurări pe viață prin neplata taxelor ; cred că ai auzit și tu despre asta. Domnișoara Arnold a fost numită în acest proces ca avocată din oficiu. Mi s-a spus că ar putea dura mai multe săptămîni.

— Va încerca să se eschiveze, prezise Raymond posomorît.

— Tocmai a încercat, dar i-am spus clar că dacă nu se simte în stare, va trebui să-și caute alt oficiu de avocați.

Raymond răsuflă ușurat.

— Mulțumesc, răspunse el.

— Îmi pare rău. Știu că ai meritat să devii consilier regal, băiete, dar nu pot îngădui ca avocații Baroului să aibă reputația pătată. Eu îți mulțumesc pentru înțelegere. Nu pot pretinde că mi-a făcut plăcere subiectul.

— Ai timp pentru o discuție liniștită ? îl abordă Charles pe Alec Pimkin.

— Îți pierzi timpul, dragul meu, dacă îți imaginezi că discipolii mei își vor schimba părerea pe ultima sută de metri, răspunse Alec Pimkin. Toți doisprezece vor vota împotriva intrării în Europa. Clar.

— Nu despre asta am venit să discut, Alec. Este vorba de altceva mult mai serios și mai personal. Hai să bem ceva pe terasă.

Charles comandă băuturile, iar cei doi porniră agale către capătul mai liber al terasei, dinspre locuința președintelui. Charles se opri, după ce se asigură că nu mai e nimeni prin preajmă ca să tragă cu urechea.

— Dacă nu e Europa, ce e ? întrebă Pimkin, privind țintă Tamisa.

— E adevărat ce am auzit că-ți pierzi locul ?

Pimkin păli și își lărgi nervos nodul de la cravată.

— Din cauza problemei ăsteia nenorocite cu granițele. Circumscripția mea e desființată și nimeni nu pare dispus să-mi ceară candidatura pentru alta.

— Ce faci pentru mine dacă îți asigur un loc călduț pentru tot restul zilelor tale ?

Pimkin îl privi suspicios pe Charles.

— Îți dau și ultima mea picătură de sînge, spuse el, rîzînd forțat.

— Nu e nevoie de un sacrificiu atît de mare.

Lui Pimkin îi reveni culoarea în obraji.

— Orice ar fi, te poți bizui pe mine bătrîne.

— Poți să-ți strunești discipolii ? întrebă Charles.

Pimkin păli din nou.

— Nu în privința voturilor neinteresante din comisie, spuse Charles, nelăsîndu-i timp pentru replică. Și nici a clauzelor, ci în privința principiului însuși. Să se afle din partea partidului cînd e nevoie, să nu manifeste dorința de a avea niște alegeri generale inutile etcetera — găsești tu detaliile în locul meu. Știu că tu îi poți convinge, Alec.

Pimkin încă nu-și regăsea glasul.

— Eu aranjez un scaun pe viață, tu aranjezi douăsprezece voturi. Cred că e un tîrg echitabil.

— Dar dacă reușesc să-i conving să se abțină de la vot ? întrebă Pimkin.

Charles zăbovi ca și cînd se gîndea profund asupra celor spuse.

— E și asta o idee, răspunse, pentru că nici nu sperase mai mult.

Alexander Dalglish ajunse în Eaton Square puțin după opt. Fiona îl întîmpină în prag, explicîndu-i că soțul ei nu se întorsese încă de la Camera Comunelor.

— Îl aștept să vină dintr-un moment într-altul, adăugă ea.

— Pot să vă ofer ceva de băut ?

După o jumătate de oră, Charles apăru, grăbit.

— Îmi pare rău că am întîrziat, Alexander, spuse el, strîngîndu-i mîna. Sperasem că o să ajung înaintea ta.

Charles depuse un sărut pe fruntea soției sale.

— Nu face nimic, răspunse Alexander Dalglish. Nici nu puteam să-mi imaginez o companie mai plăcută!

— Tu ce bei, iubitule? întrebă Fiona.

— Un whisky tare, te rog, și cina e gata? Trebuie să mă întorc la runda de discuții de la ora zece.

Charles își conduse musafirul în sufragerie, oferindu-i un scaun la masă, după care se așeză la locul lui obișnuit de sub portretul făcut de Holbein primului duce de Bridgwater, moștenit de la bunicul lui. Fiona se așeză și ea de cealaltă parte a mesei. În timpul cinei, cu biftec Wellington, Charles îl ascultă cu atenție pe Alexander, care își depănă existența de cînd nu se mai văzuseră. Deși petrecuseră trei an împreună ca ofițeri în Gardă, nu se întîlniseră prea des în afara reuniunilor din cadrul regimentului, de cînd Charles intrase în Parlament. Nu făcu nici o referire la adevăratul scop al întîlnirii, pînă cînd Fiona îi dădu ocazia, ducîndu-se să facă o cafea.

— Știu că aveți multe să vă povestiți, așa că vă las.

— Mulțumesc, spuse Alexander.

O privi în ochi și îi zîmbi.

— Pentru delicioasa cină.

Ea îi zîmbi la rîndul său și părăsi camera.

— Deci, Charles, spuse Alexander, luînd dosarul pe care îl lăsase pe jos la îndemînă. Am nevoie de sfatul tău.

— Zi, bătrîne, răspunse Charles. Sînt foarte încîntat să-ți fiu de folos.

— Sir Edward Mountjoy mi-a trimis o listă cam lungă de nume, printre care un secretar de la Interne și unul sau doi membri ai Parlamentului care-și pierd locurile. Ce părere ai de...?

Dalglish își deschise dosarul, în timp ce Charles îi turnă cu mărinimie dintr-o sticlă de Porto și îi oferi un trabuc dintr-o casetă de aur pe care o scoase dintr-un sertar.

— Ce obiect splendid, spuse Alexander, căzut în admirația casetei care avea gravată pe capac literele C.G.S.

— Moștenire de familie, răspunse Charles. Trebuia să fie a fratelui meu, Rupert, dar am fost suficient de norocos să am aceleași inițiale ca și bunicul meu.

Alexander i-o întinse, după care se întoarse la hîrtiile lui.

— Iată-l pe omul care m-a impresionat, spuse într-un sfîrșit. Kerslake, Simon Kerslake.

Charles nu spuse nimic.

— N-ai nici o părere, Charles ?

— Ba da.

— Deci, ce crezi despre Kerslake ?

— Strict neoficial ?

Dalglish dădu din cap, fără a vorbi.

Charles bău din Porto.

— Foarte bun, spuse el.

— Kerslake ?

— Nu, băutura. Taylor din '35. Mă tem că omul nostru nu-i din aceeași vinotecă. E nevoie să spun mai multe ?

— Ei bine, nu, te cred pe cuvînt, dar sînt dezamăgit. Din dosar părea atît de potrivit !

— Alea-s doar hîrtii și hîrtiile sînt una, pe cînd să-l ai ca reprezentant douăzeci de ani e altceva. Tu vrei pe cineva de încredere. Știi că soția lui n-a dat niciodată prin circumscripția lui, de exemplu.

Se încruntă.

— Mă tem că am spus prea multe.

— Nu, nu, spuse Alexander. Mi-am făcut o imagine. Următorul ar fi Norman Lamont.

— Are clasă, dar mă tem că a fost deja ales pentru Kingston.

Dalglish privi din nou în dosar.

— Atunci, Pimkin ?

— Am studiat împreună la Eton. Vederile lui nu-l prea avantajează, după cum spunea bunica mea, dar e un tip înțelegător și foarte bun pe plan local, după cum am auzit.

— Deci, mi l-ai recomanda pe el ?

— Eu aș pune mîna pe el înainte să mi-l ia altcineva.

— Chiar așa de cunoscut e ? întrebă Alexander. Mulțumesc că mi-ai vîndut pontul. Păcat de Kerslake !

— Bineînțeles că este ceva confidențial, repetă Charles.

— Firește ! Nici un cuvînt. Te poți bizui pe mine.

— Îți place trabucul ?

— Excelent, zise Alexander, întotdeauna ai avut gusturi bune. Numai privind-o pe Fiona și îți dai seama de asta.

Charles zîmbi.

Următoarele nume pe care i le citi Dalglish aparțineau fie unor necunoscuți, fie erau nepotrivite și ușor de eliminat. Cînd Alexander plecă imediat după ora zece, Fiona îi întrebă dacă se alesese cu ceva de pe urma discuției.

— Da, cred că am găsit omul potrivit.

Raymond chemă un om chiar în acea după-amiază să-i schimbe broaștele de la uși. Îl costă mai mult decît se așteptase și tîmplarul îi ceruse banii anticipat.

Acesta rînjea în timp ce băga banii în buzunar.

— Mă îmbogățesc din așa ceva, jupîne. Credeți-mă pe cuvînt. Cel puțin un domn în fiecare zi — întotdeauna pe bani gheață — fără chitanțe. Asta înseamnă că eu cu soția putem petrece o lună pe an în Ibiza fără impozite.

Raymond zîmbi la acest gînd ; se uită la ceas : mai avea timp să prindă trenul de la șapte și zece din King's Cross, pentru a ajunge la zece la Leeds, ca să petreacă un lung weekend.

Alexander Dalglish îl sună pe Charles după o săptămînă pentru a-i spune că îl aleseseră pe Pimkin și îl lăsaseră deoparte pe Kerslake.

— Pimkin nu a mers prea bine la primul interviu cu comisia.

— Îmi dau seama, spuse Charles. Te-am avertizat că vederile lui nu-l avantajează și că o să pară chiar de stînga o vreme, dar e înțelegător și de încredere, crede-mă.

— N-am încotro, Charles. Descotorosindu-ne de Kerslake, i-am eliminat singurul rival autentic.

Charles puse receptorul în furcă și formă apoi numărul de la Ministerul de Interne.

— Cu Simon Kerslake, vă rog.

— Cine îl caută ?

— Seymour de la Oficiul Organizatoric.

I se făcu direct legătura.

— Simon, sînt Charles. M-am gîndit că ai vrea să afli ultimele noutăți despre Littlehampton.

— Amabil din partea ta, spuse Simon.

— Nu sînt veşti bune, din păcate. Se pare că preşedintele comisiei de acolo vrea locul pentru el. A adus numai idioți la preselecție.

— De unde ştii atît de sigur ?

— Am văzut ultima listă de nume, iar Pimkin este singurul pe care îl au în vedere.

— Nu-mi vine să cred !

— Da, şi eu am fost mirat. Eu am militat pentru tine, dar am vorbit în gol. Nu le-a păsat de punctul tău de vedere în privința pedepsei capitale şi nici de altceva. Totuşi nu pot să cred că nu o să-ți găseşti tu o altă circumscripție.

— Sper să ai dreptate, Charles, dar oricum, mulțumesc pentru efort.

— Şi altă dată. Anunță-mă dacă mai ai şi alte opțiuni. Am mulți prieteni de-a lungul şi de-a latul țării.

— Îți mulțumesc, Charles. Ai putea să-mi fii partener joia viitoare ?

După două zile, Alec Pimkin era invitat de conservatorii din Littlehampton să completeze un formular de selecție pentru candidatura sa în noua circumscripție.

— Cum aş putea să-ți mulțumesc ? au fost primele lui cuvinte către Charles cînd îl întîlni sus la bar.

— Ține-ți promisiunea şi o vreau în scris, replică acesta.

— Ce vrei să spui ?

— O scrisoare către organizatorul parlamentar, în care spui că ți-ai schimbat părerea în privința votului european şi că atît tu cît şi discipolii tăi vă abțineți la votul de joi.

Pimkin se ținea țanțoş.

— Şi dacă nu accept provocarea, dragul meu ?

— Nu ai obținut încă locul, Alec, încît aş putea să-l sun pe Alexander Dalglish şi să-i spun că drăguțul de băiețel s-a făcut de rîs la Oxford.

Trei zile mai tîrziu, organizatorul parlamentar primea o scrisoare de la Pimkin. El îl convocă imediat pe tînărul său subaltern.

— *Bine lucrat,* Charles. Cum de-ai reușit acolo unde toți ceilalți au ratat — și chiar cu discipolii ?

— O chestiune de loialitate, răspunse C[illegible]. Și-a dat seama și Pimkin.

În ziua finală a Marii Dezbateri asupra „principiului intrării" în Europa, primul-ministru încheie ședința. El se ridică la ora nouă și jumătate în aclamațiile ambelor tabere. La ora zece, se trecu la divizarea Camerelor și la vot, care se încheie cu o majoritate de 112 în favoarea „principiului". Șaizeci și nouă de parlamentari laburiști conduși de Roy Jenkins contribuiseră la victoria partidului de guvernământ.

Raymond Gould votă împotrivă, potrivit credinței lui de-o viață. Andrew Fraser i se alătură lui Simon Kerslake și lui Charles Seymour în sectorul celor care votaseră pentru. Alec Pimkin și cei doisprezece discipoli rămaseră pe loc în Camera Comunelor, unde avusese loc votarea.

În timp ce președintele citea rezultatul final, Charles simți o senzație de triumf, deși își dădu seama că mai rămăsese stadiul comisiilor. Era vorba de sute de clauze din care, dacă una ieșea rău, ar fi putut transforma totul într-o mascaradă. Cu toate acestea, prima rundă și-o adjudecase.

După zece zile, Alec Pimkin surclasa un conservator tînăr din Cambridge și o femeie-consilier din localitate, devenind, în perspectivă, candidatul circumscripției Littlehampton.

14

Andrew mai studie cazul o dată, după care se hotărî să facă singur cercetări. Prea mulți votanți îi demonstraseră în trecut că erau gata să îl mintă, cînd veneau să-i ceară sfatul, cu aceeași dezinvoltură cu care o făceau în boxa martorilor în fața unui judecător.

Robert încerca să i se suie pe genunchi. Andrew îl ajută să se urce dintr-o mișcare și dădu să se întoarcă la hîrtiile lui.

— De partea cui ești tu ? îl întrebă, în timp ce fiul lui îi făcea dezordine printre notele proaspăt scrise. Se opri pentru a-i controla scutecele. Of, suspină el, lăsînd dosarul să-i cadă pe podea.

După cîteva minute, Robert era schimbat și lăsat în grija mamei lui.

— Mă tem că fiul tău nu e prea dornic să mă ajute în încercarea de a asigura eliberarea unui om nevinovat, strigă Andrew peste umăr.

Începu din nou să-și treacă în revistă hîrtiile, ceva nu suna bine în acest caz...

Andrew formă numărul agentului fiscal. Un singur om îi putea anihila toată munca doar cu o propoziție.

— Bună dimineața, domnule Fraser. Cu ce vă pot fi de folos ?

Lui Andrew îi veni să zîmbească. Angus Sinclair era de vîrsta tatălui său și îl cunoștea de-o viață, dar la birou trata pe toată lumea de la distanță, fără excepții.

„Chiar și nevestei lui îi zice «doamna Sinclair», dacă îl sună la birou", îi spusese odată Sir Duncan.

Andrew intră în joc de bună voie.

— Bună dimineața, domnule Sinclair. Am nevoie de sfatul dumneavoastră competent.

— Mă bucur întotdeauna să vă pot fi de ajutor, domnule.

— Aș vrea să vorbim confidențial despre cazul Paddy O'Halloran. Vi-l aduceți aminte ?

— Desigur, toată lumea din acest birou își aduce aminte despre acest caz.

— Bine, spuse Andrew. Deci știți cît de bine mi-ar prinde, dacă ați tăia nodul gordian.

— Vă mulțumesc, domnule, veni răspunsul încet, din celălalt capăt al firului.

— Un grup de electori, în care n-aș avea încredere nici cît negru sub unghie, pretind că O'Halloran a fost victima unei înscenări în cazul jafului băncii de pe Princes Street de anul trecut. Ei nu neagă că ar avea tendințe criminale — Andrew ar fi chicotit, dacă nu ar fi vorbit cu Angus Sinclair —, dar afirmă că în timpul jafului el nu a părăsit barul „Sir Walter Scott". Tot ce trebuie să-mi spuneți, domnule Sinclair, este dacă sînteți convins că O'Halloran e vinovat și eu îmi întrerup cercetările. Dacă nu veți spune nimic, o să sap mai adînc.

Andrew așteaptă, dar interlocutorul său rămase mut.

— Vă mulțumesc, domnule Sinclair.

Deși știa că nu va obține nici un răspuns, nu se putu abține să nu adauge :

— Fără îndoială că ne vom întîlni la sfîrșitul săptămînii la clubul de golf.

Sinclair continua să tacă.

— La revedere, domnule Sinclair.

— Bună ziua, domnule Fraser.

Andrew se așeză din nou la lucru : avea să fie o treabă anevoioasă. Începu prin a-i verifica pe toți cei care confirmaseră alibiul lui O'Halloran din acea noapte, dar după primii opt ajunse la concluzia că nici unul nu putea avea credibilitate ca martor. Ori de cîte ori avea să întîlnească vreun prieten de-al lui O'Halloran, îi va veni în minte expresia „vinde tot

pentru o bere". Venise și timpul să stea de vorbă cu proprietarul barului „Sir Walter Scott".

— Nu sînt sigur, domnule Fraser, dar cred că a fost aici în seara aceea. Necazul e că O'Halloran venea aproape mereu. E greu să-mi aduc aminte.

— Știți pe cineva care și-ar putea aminti în mod sigur ? Cineva în care ați avea o încredere oarbă ?

— Nu cred că aveți noroc în cîrciuma asta, domnule Fraser.

Proprietarul rămase o clipă pe gînduri.

— Oricum, rămîne bătrîna doamnă Bloxham, spuse el în final, lovindu-și cîrpa de vase de umăr. Stă în fiecare seară la colț. Dacă ea spune că l-a văzut atunci, așa e.

Andrew îl mai întrebă pe proprietar unde locuia doamna Bloxham și, sperînd că o va găsi, porni către Mafeting Road nr. 43, ocolind cu atenție un grup de copii care juca fotbal în mijlocul străzii. Urcă niște trepte care aveau urgentă nevoie de reparații și bătu la ușa cu numărul 43.

— Se apropie din nou alegerile generale, domnule Fraser ? îl întrebă nedumerită o bătrînă care îl privi prin deschizătura pentru scrisori din ușă.

— Nu, nu e nimic legat de politică, doamnă Bloxham, spuse Andrew, înclinîndu-se. Am venit să vă cer sfatul într-o problemă personală.

— O problemă personală ? Mai bine intră, că e frig afară, spuse ea deschizîndu-i ușa. E un curent teribil.

Andrew o urmă pe bătrîna doamnă, care își tîra pașii pe coridorul murdar, încălțată în papuci de pîslă, către o cameră unde era mai frig decît afară. Camera era împodobită doar cu un crucifix așezat pe un suport, sub o pictură cu Fecioara Maria. Doamna Bloxham îl conduse pe Andrew către un scaunde lemn de la masa încă nestrînsă. Ea se așeză cu greutate într-un fotoliu prăfuit. Acesta trosni sub greutatea ei și un smoc de păr de cal căzu pe podea. Andrew o privi cu mai multă atenție. Pe deasupra rochiei cîrpite și răscîrpite purta un șal negru. Așezată în fotoliul favorit, ea își aruncă papucii.

— Mai aveți încă probleme cu picioarele ? o întrebă el.

— Doctorul nu e încă în stare să-mi explice de ce mi se umflă, spuse ea fără amărăciune.

Andrew se sprijini de masă, remarcînd că era o mobilă frumoasă care nu se potrivea cu celelalte obiecte. Îl şocă mai ales arta cu care erau sculptate picioarele în stil georgian. Ea observă admiraţia lui.

— Străbunicul meu i-a dăruit-o străbunicii mele în ziua cînd s-au căsătorit, domnule Fraser.

— E splendidă, spuse Andrew.

Ea părea că nu-l auzise, pentru că răspunse doar :

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ?

Era a doua oară cînd cineva mai vîrstnic i se adresa astfel în aceeaşi zi.

Andrew expuse din nou cazul O'Halloran. Doamna Bloxham îl ascultă cu atenţie, aplecată uşor în faţă şi ducîndu-şi mîna la ureche, ca să fie sigură că nu pierde nici un cuvînt.

— O'Halloran ăsta e dat dracului, spuse ea, nu merită încredere. Sfînta Fecioară va trebui să fie foarte iertătoare cu cei de teapa lui, ca să-i lase în împărăţia cerurilor.

Andrew zîmbi.

— Nici politicienii nu sînt mai breji, adăugă ea, rînjindu-i lui Andrew cu gura ei ştirbă.

— Ar fi putut O'Halloran să se afle acolo în acea vineri noapte, după cum pretind prietenii lui ? o întrebă Andrew.

— A fost acolo, răspunse doamna Bloxham. Nu mă îndoiesc de asta — l-am văzut cu ochii mei.

— Cum puteţi fi atît de sigură ?

— Şi-a vărsat berea pe cea mai bună rochie a mea şi eram sigură că o să se întîmple ceva rău pe treiş'pe, mai ales că era vineri. Nu i-o iert în veci. Încă n-am putut să scot pata, chiar dacă reclamele de detergent de la televizor spun altceva.

— De ce n-aţi anunţat imediat la poliţie ?

— Nu m-a întrebat nimeni, spuse ea simplu. Îl căutau de mult pentru o droaie de chestii cu care nu-l puteau prinde şi a zbîrcit-o şi el o dată.

Andrew își termină de scris notele și apoi se pregăti să plece. Doamna Bloxham se ridică cu greu din fotoliu, risipind și mai mult păr de cal pe podea. Îl însoți pînă la ușă.

— Îmi pare rău că nu v-am putut oferi un ceai, dar nu mai am deocamdată, spuse ea. Dacă veniți și mîine o să am.

Andrew se opri pe prima treaptă.

— Mîine iau pensia, mă înțelegeți, răspunse ea la întrebarea lui nerostită.

Pentru Elizabeth durase cîtva timp, pînă să găsească un alt medic care să-i țină locul ca să poată pleca la Redcorn pentru interviu. Din nou, copiii rămîneau cu o bonă. Presa locală și cea națională îl declaraseră pe soțul ei favoritul numărul unu pentru noua circumscripție. Elizabeth se îmbrăcase cu ceea ce ea numea cea mai bună îmbrăcăminte conservatoare, un taior bleu cu guler albastru închis, care ascundea totul în partea de sus și o acoperea pînă mai jos de genunchi.

Călătoria de la gara King's Cross pînă la Newcastle dura trei ore și douăzeci de minute cu „expresul", după cum scria în mersul trenurilor. Așa se face că Simon reușise să termine mai multe dosare înghesuite în cutia lui roșie. Funcționarii, se gîndea el, nu prea le dădeau răgaz politicienilor să se ocupe de politică. Nu le-ar fi plăcut să afle că el își petrecuse jumătate din călătorie citind ultimele patru numere din „Redcorn News".

La Newcastle îl aștepta soția trezorierului comisiei, care se oferise să-i însoțească pe ministru și pe doamna Kerslake pînă la circumscripție, pentru a se asigura că nu vor întîrzia la interviul cu Comisia Electorală.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Elizabeth, privind automobilul ales să-i transporte pe parcursul următoarelor patruzeci de mile.

Străvechiul Austin Mini îi duse o oră si jumătate pe un drum șerpuit pînă ajunseră la destinație, iar soția trezorierului nu tăcuse nici măcar ca să răsufle pe tot parcursul. Cînd Simon și Elizabeth se dădură jos din mașină, în tîrgul Redcorn, erau șifonați, epuizați fizic și psihic.

Nevasta trezorierului îi conduse către Comitetul General de Inițiativă și îi prezentă pe amîndoi agentului de poliție.

— Bine ați venit ! le spuse el. O călătorie îngrozitoare, nu-i așa ?

Elizabeth era incapabilă să îl dezaprobe. Dar nu făcu nici un comentariu, considerînd că, dacă aceasta era cea mai bună șansă a lui Simon pentru a se întoarce în parlament, ea avea de gînd să-i fie alături cu trup și suflet. Cu toate acestea, o îngrozea ideea că el avea să facă de două ori pe lună drumul către Redcorn, la fel cum se temea că aveau să se vadă și mai rar ca înainte și să-și lase copiii singuri și mai mult timp.

— Acum procedura este, spuse polițistul, că noi îi intervievăm pe ceilalți șase potențiali candidați, iar dumneavoastră veți fi ultimul.

Îi făcu cu ochiul complice.

Simon și Elizabeth zîmbiră nesiguri.

— Mi-e teamă că nu va veni rîndul dumneavoastră decît peste o jumătate de oră, așa că aveți timp să dați o raită prin împrejurimi.

Simon se bucură de șansa de a-și dezmorți picioarele și de a vedea orașul mai îndeaproape. El și Elizabeth se plimbară agale prin cochetul tîrg de provincie, admirîndu-i arhitectura elizabetană care supraviețuise nu se știe cum planurilor de urbanizare. Chiar se urcară pe deal, pentru a intra în minunata biserică ce domina panorama.

În timp ce trecea pe lîngă magazinele de pe strada principală, Simon îi salută cu o înclinare a capului pe localnicii care dădeau semne că l-ar recunoaște.

— Multă lume pare că știe cine ești, spuse Elizabeth tocmai cînd văzură ziarul atîrnînd în afara chioșcului. Așezați pe banca din piațetă se apucară să citească editorialul de sub o poză mare a lui Simon.

Titlul suna interogativ : „Noul MP pentru Redcorn ?"

Textul lansa ideea că, deși Simon Kerslake trebuia considerat ca favorit, Bill Travers, un fermier localnic care fusese președintele Consiliului comitatului în anul precedent, putea să aibă o șansă în plus.

Lui Simon îi venea greață de la stomac. Își amintise de ziua cînd fusese intervievat la Coventry Central cu aproape opt ani înainte. Acum, ca ministru al Coroanei, nu era mai puțin nervos.

Cînd el și Elizabeth s-au întors la Primărie, au fost informați că fuseseră intervievați numai primii doi candidați, iar în acel moment era rîndul celui de-al treilea. O luară din nou prin orășel și mai încet de această dată, privindu-i pe vînzători cum își lasă draperiile colorate și schimbă plăcuțele cu „Deschis" pe partea cu „Închis".

— Ce tîrgușor drăguț, spuse Simon, încercînd să afle gîndurile soției sale.

— Și oamenii sînt mai politicoși decît la Londra, adăugă ea.

Simon îi zîmbi și se întoarseră amîndoi către sediu. Trecătorii îi salutau cu „Bună seara" și Simon simți că ar fi mîndru să reprezinte niște oameni așa de politicoși. Deși merseseră cît se poate de încet, nu putuseră să se întoarcă mai tîrziu de o jumătate de oră.

Reîntorși pentru a treia oară, o văzură pe cea de-a patra candidată. Părea foarte dezamăgită.

— Nu mai durează mult, spuse polițistul, dar după încă patruzeci de minute auziră un șir de aplauze și văzură plecînd un bărbat îmbrăcat într-o haină de tweed cu pantaloni maro. Nici el nu părea prea fericit.

Polițistul le deschise ușa și toată lumea se ridică în picioare cînd îi văzu. Miniștrii Coroanei nu veneau în fiecare zi la Redcorn.

Simon o așteptă pe Elizabeth să se așeze, înainte de a lua loc el însuși față în față cu comitetul, în mijlocul încăperii. Aproximă prezența cam la cincizeci de persoane, care toate îl priveau țintă, nu cu animozitate, ci doar cu curiozitate. Studie fețele înăsprite de vreme. Îmbrăcat în costumul său londonez închis la culoare, cu dungi, Simon se simțea ca de pe altă lume.

— Iar acum, spuse președintele, îi urăm bun venit preaonorabilului Simon Kerslake, membru al Parlamentului.

Lui Simon îi veni să zîmbească auzind greșeala pe care o făceau atîția, gîndindu-se că miniștrii erau automat membri ai Consiliului Secret și adresîndu-le astfel apelativul „prea onorabilul", în locul mai-simplului „onorabilul" care era valabil pentru toți membrii Parlamentului — și aceasta numai cînd se aflau în incinta parlamentară.

— Domnul Kerslake ne va vorbi timp de douăzeci de minute, după care a fost de acord să ne răspundă la întrebări, adăugă președintele.

Simon era convins că vorbise bine, dar chiar și glumele sale bine plasate nu stîrniseră mai mult decît zîmbete, iar comentariile cele mai serioase nu avuseseră ecou. Nu era un grup care să-și manifeste prea ușor sentimentele. Terminîndu-și discursul, el se așeză în aplauze respectuoase și în murmure.

— Acum, domnul ministru va răspunde la întrebări.

— Ce părere aveți despre pedeapsa cu moartea ? zise o femeie de vîrstă mijlocie pusă pe harță, care ședea în primul rînd.

Simon explică de ce era împotrivă. Arțagul nu dispăru de pe chipul femeii, iar Simon se gîndi că ea ar fi fost mai fericită dacă l-ar fi avut în față pe Ronnie Nethercote.

Un bărbat în salopetă de muncitor întrebă :

— Ce părere aveți, domnule Kerslake, despre contribuția fermierilor din acest an ?

— Bună la ouă, solidă la carne de vită și dezastruoasă pentru fermierii care cresc porci. Sau cel puțin asta am citit pe prima pagină a ziarului „Farmers Weekly" de ieri.

(Cîțiva rîseră pentru prima oară.)

— Pentru mine nu a fost chiar necesar, în Coventry Central, să mă ocup de ferme, dar, dacă voi fi suficient de norocos ca să fiu ales pentru Redcorn, voi învăța rapid și, cu ajutorul dumneavoastră, sper să mă descurc cu problemele fermierilor.

Mai multe capete aprobară.

— Domnișoara Pentecost, președinta Consiliului Femeilor, anunță o femeie slabă și înaltă care se ridicase în picioare, ca să fie în raza vizuală a președintelui.

— Îmi dați voie să-i pun o întrebare doamnei Kerslake ? Dacă soțului dumneavoastră i s-ar oferi locul, ați accepta să veniți să locuiți în Northumberland ?

Lui Elizabeth îi era groază de această întrebare, pentru că știa că, dacă lui Simon i s-ar fi oferit locul, ea ar fi trebuit să demisioneze, în viziunea celorlalți. Simon se întoarse și o privi.

— Nu, răspunse ea sincer. Eu sînt medic ginecolog la spitalul St. Mary din Paddington. Îmi sprijin soțul în cariera lui, dar, ca și Margaret Thatcher, sînt de părere că o femeie are dreptul la o educație aleasă, deci are șansa să-și folosească pregătirea în cele mai bune scopuri.

Un ropot de aplauze izbucni în încăpere, iar Simon îi zîmbi soției sale.

Următoarea întrebare era despre Europa, iar Simon făcu o declarație fără echivoc despre motivele pentru care sprijină dorința primului-ministru ca Marea Britanie să facă parte din Piața Comună.

Simon continuă să răspundă întrebărilor ale căror subiecte variau de la reforma sindicală, la violența televizată, pînă cînd președintele ajunse să întrebe :

— Mai sînt și alte nedumeriri ?

Se lăsase o tăcere prelungă și chiar în momentul în care acesta se pregătea să-i mulțumească lui Simon, doamna cea arțăgoasă din primul rînd, fără a mai cere permisiunea, întrebă care era părerea domnului Kerslake despre avorturi.

— Din punct de vedere moral, sînt împotriva lor, spuse Simon. Cînd s-a dat Legea avorturilor, mulți am crezut că ea va reduce rata divorțurilor. N-am avut dreptate : rata divorțurilor a crescut de patru ori. Cu toate acestea, în cazurile de viol sau de complicații fizice sau mintale de pe urma nașterilor, trebuie să fiu de acord cu sfatul medicului dat în acele circumstanțe. Eu și Elizabeth avem doi copii, iar meseria soției mele este de a ajuta copiii să se nască, adăugă el.

Buzele dispreţuitoare se întinseră într-o linie subțire.

— Vă mulțumesc, spuse președintele. A fost amabil din partea dumneavoastră că ne-ați acordat atîta timp. V-am ruga să fiți atît de amabili acum, încît să așteptați puțin afară.

Simon și Elizabeth se alăturară celorlalți candidați plini de speranță, soțiilor acestora și polițistului, într-o cămăruță neîngrijită din spatele clădirii. Văzînd în fața lor masa cu suport de lemn pe jumătate goală, își amintiră amîndoi că nu mîncaseră de prînz și devorară ce mai rămăsese din sandvișurile cu castraveți și cîrnăciorii reci.

— Ce se întîmplă acum ? îl întrebă Simon pe polițist între două îmbucături.

— Nimic neobișnuit. Vor avea o discuție în care toată lumea va spune ce are de spus, iar apoi vor vota. Ar trebui să se termine totul în douăzeci de minute.

Elizabeth se uită la ceas : era ora șapte și ultimul tren pleca la nouă și un sfert.

— Măcar trenul să fie confortabil, spuse Simon.

După o oră în care nu se întîmplase nimic, secretarul le sugeră tuturor candidaților care aveau de făcut o lungă călătorie că ar fi mai bine să rezerve o cameră la „Bell Inn" peste drum.

Privind de jur împrejur, Simon observă că toți ceilalți își luaseră deja măsuri de prevedere.

— Mai bine tu rămîi aici dacă te cheamă din nou, spuse Elizabeth. Mă duc eu să iau o cameră și să încerc să telefonez la Londra, să văd ce fac copiii.

— Probabil că au mîncat-o deja pe săraca bonă, răspunse Simon.

Elizabeth zîmbi, după care se strecură afară către micul hotel.

Simon deschise cutia roșie, încercînd să-și termine treaba. Bărbatul care arăta ca un fermier veni la el și se prezentă.

— Eu sînt Bill Travers, primarul noii circumscripții, începu el. Voiam doar să vă spun că veți beneficia de întregul meu sprijin, dacă veți fi alesul comisiei.

— Vă mulțumesc, spuse Simon.

— Speram ca eu să reprezint zona, așa cum a făcut-o bunicul meu. Dar voi înțelege dacă Redcorn va prefera să aleagă o persoană care poate ajunge în guvern, în locul uneia care ar fi mulțumită să ajungă măcar pe un loc în spate.

Simon era impresionat de bunăvoința cotracandidatului său și ar fi vrut să-i răspundă în același mod, dar Travers adăugă iute :

— Iertați-mă, nu vă mai reții. Văd — privi el către cutia roșie — că ați rămas în urmă cu munca.

Simon avu un sentiment de vinovăție, văzîndu-l cum pleacă. După cîteva minute, se întoarse Elizabeth, încercînd să pară zîmbitoare.

— Singura cameră liberă e mai mică decît a lui Peter și dă către stradă, așa că e la fel de zgomotoasă.

— Măcar nu sînt copiii care să spună „mi-e foame", spuse el, luînd-o de mînă.

Puțin după ora nouă, președintele obosit ieși și îi rugă pe candidați să-l asculte. Soții și soțiile își îndreptară privirea către el.

— Comitetul vrea să vă mulțumească pentru că ați trecut cu bine prin această procedură neplăcută. Ne-a fost greu să decidem ceva pe termen atît de lung.

Făcu o pauză.

— Comitetul a hotărît să-l invite pe domnul Bill Travers să lupte pentru locul din Redcorn la alegerile viitoare.

Într-o propoziție se terminase totul. Lui Simon i se uscase gîtul.

El și Elizabeth n-au prea dormit în cămăruța lor de la „Bell Inn" ; nu-i ajuta nici că secretarul le spusese că votul final fusese douăzeci și cinci la douăzeci și trei.

— Cred că domnișoara Pentecost nu prea m-a plăcut, zise Elizabeth, simțindu-se vinovată. Dacă i-aș fi spus că doresc să mă mut aici, cred că ți-ar fi acordat candidatura.

— Mă îndoiesc, spuse Simon. În orice caz, nu are rost să fii de acord cu ei la interviu și apoi să-ți impui propriile reguli, dacă ești ales. Eu cred că o să descoperi că Redcorn și-a ales omul potrivit.

Elizabeth îi zîmbi soțului ei, recunoscătoare pentru sprijinul său.

— Vor mai fi și alte locuri, zise el, însă părea conștient că mai avea foarte puțin timp. O să vezi.

Elizabeth se rugă ca el să aibă dreptate, iar varianta alegerii unei alte circumscripții să nu o pună iar față în față cu dilema pe care reușise să o evite pînă atunci.

Cînd Raymond deveni consilier al reginei, în a doua marți de după vacanța de Paști, Joyce veni să îl vadă la Londra. Pentru această ocazie, se gîndise ea, merita să mai meargă o dată la „Harvey Nichols". Își aducea aminte că intrase pentru prima dată în magazin cu mulți ani în urmă, cînd își însoțise soțul acasă, la primul-ministru. Raymond progresase mult de atunci, deși relația lor nu se prea schimbase. Ea renunțase la speranța de a mai fi vreodată mamă, dar încă voia să-l convingă că era o soție bună. Nu se putea abține să nu se gîndească la cît de bine ajunsese Raymond să arate la vîrsta mijlocie și se temea că despre ea nu se prea putea spune același lucru.

Joyce privi cu bucurie ceremonia oficială în care soțul ei apărea la Curte în fața judecătorilor. Se vorbea în latină — o limbă necunoscută. Cît ai clipi din ochi, soțul ei devenise Raymond Gould, QC, MP.

Ea și Raymond întîrziară la petrecerea de la Barou. Toți păreau că se întorc respectuoși în fața soțului ei. Raymond avea o dispoziție foarte bună și stătu de vorbă cu secretarul șef, iar Sir Nigel îi întinse un pahar cu șampanie. Deodată, văzu o figură familiară și își aminti că procesul de la Manchester se terminase. Reuși să dea ocol încăperii, vorbind cu toată lumea, în afară de Stephanie Arnold. Spre groaza lui, o văzu prezentîndu-se singură în fața soției sale. De cîte ori le privea apoi, păreau cufundate în conversație.

— Doamnelor și domnilor, spuse Sir Nigel, ciocănind într-o masă.

Așteptă să se facă liniște.

— Întotdeauna ne bucurăm în acest oficiu de avocați cînd cineva este numit consilier Regal. Este o onoare nu numai pentru el, ci și pentru noi toți. Iar cînd este și cel mai tînăr consilier — nu are încă patruzeci de ani — mîndria este și mai mare. Toți știți, desigur, că Raymond mai reprezintă și o altă instituție, de unde sperăm să aibă satisfacții și

mai mari. Să mai adaug că este o mare onoare să o avem în mijlocul nostru și pe soția lui, Joyce. Doamnelor și domnilor, încheie el, să bem pentru Raymond Gould, QC.

— Raymond Gould, consilier regal, spuse toată lumea în cor.

Apoi :

— Să ia cuvîntul ! Să ia cuvîntul !

— Doresc să le mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă o astfel de împlinire, începu Raymond. Producătorului, regizorului, celorlalte staruri și să nu-i uităm pe criminalii fără de care profesiunea noastră nu ar exista. Iar în final, precizează el, tuturor celor care doresc să mă sprijine le cer să lucreze neîncetat pentru a asigura reîntoarcerea guvernului laburist la alegerile viitoare. Vă mulțumesc !

Aplauzele au fost prelungi și sincere, iar mulți dintre colegi erau chiar impresionați de cît de relaxat devenise Raymond în ultima vreme. Pe cînd ei veneau să-l felicite, Raymond observă că Joyce și Stephanie își terminaseră conversația. Tocmai i se dăduse un alt pahar de șampanie, cînd un practicant tînăr, pe nume Patrick Montague, care li se alăturase de curînd, de la Bristol, veni să discute cu el. Deși Montague lucra la biroul lor de cîteva săptămîni bune, Raymond nu schimbase niciodată mai mult de două vorbe cu el. Tînărul avea o opinie foarte clară asupra pedepsei cu moartea și asupra schimbărilor care trebuiau să aibă loc. Pentru prima dată, Raymond se simți bătrîn.

Deodată, ambele femei apărură lîngă el.

— Bună ziua, Raymond.

— Bună, Stephanie, zise el stînjenit, privindu-și neliniștit soția. L-ai cunoscut pe Patrick Montague ? o întrebă absent.

Cei trei izbucniră în rîs.

— Ce e atît de comic ? întrebă Raymond.

— Mă faci să mă simt prost uneori, Raymond, spuse Joyce. Cred că știi că Stephanie și Patrick sînt logodiți, nu ?

15

— Cu sau fără funcționari ? întrebă Simon în momentul în care Andrew intra în biroul său.

— Fără, te rog.

— E-n regulă, zise Simon, apăsînd pe butonul interfonului. Nu vreau să fiu deranjat cît sînt cu domnul Fraser, spuse el și îi făcu semn colegului său să se așeze pe un scaun confortabil dintr-un colț.

— Ellizabeth m-a pus de dimineață să întreb ce mai face Robert.

— Își serbează a doua oară ziua de naștere peste o lună și e cam gras pentru un mijlocaș la grămadă, răspunse Andrew. Cum îți merg căutările pentru un alt loc ?

— Nu prea bine. Ultimele trei circumscripții care au mai rămas nici n-au cerut să mă vadă. N-aș putea să bag mîna în foc pentru motiv, doar dacă nu au deja oamenii lor de prin partea locului.

— Dar mai e destul pînă la alegeri. O să apară sigur ceva pînă atunci.

— S-ar putea să nu mai fie atît de mult, dacă primul-ministru se hotărăște să meargă prin țară și să-și încerce puterile cu sindicatele.

— N-ar fi un gest prea înțelept, spuse Andrew. Ne poate învinge pe noi, dar nu pe sindicaliști.

O tînără intră în încăpere, aducînd două cești cu cafea pe care le așeză pe măsuța joasă, apoi îi lăsă din nou singuri.

— Ai avut timp să te uiți prin dosare ? continuă Andrew.

— Da, le-am citit aseară, întrerupîndu-mă, ca să-i controlez temele lui Peter și ca să-i construiesc lui Michael un galion.

— Și te simți bine ? îl întrebă Andrew.

— Nu prea. Nu mă am bine cu noua lor matematică, iar steagul meu a fost singurul care a căzut, cînd Elizabeth a lansat galionul la apă în baie.

Andrew începu să rîdă.

— Cred că e un caz greu pentru tine, spuse Simon, deodată serios.

— Într-adevăr, zise Andrew. Deci motivul pentru care am vrut să te văd între patru ochi este acela că nu cred că avem de împărțit ceva politic în legătură cu acest caz. Eu nu am de gînd să încurc ministerul tău și consider că și interesul major al celor din circumscripția mea este să coopereze cu tine îndeaproape.

— Îți mulțumesc, răspunse Simon. Deci ce ai de gînd ?

— Aș vrea să planificăm cînd să adresez o întrebare ministerului tău, în speranța că vei considera de cuviință să deschizi o anchetă. În cazul în care concluziile anchetei coincid cu ale mele, aștept să comanzi deschiderea unui nou proces.

Simon ezită :

— Și dacă ancheta se întoarce împotriva ta, accepți să nu dai vina pe Ministerul de Interne ?

— Ai cuvîntul meu.

— Acum pot să-mi chem consilierii ?

— Da, te rog.

Simon se întoarse la birou și apăsă pe un buton. O clipă mai tîrziu, trei bărbați în costume aproape identice, cu cămăși albe și gulere scrobite, purtîndu-se discret, intrară în încăpere. O identificare de rutină a poliției n-ar fi putut spune care cine era.

— Domnule Fraser, începu Simon, roagă ministerul să ia în considerație...

— Poți să-mi explici de ce Simon Kerslake a lipsit de la o votare ieri ?

Charles îl privi pe organizatorul parlamentar peste masă.

— Nu, nu pot, spuse el. I-am dat foaia cu convocări la fel ca și celorlalți din grupul de care am grijă.

— Atunci ce s-a întîmplat ?

— Cred că bietul om își petrece mult timp călătorind de-a lungul și de-a latul țării în căutarea unui loc unde să candideze în viitoarele alegeri.

— Asta nu e o scuză, spuse organizatorul. Au întîietate sarcinile în Parlament, orice membru o știe. A lipsit la votarea unei clauze vitale privind Legea Europeană de joia trecută, în timp ce toți ceilalți au fost oameni de încredere. În ciuda majorității pe care o avem, la fiecare dintre clauze ne adunăm greu voturile. Ar trebui oare să stau de vorbă cu el ?

— Nu, nu, mai bine nu, spuse Charles, încercînd să nu pară prea insistent. E responsabilitatea mea. O să vorbesc eu cu el și sper să nu se mai repete.

— Bine, Charles, dacă așa vrei tu. Slavă Domnului că nu va mai dura mult și blestemăția asta o să aibă o bază legală, dar trebuie să fim atenți la fiecare clauză. Partidul Laburist știe prea bine că, dacă ne învinge în anumite puncte cheie, poate bloca legea, iar dacă pierd ceva doar la un vot, o să-i sucesc gîtul lui Kerslake. Sau oricui e de vină.

— Voi avea grijă să-i parvină acest mesaj, spuse Charles.

— Ce părere are Fiona de faptul că vii atît de tîrziu acasă ? întrebă organizatorul parlamentar, relaxat, în sfîrșit.

— Nu cred că o deranjează. De fapt, aș putea spune că n-am văzut-o niciodată atît de bine dispusă.

— Eu nu pot să jur că nevestei mele îi plac „ciudățeniile de școală primară", după cum numește ea întrunirile noastre veșnice de fiecare seară. A trebuit să-i promit că o duc în Indiile de Vest în iarna asta, ca să-mi scot pîrleala. Bine, te las să te descurci cu Kerslake. Fii ferm, Charles. Amintește-ți că nu ne putem permite să pierdem nici măcar un vot în ultimă instanță.

— Norman Edwards ? întrebă Raymond, nevenindu-i să creadă. Secretarul general al Sindicatului Transporturilor ?

— Da, răspunse Fred Padgett, ridicîndu-se de la birou.

— Dar el a ars *Angajări cu orice preț ?* în public, chemînd toți ziariștii pe care a putut pune mîna ca să asiste.

— Știu, spuse Fred, predînd scrisoarea la acte. Eu sînt doar consilierul tău. Nu mă aflu aici ca să explic misterele universului.

— Cînd vrea să mă vadă ? întrebă Raymond.

— Cît de curînd.

— Mai bine întreabă-l dacă nu vrea să vină să bem ceva la mine acasă pe la șase.

Raymond avusese o sîmbătă dimineață plină și, datorită sosirii iminente a marțienilor, abia găsise timp să mănînce un sandviș la birt, înainte de a pleca la distracția lui favorită. În săptămîna respectivă, Leeds juca împotriva lui Liverpool pe Elland Road. Stînd în loja directorială în văzul alegătorilor săi în fiecare săptămînă, sprijinind echipa locală de fotbal, împușca 30 000 de iepuri dintr-o dată. După meci, discutînd cu băieții la vestiare, se pomeni pronunțînd cuvintele cu un remarcat accent de Yorkshire, care nu era deloc același cu cel pe care îl folosea în timpul săptămînii în fața Înaltei Curți cu Juri.

Leeds cîștigase cu trei la doi, iar după meci Raymond se alătură directorilor în sala de consiliu pentru a bea ceva. Se lansase atît de aprig într-o discuție despre o decizie de ofside, datorită căreia ar fi putut pierde un punct, încît aproape că uită de întîlnirea cu Norman Edwards.

Cînd Raymond se întoarse, Joyce era în grădină, arătîndu-i liderului sindical ghioceii timpurii.

— Îmi cer scuze pentru întîrziere, strigă el, scoțîndu-și fularul galben cu albastru. Am fost la meci.

— Cine a cîștigat ? întrebă Edwards.

— Desigur Leeds, cu trei la doi.

— Fir-ar să fie, spuse Norman, accentul lui arătîndu-le că nu-și prea petrecuse mult din viață în afara orașului Liverpool.

— Hai înăuntru la o bere, spuse Raymond.

— Aș prefera o votcă.

Cei doi intrară în casă, lăsînd-o pe Joyce să continue cu grădinăritul.

— Ei, zise Raymond, turnîndu-i oaspetelui său o votcă Smirnoff. Ce te aduce tocmai de la Liverpool, dacă nu meciul de fotbal ? Poate dorești un exemplar cu dedicație al cărții mele pentru următorul tău foc în public.

— Nu-ți bate joc de mine, Ray. Am făcut tot drumul ăsta, pentru că am nevoie de ajutorul tău, simplu ca bună ziua.

— Sînt numai urechi, spuse Raymond.

— Ieri am avut o ședință în plen a Comitetului General de Inițiativă, iar unul dintre camarazi ne-a citit o clauză din Legea Europeană care ne-ar putea lăsa pe toți fără slujbă.

Norman îi întinse lui Raymond un text al legii pe care clauza împricinată era subliniată cu roșu. Aceasta îi dădea unui ministru puterea de a alcătui noi regulamente de transport cu autocamioanele, care ar fi apărut în fața Parlamentului ca instrumente statutare și astfel cu neputință de amendat.

— Dacă asta trece prin Parlament, băieții mei au încurcat-o.

— De ce ? întrebă Raymond.

— Fiindcă blestematii ăia de francuzi știu mult prea bine că între noi și ei e un canal, iar dacă băieții mei sînt obligați, prin lege, să doarmă cîte o noapte de fiecare parte a sa, singurii care vor face bani din afacerea asta vor fi proprietarii caselor de oaspeți.

— Ce ascunde asta ? se miră Raymond.

— Ei vor să lăsăm marfa pe partea noastră, așa încît să o ridice ei de pe țărmul celălalt.

— Dar nu e același lucru cînd ei ne vor livra nouă marfă ?

— Nu. Ei fac mai mult de-a lungul coastei, încît trebuie să stea peste noapte oricum, pentru a nu mai pomeni și că ei sînt opt la unul de-al nostru. E diabolic, nu altceva.

Raymond analiză problema în detaliu, cît timp Edwards se servi cu încă o votcă.

— Clauza nu te împiedică să-ți continui drumul a doua zi.

— Și cît crezi că vă costă în plus ? întrebă Raymond.

— Îți spun eu cît, atît cît să ne facă necompetitivi, replică liderul sindical.

— Punct lovit, spuse Raymond. Deci, de ce nu-l rogi pe reprezentantul vostru să facă publică problema ?

— N-am încredere în el. El e proeuropean cu orice preț.

— Dar reprezentantul vostru sindical, sponsorizat, din Parlament ?

— Tom Carson ? Cred că glumești ! E atît de stîngist, încît chiar și cei aflați de aceeași parte a baricadei devin suspicioși dacă el susține o cauză. Am pierdut clauza navală, pentru că a militat el pentru ea. Oricum, l-am trimis în Parlament ca să mi-l iau de pe cap.

(Raymond începu să rîdă.)

— Deci, toți cei din Comitetul General de Inițiativă vor să știe dacă tu ai dori să lupți pentru clauza asta în numele nostru ? Să știi că ne permitem și noi să te plătim tot cam ca la Barou, adăugă el.

— Nu e nevoie de nici o plată, răspunse Raymond, dar sînt convins că o să poți să mă recompensezi pentru asta cîndva în viitor.

— Am înțeles, spuse Edwards, bătîndu-se peste nas cu un deget. Ce trebuie să fac acum ?

— Să te întorci la Liverpool și să speri că navighez pe ape mai bune decît echipajul tău.

Norman Edwards își puse pe el haina de ploaie uzată și începu să se încheie la nasturi. Îi zîmbi lui Raymond.

— Poate că m-a deranjat cartea ta, Ray. Dar asta nu înseamnă că nu mi-a plăcut.

Președintele privi către prima bancă :

— Domnul Andrew Fraser.

— Numărul 17, domnule spuse Andrew.

Președintele cercetă să vadă care era întrebarea, căutînd răspunsul Ministerului de Interne.

Simon se îndreptă către boxa vorbitorilor, își deschise dosarul și spuse :

— Da, domnule.

— Domnul Andrew Fraser, ceru din nou președintele.

Andrew se ridică de la locul său din primul rînd al opoziției pentru a-și pune întrebarea suplimentară.

— Aș dori să mulțumesc ministrului, pentru că a acceptat ancheta imediat și să-l întreb dacă, în cazul în care află că s-a comis o nedreptate asupra alegătorului meu, Paddy O'Halloran, secretarul de stat va cere de îndată rejudecarea procesului.

Simon se ridică din nou.

— Da, domnule.

— Sînt recunoscător onorabilului gentleman, spuse Andrew, ridicîndu-se doar pe jumătate.

Totul se terminase în mai puțin de un minut, dar parlamentarii mai bătrîni care ascultaseră scurtul schimb de replici dintre Fraser și Kerslake nu aveau nici o îndoială că acesta fusese pregătit cu grijă de ambele părți.

— Blestematul ăla iar a lipsit la o ședință extraordinară, Charles. E pentru ultima dată. L-ai protejat prea mult.

— Nu se va mai întîmpla, promise Charles convingător. Aș dori să-i mai dau o ultimă șansă. Vă rog să i-o acordați.

— Îi ești foarte loial, spuse organizatorul parlamentar. Data viitoare am să-l întîlnesc personal și o să terminăm cu asta.

— Nu se va mai întîmpla, repetă Charles.

— Hm, făcu organizatorul. Următoarea chestiune, există vreo clauză din Legea Europeană pentru care trebuie să ne facem griji săptămîna viitoare ?

— Da, răspunse Charles. Clauza transporturilor de mărfuri pe care o susține Raymond Gould. A susținut o pledoarie strălucită în fața Parlamentului și e sprijinit de toți ai lui și de jumătate dintr-ai noștri.

— Dar nu e el parlamentarul plătit de Sindicatul Transporturilor, spuse organizatorul surprins.

— Nu, sindicatele și-au dat seama că Tom Carson nu le-ar fi de folos și că a sărit peste cal.

— Trebuie să recunoaștem că este o mutare inteligentă să-l aleagă pe Gould. Calitățile lui oratorice se rafinează pe zi ce trece și nimeni nu-l întrece cînd e vorba de legi.

— Deci, mai bine să acceptăm că vom pierde această clauză ?

— Deloc. O să reformulăm blestemăția, astfel încît va deveni acceptabilă și va *părea* că-i sprijină. Ar cam fi vremea să devenim apărătorii intereselor sindicale. Așa o să-l împiedicăm pe Gould să le cîștige toată încrederea. O să vorbesc diseară cu primul-ministru și nu uita ce ți-am zis despre Kerslake.

Charles se întoarse în birou, dîndu-și seama că pe viitor trebuia să fie mai prudent cînd îi va spune lui Simon Kerslake despre posibilitatea de a lipsi de la voturile pentru paragrafele Legii Europene. Simțea că împinsese lucrurile deja prea departe.

Simon citise raportul final pregătit de ministerul său în legătură cu cazul O'Halloran, în timp ce Elizabeth încerca să doarmă. Îi trebuise să-l parcurgă atent doar o dată, pentru a ajunge la concluzia că trebuia să ordone redeschiderea procesului și noi investigații complete asupra dosarelor ofițerilor de poliție implicați în acel caz.

Auzind atît vestea cît și faptul că rejudecarea avea să se țină la Londra, Andrew îl rugă pe Raymond Gould să fie avocatul lui O'Halloran.

— Ca dovadă de prețuire, spuse Raymond, care încă îl mai considera pe Andrew unul dintre cei mai buni oratori din Camera Comunelor.

Reuși să-l strecoare și pe O'Halloran pe agenda sa încărcată.

Procesul ajunsese în cea de-a treia zi cînd, după ce ascultase mărturia doamnei Bloxham, judecătorul Comyns opri procedura și ceru jurilor să dea verdictul de nevinovăție.

Andrew a fost felicitat la toate nivelurile în Parlament, dar avusese grijă să recunoască sprijinul acordat de Simon Kerslake și de Ministerul de Interne. Editorialul din „The Times" de a doua zi a fost consacrat „traficului benefic de influență" al unui parlamentar în circumscripția sa.

După cîteva luni, O'Halloran a primit despăgubiri de 25 000 de lire sterline din partea tribunalului. Singura conse-

cinţă negativă a acestui succes repurtat de Andrew a fost aceea că toate mamele deţinuţilor se îngrămădeau la uşa lui o dată la două săptămîni cînd venea în circumscripţie, ca să-i explice despre nevinovăţia fiilor lor. Dar în decursul acelui an, el o luă pe una singură în serios şi începu din nou să cerceteze detaliile.

În timpul lungii veri a anului 1972, Legea Europeană a fost votată paragraf după paragraf, uneori chiar şi noaptea. În unele situaţii, guvernul a obţinut majoritatea doar cu cinci sau şase voturi, dar legea nu a suferit modificări.

Charles ajungea acasă la trei dimineaţa, cînd Fiona dormea, şi pleca înainte ca ea să se trezească. Veteranii Parlamentului, atît funcţionarii, cît şi cei aleşi, confirmau că nu mai trecuseră prin aşa ceva de la al doilea război mondial.

Dar dintr-o dată, se termină şi ultima şedinţă de votare, iar maratonul luă sfîrşit. Legea Europeană trecuse de Camera Comunelor şi se afla în curs de a fi aprobată de Lorzi în Camera Superioară. Charles se întreba ce avea să facă el cu tot timpul care îi rămăsese liber.

În octombrie, după ce legea primi, în sfîrşit, aprobarea reginei, organizatorul parlamentar oferi un prînz festiv la Clubul Carlton din parcul St. James, pentru a mulţumi întregii sale echipe.

— Şi mai ales lui Charles Seymour, spuse el, ridicînd paharul.

După ce prînzul luă sfîrşit, organizatorul parlamentar îl duse pe Charles înapoi la Cameră cu maşina lui oficială. Trecură prin Piccadilly, mai jos de Haymarket, pe lîngă Trafalgar Square, spre Whitehall. Aproape de Parlament, limuzina Rover neagră întoarse către Downing Street, crezu Charles, ca să-l lase pe organizatorul conservator la reşedinţa sa de la nr. 12. Dar oprind maşina, acesta spuse :

— Premierul te aşteaptă peste cinci minute.

— De ce ? De ce ? întrebă Charles, coborînd la nr. 10.

— Nu-i aşa că am planificat-o ca să ai timp ? răspunse organizatorul parlamentar, îndreptîndu-se spre nr. 12.

Charles rămase singur în față la nr. 10. Un bărbat în livrea neagră îi deschise ușa :

— Bună ziua, domnule Seymour.

Premierul îl conduse pe Charles în birou și ca întotdeauna intră direct în subiect.

— Îți mulțumesc pentru munca grea depusă în favoarea Legii Europene.

— A fost o solicitare extraordinară, zise Charles, căutîndu-și cuvintele.

— Așa cum va fi și noua ta slujbă, spuse domnul Heath. Vreau să preiei funcția de ministru de stat la Ministerul Muncii și Industriilor.

Charles era mut de uimire.

— Cu toate problemele care ne așteaptă din partea sindicatelor în următoarele luni, în mod sigur o să te țină în priză.

— Sînt convins, spuse Charles.

Nu fusese încă invitat să ia loc, dar, din moment ce premierul se ridică de la birou, era clar că întrevederea luase sfîrșit.

— Trebuie să vii cu Fiona aici, la cină, imediat ce vă mutați în noua voastră locuință, îi zise premierul, conducîndu-l pe coridor.

— Vă mulțumesc, răspunse Charles.

Pe cînd ieșea, un șofer îi deschise portiera unei limuzine strălucitoare, Austin Westminster. Charles înțelese doar după cîteve clipe că mașina era a lui.

— La Camera Comunelor, domnule ?

— Nu, aș dori să mă întorc în Eaton Square puțin, răspunse, așezîndu-se în spate și savurînd gîndul noii sale slujbe.

Mașina ocoli Camera Comunelor, urcă pe Victoria Street și ajunse în Eaton Square. Voia să-i spună Fionei că toată munca lui fusese recompensată. Se simțea vinovat că nu îi acordase prea multă atenție în ultima vreme, deși nu-i venea să creadă că lucrurile aveau să se schimbe acum, cînd fusese implicat în legiferările sindicale. Poate că speranța lui cea mare de a avea un fiu i se împlinise în sfîrșit. Mașina opri

în fața casei în stil georgian. Charles urcă în fugă treptele și intră în hol. Își auzi soția vorbind la etajul unu. Sărind cîte două și chiar trei trepte deodată, deschise brusc ușa de la dormitor.

— Sînt noul ministru de stat la Ministerul Muncii și Industriilor, o anunță el pe Fiona care stătea lungită în pat.

Alexander Dalglish își ridică privirea. Nu prea părea să împărtășească bucuria lui Charles.

Cînd îl sună pe Angus Sinclair în biroul procurorului fiscal și află că nu se știa nimic despre Ricky Hodge, iar Sinclair îi confirmă că acesta nu avea cazier, Andrew avu sentimentul că dăduse peste un caz cu implicații internaționale.

Ricky Hodge era într-o închisoare din Turcia, iar ancheta trebuia condusă prin Ministerul de Externe, și cum Andrew nu avea aceleași relații cu ministrul de resort ca și cu Simon, consideră că abordarea directă era cea mai indicată și, deci, adresă o întrebare în Parlament. El o redactă cu grijă : „Ce acțiune are de gînd să întreprindă ministrul de externe ca reacție la confiscarea pașaportului britanic al unui membru al circumscripției Edinburgh Carlton a subsemnatului onorabil membru, caz ale cărui detalii le cunoașteți deja ?".

În miercurea următoare, cînd veni vremea interpelărilor în plen, ministrul de externe se ridică să răspundă el însuși la această întrebare. Se duse în boxă și, privind pe deasupra ochelarilor, spuse :

— Guvernul Maiestății Sale, Regina, se ocupă de această problemă pe obișnuitele căi diplomatice.

Andrew sări în picioare :

— Este conștient înalt-onorabilul gentleman că alegătorul meu se află într-o închisoare turcească de șase luni și n-a fost încă judecat ?

— Da, domnule, răspunse ministrul de externe. Am cerut ambasadei Turciei detalii suplimentare în legătură cu acest caz.

Andrew se ridică din nou :

— Cît timp va mai fi uitat alegătorul meu în Ankara, înainte ca ministrul de externe să facă mai mult decît să ceară detalii suplimentare ale cazului ce îl privește ?

Ministrul de externe se sculă din nou fără a fi cîtuși de puțin tulburat.

— Voi raporta onorabilului membru rezultatele cît de curînd.

— Cînd ? Mîine, săptămîna viitoare, la anul ? strigă Andrew supărat.

— Cînd ? i se alătură un cor de strigăte de pe băncile laburiștilor, dar președintele ceruse deja, pe deasupra vacarmului, răspunsul la următoarea întrebare.

În mai puțin de o oră, Andrew primi o notă redactată de mînă de la Ministerul de Externe. Pe ea scria : „Dacă domnul Fraser este atît de amabil să dea un telefon, ministrul de externe ar fi încîntat să-i stabilească o întrevedere".

Andrew telefonă de la Camera Comunelor și fu rugat să se ducă la ministru imediat, la Whitehall.

Ministerul de Externe, cunoscut de obișnuiții casei sub denumirea de „Palazzo", avea atmosfera sa specifică. Deși Andrew lucrase ca ministru la guvern, era totuși impresionat de atîta grandoare. Fu întîmpinat la intrare și condus de-a lungul unor coridoare nesfîrșite de marmură, după care urcă frumoasele trepte ale unei scări duble, în capul căreia îl aștepta prim-secretarul particular al ministrului de externe.

— Sir Alec vă va primi într-o clipă, domnule Fraser, spuse acesta, conducîndu-l pe Andrew pe sub minunatele tablouri și tapiserii care ornau coridorul.

Ministrul de externe stătea în picioare în fața căminului deasupra căruia atîrna portretul lordului Palmerston.

— Fraser, cît de amabil că ai venit imediat ! Sper că nu ți-am stricat programul.

„Ce platitudini, se gîndi Andrew. Acum prostul ăsta îmi va pomeni de tata".

— Nu cred că ne-am întîlnit vreodată, dar desigur îl cunosc de mulți ani pe tatăl tău. Nu iei loc ?

— Îmi dau seama că sînteți un om ocupat. Putem să trecem direct la subiect, domnule ministru ? îi ceru Andrew.

— Desigur, spuse Sir Alec afabil. Iartă-mă că risipesc atît din timpul dumitale prețios.

Fără a mai rosti vreun cuvînt, el îi înmînă lui Andrew un dosar pe care scria „Richard M. Hodge — secret".

— Deși membrii Parlamentului nu intră sub incidența Amendamentului Secretelor Oficiale, știu că vei respecta caracterul secret al acestui dosar.

„O altă cacialma", se gîndi Andrew. Îl desfăcu. Era adevărat: exact așa cum bănuise, Ricky Hodge nu fusese niciodată arestat sau acuzat. Dădu pagina. „Roma, prostituție infantilă; Marsilia, narcotice; Paris, șantaj". Filă după filă, pînă în Turcia, unde Hodge fusese găsit în posesia a două kilograme de heroină, pe care le vindea în pachețele pe piața neagră. La douăzeci și nouă de ani, Ricky Hodge petrecuse unsprezece din ultimii paisprezece în închisori străine.

Andrew închise dosarul și își simți fruntea asudată. Își reveni după cîteva clipe.

— Îmi cer scuze, domnule ministru, spuse el. M-am făcut de rîs.

— Cînd eram tînăr, spuse Sir Alec, am făcut o greșeală similară în numele unui alegător. Pe vremea aceea era ministru de externe Ernie Bevin. Știa atîtea, încît m-ar fi putut răstigni în Parlament. În loc de asta, mi-a povestit totul la un pahar, la el în birou. Uneori îmi doresc ca publicul să-i poată vedea pe parlamentari nu numai cînd sînt dezlănțuiți.

Andrew îi mulțumi lui Sir Alec și porni gînditor înapoi către Parlament. Privirea îi căzu la un moment dat pe ziarul „Evening Standard". „O'Halloran din nou arestat." Cumpără unul, se rezemă de gard și începu să citească. Paddy O'Halloran fusese reținut de poliția din Glasgow la gară și acuzat de jefuirea Băncii Scoției de pe Sauchiehall Street. Andrew se întrebă dacă prietenii săi vor mai considera că a fost iarăși o „înscenare" a poliției, pînă cînd citi următorul paragraf: „O'Halloran a fost arestat la ieșirea din bancă avînd asupra sa un revolver și 25 000 de lire în bancnote uzate. Interogat de poliție, el a răspuns: «„De-abia am început să-mi închei socotelile»".

Acasă, Louise îi spuse că Ricky Hodge îi făcuse un bine.

— Cum așa ? o întrebă Andrew.

— Pe viitor n-o să te mai iei atîta în serios, zîmbi ea.

După două săptămîni, pe cînd se afla în circumscripție, Andrew remarcă surprins că pe listele de audiențe se afla numele doamnei Bloxham.

Întîmpinînd-o la ușă, surprinderea lui fu și mai mare. Era îmbrăcată cu o rochie largă plisată și avea în picioare o pereche de pantofi maro de piele „cu scîrț". Arăta ca și cum „Binecuvîntata Fecioară" mai avea mult de așteptat, ca să o primească la sînul său. Andrew o conduse către un scaun.

— Am venit să vă mulțumesc, domnule Fraser, spuse ea de îndată ce se așeză.

— Pentru ce ? o întrebă Andrew.

— Pentru că i-ați trimis pe oamenii aceia drăguți de la Galeriile Christie. Au vîndut la licitație, în numele meu, masa de la străbunica. Nu mi-a venit să cred, s-a vîndut cu 14 000 de lire.

Andrew zîmbi.

— Așa că nu-mi mai pasă că am rochia pătată. Făcu o pauză. Și chiar a meritat să mănînc din poală trei luni.

Simon urmări trcerea nespectaculoasă a noilor recomandări ale Comisiei Teritoriale, prin Parlament și astfel își pierdu circumscripția. Colegii lui din Coventry erau înțelegători și îi luaseră de pe cap grija de a-i dădăci pe alegătorii transferați, pentru ca el să aibă timp să-și caute un alt loc.

În timpul acelui an, se eliberară șapte locuri, dar Simon fusese chemat la interviu numai în două părți. Ambele erau la granița cu Scoția și în ambele ieșise pe locul secund. Începea să înțeleagă sentimentele unui favorit la Olimpiadă care ia medalia de bronz.

Rapoartele lunare ale consiliului trimise de Ronnie Nethercote se înfățișau în culori din ce în ce mai sumbre, reflectînd în fapt ceea ce decretau politicienii în Parlament. Ronnie se hotărîse să amîne ieșirea pe piață, pînă ce climatul avea să devină mai propice. Simon nu-l putea contrazice, dar, controlîndu-și contul special, constată că dobînda împru-

muturilor sale atinsese cifra alarmantă de peste 90 000 lire sterline.

După ce numărul șomerilor depăși un milion și Ted Heath le dădu ultimul salariu, iar prețurile înghețară, izbucniră greve în toată țara.

Noua sesiune parlamentară din toamnă a fost dominată de tema prețurilor și a politicii legate de venituri. Charles Seymour a fost desemnat să facă darea de seamă din partea partidului de guvernămînt. Chiar dacă nu cîștiga fiecare dispută, era acum atît de bine pregătit despre acel subiect, încît nu se mai temea că o să se facă de rîs la boxa vorbitorilor. Atît Raymond Gould cît și Andrew Fraser susțineau discursuri patetice în numele sindicatelor, însă majoritatea conservatoare îi contracara mereu.

În orice caz, premierul se îndrepta inevitabil către o ciocnire la vîrf cu sindicatele și către alegeri anticipate.

După terminarea conferințelor tuturor celor trei partide, parlamentarii se întoarseră în Camera Comunelor conștienți că aceasta putea fi ultima lor sesiune de dinaintea alegerilor generale. Pe coridoare se discuta deschis că premierul mai aștepta doar un catalizator. Minerii l-au oferit. În miezul unei ierni geroase, aceștia au declanșat o grevă generală pentru salarii mai mari, sfidînd noua legislație sindicală a partidului de guvernămînt.

Într-un interviu televizat, premierul declară în fața națiunii că, datorită numărului fără precedent de șomeri — 2 294 448 de persoane —, într-o țară care muncește trei zile pe săptămînă, trebuia să ceară alegeri generale pentru a se asigura că este respectată legea. Guvernul îl sfătui pe Heath să stabilească data lor pentru 28 februarie 1974.

„Cine conduce țara ?", devenise sloganul conservator, dar care părea numai să sporească diferențele de clasă, în loc să ducă la unitate, așa cum sperase Edward Heath.

Andrew Fraser își avea îndoielile sale, dar amenințarea din circumscripția sa era reală, pentru că naționaliștii scoțieni se foloseau de cearta dintre cele două partide majoritare pentru a promova propria lor cauză. Se întoarse în Scoția,

iar tatăl lui îl avertiză că nu mai ținea gluma cu naționaliștii și că îl aștepta o campanie electorală grea împotriva puternicului candidat local, Jock McPherson.

Raymond Gould se întoarse la Leeds, încrezător în intoleranța zonei industrializate din nord-est față de duritatea lui Heath.

Charles era convins că populația urma să susțină orice partid care va avea curajul să țină piept sindicatelor, deși aripa de stînga, condusă zgomotos de Tom Carson, făcea mare caz de „cele două teme majore" ale națiunii, insistînd pe faptul că partidul de guvernămînt avea de gînd să strivească mișcarea muncitorească pentru totdeauna.

Charles plecă în Sussex, unde își găsi alegătorii fericiți că au șansa de a-i pune la punct pe „leneșii de sindicaliști".

Simon, care nu avea pentru ce loc să candideze, lucră la Ministerul de Interne chiar pînă în ziua alegerilor, convins că avea în față doar un obstacol trecător în fața carierei sale.

— Voi candida în primele alegeri anticipate, îi promise el soției lui.

— Chiar dacă e un loc într-o zonă minieră din sudul Țării Galilor ? replică ea.

După mai multe luni de zile, Charles era din nou pregătit să stea de vorbă cu Fiona. Nici unul dintre ei nu dorea divorțul, amîndoi făcînd caz de împotrivirea contelui de Bridgwater, deși adevăratul motiv era că nu le convenea să-și strice imaginea publică. Astfel că, atunci cînd ieșeau în lume, cu greu și-ar fi putut cineva da seama de deteriorarea relației dintre ei, mai ales că întotdeauna fuseseră distanți unul față de celălalt.

Charles înțelese treptat că probabil căsătoria lor se consumase deja de mai mult timp, fără ca nimeni să o știe. În mod cert, bătrînul conte nu avea să o afle niciodată, pentru că el și pe patul de moarte îi spuse Fionei să se grăbească să dea naștere unui moștenitor.

— Crezi că mă vei putea ierta vreodată ? își întrebă Fiona soțul la un moment dat.

— Niciodată, răspunse el fără echivoc, nelăsînd loc de altă replică.

În timpul campaniei electorale de trei luni din Sussex, amîndoi își îndeplinirā atribuțiile cu un profesionalism care le masca adevăratele sentimente.

— Mă simt bine în timpul campaniei și de-abia aștept să redevenim partid de guvernămînt, era răspunsul prefabricat al Fionei.

— Și ce mai face draga de lady Fiona ? era întrebat Charles tot timpul.

— Cel mai bine se simte cînd mă ajută în circumscripție, răspundea el.

Mergînd duminicile de la o biserică la alta, el citea încrezător predica, iar ea cînta cu un glas cristalin de mezzo-soprană „Luptați în luptă dreaptă".

O circumscripție de țară are cu totul alte principii decît una orășenească. Orice sat, cît de mic, așteaptă vizite din partea candidaților, care trebuie să-și amintească numele oficialilor locali. Schimbările petrecute erau aproape insesizabile : Fiona nu-i mai șoptea lui Charles la ureche numele acestora ; Charles nu se mai întorcea către ea să-i ceară sfatul.

În timpul campaniei electorale, Charles se obișnuise să-l sune pe fotograful de la ziarul local pentru a afla care sînt evenimentele zilei pentru redacție. Înarmat astfel cu o listă de locuri și de nume, el ajungea de fiecare dată acolo înaintea fotografului. Candidatul laburist depusese o plîngere oficială la redactorul-șef, pentru că poza lui Charles nu lipsea niciodată din paginile ziarului local.

— Dacă ați fi prezent la aceste manifestări, am fi foarte încîntați să vă publicăm fotografia, i se răspundea.

— Dar nu mă învită nimeni niciodată, strigă candidatul laburist.

„Nici pe Seymour nu-l invită nimeni, ar fi vrut să-i răspundă redactorul-șef, dar el face în așa fel, încît să fie prezent". Patronul ziarului era un lord, așa că cei de la ziar preferau să nu se angreneze în discuții.

Pînă în ziua alegerilor, Charles și Fiona au inaugurat expoziții, au participat la recepții și tombole, oprindu-se din cînd în cînd să sărute copii.

Odată, Charles răspunsese la o întrebare a Fionei, mărturisind că spera să ajungă ministru-secretar de stat la Externe sau chiar prim- consilier.

În ultima zi a lunii februarie, amîndoi se îmbrăcară în tăcere și plecară să voteze la circumscripția electorală locală. Fotograful se afla pe scări, gata să le facă o poză. Ei erau alături, așa cum se aflaseră în toate săptămînile din urmă, ca un cuplu la cununia civilă. Charles știa că avea să fie fotografia de pe prima pagină a ziarului „Sussex Gazette"de a doua zi, la fel cum știa și că pentru candidatul laburist avea să fie rezervată o jumătate de coloană pe pagina din mijloc, nu departe de anunțurile mortuare.

Numărarea voturilor la țară începe întotdeauna a doua zi dimineață, mai tîrziu decît la oraș. Prin urmare, Charles anticipa că majoritatea conservatoare avea să fie deja clară în momentul în care va ajunge din nou la Primărie. Dar lucrurile nu aveau să se întîmple așa, iar rezultatul era încă incert în dimineața zilei de vineri.

Edward Heath nu se încrezuse în previziunile care spuneau că nu va reuși să obțină majoritatea de care avea nevoie. Charles își petrecu toată acea zi învîrtindu-se pe lîngă primărie cu o expresie sumbră pe chip. Grămăjoarele buletinelor de vot creșteau văzînd cu ochii și era clar că el urma să cîștige ca de obicei — cu o majoritate de cel puțin 21 000... dacă nu chiar 22 000. Niciodată nu ținea minte cifra exactă. Dar, pe măsură ce ziua trecea, rezultatul la scara națională devenea din ce în ce mai greu de anticipat.

Ultimele rezultate veniră chiar după ora patru după-amiaza, din Irlanda de Nord, iar comentatorul BBC-ului anunță:

Laburiști	301
Conservatori	296
Liberali	14
Naționaliști irlandezi	11
Naționaliști scoțieni	7
Naționaliști galezi	2
Alții	4

Ted Heath l-a invitat pe liderul liberal să i se alăture pe Downing Street, pentru convorbiri, în speranța că ar putea forma o coaliție. Liberalii au cerut o implicare a lor mai fermă în reforma electorală și, mai ales, o reprezentare proporțională la viitoarele alegeri. Heath era conștient că nu-și va convinge niciodată parlamentarii de pe băncile din spate să accepte acest lucru. Luni dimineață, el îi spuse reginei, în salonul său de la Palatul Buckingham, că nu poate să formeze guvernul. Atunci regina l-a chemat pe Harold Wilson. Acesta a acceptat însărcinarea primită și s-a dus pe Downing Street, unde a intrat prin față. Heath a plecat pe ușa din spate.

Pînă marți, după ce asistaseră la desfășurarea alegerilor, toți parlamentarii se întorseseră la Londra. Raymond își sporise numărul de voturi și spera ca acum premierul să fi uitat de demisia lui și să-i ofere un post.

Andrew avusese o confruntare dură și neplăcută cu Jock McPherson, exact cum prevăzuse tatăl său, și el își păstrase scaunul doar cu un avans de 2 229 de voturi.

Încă nesigur de cifra cu care cîștigase, Charles se întorcea la Londra, resemnat, cu ideea că avea să facă parte din opoziție. Singura lui alinare era că avea să reintre în consiliul de administrație al Băncii Seymour, unde își putea fructifica experiența căpătată la Ministerul Muncii și Industriei.

Simon părăsi Ministerul de Interne pe 1 martie 1974. După ce fusese parlamentar timp de nouă ani de zile, plecă acum doar cu o cutie roșie goală.

CARTEA A TREIA

1974 — 1977. MINIȘTRI DE STAT

16

— Are o agendă destul de încărcată, domnule Charles.

— Bine, atunci cînd se poate, răspunse Charles.

Aștepta la telefonul în care auzea cum sînt răsfoite niște pagini.

— Pe 12 martie, la zece și treizeci, domnule Charles ?

— Dar asta e abia peste două săptămîni, spuse el iritat.

— Domnul Spencer tocmai s-a întors din Statele Unite și...

— Dar dacă l-aș invita să luăm prînzul împreună la club ? o întrerupse Charles.

— Numai după 19 martie.

— Bine atunci, zise Charles. Pe 12 martie, la zece și treizeci.

De-a lungul celor patrusprezece zile de așteptare, Charles avu destul timp la dispoziție să se simtă frustrat de poziția sa aparent inutilă, de membru al opoziției. Nici o mașină nu venea să-l ia și să-l ducă la un birou unde avea cu adevărat de lucru. Ba mai rău, nimeni nu-i mai cerea părerea în chestiuni de ordin național. Trecea printr-o criză de „melancolie a foștilor miniștri", după cum i se spunea.

În ziua întîlnirii, răsuflă ușurat, văzîndu-l pe Derek Spencer. Deși venise la timp, fusese lăsat să aștepte timp de zece minute, după care fusese poftit înăuntru de secretară.

— Mă bucur să te revăd după atîta timp, spuse Spencer, ridicîndu-se de la birou, ca să-l întîmpine. Au trecut aproape șase ani de cînd n-ai mai călcat pe la bancă.

— Da, cam așa, spuse Charles. Dar uitîndu-mă în jur, parcă ar fi ieri. Ai avut mult de lucru, nu-i așa ?

— Cam cît un ministru de stat, dar sper că am avut rezultate mai bune.

Izbucniră amîndoi în rîs.

— Desigur că am păstrat legătura cu banca.

— Da ? făcu Spencer.

— Am citit toate rapoartele din ultimii ani, fără a mai vorbi de tot ce a scris în „Financial Times".

— Sper că ai remarcat că am progresat vizibil în absența ta.

— Da, da, spuse Charles încă în picioare. Sînt impresionat.

— Deci, cu ce-ți pot fi de folos ? îl întrebă președintele, întorcîndu-se la locul său.

— Nu-ți cer mult, spuse Charles, așezîndu-se fără a fi invitat. Vreau să reintru în consiliul de administrație.

Urmă o tăcere lungă.

— Știi, Charles, nu e atît de ușor. Tocmai am numit doi directori și...

— Și e foarte ușor, zise Charles, ridicînd ușor tonul. Trebuie doar să propui numele meu la următoarea ședință și va fi acceptat, mai ales că la ora actuală nu ai nici un membru al familiei în consiliul de administrație.

— De fapt, am. Fratele tău, contele de Bridgwater, a devenit director neexecutiv.

— Cum ? Rupert nu mi-a spus nimic, zise Charles. Și nici dumneata.

— Așa este, dar lucrurile s-au schimbat de cînd...

— Nu s-a schimbat nimic în afară de părerea mea despre cuvîntul tău, zise Charles, dîndu-și seama dintr-o dată că Spencer nu avusese niciodată de gînd să-l reprimească în consiliul de administrație.

— Dar mi-ai promis...

— Nu permit să mi se vorbească așa în propriul meu birou.

— Dacă nu ești atent, o să vorbesc așa în fața consiliului. Deci, îți onorezi sau nu promisiunea ?

— N-am nici un motiv să-ți ascult amenințările, Seymour. Ieși din biroul meu înainte să te dau afară. Te asigur că nu

vei ajunge membru în consiliu atît timp cît voi fi eu președinte.

Charles se întoarse și ieși, trîntind ușa. Nici nu știa cu cine ar trebui să stea de vorbă, încît plecă spre Eaton Square pentru a chibzui un plan de bătaie.

— Ce vînt te aduce acasă ziua în amiaza mare ? îl întrebă Fiona.

Charles ezită, chibzui puțin și apoi își urmă soția în bucătărie, povestindu-i despre cele întîmplate la bancă. Fiona îl asculta în timp ce rădea niște brînză.

— Deci, un lucru e foarte clar, spuse ea, după mai multe minute de tăcere, dar încîntată de încrederea pe care i-o acorda Charles. Nemernicul consideră că nu aveți loc amîndoi în consiliu.

— Și ce crezi, prietena mea dragă, că ar trebui să fac ?

Fiona zîmbi ; era prima dată cînd îi spunea așa după aproape doi ani.

— Toți avem micile noastre secrete. Mă întreb ce ascunde domnul Spencer.

— E doar un prost de condiție socială modestă, așa că mă îndoiesc...

— Tocmai am primit o scrisoare de la Banca Seymour, îl întrerupse Fiona.

— Ce scrie în ea ?

— E doar o circulară. Se pare că Margaret Trubshaw iese la pensie după doisprezece ani în care a fost secretara consiliului. Potrivit zvonurilor, ea ar mai fi vrut să stea încă cinci ani, dar președintele are pe altcineva în gînd. Cred că ar trebui să iau masa cu ea.

Charles îi întoarse zîmbetul.

Numirea lui Andrew ca ministru-secretar de stat la Interne nu era o surpriză pentru nimeni, doar o fericire pentru fiul lui de trei ani, care descoperea rapid cum să golească orice cutie roșie rămasă deschisă și să o umple cu bile sau cu dulciuri sau la un moment dat chiar să strecoare o minge de fotbal înăuntru. Cum Robert nu înțelegea încă refrenul

„Strict confidențial", nu părea să-l intereseze dacă uneori se mai lipea gumă de mestecat de documentele guvernului.

— Poți să cureți ultima pată din cutia roșie ?

— Dumnezeule, ce mai e ? întrebă Louise, privind fix o pată lipicioasă.

— Excremente de broască, rînji Andrew.

— E un spion rus cu creierul spălat, îl avertiză Louise. Are tot atît de puțină minte ca majoritatea colegilor tăi din Parlament. O să curăț pata, dacă te așezi la loc și scrii o dată scrisoarea.

Andrew încuviință din cap.

Printre multele scrisori de regret primite de Simon după ce ieșise din Parlament, una era din partea lui Andrew. Simon și-l imagina în vechiul său birou, luînd aceleași decizii pe care le lua el cu doar cîteva săptămîni în urmă.

Mai primise și o scrisoare de la Ronnie Nethercote, care îi oferea 5 000 de lire pe an ca să reintre în consiliul de administrație de la „Nethercote and Company", gest generos pe care îl apreciase chiar și Elizabeth.

Aceasta era cu puțin timp înainte ca Ronnie Nethercote să-l numească pe Simon director executiv al companiei. Lui Simon îi făcea plăcere să trateze de pe alte poziții cu sindicatele. Ronnie îi precizase cum ar fi procedat el cu „escrocii ăia ticăloși", dîndu-le mai puțin nas.

— Încuie-i pe toți undeva, pînă cînd învață ce e aia o zi de lucru.

— N-ai fi rezistat în Camera Comunelor mai mult de o săptămînă, îi spunea Simon.

— După o săptămînă cu flecarii ăia aș fi fost bucuros să mă întorc cît mai repede cu picioarele pe pămînt.

Simon zîmbea. Știa că Ronnie împărtășea opinia multora care își imaginau că toți parlamentarii, în afara celor pe care îi cunoșteau personal, nu fac nimic.

Raymond așteptă și ultima numire în guvern, după care abandonă speranța unei funcții. Mai mulți comentatori politici punctau prin ziare că el fusese abandonat, în timp ce alții,

mai puțin valoroși, primiseră posturi în guvern, dar nu era o consolare prea grozavă. Fără entuziasm, el se întoarse la Lincoln's Inn, continuîndu-și practica la Barou.

Harold Wilson, pentru a treia oară prim-ministru, a declarat deschis că va guverna cît se poate de mult, înainte de a cere noi alegeri. Dar, cum nu-l sprijinea chiar majoritatea covîrșitoare a Parlamentului, supraviețuirea lui era în opinia multora doar o chestiune de luni de zile.

Fiona se întoarse acasă, după prînzul cu domnișoara Trubshaw, cu un zîmbet viclean de pisică. Acesta nu i se șterse de pe figură, deși avea să-l aștepte multe ore pe Charles, care se întorcea acasă doar după ultima pauză.

— Pari încîntată de tine, spuse Charles, scuturîndu-și umbrela afară, înainte de a închide ușa de la intrare.

Soția lui îl aștepta în hol cu brațele încrucișate.

— Ai avut o zi grea ? îl întrebă ea.

— Așa și-așa, răspunse Charles, dornic să afle noutățile.

— Dar tu ?

— Destul de plăcută. Azi de dimineață am băut cafeaua împreună cu mama ta. O duce bine. E doar puțin răcită, altfel...

— Las-o pe mama. Cum a fost prînzul cu domnișoara Trubshaw ?

— Mă întrebam cînd o să pui întrebarea asta.

Ea aștepta ca el să intre în salon și să stea jos.

— După șaptesprezece ani ca secretară a tatălui tău și alți doisprezece ca secretară a consiliului de administrație, sînt puține lucrurile pe care domnișoara Trubshaw să nu le știe despre bancă sau despre președintele său actual, începu Fiona.

— Deci ce-ai descoperit ?

— Ce vrei să știi mai întîi, numele amantei lui sau numărul contului lui din Elveția ?

Fiona îi dezvălui tot ce aflase de-a lungul unui prînz de două ore, explicîndu-i că, de obicei, domnișoara Trubshaw bea numai vin tonic, dar că acum aproape terminase o sticlă de Pommard de vinotecă. Zîmbetul lui Charles se lățea pe

măsură ce auzea mai multe. Avea mutra unui băiețel care primise o cutie de ciocolată și care mai descoperea un strat pe fundul cutiei.

— Bravo, prietena mea dragă, îi spuse după ce ea termină de vorbit. dar cum fac eu rost de dovezi ?

— Am făcut o înțelegere cu domnișoara Trushaw.

— Ce-ai făcut ?

— O înțelegere. Cu domnișoara Trubshaw. În schimbul dovezilor, tu dai aprobarea să rămînă secretara consiliului în următorii cinci ani, cu un beneficiu la pensie.

— Doar atîta vrea ?

— Și să o inviți din nou la masă la „Savoy Grill", cînd o să fii iarăși membru al consiliului de administrație.

Spre deosebire de mulți dintre colegii lui laburiști, lui Raymond îi făcea plăcere să umble îmbrăcat în frac alb și cu cravată albă și să se amestece, pe la reuniuni, cu societatea londoneză. Nu făcu excepție nici banchetul anual al bancherilor de la „Guildhall". Oaspetele de onoare era premierul, iar Raymond se întrebă dacă va face vreo aluzie la cît mai avea de gînd să prelungească sesiunea parlamentară pînă la noile alegeri.

La băuturile de dinainte de masă, Raymond schimbă cîteva vorbe cu lordul-președinte, după care se lansă într-o discuție cu un judecător în problema parității sentințelor.

Cînd fu anunțată masa, Raymond își descoperi locul undeva foarte departe de masa principală, unde citi din nou, ca să se asigure, cartonul cu numele : Raymond Gould, QC, MP. În dreapta îl avea pe președintele de la „Chloride", Michael Edwards, iar în stînga o americancă, femeie de afaceri, care tocmai își luase în primire slujba din centrul Londrei.

Lui Raymond i se părură fascinante ideile lui Michael Edwards despre modul în care ar trebui să abordeze premierul naționalizarea industriei, dar își dedică cea mai mare parte a timpului directoarei diviziei „Euro Bond" a băncii „Chase Manhattan". El își imagină că trebuie să aibă treizeci de ani, judecînd după funcția atît de înaltă de la bancă și, după

spusele ei, că era studentă la Wellesley cînd fusese asasinat Kennedy. Altfel ar fi considerat-o mult mai tînără și nu fu deloc surprins să afle că ea învățase să joace tenis în acea vară, iar iarna înota în fiecare zi — ca să-și mențină silueta — după cum îi mărturisise. Avea o figură plăcută, ovală, și părul tuns. Nasul ei era ușor cîrn, încît, dacă cineva ar fi încercat să-i imite linia, un chirurg plastic i-ar fi cerut o groază de bani. Nu avea nici o șansă să vadă picioarele acestei Kate Garthwaite, pentru că erau acoperite de rochie, dar atît cît se vedea era foarte interesant pentru Raymond.

— Văd că înaintea numelui dumneavoastră, domnule Gould, se află un MP. Îmi dați voie să vă întreb ce partid reprezentați ? îl întrebă ea cu un accent puternic de Boston.

— Sînt socialist, doamnă Garthwaite. Dacă tot a venit vorba, dumneavoastră cu cine simpatizați ?

— Dacă aș fi avut voie, aș fi votat la ultimele alegeri cu laburiștii, afirmă ea.

— Ar trebui să mă declar surprins ? o tachină el.

— Bineînțeles. Fostul meu soț e congresman republican.

El era pe punctul de a-i adresa o nouă întrebare, cînd maestrul de ceremonii ceru liniște. Raymond își întoarse pentru prima oară privirea spre masa principală și spre primul-ministru. Discursul lui Harold Wilson se axă pe problematica economică și pe rolul unui guvern laburist în viața de afaceri a Londrei, dar fără să pomenească nimic de data unor noi alegeri. Cu toate acestea, pentru Raymond fusese o seară utilă. Stabilise un contact util cu președintele unei importante companii de stat. Și obținuse și numărul de telefon al lui Kate.

Președintele Băncii Seymour acceptă cu greu o a doua întrevedere, dar pentru Charles era clar, din moment ce nu i se întinsese mîna cînd intrase în încăpere, că Derek Spencer avea de gînd să îi ofere o întrevedere scurtă.

— Am considerat că trebuie să te văd personal, spuse Charles, așezîndu-se în fotoliul confortabil de piele și aprinzîndu-și tacticos o țigară, înainte de a-mi exprima îndoielile în ceea ce te privește la întîlnirea generală anuală.

Pe fața președintelui se vedea că începuse să înțeleagă ceva, dar nu spuse nimic.

— Sînt nerăbdător să aflu de ce trebuie banca să plătească un cec lunar de 400 de lire unei angajate, pe nume domnișoara Jane Darrow, pe care eu n-am văzut-o niciodată la față, deși figurează pe listele de plată de aproape cinci ani. Se pare și că aceste cecuri sînt plătite filialei din Kensington a companiei Lloyds.

Derek Spencer roși.

— Ceea ce încă nu am aflat, continuă Charles după ce trase adînc fumul în piept, este ce servicii aduce domnișoara Darrow băncii. Probabil că sînt inestimabile, dacă i-au adus peste 25 000 de lire in ultimii cinci ani. Bănuiesc că e o sumă mică, dacă te gîndești la beneficiul de anul trecut al băncii, de 123 000 000, dar bunicul meu m-a învățat de timpuriu că, dacă am grijă de cele mici, cele mari se vor rezolva de la sine.

Derek Spencer nu spunea încă nimic, deși pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Deodată, tonul lui Charles se schimbă.

— Dacă nu constat că nu devin membru al consiliului de conducere pînă la întîlnirea generală anuală, voi considera de datoria mea să dezvălui celorlalți acționari această mică discrepanță din cifra de afaceri a băncii.

— Ticălos nenorocit! Seymour, spuse președintele încet.

— Nu e chiar așa. Sînt cel de-al doilea fiu al fostului președinte al acestei bănci și semăn izbitor de mult cu tatăl meu, deși toată lumea spune că moștenesc ochii mamei mele.

— Deci, cădem la o înțelegere?

— Nu cădem la nici o înțelegere. O să-ți respecți promisiunea inițială și o să ai grijă să mă reinstalezi în consiliu pînă la întîlnirea generală anuală. De asemenea, vei înceta imediat plățile către amintita domnișoară.

— Dacă o fac, juri că nu vei spune nimănui?

— Jur. Și, spre deosebire de tine, eu îmi respect cuvîntul.

Charles se ridică din scaun, se aplecă peste birou și își stinse țigara în scrumiera președintelui.

Andrew Fraser a fost surprins să afle că Jock McPherson voia să-l vadă. Cei doi nu fuseseră niciodată în termeni prea amicali, de cînd McPherson, nefiind desemnat reprezentant al Comitetului Executiv al Partidului Laburist din Scoția, se retrăsese din partid pentru a fi contracandidatul lui la circumscripția Edinburgh Carlton. De cînd McPherson își schimbase opțiunea, nici măcar nu prea mai vorbeau. Totuși Andrew își dădu seama că ar fi fost o prostie să refuze să îl primească după succesul zdrobitor al Partidului Național Scoțian la ultimele alegeri.

Andrew fu și mai surprins cînd McPherson îl rugă să-i lase să asiste la întrevederea lor pe mai mulți naționaliști scoțieni, și aceasta nu la el în birou, ci acasă. Deși nu prea îi convenea, Andrew acceptase.

McPherson și trupa lui de scoțieni renegați sosiră pe Cheyne Walk, arătînd ca și cum avuseseră deja o ședință. Andrew le oferi mai multe scaune, inclusiv pe cele din sufragerie, o pernă și chiar un taburet de bucătărie, scuzîndu-se că în locuința sa din Londra nu încăpeau în salon nouă oameni deodată.

În timp ce invitații se așezau, Andrew rămase în picioare lîngă șemineu în fața lui McPherson, care era purtătorul lor de cuvînt.

— Voi intra direct în subiect, zise McPherson. Dorim să lupți sub stindardul nostru naționalist la următoarele alegeri.

Andrew încercă să nu arate că era împotrivă și începu :

— Nu cred că...

— Ascultă-mă bine, spuse McPherson, ridicîndu-și palmele masive. Nu vrem doar să candidezi pentru Edinburgh Carlton din partea naționaliștilor scoțieni, ci vrem și să devii președintele partidului nostru.

Lui Andrew nu-i venea să creadă, dar nu spuse nimic.

— Noi sîntem convinși că ai să-ți pierzi locul oricum, dacă rămîi cu socialiștii, continuă McPherson, dar ne dăm seama că sînt mulți oameni în Scoția care, oricare ar fi po-

ziția ta politică, îți admiră realizările din cei nouă ani de cînd ești în Parlament. La urma urmei, omule, ești născut și crescut în Edinburgh. Cu tine ca lider, cred că putem pune mîna pe patruzeci sau cincizeci din cele șaptezeci și unu de locuri din Scoția. Aș adăuga și că propriul tău partid se mișcă inevitabil spre stînga, ceea ce nu prea cred că te bucură prea mult.

Andrew tot nu făcu nici un comentariu. Îi ascultă pe toți parlamentarii prezenți, fapt care dură destul de mult. Erau de față toți scoțienii din toate zonele — de la cei cu accentul cîntat din nord, pînă la cei din Glasgow cu mormăiala lor. Era clar că se gîndiseră mult înainte și acordau chestiunii cea mai mare importanță.

— Sînt foarte încîntat, domnilor, începu el după ce își epuizaseră toți repertoriul. Și vă asigur că vă privesc oferta cu cea mai mare seriozitate.

— Mulțumim, spuse McPherson.

Se ridicaseră toți ca șefii de clan în prezența unui nou conducător.

— Atunci o să așteptăm vești de la tine, spuse McPherson.

Înainte de a ieși, dădură toți mîna cu gazda lor.

Imediat după ce ei plecară, Andrew se repezi în bucătărie, unde Robert îl mai aștepta încă nerăbdător, înainte de a se duce la culcare, pentru a mai juca puțin fotbal.

— Imediat, imediat, răspunse el la rugămințile stăruitoare ale fiului său. Mergem în grădină.

— Și ce a vrut trupa aia ? îl chestionă Louise, continuînd să curețe cartofi.

Andrew îi povesti detaliile întrevederii.

— Și cum ai reacționat ?

— N-am reacționat. Voi aștepta o săptămînă, după care le voi refuza propunerea pe cît de politicos posibil.

— Ce te face să te hotărăști așa de repede să nu accepți ?

— Nu-mi place să-mi spună Jock McPherson sau oricine altcineva că o să-mi pierd locul la viitoarele alegeri, dacă nu joc așa cum cîntă el.

Continuă, îndreptîndu-se spre ușa de la bucătărie :

— Mă reîntorc la cutia roșie imediat ce îi bag cîteva goluri lui MacPele.

După o clipă, era în grădină cu Robert.

— Ia ascultă, istețule. O să te învăț cum să fentezi niște pase, așa încît adversarii tăi o să o ia în dreapta, iar tu în stînga.

— Parcă ar vorbi de politică, murmură Louise, privindu-i pe geamul de la bucătărie.

„Eaton Square 27
Londra, SW1
23 aprilie 1974

Dragă Derek,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea din 18 aprilie și pentru invitația amabilă de a reveni în consiliul Băncii Seymour. Sînt încîntat să accept și de abia aștept să lucrăm din nou împreună.

Al dumitale sincer,
Charles Seymour"

Fiona controlă textul scrisorii, dînd aprobator din cap.

— Scurt și la obiect. Pot să o pun la poștă ?

— Da, te rog, spuse Charles în timp ce suna telefonul.

El ridică receptorul :

— 730-9712. La telefon Charles Seymour.

— Bună ziua, Charles. Sînt Simon Kerslake.

— Bună, Simon, spuse Charles, încercînd să pară încîntat să-și audă fostul coleg. Ce se mai întîmplă prin lumea reală ?

— Nu e prea distractiv, de aceea ți-am și telefonat. Am fost pus pe o listă în Pucklebridge, pe locul lui Sir Michael Harbour-Baker. El are aproape șaptezeci de ani și s-a hotărît să nu mai candideze pentru viitoarele alegeri. Din moment ce circumscripția lui se învecinează, la sud, cu a ta, m-am gîndit că poate îmi mai pui o dată o vorbă bună.

— Încîntat, făcu Charles. O să vorbesc diseară cu președintele comisiei. Te poți bizui pe mine și succes. Va fi o plăcere să te avem iar printre noi la Parlament.

Simon îi dădu numărul lui de acasă, pe care Charles îl repetă încet, ca și cum l-ar fi scris.

— Păstrăm legătura, spuse Charles.

— Îți sînt îndatorat pentru ajutor.

Simon închise telefonul.

Elizabeth ridică privirea din „The Lancet".

— Nu am încredere în tipul ăsta, spuse ea.

— Iar intuiția ta feminină ? zîmbi Simon. În privința lui Ronnie Nethercote te-ai înșelat.

— Aici rămîne de văzut.

După mai multe zile, Kate Garthwaite acceptă să-l întîlnească din nou pe Raymond. Iar cînd îl însoți la cină la restaurantul din clădirea Parlamentului, nici nu a fost copleșită și nici flatată și în mod cert nu se agăță de fiecare cuvînt al lui.

Kate era o ființă plină de viață, inteligentă și cultă, încît cei doi începură să se vadă des. Pe măsură ce lunile treceau, Raymond simțea că îi e dor de ea ori de cîte ori era cu Joyce la Leeds, în weekend. Kate ținea la independența ei, nu avea pretențiile pe care le avusese Stephanie și nici nu-i ceruse niciodată să-și petreacă mai mult timp cu ea sau să-și lase hainele la el în apartament.

Raymond sorbi din cafea.

— A fost o masă grozavă, spuse el, prăbușindu-se pe canapea.

— Numai în comparație cu cea de la Camera Comunelor, replică ea.

Raymond o luă pe după umeri, după care o sărută ușor pe buze.

— Poftim ! Tu dezlănțuit și vinul de Beaujolais ieftin ! exclamă ea, întinzîndu-se și mai turnîndu-și cafea.

— Aș dori să nu-ți mai bați joc de relația noastră, spuse Raymond, trăgînd-o de păr.

— Trebuie, răspunse Kate calmă.

— De ce ?

Raymond o privi în ochi.

— Pentru că mă tem de ce s-ar putea întîmpla dacă aș lua-o în serios.

Raymond se aplecă și o sărută din nou.

— Nu fi supărată. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată !

— De asta mă temeam, zise Kate, îndepărtîndu-se.

Charles participă tăcut la întrunirea generală anuală. Președintele își prezentă raportul pînă în martie 1974, după care le ură bun venit celor doi directori din consiliu și lui Charles Seymour.

Pe Derek Spencer nu-l puse în dificultate nici una din întrebările adresate de membrii consiliului. Charles își ținu promisiunea — nici o aluzie la domnișoara Janet Darrow.

Secretara consiliului îi spusese că plățile fuseseră oprite și îi precizase că era încă îngrijorată de expirarea contractului său, începînd cu data de 1 iulie.

După ce președintele declară închise lucrările ședinței, Charles îl întrebă politicos dacă îi putea acorda cîteva clipe.

— Desigur, răspunse Spencer, ușurat că nu avusese probleme în timpul ședinței. Cu ce-ți pot fi de folos ?

— Cred că ar fi mai înțelept să vorbim între patru ochi.

Președintele îl privi tăios, dar îl conduse la el în birou. Charles se așeză din nou confortabil în fotoliul de piele și scoase niște hîrtii din buzunarul de la piept. Privindu-le întrebă :

— Ce înseamnă pentru dumneata BX 41207122, Banca Rombart, Zürich ?

— Ai spus că n-o să pomenești niciodată...

— Da, atunci cînd a fost vorba de domnișoara Darrow, spuse Charles. Și-mi voi ține promisiunea. Dar, ca director al băncii, încerc să aflu ce înseamnă BX 41207122.

— Știi al naibii de bine ce înseamnă, spuse președintele, bătînd darabana cu degetele pe marginea biroului.

— Știu că este contul tău *personal*, accentuă Charles pe ultimul cuvînt, din Zürich.

— N-ai cum să dovedești asta, zise Derek Spencer arogant.

— Sunt de acord, dar pot să dovedesc, spuse Charles, răsfoindu-și hîrtiile, că te-ai folosit de banii Băncii Seymour pentru afaceri personale, vărsînd profiturile în contul pe care ți l-ai deschis la Zürich fără a informa consiliul.

— N-am făcut nimic în detrimentul băncii și o știi prea bine.

— Știu că banii s-au întors cu dobîndă și că n-o să dovedesc niciodată că banca a ieșit în pierdere. Cu toate acestea, consiliul ar putea să-și arunce ochii asupra activităților tale, amintindu-și că ești plătit cu 40 000 de lire pe an, pentru a obține profituri în numele băncii, nu al tău personal.

— Cînd vor vedea toate cifrele, nu vor avea ce să-mi facă.

— Mă îndoiesc că șeful Procuraturii ar avea aceeași atitudine indulgentă dacă ar vedea aceste documente, spuse Charles, strîngîndu-și hîrtiile.

— Vei întina numele băncii.

— Iar tu îți vei petrece următorii zece ani la închisoare. Și încă ceva : dacă scapi de asta, oricum vei fi compromis în lumea afacerilor din Londra și, după toate amenzile pe care le vei primi, n-o să mai rămînă mare lucru din comoara de la Zürich.

— Deci, ce mai vrei de data asta ? îl întrebă Spencer disperat.

— Postul tău, spuse Charles.

— Postul meu ? Lui Spencer nu-i venea să creadă. Crezi că, dacă ai fost ministru, vei reuși să conduci o bancă prosperă ? adăugă el ironic.

— N-am spus că eu o voi conduce. Pot angaja pentru asta un director executiv competent.

— Și tu cu ce te vei ocupa ?

— Voi fi președintele Băncii Seymour, ceea ce va convinge celelalte instituții bancare de faptul că dorim să continuăm tradiția de generații a familiei.

— Ești un mincinos, se bîlbîi Spencer.

— Dacă mai ești în această clădire peste douăzeci și patru de ore, spuse Charles, voi trimite documentele la Procuratură.

Urmă o lungă tăcere.

— Dacă aș fi de acord, vorbi Spencer într-un sfîrșit, aș cere în schimb salariul meu pe doi ani drept răsplată.

— Pe un an, spuse Charles.

Spencer ezită și apoi aprobă, dînd din cap. Charles se ridică și își puse hîrtiile în buzunarul interior al hainei.

Nu erau decît obișnuitele scrisori primite cu poșta de dimineață la Sussex Downs.

Simon credea că interviul mersese bine, dar Elizabeth nu-i împărtășea convingerea. Stăteau înghesuiți în aceeași încăpere împreună cu ceilalți cinci candidați și nevestele lor, toți așteptînd răbdători.

El își revăzu în minte răspunsurile și figurile celor opt bărbați și patru femei din comitet.

— Trebuie să recunoști că e cel mai convenabil loc pentru care candidez, spuse Simon.

— Nu știu dacă ai observat, însă primarul te-a privit tot timpul cu suspiciune.

— Dar Millburn a spus că a fost coleg la Eton cu Charles Seymour.

— Asta mă îngrijorează, șopti Elizabeth.

— Un avantaj de 15 000 de voturi la ultimele alegeri și doar la patruzeci de minute de Londra. Am putea chiar să cumpărăm o căsuță...

— Dacă te aleg pe tine.

— Cel puțin de data asta ai reușit să le spui că ai accepta să locuiești aici.

— În opinia lor așa ar răspunde oricine, spuse Elizabeth.

Președintele ieși afară, rugîndu-i respectuos pe domnul și pe doamna Kerslake să vină încă o dată în fața comisiei.

„Dumnezeule, își zise Simon. Ce-or mai vrea să afle ?"

— E prea aproape de Londra, ca să fie vina mea de data asta, chicoti Elizabeth.

Cei din comitet stăteau jos și îi priveau lung.

— Doamnelor și domnilor, începu primarul. După îndelungi deliberări, propun oficial ca domnul Kerslake să fie

candidatul circumscripției Pucklebridge pentru viitoarele alegeri. Cine e pentru ?

Toate cele douasprezece mîini se ridicară.

— Cine e împotrivă... acceptat în unanimitate, spuse primarul și apoi întorcîndu-se spre Simon :

— Doriți să vă adresați comitetului ?

Candidatul conservator propus de circumscripția Pucklebridge pentru Parlament se ridică. Toți așteptau să-l audă vorbind.

— Nu știu ce să vă spun, în afară de faptul că sînt foarte fericit și onorat și că de abia aștept alegerile ! Vă mulțumesc.

Toți izbucniră în rîs, apropiindu-se și înconjurîndu-l. Înainte ca lumea să apuce să se apropie, Elizabeth își șterse pe furiș ochii.

O oră mai tîrziu, primarul îi conducea pe Simon și pe Elizabeth la mașină, urîndu-le noapte bună. Simon coborî geamul.

— Știam că sînteți omul potrivit, spuse Millburn, din moment ce m-a sunat Charles Seymour — Simon zîmbi — și mi-a spus să mă feresc de dumneavoastră ca de ciumă.

— Poți s-o poftești înăuntru pe domnișoara Trubshaw, îi spuse Charles secretarei.

Margaret Trubshaw intră un moment mai tîrziu, rămînînd în picioare în fața biroului lui. Ea observă schimbările din încăpere. Piesele moderne de mobilier Conran fuseseră înlocuite cu o canapea de piele, ca acelea din cluburi. Doar tabloul celui de-al unsprezecelea conte de Bridgwater rămăsese la locul lui.

— Domnișoară Trubshaw, începu Charles, de vreme ce domnul Spencer a simțit nevoia atît de subită să demisioneze, consider că este important ca banca să-și păstreze tradiția, mai ales că acum eu sînt președinte.

Domnișoara Trubshaw stătea neclintită ca o statuie antică, ascunzîndu-și mîinile în mînecile rochiei.

— Avînd în vedere acest lucru, consiliul a hotărît să vă prelungească contractul cu banca și pe următorii cinci ani. Desigur, păstrîndu-vă, în același timp, dreptul la pensie.

— Vă mulțumesc, domnule Charles.

— Și eu vă mulțumesc, domnișoară Trubshaw.

Domnișoara Trubshaw se îndreptă spre ușă, aproape înclinîndu-se.

— Domnișoară Trubshaw, cred că soția mea așteaptă un telefon de la dumneavoastră în legătură cu o masă la Savoy Grill.

17

— O cămașă albastră, spuse Raymond privind cu neîncredere eticheta de la „Turnbull and Asser". O cămașă *albastră* repetă el.

— Un cadou cu ocazia împlinirii vîrstei de patruzeci de ani, strigă Kate din bucătărie.

„Nu o voi purta niciodată", se gîndi el și zîmbi în sinea lui.

— Și chiar o vei purta, spuse ea, cu accentul ei de Boston și pe un ton ușor tăios.

— Întotdeauna îmi ghicești gîndurile, se plînse el, văzînd-o cum vine din bucătărie. „Întotdeauna arată elegantă în taiorul de serviciu", gîndi el.

— Pentru că ești atît de previzibil, Morcoveață !

— Oricum, de unde ai aflat că e ziua mea ?

— După cercetări îndelungate, spuse Kate, cu ajutorul unui detectiv particular și dînd mită.

— Un detectiv particular, cine ?

— Ziarul local, iubitule. „Sunday Times" dă zilele de naștere ale tuturor celebrităților pe săptămîna în curs. Te-ai născut și tu într-o săptămînă în care nu sînt decît mediocri.

Raymond rîse forțat.

— Ia ascultă, Morcoveață !

Raymond se prefăcu deranjat de poreclă :

— Chiar trebuie să mă strigi cu numele ăsta revoltător ?

— Da, nu-mi place deloc Raymond.

El o persiflă :

— În orice caz, morcovul are capul verde.

— Fără comentarii. Pune-ți cămașa.

— Acum ?

El își scoase haina neagră și vesta, apoi cămașa și își desfăcu gulerul apretat, care îi lăsase o urmă deasupra mărului lui Adam. Pe piept avea păr roșu cîrlionțat. Își puse repede noua achiziție. Materialul era plăcut pe piele. Începu să-și încheie nasturii, dar Kate se repezi și îi deschise pe primii doi.

— Știi de ce ? Pentru că tu ai dat un nou sens expresiei „strîns pînă în gît".

Raymond ripostă din nou.

— În haine potrivite arăți bine oricum. Deci, unde mergem să-ți sărbătorim ziua de naștere ?

— La Camera Comunelor, sugeră Raymond.

— Dumnezeule, spuse Kate. Am spus să sărbătorim, nu să stăm la pîndă. Ce părere ai de „Annabel's ?"

— Nu-mi pot permite să fiu văzut la „Annabel's."

— Cu mine, adică ?

— Nu, nu, din cauza ta, femeie deșteaptă, ci fiindcă sînt socialist.

— Dacă membrii Partidului Laburist nu au voie să se bucure de o masă bună, cred că a sosit timpul să-ți alegi alt partid. În țara mea, nu-i vezi pe democrați decît în restaurante de lux.

— Ei, Kate, fii serioasă.

— Chiar sînt. Deci, ce-ai mai făcut pe la Parlament ?

— Nu mare lucru, răspunse Raymond, blînd ca un miel. Am avut de lucru, la tribunal și...

— Sigur. A venit vremea să faci și tu ceva bun, înainte ca toți colegii tăi parlamentari să uite că exiști.

— Te-ai gîndit la ceva anume ? întrebă Raymond, încrucișîndu-și brațele pe piept.

— De fapt, m-am gîndit, spuse Kate. Am citit în ziarul de duminică, în care ți-am aflat secretul vieții, că este dificil pentru Partidul Laburist să respingă legislația sindicală propusă de conservatori. Se pare că sînt consecințe legale pe termen lung, pe care cei din guvern încearcă să le evite. De ce nu-ți pui mintea „de clasa întîi" la contribuție pentru a o scoate la capăt cu minunile astea de legi ?

— Nu-i o idee chiar rea.

Raymond observase de mult flerul politic al lui Kate și cînd i-o spusese, ea doar adăugase :

„E doar un alt obicei prost moștenit de la fostul meu soț".

— Deci, unde sărbătorim ? îl întrebă ea.

— Să facem un compromis, spuse Raymond.

— Te ascult.

— La Dorchester.

— Dacă insiști, zise Kate, fără a fi prea entuziasmată.

Raymond dădu să-și schimbe cămașa.

— Nu, nu, nu, Morcoveață, oamenii poartă cămăși albastre la Dorchester.

— Dar n-am cravată asortată la ea, spuse Raymond triumfător.

Kate băgă mîna în punga de la „Turnbull and Asser" și scoase din ea o cravată de mătase bleumarin.

— Dar are marca firmei pe ea, făcu Raymond dezgustat. Ce mai vrei de la mine ?

— Să porți lentile de contact, spuse Kate.

Raymond o privi fix și clipi doar.

În drum spre ușă, privirea lui Raymond se opri pe pachetul frumos împodobit pe care Joyce i-l trimisese la începutul săptămînii de la Leeds. Era nedesfăcut. Uitase complet de el.

— La naiba, exclamă Charles, lăsînd baltă ziarul „The Times" și vărsîndu-și cafeaua.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă Fiona, umplîndu-i din nou ceașca.

— Kerslake a fost ales pentru circumscripția Pucklebridge, ceea ce înseamnă că s-a întors în Parlament pe veci. Desigur că n-a avut nici un efect ceea ce i-am zis lui Archie Millburn.

— Dar ce ai tu împotriva lui Kerslake ? îl întrebă Fiona.

Charles împături ziarul, meditînd la întrebarea ei.

— E ceva foarte simplu, prietena mea dragă. Cred că el e singurul din generația mea care poate sta în calea dorinței mele de a deveni lider al partidului.

— De ce tocmai el ?

— L-am întîlnit prima oară cînd era președintele Ligii Studenților de la Oxford. Era al naibii de bun, iar acum e și mai și. Avea rivali, dar îi măturа ca pe muște. Nu, în ciuda trecutului, Kerslake e singurul de care mă tem.

— Dar e o cursă lungă, dragul meu, în care el mai are timp să se poticnească.

— Și eu, dar ceea ce el nu știe e că eu am să-i pun bețe-n roate, în continuare.

Andrew compuse scrisoarea cu foarte mare atenție, asigurîndu-i pe Jock McPherson și pe colegii acestuia că se simțea flatat de propunerea lor, dar le spunea că rămînea fidel Partidului Laburist.

Era de acord cu spusele lui Jock despre aripa de stînga care încearcă să preia puterea la laburiști, dar considera că orice partid democratic trebuia să aibă astfel de elemente în rîndurile sale, ceea ce nu era neapărat un fapt negativ. El adăuga că era de acord ca oferta să rămînă confidențială de ambele părți.

— De ce ai adăugat un postscriptum ? întrebă Louise după ce citi întreaga scrisoare.

— Ca să fiu corect față de Jock. Dacă s-ar afla că l-am refuzat, efectul ar fi exact opus celui dorit.

— Nu sînt atît de sigură că ei îți vor răspunde la fel de mărinimos la alegeri.

— Da, Jock va face scandal, dar are dreptate.

— Tatăl tău a spus altceva despre el, zise Louise. E convins că vor dori să se răzbune.

— Tata pune întotdeauna răul înainte.

— Deci, dacă nu avem de gînd să sărbătorim alegerea ta ca lider al naționaliștilor scoțieni, va trebui să ne mulțumim cu sărbătorirea zilei în care vei împlini patruzeci de ani.

— Dar asta e de abia peste...

— O lună, cu o săptămînă înainte ca Robert să împlinească patru ani.

— Și cum vrei să ne sărbătorești, iubito ?

— M-am gîndit că poate mergem o săptămînă la Algarve ?

— De ce nu două săptămîni ? Așa te putem sărbători și pe tine.

— Andrew Fraser, tocmai ai pierdut un vot în Edinburgh Carlton.

Simon ascultă cu atenție raportul lui Ronnie la obișnuita întîlnire lunară a consiliului. Doi chiriași nu-și plătiseră chiria trimestrială și se apropia ziua de plată pentru următorul trimestru. Avocații lui Ronnie trimiseseră polițele, urmate după o lună de avertismente scrise, dar toate aceste acțiuni rămaseseră fără rezultat.

— De asta mă și temeam, spuse Ronnie.

— De ce ? îl întrebă Simon.

— Că nu au bani.

— Deci va trebui să-i înlocuim cu alți chiriași.

— Simon, cînd mai treci pe Beaufort Street către Whitechapel, te rog să numeri cîte clădiri de birouri sînt de închiriat. Cînd o să treci de o sută, vei vedea că nici măcar n-ai ajuns în centru.

— Și ce-ar trebui să facem ?

— Să încercăm să vindem una dintre clădirile mai mari pentru a ne asigura cu bani lichizi. Măcar așa putem fi mulțumiți că, și la acest preț, merită mai mult decît împrumuturile pe care le-am făcut. Companiile care au procedat invers trebuie să apeleze la investitori.

Simon se gîndea la contul lui de aproximativ de 100 000 de lire și își dorea să fi acceptat oferta lui Ronnie, atît de generoasă, anume de a-i cumpăra înapoi acțiunile. Nu prea-i convenea că pierduse această șansă.

După terminarea ședinței de consiliu, Simon plecă spre Spitalul St. Mary ca s-o ia pe Elizabeth. Trebuia să meargă într-una din cele trei vizite săptămînale la Pucklebridge, pentru că Simon încerca să atragă satele din împrejurimi înainte de declanșarea oficială a campaniei electorale inaugurată de Wilson.

Archie Millburn se dovedea un primar conștiincios, care îi însoțea aproape de fiecare dată.

— E foarte amabil cu noi, spuse Elizabeth pe drum.

— Într-adevăr, spuse Simon. Amintește-ți că se află și la conducerea companiei „Millburn Electronics". Dar, așa cum ne spune atît de des, după ce ne va prezenta primarilor din fiecare sat, ne va lăsa singuri.

— Ai aflat de ce el și Charles Seymour nu se pot înghiți ?

— Nu, nu i-a mai pomenit numele de atunci. Tot ce știu e că au urmat aceeași școală.

— Deci, ce ai de gînd în privința lui Seymour ?

— Nu prea am ce să-i fac, spuse Simon. În afară de a fi foarte atent pe unde calc.

„Omul care a abandonat de prea multe ori Edinburgh-ul", citi Andrew despre sine, în broșura naționaliștilor scoțieni pe care o primise în acea dimineață de la tatăl său. Era plină de neadevăruri și de calomnii.

„Andrew Fraser, omul care a uitat Edinburgh-ul, n-ar trebui să mai aibă voie să candideze în Scoția". Și în continuare : „La ora actuală, locuiește departe de problemele circumscripției pe care o reprezintă, într-un cochet apartament dintr-o zonă luxoasă din Chelsea, înconjurat de prieteni conservatori. Vine în Edinburgh doar de cîteva ori pe an ca să-și facă reclamă... Oare i s-a suit la cap domnului ministru ?"

— Cum își permit ? strigă Louise înfuriată. Andrew nu-și văzuse niciodată soția atît de supărată. Cum îndrăznesc să vină în casa mea să-ți ofere conducerea partidului lor de doi bani și apoi să scrie asemenea minciuni ? Și ai citit aici ? adăugă ea, arătînd ultimul paragraf cu degetul : „Soția lui, Louise, născută Forsyth," citi ea tare, „se trage dintr-una din cele mai bogate familii din Scoția. Ea e rudă apropiată cu proprietarii magazinului «Forsyth» de pe Princess Street." Sînt verișoară prin alianță și nici măcar nu-și cer scuze în articolul de fond.

Andrew începu să rîdă.

— Ce e atît de amuzant ?

El o luă în brațe.

— Întotdeauna m-am legănat în iluzia că vei fi moștenitoarea imperiului „Forsyth" și că eu nu va mai trebui să lucrez niciodată, glumi el. Acum va trebui să trăim de pe urma cîștigurilor lui Robert ca stea de fotbal.

— Nu rîde, Andrew. N-o să-ți mai ardă de glumă la alegeri.

— Mă preocupă mult mai mult faptul că extrema stîngă încearcă să-și infiltreze oamenii în Comitetul General de Inițiativă, spuse el pe un alt ton, decît Jock McPherson și banda lui de trepăduși nebuni. Dar, la ora actuală, cutia mea roșie e mult prea plină ca să mă îngrijoreze altceva în afara ei.

Raymond ținuse un discurs atît de percutant în timpul celei de-a doua discuții despre Legea pentru Reforma Sindicatelor, încît organizatorii parlamentari îl așezară în prezidiu, loc ideal pentru el ca să-și desfășoare cunoștințele în timpul dezbaterii fiecărui punct în parte. Astfel, le putea arăta colegilor săi unde erau neconcordanțele legislative și cum puteau fi ele evitate. Ceilalți membri ai comitetului învățau rapid de la Raymond ce înseamnă „a lua în primire un dosar", și curînd după aceea liderii sindicali îi cerură întrevederi la Parlament și chiar și acasă pentru a afla cum trebuie să reacționeze în fața unor serii de probleme juridice. Raymond era răbdător cu toți, și, mai mult, le dădu excelente consultații de specialitate chiar și la telefon. Aprecia doar ca o ironie faptul că ei uitaseră cine era autorul cărții *Angajări cu orice preț?* În presa națională începuseră să apară comentarii elogioase din partea celor preocupați de legislația sindicală, pînă la sugestii cum era cea din „Guardian" că, orice s-ar fi întîmplat în trecut, era inacceptabil ca Raymond Gould să nu devină membru al guvernului în viitorul apropiat.

— Dacă ți s-ar oferi un post, s-ar schimba ceva în relația noastră ? îl întrebă Kate.

— Desigur, răspunse Raymond. Voi găsi astfel scuza perfectă pentru a nu mai purta cămășile tale albastre.

Harold Wilson a mai ținut în picioare șubredul edificiu încă șase luni, după care a stabilit data noilor alegeri generale. Aceasta avea să fie 10 octombrie 1974.

Raymond se întorcea de urgență în circumscripție pentru a-și începe cea de-a cincea campanie. Întîlnind-o pe Joyce la gara din Leeds, își aduse aminte că nevasta lui, arătînd atît

de neîngrijită, era doar cu patru ani mai mare decît Kerslake. El o sărută distant pe obraz ca pe o rudă oarecare, după care ea îl conduse cu mașina acasă, în Chapel Allerton.

Joyce sporovăi tot timpul, drept care Raymond deduse că lucrurile mergeau bine, dar și că de data aceasta Fred Padgett se pregătise temeinic în vederea alegerilor.

— De fapt, a rămas în priză de la alegerile trecute, spuse ea.

În ceea ce o privea, Joyce era mai organizată decît secretarele și decît șeful campaniei electorale. Mai mult decît atît, se gîndi Raymond, chiar îi făcea plăcere. El o privi și constată surprins că era cu adevărat mai drăguță în perioada alegerilor.

Spre deosebire de colegii săi din circumscripțiile rurale, Raymond nu trebuia să țină discurs după discurs în micile primării locale. Alegătorii lui puteau fi găsiți la cumpărături în plină stradă, unde el li se adresa printr-un megafon, după care mergea prin magazine universale, prin baruri și prin cluburi, strîngînd mîini, întreaga operațiune repetîndu-se cîteva străzi mai încolo.

Joyce îi făcuse un itinerar în care nu scăpa aproape nici un locuitor din Leeds. Astfel, de-a lungul unei campanii electorale de trei săptămîni, unii apucară să-l vadă de mai multe ori — majoritatea la meciul de fotbal din după-amiaza zilei de sîmbătă, înainte de alegeri.

După terminarea meciului, Raymond era înapoi în cluburile muncitorești, bînd halbă după halbă cu bere „John Smith". Nu avea cum să nu se îngrașe în timpul campaniei electorale. Îi era groază de ironiile lui Kate cînd se vor întîlni. Făcea în fiecare zi în așa fel încît fura cîteva minute ca să-i dea un telefon. Ea avea mereu alte noutăți și era veșnic ocupată, încît se simțea aproape refuzat ; nu mai avea timp să-i fie dor și de el.

Sindicaliștii locali îl sprijineau pe Raymond. Poate că în trecut îl consideraseră îngîmfat și distant, dar știau „unde era inima lui", pentru că aveau încredere în oricine știa să-i

asculte. Ei băteau la uși, distribuiau broșuri, conduceau mașini spre cabinele de votare. Dimineața se sculau înaintea lui, iar seara mai puteau fi văzuți pe străzi, încercînd să convertească noi adepți, mult după închiderea barurilor.

În joia alegerilor, Raymond și Joyce votară în sediul școlii generale din localitate, sperînd într-o victorie laburistă de proporții. Partidul Laburist cîștigă majoritatea parlamentară cu patruzeci și trei de voturi. Cu toate acestea, poziția lui Harold Wilson era asigurată pentru alți cinci ani, regina numindu-l pentru a patra oară prim-ministru. Numărătoarea de la Leeds îi aduse lui Raymond cele mai multe voturi de pînă atunci : 12 207.

Își petrecu vinerea și sîmbăta respectivă mulțumindu-le celor din circumscripție și plecă spre Londra duminică seara.

— De data asta, trebuie să primești un loc în guvern, îi spuse Joyce, în timp ce-l conducea la tren.

— Oare ? se întrebă Raymond, sărutînd-o pe celălalt obraz.

Îi făcu cu mîna cînd trenul se puse în mișcare. Ea îi răspunse cu mișcări energice.

— Îmi place noua ta cămașă albastră, chiar îți șade bine, au fost ultimele ei cuvinte pe care Raymond le auzi.

În timpul campaniei electorale, Charles trebuia să-și petreacă mult timp la bancă datorită fluctuațiilor lirei sterline. Fiona părea a fi în toate colțurile circumscripției deodată, asigurîndu-i pe alegători că soțul ei venea în urma ei.

După ultima numărătoare, se dovedi, ca de obicei, că și acum Charles își depășise contracandidatul laburist cu aproape 22 000 de voturi. Aflînd rezultatul final, el se întoarse la Londra resemnat să se afle pentru multă vreme pe băncile opoziției. Întîlnindu-și colegii parlamentari, îi auzea pe mulți declarînd deschis că după două înfrîngeri consecutive, Heath ar trebui să se retragă.

Charles era conștient că trebuia să se hotărască de partea cui va fi cînd va veni vremea alegerilor unui nou lider al

partidului, iar alegerea lui trebuia să fie corectă și de această dată.

Andrew Fraser se întoarse nefericit la Londra după o campanie obositoare. Naționaliștii scoțieni își concentraseră atacurile asupra lui, Jock McPherson ajungînd la injurii și calomnii. Sir Duncan îl sfătuise să nu-i dea în judecată.

— N-ai face decît să le faci jocul, îl avertiză el. Partidele mici întotdeauna trag avantaje de pe urma publicității.

Louise îi ceru să spună presei că i se oferise președinția PNS-ului, dar Andrew considera că nu mai avea nici un rost, că doar ar fi întors lucrurile împotriva lui ; totodată, îi reaminti că își dăduse cuvîntul. În ultima săptămînă a campaniei electorale, își petrecu cea mai mare parte a timpului încercînd și nereușind să împiedice ca Frank Boyle, un comunist care se mutase de curînd de la Glasgow, să fie ales în Comitetul General de Inițiativă. În ziua alegerilor, el îl depăși pe Jock McPherson cu 1656 de voturi. Cel puțin părea că nu are probleme pentru următorii cinci ani, dar naționaliștii scoțieni își sporiseră numărul locurilor din Parlament la unsprezece.

Andrew, Louise și cu Robert luară avionul către Londra duminică seara, găsind cutia roșie așteptîndu-i împreună cu un mesaj de la premier, care dorea ca Andrew să rămînă ministru de stat la Interne.

Simon triumfase în campania electorală. El și Elizabeth se mutară în noua locuință încă din ziua în care a fost anunțată data alegerilor, mulțumiți că acum, cînd aveau nevoie, salariul ei de la spital le permitea să angajeze o bonă. Un pat dublu și cîteva scaune le erau suficiente, iar Elizabeth gătea pe un reșou vechi scos dintre lucrurile împachetate în cutiile de la serviciul de ceai. Aceleași două furculițe erau bune pentru orice. În timpul campaniei, Simon străbătu de două ori cele aproape două sute de mile ale circumscripției, asigurîndu-și soția că trebuia să-și ia liber de la spital numai în ultima săptămînă.

Alegătorii din Pucklebridge îl trimiseră pe Simon înapoi în Parlament cu 19419 voturi, cel mai mare număr înregistrat vreodată în istoria zonei. Localnicii ajunseseră rapid la concluzia că aveau acum un reprezentant destinat unei cariere în guvern.

Kate se abținu de la comentariile sale usturătoare, pentru că în seara de luni devenise clar faptul că premierul nu avea de gînd să-i ofere lui Raymond un post în noua administrație. În acea seară, ea îi găti mîncarea preferată — friptură de vacă bine rumenită și budincă de Yorkshire, dar el nici măcar nu observă și abia dacă scoase cîteva cuvinte.

18

La o săptămînă după reluarea lucrărilor Camerei Comunelor, Simon avu o senzație de *deja vú* văzînd majoritatea colegilor săi reveniți în Parlament pentru a doua sau chiar a treia oară. Senzația lui era amplificată de faptul că descoperea că nimic nu se schimbase, nici măcar polițistul care îl saluta la intrarea parlamentarilor. Cînd Edgward Heath își anunță echipa de consilieri, Simon nu se mira că nu se număra printre aceștia, din moment ce nu fusese niciodată un susținător al liderului conservator. Totuși, îl surprinse, dar nu neplăcut, să găsească printre numele consilierilor pe cel al lui Charles Seymour.

— Regreți că l-ai refuzat, acum că a fost dată publicității întreaga echipă ? întrebă Fiona, ridicîndu-și privirea din „Daily Mail".

— Nu am luat prea ușor hotărîrea asta, dar cred că se va dovedi justă pe termen lung, răspunse Charles, ungîndu-și cu unt o altă felie de pîine prăjită.

— Ce ți-a oferit pînă la urmă ?

— Să fiu ministru-adjunct la Industrie.

— Sună destul de interesant, spuse Fiona.

— Totul e interesant, în afară de salariu, care nu prea e satisfăcător. Nu uita că banca mă plătește ca președinte cu 40 000 de lire pe an.

Fiona împături ziarul :

— Dar tocmai ai numit un director executiv permanent, așa încît responsabilitățile tale de la bancă ar trebui să fie reduse la jumătate, comparativ cu perioada cînd ai devenit președinte. Deci, care e motivul adevărat ?

Charles acceptă că rareori o putea păcăli pe Fiona.

— Adevărul e că nu am deloc siguranța că Ted va rămîne la conducerea partidului după următoarele alegeri.

— Dacă nu el, cine ? întrebă Fiona.

— Cineva care are curajul să i se opună.

— Nu cred că înțeleg, spuse Fiona, începînd să strîngă masa.

— Cineva care acceptă că trebuie să fie reales, după ce a pierdut de două ori la rînd.

— E destul de corect, consimți Fiona.

— Dar întrucît și-a numit toți concurenții potențiali în Cabinet sau în Cabinetul Fantomă în ultimii zece ani, unul dintre cei aleși de el în trecut va trebui să i se opună. Nimeni altcineva nu ar avea vreo șansă.

— Dorește vreunul dintre membrii Cabinetului Fantomă să candideze ? întrebă Fiona, așezîndu-se înapoi, pe scaunul ei, de cealaltă parte a mesei.

— Unul sau doi au de gînd, dar problema este că, dacă pierd, s-a sfîrșit cu viitorul lor politic, spuse Charles, împăturindu-și servetul.

— Și dacă vor cîștiga ?

— Fără îndoială că unul din ei va ajunge prim-ministru.

— Interesantă dilemă. Și tu ce ai de gînd ?

— Eu nu sprijin pe nimeni la ora actuală, dar stau cu ochii în patru, spuse Charles, lăsînd din mînă ziarul „Times" și ridicîndu-se de la masă.

— Are cineva vreo șansă ? îl întrebă Fiona, privindu-l.

— Nu, nu prea. Kerslake încearcă să adune susținători pentru Margaret Thatcher, dar ideea asta e compromisă din start.

— O femeie la conducerea Partidului Conservator ? N-aveți atîta imaginație ca să riscați, spuse Elizabeth, gustînd din sos. În ziua în care o să se întîmple asta, o să-mi mănînc singura mea pălărie de conservatoare în fața tuturor delegațiilor la conferința partidului.

— Nu fi atît de sceptică, Elizabeth. E cea mai bună dintre toți la ora actuală.

— Dar ce l-ar putea face pe Ted Heath să piardă ? Eu am crezut întotdeauna că liderul partidului rămîne pe poziție pînă ce îl lovește fulgerul din poveste. Nu-l prea cunosc pe Heath, dar nu mi-l pot imagina demisionînd.

— Sînt de acord, spuse Simon. Însă Comitetul-1922 va trebui să fie excepția.

— Vrei să spui că parlamentarii minori vor face presiuni asupra lui să renunțe.

— Nu, dar o parte a celor din comitet va dori să țină în mînă acel fulger.

— Dacă e adevărat, el își dă seama că șansele lui au devenit minime ?

— Mă îndoiesc că un lider acceptă vreodată așa ceva, spuse Simon.

— Ar trebui să fii săptămîna viitoare la Blackpool, spuse Kate, stînd pe pernă într-un cot.

— De ce la Blackpool ? o întrebă Raymond, privind țintă în tavan.

— Pentru că acolo se ține conferința de anul acesta a Partidului Laburist, Morcoveață.

— Ce crezi că pot să obțin acolo ?

— O să se vadă că mai trăiești. La ora actuală nu ești decît un zvon în cercurile sindicale.

— Dar, dacă nu ești ministru sau lider sindical la o conferință a partidului, nu faci decît să petreci patru zile mîncînd mîncare proastă, dormind în paturile păduchioase din case de oaspeți și aplaudînd discursuri de mîna a doua.

— Nu mă interesează unde îți așezi căpșorul obosit în timpul nopții, ci vreau să-ți reînnoiești contactele cu sindicatele pe timpul zilei.

— De ce ? întrebă Raymond. Asta nu-mi poate influența cariera.

— Nu acum, spuse Kate. Dar prevăd că, la fel ca și compatrioții mei americani, Partidul Laburist își va alege cîndva liderul la o conferință.

— Niciodată, zise Raymond. Asta e și va rămîne prerogativa membrilor aleși ai Camerei Comunelor.

— Te exprimi la fel de îngust și de pompos ca un autentic republican, spuse ea, aruncîndu-i cu o pernă în cap.

Raymond făcu pe mortul și ea ridică un colț al pernei și îi șopti la ureche.

— Ai citit vreuna din rezoluțiile care vor fi dezbătute la conferința de anul ăsta ?

— Cîteva, răspunse Raymond cu glasul sugrumat.

— Atunci ți-ar fi de folos să te uiți pe discursul domnului Anthony Wedgood Benn, spuse ea, ridicîndu-i perna de pe față.

— Ce mai pune la cale ?

— Cere o „conferință", insistînd asupra acestei denumiri pentru adunarea voastră frățească, cu scopul ca viitorul lider să fie ales prin votul tuturor delegaților, întruniți într-un colegiu electoral, format din reprezentanții circumscripțiilor, ai sindicatelor și ai parlamentarilor. Mă tem că aceasta este ordinea.

— E o nebunie ! La ce altceva te poți aștepta ? E căsătorit cu o americancă.

— Extremiștii de azi sînt moderații de mîine, spuse Kate nepăsătoare.

— O generalizare tipic americană.

— De fapt îi aparține lui Benjamin Disraeli.

Raymond își trase din nou perna peste față.

Andrew participa întotdeauna la conferințele partidului, deși nu ar fi votat niciodată pentru rezoluția lui Tony Benn privind metoda de a selecta un lider. Se temea că, dacă sindicatele dobîndeau putere de decizie, putea fi ales un lider total inacceptabil pentru colegii lui din Camera Comunelor. Se simți ușurat cînd moțiunea a fost respinsă, deși observă că majoritatea nu fusese copleșitoare.

Chiar dacă era ministru, Andrew nu găsi la Blackpool decît o cămăruță într-o casă de oaspeți care se dădea drept hotel, la aproape două mile de locul conferinței. Cele patru sute de persoane care se considerau importante năvăliseră în stațiune într-o săptămînă și mulți trebuiseră să renunțe la apartamentul de protocol.

Andrew fusese nevoit să-și care după el hîrtiile în cutii roșii luate și aduse înapoi în fiecare dimineață și după-amiază, timp în care apărea la conferință. Își petrecea jumătate din timp la telefonul din holul hotelului, cerînd convorbiri cu taxă inversă la Ministerul de Interne. Cineva din Uniunea Sovietică nu ar fi putut concepe așa ceva, mai ales dacă ar fi văzut că ministrul apărării, care avea camera lîngă cea a lui Andrew, bătea coridorul în lung și în lat, așteptînd să se elibereze telefonul.

Andrew nu vorbise niciodată în fața celor trei mii de delegați la conferința partidului. Un ministru al guvernului are dreptul la maximum zece minute numai dacă este membru în Comitetul Național Executiv. Mai mult de jumătate din guvernul laburist nu reușise să ajungă în acest comitet, format mai ales din lideri ai principalelor blocuri sindicale.

Ieșind de la sesiunea de dimineață, Andrew îl surprinse pe Raymond Gould învîrtindu-se pierdut încoace și încolo. Se împiedicară unul de celălalt ca doi oameni normali încuiați într-un ospiciu și hotărîră să mănînce împreună la prînz, la „River House", restaurantul preferat al lui Andrew, aflat la cîteva mile depărtare de Blackpool.

Deși erau amîndoi parlamentari de aproape zece ani, acum descopereau pentru prima oară cîte aveau în comun. Andrew nu-l considerase niciodată pe Raymond prieten, dar îi admirase întotdeauna atitudinea față de devalorizarea lirei.

— Probabil ai fost dezamăgit că primul-ministru nu te-a rugat să faci din nou parte din guvern, începu Andrew.

Raymond privi în jos către masă.

— Într-adevăr, recunoscu el în cele din urmă, în timp ce o chelneriță venea la bar să ia comanda.

— Cu toate acestea, ai procedat înțelept venind la Blackpool. De aici îți tragi puterea.

— Crezi ?

— Haide, toată lumea știe că ești băiatul de suflet al sindicaliștilor, iar ei au o influență destul de mare asupra celor din guvern.

— N-am remarcat, spuse Raymond mohorît.

— O să remarci atunci cînd se va alege noul lider.

— Ciudat, exact așa a spus și... Joyce săptămîna trecută.

— Fată deșteaptă, Joyce. Mă tem că asta se va întîmpla cît sîntem încă în actualul Parlament.

Proprietarul, Bill Scott, îi anunță că masa e pregătită, iar ei se îndreptară spre salon.

— De ce te temi ? întrebă Raymond, așezîndu-se.

— Democrații moderați ca mine sfîrșesc ca frunzele uscate.

— Chiar și eu sînt de dreapta în anumite probleme.

— Poate. Însă orice partid are nevoie de cineva ca tine, iar la ora actuală, pe liderii sindicali nu i-ar interesa nici dacă ai fi fascist cu acte în regulă ; tot te-ar sprijini.

— De asta participi la conferință ?

— Slavă Domnului, așa ai șansa să vezi de unde ai venit, iar eu trăiesc cu speranța că extrema stîngă n-o să fie niciodată mai mult decît copilul neastîmpărat pe care adulții trebuie să-l accepte.

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Raymond, pentru că așa n-are nici o șansă să se facă mare.

Andrew izbucni în rîs, în timp ce Raymond continuă pe un alt ton :

— Te invidiez pentru postul de la Interne. Eu n-am intrat în politică pentru a rămîne toată viața un parlamentar oarecare.

— Va veni o zi cînd eu te voi invidia ca un parlamentar oarecare, spuse Andrew.

În timp ce vorbeau, președintele Sindicatului Cazangiilor strigă trecînd pe lîngă masa lor :

— Mă bucur să te văd, Ray.

Nu părea să-l recunoască pe Andrew. Raymond se întoarse și, zîmbind, îi făcu semn cu mîna, cum i-ar fi făcut probabil Cezar semn lui Cassius.

După ce refuzară desertul compus din budincă cu alune și alte prăjituri, Andrew sugeră să bea un coniac.

Raymond ezită.

— Vei vedea cum se va bea mai multe coniace acum decît la conferința Partidului Conservator de săptămîna viitoare. Întreabă orice chelneriță.

— Te-ai hotărît pe cine vei vota ? întrebă Fiona la micul dejun.

— Da, răspunse Charles, în acest moment al carierei mele nu-mi pot permite să iau decizii greșite.

— Deci asupra cui te-ai decis ? îl întrebă ea.

— Din moment ce nu există nici un contracandidat serios al lui Ted Health, îl voi sprijini în continuare.

— Nu există nici un membru al Cabinetului Fantomă care să aibă curajul să i se opună ?

— Zvonurile spun că Margaret Thatcher va candida. Dacă va reuși să forțeze un balotaj, atunci vor apărea adevărații contracandidați.

— Dar dacă ea cîștigă din prima ?

— Nu fi naivă, Fiona, spuse Charles, părînd mai preocupat de oul lui fiert. Partidul Conservator nu și-ar alege niciodată ca lider o femeie. Sîntem prea tradiționaliști. Ar fi genul de greșeală copilărească pe care ar face-o numai laburiștii pentru a demonstra cît de mult cred ei în egalitate.

În acest răstimp, Simon tot încerca să o convingă pe Margaret Thatcher să-și arunce pălăria în ring.

— În mod sigur, se bucură de suficient sprijin, spuse Elizabeth.

Raymond și Andrew se distrau privind, de pe tușă, lupta pentru supremație din interiorul Partidului Conservator. Raymond nu i-ar fi dat nici o șansă doamnei Thatcher, dacă nu i-ar fi amintit Kate că tot conservatorii fuseseră primii care aleseseră un evreu ca șef al partidului și tot ei selectaseră și un celibatar.

— Așa că de ce să nu fie tot ei primii care să aleagă o femeie ? pleda ea.

El ar fi continuat să se certe cu ea, dar femeia asta afurisită avusese dreptate de atîtea ori pînă atunci !

— Vom trăi și vom vedea, spusese el.

Comitetul-1922 anunță că a stabilit ca dată pentru alegerea unui nou lider ziua de 4 februarie 1975.

În cadrul unei conferințe de presă la Camera Comunelor de la începutul lunii martie, Margaret Thatcher își anunță oficial candidatura pentru această funcție. Simon începu imediat munca de convingere a colegilor săi în favoarea „Doamnei" și se alătură unui comitet condus de Airey Neave, format în același scop. Charles Seymour își avertiză prietenii că partidul nu mai putea spera niciodată să cîștige alegerile generale cu o femeie la conducere. Pe măsură ce zilele treceau, nimic nu era mai sigur decît nesiguranța viitorului.

La ora patru a unei zile deosebit de ploioase și vîntoase, președintele Comitetului-1922 anunță rezultatele :

Margaret Thatcher	130
Edward Heath	119
Hugh Fraser	16

Potrivit regulilor Comitetului-1922, cîștigătorul avea nevoie de o majoritate de 15 procente, deci a fost necesar un al doilea tur de scrutin.

— Acesta se va ține peste șapte zile, anunță organizatorul parlamentar.

Îndată își anunțară candidatura trei foști miniștru, în timp ce Ted Heath, avertizat că a doua oară va obține și mai puține voturi, se retrase din competiție.

Au fost cele mai lungi zile din viața lui Simon.

A făcut tot ce-i stătea în putere pentru a-i uni pe toți suporterii doamnei Thatcher. Între timp, Charles se hotărîse să o lase mai moale în al doilea tur de scrutin. La vot, el puse ștampila cel mai aproape de fostul secretar de stat de la Comerț și Industrie, al cărui subaltern fusese.

— Un om în care putem avea cu toții încredere, îi spuse el Fionei.

După numărarea și confirmarea voturilor, președintele Comitetului-1922 anunță că Margaret Thatcher cîștigase cu 146 la 79, cît obținuse cel mai apropiat concurent al ei.

Simon era bucuros, iar Elizabeth spera că el uitase de promisiunea ei de a-și mînca pălăria. Charles era absolut uimit. Amîndoi îi scriseră de urgență noului lor lider.

„11 februarie 1975

Dragă Margaret,

Multe felicitări pentru prima victorie a unei femei ca șef al partidului nostru. Sînt mîndru că am jucat și eu un rol în acest triumf și voi milita în continuare pentru succesul dumitale în viitoarele alegeri.

Al dumitale,

Simon"

„Eaton Square 27,
Londra, SW 1
11 februarie 1975

Dragă Margaret,

Nu am făcut un secret din faptul că l-am sprijinit pe Ted Heath la primul tur de scrutin pentru alegerea unui nou șef al partidului, pentru că am avut privilegiul să lucrez în administrația sa.

Dar am avut plăcerea să te votez în al doilea tur de scrutin. Alegerea unei femei, care va fi neîndoielnic viitorul prim-ministru al Marii Britanii, dovedește cît de progresiste sînt vederile partidului nostru.

Fii convinsă de devotamentul meu.

Al tău, Charles".

Margaret Thatcher răspunse la toate scrisorile colegilor săi în decursul acelei săptămîni. Simon primi un bilet scris de mînă prin care era rugat să se alăture noii echipe a Cabinetului Fantomă, ca adjunct la Ministerul Educației. Charles primi o telegramă bătută la mașină în care i se mulțumea pentru scrisoare.

19

Banca Seymour supraviețuise primului război mondial, crahului din anii '30 și apoi și celui de-al doilea război mondial. Așa încît Charles nu avea de gînd să fie președintele care să-i supervizeze prăbușirea în anii '70. Curînd după ce-l înlocuise pe Derek Spencer — la insistențele unanime ale celor doi consilieri —, descoperise că a fi președintele unei bănci nu era o activitate atît de ușoară pe cît sperase, dar rămînea încrezător în faptul că banca putea supraviețui furtunii, în timp ce el își asuma riscuri minime. Articolele financiare din ziare erau pline de povești despre Banca Angliei, care era ca o „barcă de salvare", ce trebuia să ducă la mal instituțiile bancare, și de rapoarte zilnice ale falimentelor succesive ale diverselor companii prospere. Trecuseră vremurile cînd valoarea proprietăților creștea automat în fiecare an o dată cu chiriile.

Cînd acceptase propunerea consiliului, Charles insistase să fie angajat și un director executiv care să aibă grijă de treburile zilnice, iar el să rămînă cel care să trateze afaceri cu ceilalți directori de bănci. Audiase mai multe persoane, dar nu găsise pe nimeni potrivit. Vînătoarea de capete părea să fie următorul pas, cheltuială de care fu însă scutit pentru că auzi din întîmplare o discuție în restaurantul „White", la o masă alăturată, despre noul director executiv de la Banca Americană, care se plictisise să tot raporteze la Chicago de fiecare dată cînd folosea timbre poștale mai scumpe.

Charles îl invită imediat să ia împreună masa la Camera Comunelor. Clive Reynolds avea aceleași studii ca și Derek Spencer : Școala de Economie din Londra urmată de Școala de afaceri la Harvard, după care fusese angajat în mai multe

locuri, culminînd cu numirea lui ca director executiv la Banca Americană. Similitudinea de situație nu-l îngrijoră pe Charles, care îi spusese clar domnului Reynolds că noul angajat trebuia să fie fidel președintelui.

Reynolds se lăsă cumpărat pe bani grei, făcîndu-l pe Charles să spere că, la rîndul său, va încheia tranzacții la fel de avantajoase pentru Banca Seymour. Reynolds acceptă pînă la urmă suma de 50 000 de lire sterline pe an, cu un profit care îl asigura pe Charles că nu avea de gînd să tragă foloase personale sau să-i încurajeze pe alții să încerce să-l angajeze.

— Nu e genul de tip pe care să-l inviți la cină, îi spuse Charles Fionei, dar, după ce-l angajez, voi putea dormi liniștit noaptea, știind că am lăsat banca pe mîini bune.

Alegerea lui Charles a fost parafată de consiliu la următoarea întrunire și, pe măsură ce lunile treceau, devenea clar că Banca Americană își pierduse unul dintre cei mai valoroși oameni de afaceri.

Clive Reynolds era conservator din naștere, dar cînd își asumă ceea ce pentru Charles era „un risc" — iar pentru el o „lovitură" — spusele lor se adeverira în egală măsură. Banca își păstră reputația de discreție asupra operațiunilor, iar ei reușiră cîteva lovituri spectaculoase mulțumită noului director executiv.

Reynolds era suficient de rezonabil pentru a-și trata președintele cu respect, dar fără a exagera, iar relația dintre ei rămînea strict profesională.

Una dintre primele inovații ale lui Reynolds fusese introducerea controlului asupra conturilor depunătorilor care depășeau cifra de împrumut de 250 000 de lire, iar Charles fusese de acord.

— După ce ai pe mînă mai mulți ani de zile situația financiară a unei companii, sublinia Reynolds, uneori nu-ți dai seama cînd un depunător mai vechi are probleme. Dacă există „neconcordanțe", să le stîrpim din față — era o metaforă pe care Charles o repeta la petrecerile de sfîrșit de săptămînă.

Lui Charles îi făceau plăcere întîlnirile matinale cu Clive Reynolds, din care avea ce învăța despre o profesie în care înainte avusese doar curaj și fler. Într-un timp record, el își însuși multe cunoștințe de specialitate de la noul său mentor, încît, atunci cînd se ridica să ia cuvîntul despre o chestiune financiară dezbătută în Parlament, uimea cu tonul său de David Rockefeller *.

Charles nu știa mai mult despre viața personală a lui Reynolds decît ceea ce scria la dosar. Avea patruzeci și unu de ani, era necăsătorit și locuia în Esher, unde o fi fost asta. Charles nu dorea decît ca Reynolds să ajungă în fiecare dimineață înaintea lui cu cel puțin o oră și să plece serile după el, chiar și cînd Parlamentul nu era în activitate.

Charles studiase patrusprezece rapoarte confidențiale asupra împrumuturilor mai mari de 250 000 făcute de clienți. Clive Reynolds găsise deja două companii față de care considera că banca ar trebui să-și schimbe atitudinea.

Charles mai avea de citit trei rapoarte înainte de a prezenta o dare de seamă complexă în fața consiliului.

Ciocănitul discret în ușă îi semnală că era ora zece și venise Reynolds cu raportul său zilnic. În lumea financiară circulase zvonul că rata bancară va urca joi, încît Reynolds dorise să scape de dolari și să-i transforme în aur. Charles fusese de acord. După ce devenise publică noua rată bancară, Reynolds continuase :

— Ar fi mai înțelept să ne întoarcem la dolari din moment ce se apropie noua rundă de negocieri cu sindicatele. În schimb, vom avea un nou curs al lirei.

Charles îl aprobă din nou.

— Cred că dolarul e mult prea slab, adăugă Reynolds. Cu sindicatele care vor aproape doisprezece la sută, dolarul ar trebui să se stabilească, să zicem, la aproape 1, 90.

El mai spuse că nu-i convenea cantitatea masivă de acțiuni „Slater Walker" și că voia să lichideze jumătate din

* Cunoscut om de afaceri american (n. tr.).

stoc în următoarea lună. Propunea să facă asta la intervale neregulate și în sume mici.

— Mai avem încă trei conturi majore de analizat înainte de a face cunoscute rezultatele cercetărilor noastre în fața consiliului. Sînt preocupat de politica de cheltuieli a uneia dintre companii, dar celelalte două par mai stabile. Cred că ar trebui să le analizăm în același timp, atunci cînd veți avea timp să citiți rapoartele mele. Poate mîine dimineață, dacă reușiți. Cele trei companii sînt „Speyward Laboratories", „Blackies Limited" și „Nethercote and Company". Sînt îngrijorat în privința lui Speyward.

— Voi lua acasă dosarele, spuse Charles, și-ți voi comunica părerea mea mîine dimineață.

— Vă mulțumesc, domnule președinte.

Charles nu-i propusese niciodată lui Reynolds să-i spună pe nume.

Archie Millburn dădu o mică petrecere cu prilejul împlinirii unui an de cînd Simon fusese desemnat drept reprezentant pentru Pucklebridge. Deși astfel de ocazii sînt de fapt menite să-l prezinte localnicilor pe noul lor parlamentar, Simon știa acum mai multe despre circumscripție decît înainte, iar Archie era primul care o recunoștea.

Elizabeth, Peter și Michael se instalaseră confortabil în noua lor casă, iar Simon, în calitate de consilier cu probleme de educație, vizită grădinițe, școli generale și universități — mai vechi, mai noi, de stat și private, colegii tehnologice, institute de artă și chiar școli de corecție. Îi citise pe Butler, pe Robbins și pe Plowden ; îi ascultase cu aceeași atenție pe profesorii de psihologie și pe elevii lor. După un an, simțea că începe să înțeleagă cu adevărat esența problemei și ducea dorul alegerilor pentru a putea trece din nou de la repetițiile generale la spectacol.

— Cred că e frustrant să fii în opoziție, observă Archie după cină, cînd doamnele se retraseseră.

— Da, dar e o ocazie excelentă să te pregătești pentru guvernare, gîndindu-te mai bine ce ai de făcut. Niciodată nu mi-am permis luxul ăsta ca ministru.

— Trebuie să fie o situație foarte diferită față de aceea în care te afli la guvernare, spuse Archie, aprinzîndu-și o țigară.

— Da. În guvern, spuse Simon, ești înconjurat de secretari care nu-ți dau voie să ridici nici măcar un deget, dar nici nu te lasă să respiri o clipă, în timp ce în opoziție privești politica la rece, chiar dacă ajungi adesea să-ți bați singur la mașină corespondența.

Archie împinse vinul spre Simon.

— Mă bucur că fetele nu sînt aici, spuse Archie conspirativ, pentru că voiam să știi că la sfîrșitul anului am hotărît să renunț la funcția mea de primar.

— De ce ? întrebă Simon, luat prin surprindere.

— Te-am văzut ales și așezat în scaun. E timpul să las locul și altora, mai tineri.

— Dar sîntem de-o seamă !

— Nu te contrazic, dar adevărul e că nu acord suficient timp companiei mele electronice, iar consiliul directorial mi-o amintește în permanență. Nu e cazul să-ți mai spun și că trăim vremuri destul de grele.

— E trist, zise Simon. În politică, exact cînd crezi că te-ai apropiat de cineva, ori tu ori el dispare pe undeva.

— Nu te teme, spuse Archie. N-am de gînd să te abandonez și am încredere că tu vei fi în Parlament în viitorii douăzeci de ani cel puțin, iar eu voi fi încîntat să-ți accept invitația de a cina cu tine, pe Downing Street.

— S-ar putea să-l găsești pe Charles Seymour locuind acolo, spuse Simon, aprinzîndu-și un chibrit.

— Atunci nu voi primi nici o invitație ! spuse Archie zîmbind.

Charles aproape că nu putu dormi în noaptea în care făcu descoperirea, iar foilile lui nu o lăsară nici pe Fiona să atipească. Deschisese dosarul Nethercote, în timp ce aștepta masa de seară. În general, cînd avea de-a face cu o companie pentru prima oară, se uita după numele directorilor pentru a vedea dacă are vreun cunoscut. Nu recunoscuse pe nimeni, pînă cînd ochii îi căzură pe „S.J. Kerslake, MP". Bucătăreasa

era convinsă că domnului Seymour nu-l plăcuse mîncarea, pentru că de abia se atinsese de primul fel.

Ajungînd la Banca Seymour cîteva clipe după Clive Reynolds, îl chemă pe directorul său executiv, care apăru după cîteva minute. Ca de obicei, avea în brațe un vraf de dosare și se arătă surprins că-l vede atît de devreme pe președinte. După ce Reynolds se așeză, Charles deschise dosarul din fața lui.

— Ce știi despre „Nethercote and Company" ?

— E o companie privată. Valoarea proprietăților sale se ridică la aproximativ 10 000 000 de lire, cu un fond curent de 7 000 000, din care noi asigurăm jumătate. Dacă va fi condusă eficient de un comitet priceput de directori, va scăpa de problemele actuale, din punctul meu de vedere, și va avea investitori cînd o să devină independentă.

— Cît ne aparține din companie ?

— Șapte procente și jumătate. După cum știți, banca nu ia niciodată mai mult de opt procente dintr-o companie, pentru că ar însemna că trebuie să ne declarăm profitul, potrivit paragrafului douăzeci și trei din Legea Finanțelor. Întotdeauna politica băncii a fost să investească într-un client important, fără a se implica prea tare în treburile conducerii companiei.

— Care e principala lor bancă ?

— Midland.

— Ce s-ar întîmpla dacă ne-am vinde cele șapte procente și jumătate și nu am reînnoi posibilitatea de vărsămînt la sfîrșitul trimestrului, dar l-am cere ?

— Ei ar trebui să-și caute bani în altă parte.

— Și dacă n-au de unde ?

— Vor trebui să înceapă să-și vîndă imobilele, ceea ce în caz de vînzare forțată e un lucru teribil pentru orice societate comercială și aproape imposibil în condițiile actuale.

— Și apoi ?

— Va trebui să cercetez dosarul și...

Charles îi înmînă dosarul, pe care Reynolds îl studie cu atenție, încruntîndu-se.

— Au deja o problemă cu banii gheață din cauza răuplatnicilor. Vor ceda, dacă li se va cere ceva prea brusc. V-aș sfătui să nu faceți o astfel de mutare, domnule președinte. Nethercote a fost un risc necesar de-a lungul anilor, iar acum cred că vom avea un profit frumos cînd își vor vinde acțiunile la bursă.

— Din motive pe care nu ți le pot dezvălui, spuse Charles, privindu-l de jos, mă tem că păstrarea relațiilor cu această companie ar putea fi o grijă în plus pentru Banca Seymour.

Reynolds îl privi uimit.

— Vei informa Banca Midland că noi nu reînnoim împrumutul pe trimestrul viitor.

— Atunci vor trebui să caute sprijin din partea altei bănci. Midland nu va accepta niciodată întreaga sumă.

— Și cere să se disponibilizeze imediat cele șapte procente și jumătate.

— Dar asta ar putea conduce la o criză de încredere în această companie.

— Așa să fie, spuse Charles închizînd dosarul.

— Dar eu cred că...

— Asta e tot, domnule Reynolds.

— Da, domnule președinte, spuse zăpăcit directorul executiv, care nu-l considerase niciodată pe șeful său un tip irațional.

Se întoarse să plece. Dacă s-ar fi uitat în urmă, ar fi fost și mai mirat de zîmbetul care se lățea pe fața lui Charles Seymour.

— Ne-a tras clapa, spuse Ronnie Nethercote furios.

— Cine ? întrebă Simon, care tocmai intra.

— Banca Midland.

— De ce-ar face una ca asta ?

— Un acționar din afară și-a vîndut partea fără să spună dinainte, astfel încît Midland se teme să nu-i fie afectate interesele. Nu sînt capabili să continue singur operațiunile.

— Te-ai dus la directorul ei ? întrebă Simon, vădit îngrijorat.

— Da, dar nu stă în puterile lui să facă nimic. E legat de mîini și de picioare de o directivă a consiliului de conducere, spuse Ronnie, cufundîndu-se în fotoliu.

— Cît de rău stăm ?

— Mi-au dat o lună să găsesc altă bancă. Dacă nu, voi începe să vînd din imobile.

— Ce se va întîmpla dacă nu vom reuși să găsim altă bancă ? întrebă Simon disperat.

— Compania va da faliment în cîteva săptămîni. Știi vreun bancher care caută o investiție sigură ?

— Numai unul, dar te asigur că nu ne-ar ajuta.

Charles puse mulțumit telefonul în furcă. Se întrebă dacă mai există vreun secret pe lume pe care să nu-l știe. Îi luase mai puțin de o oră pentru a afla valoarea contului lui Kerslake. „Confidențial, ca între bancheri", îi asigurase el. Încă mai zîmbea, cînd Reynolds bătu la ușă.

— Cei de la Midland n-au fost încîntați, îi comunică el pe scurt lui Charles.

— O să le treacă, replică președintele. Care sînt ultimele vești de la Nethercote ?

— Numai zvonuri, dar toată lumea știe deja că au necazuri și că președintele lor caută altă bancă, spuse Reynolds, impasibil. Problema lui cea mare este că nimeni nu se preocupă la ora actuală de companiile imobiliare.

— Și după ce vor fi la pămînt, ce ne va opri să ridicăm bucățile sfărîmate și să refacem noi altceva ?

— O clauză din Legea Finanțelor, pe care guvernul dumneavoastră a strecurat-o acum trei ani. Pedepsele se ridică la o amendă grasă mergînd pînă la ridicarea dreptului băncii de a funcționa.

— A, da, îmi aduc aminte, spuse Charles. Ce păcat ! Atunci cam cît vor mai supraviețui ?

— Dacă la sfîrșitul lunii, spuse Reynold mîngîindu-și barba proaspăt bărbierită, nu reușesc să găsească o bancă, creditorii vor năvăli peste ei ca lăcustele.

— Și acțiunile nu au valoare ? întrebă Charles inocent.

— Nici cît hîrtiile pe care sînt tipărite, spuse Reynolds, privindu-și președintele cu atenție.

De data aceasta, directorului executiv nu-i scăpase zîmbetul președintelui băncii, pentru că Charles se gîndea la Simon Kerslake și la contul lui de 108 000 lire, transformate acum în acțiuni fără valoare. Circumscripția Pucklebridge va căuta în curînd pe altcineva să o reprezinte.

La sfîrșitul lunii în care nici o bancă nu-i sărise în ajutor, Ronnie Nethercote cedă și acceptă să declare falimentul companiei. Încă mai spera să-și poată plăti creditorii, chiar dacă acțiunile sale și ale directorilor nu mai aveau valoare. Era la fel de îngrijorat pentru Simon și cariera acestuia, pe cît era pentru sine însuși, dar știa că portăreii nu-i dau voie să ajute pe nimeni în particular.

Aflînd situația de la Simon, Elizabeth nu începu să se plîngă ; se temuse întotdeauna că acesta ar putea fi deznodămîntul asocierii lui cu Nethercote.

— Ronnie nu te poate ajuta ? îl întrebă ea. La urma urmei, tu l-ai sprijinit pe el în trecut.

— Nu, nu poate, răspunse Simon, evitînd să-i spună cine era cu adevărat responsabil pentru acest faliment.

— Falițiii părăsesc automat Parlamentul ? fu următoarea întrebare a lui Elizabeth.

— Nu, dar eu îl voi părăsi, fiindcă nu mai intru în discuție pentru „promovări" și voi fi pentru totdeauna etichetat drept „lipsit de judecată".

— E atît de nedrept, cînd n-a fost vina ta !

— Regretele se scriu altfel pentru cei care trăiesc sub lumina reflectoarelor, spuse Simon simplu.

— Dar bineînțeles că în timp... începu Elizabeth.

— Nu am de gînd să rămîn un parlamentar oarecare pentru următorii douăzeci de ani, timp în care să aud pe la colțuri : „Ar fi ajuns în guvern, dacă nu s-ar fi întîmplat să...".

— Înseamnă că trebuie să mutăm copiii la altă școală ?

— Mă tem că da, spuse Simon, tremurîndu-i mîinile. Ca falit, nu prea pot să aștept să primesc polițele pentru educația fiilor mei ca o necesitate. Chiar dacă fac rost de bani.

— Deci va trebui să ne descotorosim și de bonă, nu ?

— Nu neapărat, dar vom face amîndoi sacrificii ca s-o ținem măcar în timpul zilei.

— Dar slujba mea la spital... începu Elizabeth, însă lăsă propoziția în suspensie. Ce se va întîmpla apoi ?

— Va trebui să-i spun lui Archie Millburn, deseară. Am scris deja scrisoarea de demisie pe care i-o voi da. Voi stabili luni o întrevedere cu șeful organizator parlamentar pentru a-i explica de ce am de gînd să apelez la Chiltern Hundreds.

— Ce înseamnă asta ?

— Este una din puținele modalități de a părăsi Parlamentul în mijlocul sesiunii — în afară de cea a decesului. Oficial, este o numire într-un post subordonat Coroanei, care te eliberează din funcția de parlamentar.

— Totul pare doar o formalitate.

— Mă tem că voi pricinui niște alegeri anticipate dificile în Pucklebridge, recunoscu Simon.

— Nu prea sînt oameni în jur care să aibă 108 000 lire disponibile pentru un pachet de acțiuni lipsite de valoare.

— Vrei să vin cu tine cînd o să te întîlnești cu Archie ? îl întrebă Elizabeth, ridicîndu-se de pe scaun.

— Nu, iubito. Ești drăguță că-mi propui, dar m-am făcut de rîs singur.

Elizabeth se aplecă și-i dădu de pe frunte șuvița rebelă. Observă cîteva șuvițe argintii care apăruseră sigur în ultimele săptămîni.

— Va trebui să trăim din salariul meu cît timp o să-ți cauți de lucru.

Simon conduse încet către Pucklebridge, pentru a-l întîlni pe neanunțate pe primar. Stînd cu mîinile în șolduri la el în grădină, Archie Millburn îl ascultă cu o figură tristă.

— În ultima vreme s-a întîmplat asta multor oameni de afaceri pricepuți, dar nu înțeleg un lucru : dacă aveți atîtea imobile de primă mînă, de ce n-a încercat nimeni să vă ia în primire ? Sună ca un vis urît !

— Pare o chestiune confidențială, spuse Simon.

— Un cuvînt sacru în lumea afacerilor, încuviință Archie, continuînd să-și altoiască trandafirii din specia Roosevelt și Red Mistress.

Simon îi înmînă demisia sa, pe care Millburn o parcurse și o acceptă șovăielnic.

— Nu voi spune nimănui, pînă cînd nu-l vezi luni pe organizatorul parlamentar. Marți seară, voi cere o întrunire specială a întregului comitet și atunci le voi spune ce s-a hotărît. Mai bine te-ai pregăti pentru o reacție nefavorabilă din partea presei de marți seară.

Cei doi dădură mîna.

— Ghinionul tău e și al nostru, spuse Archie. Într-un timp foarte scurt ai cîștigat încrederea și afecțiunea localnicilor. Simon, o să ne lipsești.

Simon plecă înapoi la Londra și, deși radioul mașinii mergea în surdină, nu auzi știrile repetate din jumătate în jumătate de oră.

20

Raymond se numără printre primii care auzi declarația și era înmărmurit. Harold Wilson avea de gînd să demisioneze la mai puțin de jumătate din perioada de cinci ani a actualului Parlament, fără un alt motiv aparent decît acela că trecuse de vîrsta de șaizeci de ani. El propuse să rămînă prim-ministru atît cît îi trebuia Partidului Laburist să-și aleagă un alt lider. Raymond și Kate stăteau lipiți de televizor, ascultînd tot ce le putea fi de folos. Ei discutară consecințele acestui gest pînă tîrziu în noapte.

— Ei bine, Morcoveață, asta ar putea însemna reabilitarea eroului nostru uitat ?

— Cine poate ști ?

— Dacă tu nu poți ști, atunci cine ?

— Viitorul lider, spuse Raymond.

Lupta pentru conducere se desfășura pe față între aripa stîngă și cea dreaptă ale partidului, între, respectiv, James Callaghan și Michael Foot. Andrew și Raymond doreau să cîștige același om și răsuflară ușurați văzîndu-l pe Callaghan, după ce pierduse la primul balotaj, că este ales ca nou lider. Regina îl invită imediat pe acesta să formeze un nou guvern.

După cum cerea tradiția, Andrew își trimise demisia pe Downing Street, așa cum proceda orice membru al guvernului pentru a-i permite noului prim-ministru să-și aleagă propria echipă.

Raymond se afla la tribunal, ascultînd concluziile unui judecător, cînd asistentul său îi înmînă un bilet : „Vă rugăm să sunați de urgență la Downing Street nr. 10". Judecătorul continuă încă o jumătate de oră, explicînd juraților definiția

legală a asasinatului, după care Raymond plecă. Alergă pe coridor și se opri să telefoneze dintr-unul din birourile funcționarilor. Cadranul de plastic al aparatului părea că se întoarce după fiecare cifră într-un ritm îngrozitor de încet.

După ce vorbi cu trei persoane, o voce îi spuse în sfîrșit :

— Bună ziua, Ray — tonul grav și inconfundabil al noului prim-ministru. Cred că a sosit timpul să-ți reiei locul în echipa de conducere — Raymond își ținu răsuflarea — ca ministru de stat la Comerț.

Ministru de stat — doar la un pas de guvern.

— Mai ești acolo, Ray ?

— Da, domnule prim-ministru. Accept cu plăcere.

Lăsă receptorul jos, după care îl ridică din nou și formă numărul Băncii Chase Manhattan. I se făcu legătura cu directoarea de la Euro Bond.

Andrew plecase de la biroul său de la Interne și se întorsese pe Cheyne Walk. Se ținea la distanță de Camera Comunelor, unde corespondenții parlamentari te urmăreau ca hienele și își dictau notițele la telefon, chiar dacă reprezentau doar zvonul despre un alt zvon. Noul guvern fusese deja ales, iar acum era rîndul miniștrilor de stat. Tot ce știa Andrew era că vechea lui slujbă din Ministerul de Interne fusese dată altcuiva.

— De ce nu te duci să joci fotbal cu Robert ? îi propuse Louise. Ca să nu te mai învîrți pe-aici degeaba !

— Da, tati, da, tati, da, tati, îi ceru fiul său, alergînd în sus pe scări pentru a reapărea după cîteva minute într-un echipament al echipei Liverpool, pe care și-l cumpărase singur din economii strînse în trei luni și jumătate din banii de buzunar.

— Du-te, Andrew. Întotdeauna te strig cînd ești căutat la telefon.

Andrew zîmbi, își scoase haina și își puse o pereche de tenișI vechi pe care i-o întinse Robert. Își urmă fiul de cinci ani în grădină, găsindu-l deja driblînd printre straturile delicate ale răzoarelor de flori. Poarta cea mică pe care o cumpărase pentru Robert — sau pentru el — de Crăciun era

deja pregătită în capătul celălalt și începură să o apere, făcînd cu schimbul. Andrew era mereu primul în poartă. Își freca mîinile ca să se încălzească, în timp ce Robert se apropia de el cu mingea. Ieși din poartă ca să pareze o lovitură, dar Robert lovi mingea spre dreapta și apoi spre stînga, după care o împinse ușurel în poartă.

— Asta se numește fentă, spuse el triumfător, alergînd spre tatăl său care rămăsese uimit.

Andrew îl luă în brațe.

— Știu cum se numește, zise el rîzînd ; se pare că ai uitat cine te-a învățat cum să fentezi. Ia să vedem dacă poți să o faci a doua oară din fugă, adăugă el, întorcîndu-se în poartă.

Robert se depărtă de el cu mingea la picior pînă ajunse în capătul curții, după care se întoarse din nou cu fața. Începuse din nou să înainteze spre poartă, cînd se auzi telefonul. Andrew privi către casă în clipa cînd Robert lovea mingea care îl atinse exact peste față. Căzu cu ea în brațe peste poartă.

Louise deschise ușa de la bucătărie și strigă :

— E mama.

— Trezește-te, tati, țipă Robert în același timp.

Pe Andrew încă îl mai durea fața de la lovitură.

— Las' că-ți arăt eu ție pentru asta, spuse el. E rîndul tău să stai în poartă.

Robert se grăbi să se așeze între stîlpi, sărind în sus și încercînd să atingă bara transversală cu degetele. Andrew nu se grăbi. Cînd era la mai puțin de un metru de fiul lui, fentă spre dreapta și alergă spre stînga, dar Robert îi văzuse mișcarea și se aruncase asupra mingii strigînd :

— Nu e gol.

Andrew se întoarse către capătul curții, gîndindu-se ce fentă să mai încerce. Deodată, începu să alerge către Robert și șută mingea exact în colțul din dreapta al porții. Din nou Robert îi anticipă traiectoria și prinse mingea deasupra capului, după care o strînse la piept și strigă :

— Nu e gol, tati, nu e gol !

Aruncă încrezător mingea înapoi la picioarele tatălui său.

— Ai dreptate, dar m-ai cam păcălit, spuse Andrew, convins doar pe jumătate.

Pentru a-și arăta talentul, începu să lovească alternativ mingea cu picioarele.

— Hai, tati, îi ceru Robert.

De această dată, Andrew înaintă cu o expresie hotărîtă pe figură. El încercă un schimb de pase pentru a-și determina fiul să iasă mai repede din poartă. Robert de abia se mișca; Andrew lovi mingea ceva mai tare și mai sus decît prima oară. În acel moment, sună telefonul și el se întoarse către casă. Nu văzu cum mingea lovise colțul din stînga al porții, sărind în partea opusă.

— E primul-ministru, strigă Louise din fereastră. Andrew porni rapid către casă.

El mai apucă să vadă doar cu coada ochiului cum mingea sărea pe alee și de acolo în stradă, pe poarta deschisă.

Robert alerga deja către poartă.

— O prind eu, tati, o prind eu !

— Nu ! strigă Andrew cu vocea sugrumată și o luă la fugă după fiul său cît îl țineau puterile.

Privind de la fereastră, Louise îngheță, ținînd încă telefonul cu mănușile de bucătărie în mîini. Îl văzu pe Andrew cum se aruncă pe asfalt cu jumătate de metru în spatele copilului. Mingea sărise pe carosabil, iar Robert sărise și el după ea cu o secundă înainte ca tatăl lui să-l prindă.

Louise a fost singura care l-a văzut pe șoferul cisternei Shell frînînd și încercînd — prea tîrziu — să-i evite. Andrew și Robert se izbiră de colțul cabinei și fură aruncați amîndoi în aer, apoi se rostogoliră de mai multe ori pînă cînd căzură în șanț.

— Ești acolo, Andrew ? întrebă primul-ministru.

Louise aruncă telefonul și ieși în goană din bucătărie, spre poartă. Soțul ei zăcea lîngă bordură nemișcat, cu fiul lor care încă mai strîngea mingea la piept. Încercă să-i ridice pe amîndoi, în timp ce sîngele lui Andrew se scurgea pe cămașa roșie a lui Robert și pe mănușile ei de cauciuc.

Louise căzu în genunchi pe bordură.

— Nu-i lăsa să moară, Doamne, nu-i lăsa să moară ! reuși ea să spună.

Robert plîngea încetișor, ținînd strîns mingea, și privindu-și tatăl care-și pierduse cunoștința. Ea fu nevoită să se aplece spre el ca să-l audă cum repeta : „Nu e gol, tati, nu e gol".

După două zile, „The Times" dădea publicității lista completă a miniștrilor, în care singurul post liber era cel de ministru de stat al apărării. Redactorul politic de la „The Times", David Wood, nota că postul era reținut pentru domnul Andrew Fraser, așteptat să iasă din spital la sfîrșitul săptămînii. În ultimul paragraf, Wood scria :

„Politicienii din toate partidele și-au unit glasurile pentru a lăuda curajul remarcabil al domnului Fraser, care s-a aruncat în fața unui camion pentru a-și salva singurul fiu, Robert, angajat în urmărirea unei mingi de fotbal. Tatăl și fiul au fost internați de urgență cu leziuni interne la spitalul St. Thomas, unde chirurgii l-au operat pe domnul Fraser toată noaptea, încercînd să-i salveze viața.

Așa cum ați aflat din ultima ediție a ziarului nostru de ieri, fiul său, Robert, în vîrstă de cinci ani, a murit în timpul nopții, înainte ca domnul Fraser să-și recapete cunoștința".

— Dumnezeule, exclamă Elizabeth, ce cumplit !

— Ce e cumplit ? o întrebă Simon, așezîndu-se la micul dejun.

Ea îi dădu zahărul, arătîndu-i poza lui Robert.

— Bietul copil, spuse Simon citind articolul. Ia gîndește-te în cazul nostru — dacă Peter sau Michael ar fi uciși, ce durere ar fi pentru noi.

Amîndoi tăcură mai multe minute, după care Elizabeth întrebă :

— Te simți rău ?

— Da, spuse Simon. Mă simt ca un condamnat la moarte care-și ia ultimul mic dejun și, cel mai rău, care trebuie să-și bage singur capul sub laț.

— Mă întreb dacă vom rîde vreodată, amintindu-ne de ziua asta.

— Fără îndoială — cînd o să-mi iau pensia de la Parlament.

— Putem supraviețui fără ea ?

— Greu. Mai ales că pe prima o voi lua cînd voi împlini șaizeci și cinci de ani, așa că ne rămîn douăzeci și cinci ca să aflăm.

El se ridică.

— Vrei să te las la spital ?

— Nu, mulțumesc. Am de gînd să savurez bucuria de a rămîne în doi cel puțin o săptămînă de-acum încolo. Să sperăm că noua bonă nu cere alt preț, după cum a prezis Sir Michael Edwardes.

Simon își sărută rîzînd soția și plecă la întîlnirea de la Camera Comunelor cu organizatorul parlamentar.

Cînd pornea mașina, Elizabeth alergă după el :

— Am uitat să-ți spun, te-a sunat Ronnie cînd erai în baie.

— Îl voi căuta de îndată ce ajung la Parlament.

Simon plecă spre Cameră. Avu un sentiment neplăcut trecînd pe lîngă Cheyne Walk și gîndindu-se ce trebuia să fie în sufletul lui Andrew Fraser. Își propuse să-i scrie cîteva rînduri de îmbărbătare. La Camera Comunelor, polițistul de la poartă îl salută :

— Bună dimineața, domnule.

— Bună dimineața, spuse Simon.

Își parcă mașina la al doilea nivel subteran și luă liftul pînă la intrarea parlamentarilor. Se gîndi fără să vrea cum urca pe scări cu zece ani în urmă. Trecu de garderobă și apoi o luă pe treptele de marmură către culoarul membrilor. Din reflex, coti la stînga spre micul Oficiu poștal pentru a verifica dacă are vreo scrisoare.

— Domnule Kerslake, îl chemă prin interfon bărbatul de la ghișeu și, după cîteva secunde, un pachet și mai multe scrisori legate cu un elastic subțire căzură în coș. Simon lăsă în birou pachetul pe care scria „Școala Economică din Londra" și scrisorile și se uită la ceas — mai erau peste patruzeci de

minute pînă la întîlnirea cu organizatorul parlamentar. Merse la cel mai apropiat telefon pentru a suna la „Nethercote and Company". Îi răspunse chiar Ronnie :

— Am exasperat centralista vinerea trecută, se justifică el. Am rămas numai eu și secretara.

— M-ai căutat, Ronnie, spuse Simon cu un minimum de speranță în glas.

— Da, voiam să-ți spun că sînt alături de tine. Am tot încercat să-ți scriu în weekend, dar nu mă pricep la cuvinte.

Făcu o pauză.

— Nici la cifre. Țineam doar să-ți mărturisesc că-mi pare cumplit de rău de cele întîmplate. Elizabeth mi-a spus că te întîlnești cu organizatorul parlamentar în dimineața asta. Îți țin pumnii.

— Ești amabil, Ronnie, dar am intrat singur în toată afacerea. Ca avocat liber-profesionist, nu mă pot plînge că am devenit victimă.

— O atitudine profund filozofică pentru ora asta a dimineții.

— Ce se mai întîmplă pe la voi ?

— Portărelul controlează registrele. Eu încă mai cred că putem scăpa fără să plătim toți creditorii. Cel puțin așa scap de stigmatul de falit.

Urmă o pauză prelungită.

— Dumnezeule, am făcut o gafă !

— Nu te îngrijora, Ronnie, eu am vrut să depun atît.

Simon își dorea deja să fi fost la fel de sincer și cu soția lui.

— Hai să luăm masa împreună săptămîna viitoare.

— Va trebui să mergem la un local cu autoservire, spuse Simon, făcînd haz de necaz.

— Succes, amice ! spuse Ronnie.

Simon se decise să-și umple jumătatea de oră rămasă în bibliotecă, aruncînd un ochi pe ziarele de dimineață. Se așeză într-un colț al camerei „B", lîngă șemineul deasupra căruia o notă reamintea parlamentarilor să nu vorbească prea mult sau prea tare. Se cufundă în lectura ziarelor pline

de fotografii ale lui Andrew Fraser, ale soției și ale fiului lor. Același portret al micuțului Robert apărea aproape mereu pe prima pagină. Elizabeth avea dreptate — în multe privințe erau norocoși.

Povestea posibilei prăbușiri a firmei „Nethercote and Company" era descrisă în detaliu în paginile financiare. Erau citate spusele lui Ronnie, care declara că trebuiau să fie plătiți toți creditorii. Nu toate articolele pomeneau numele lui Simon, dar el putea deja anticipa titlurile de a doua zi, cu o poză a tînărului parlamentar și a familiei sale fericite. „Ascensiunea și prăbușirea lui Simon Kerslake". Mai mult de zece ani de muncă uitați într-o clipă: într-o săptămînă n-avea să mai fie decît o amintire.

Acele ceasului din bibliotecă se apropiau de ora pe care n-o mai putea evita. Simon se sculă cu greu din scaunul adînc, de piele, și se îndreptă încet către biroul organizatorului parlamentar.

Domnișoara Norse, aceeași veche secretară, îi zîmbi cînd îl văzu.

— Bună dimineața, domnule Kerslake, spuse ea radioasă. Mă tem că șeful meu e încă la doamna Thatcher, dar i-am amintit de audiența dumneavoastră, așa încît nu va întîrzia. Doriți să luați loc?

— Mulțumesc, îi răspunse el.

Alec Pimkin susținuse întotdeauna că secretara avea o replică dinainte pregătită pentru orice situație. Felul în care o imita spunînd „Sper că sînteți bine dispus, domnule Pimkin", stîrnise de multe ori rîsete în salonul de masă al parlamentarilor. A exagerat, fără îndoială, se gîndi Simon.

— Sper că sînteți bine dispus, domnule Kerslake, spuse domnișoara Norse, fără a ridica ochii de la mașina de scris.

Simon încercă să simuleze veselia.

— Foarte bine dispus, mulțumesc, zise el, gîndindu-se cîte povești tragice despre șanse pierdute trebuie să fi ascultat domnișoara Norse de-a lungul carierei sale.

Ea se opri brusc și își privi agenda.

— Trebuia să vă fi spus mai devreme, domnule Kerslake, v-a căutat un oarecare domn Nethercote.

— Mulțumesc, am vorbit deja cu el.

Simon tocmai răsfoia un număr mai vechi al ziarului „Punch", cînd intră organizatorul parlamentar.

— Îți pot acorda un minut, Simon, unul și jumătate dacă ai de gînd să-ți dai demisia, spuse el, rîzînd și mergînd în continuare către biroul său.

În timp ce Simon îl urma de-a lungul coridorului, sună telefonul de lîngă domnișoara Norse.

— E pentru dumneavoastră, domnule Kerslake, strigă ea în urma lor.

Simon se întoarse și întrebă :

— Puteți să-i spuneți că sun eu ?

— Spune că e urgent.

Simon se opri șovăielnic.

— Vă urmez într-o clipă, îi spuse organizatorului parlamentar care se făcuse nevăzut în biroul lui.

Simon se întoarse și luă receptorul de la domnișoara Norse, care-l aștepta cu mîna întinsă.

— Simon Kerslake la aparat. Cu cine vorbesc ?

— Sînt Ronnie.

— Ronnie, spuse Simon sec.

— Tocmai am primit un telefon de la Morgan Grenfell. Unul dintre clienții lor a făcut o ofertă de o liră douăzeci și cinci pentru fiecare acțiune și doresc să preia responsabilitățile curente.

Simon încercă să facă adunarea în minte.

— Nu te chinui să calculezi, spuse Ronnie. La o liră și douăzeci și cinci, acțiunile tale vor valora 75 000 de lire.

— Nu e de-ajuns, spuse Simon, amintindu-și de contul lui de 108 712 lire, o cifră care i se întipărise în minte.

— Nu intra în panică. Le-am spus că nu accept mai puțin de o liră jumătate pe acțiune și în mai puțin de șapte zile, ceea ce le permite să-și caute prin registre. Asta îți va ridica contul la 90 000, dar vei rămîne cu 18 000 în Swanee, cu a căror pierdere va trebui să te obișnuiești. Dacă-ți vinzi

soția la același preț ca al celei de a doua mașini, vei ajunge pe linia de plutire.

Simon ghici după cum vorbea prietenul lui că trăgea dintr-un trabuc.

— Ești un geniu !

— Nu eu, ci Morgan Grenfell. Și fac pariu că o să scoată un profit bun pe termen lung pentru clientul lor anonim, care pare să dețină toate informațiile în detaliu. Dacă mai vrei să luăm masa împreună marțea viitoare, nu veni cu buzunarele goale.

Simon puse receptorul în furcă și o sărută pe frunte pe domnișoara Norse. Ea rămase complet uluită de această situație pentru care nu avea replică. Tăcu și atunci cînd apăru organizatorul parlamentar :

— Ce-i asta, o orgie în biroul organizatorului parlamentar ?

— Domnișoară Norse, veți apărea mîine pe pagina a treia a ziarului „Sun" — izbucni Simon în rîs.

— Am o problemă cu votul de diseară. Partidul de guvernămînt nu mai e de acord cu înțelegerea noastră de a vota cu schimbul și trebuie să primesc o delegație tocmai de la Bruxelles pînă la ora zece. Orice ar fi, Simon, chiar nu suferă amînări ?

— Ba da, firește.

— Puteți veni la mine, în birou, domnișoară Norse, dacă vă puteți despărți de James 007* — Kerslake ?

Plecînd, Simon se repezi la cel mai apropiat telefon. Mai întîi o sună pe Elizabeth și apoi îl sună pe Archie Millburn la birou. Archie nu se arătă deloc surprins.

— Nu crezi că ar fi mai înțelept să nu ne mai vedem ?

— De ce ? întrebă Raymond. Palmerston a avut o amantă cînd avea șaptezeci de ani și tot l-a înfrînt pe Disraeli în alegeri.

---

* Aluzie la James Bond, alias „agentul 007", cunoscutul personaj al romanelor lui Ian Fleming (n.red.).

— Da, dar asta a fost pe vremea cînd nu existau o duzină de ziare naționale *și* o presă scormonitoare. Sincer, lui Woodward sau lui Bernstein nu le-ar lua mai mult de cîteva ore pentru a descoperi micul nostru secret.

— Nu vom avea probleme. Am distrus toate benzile.

— Vorbesc serios.

— Tot timpul îmi spui că sînt prea serios.

— Acum chiar vreau să fii. Foarte.

Raymond se întoarse pentru a o privi pe Kate.

— Te iubesc, Kate, știu că te voi iubi mereu. Hai să terminăm cu mascarada și să ne căsătorim.

Ea oftă.

— Am mai discutat asta de o sută de ori. Eu mă voi întoarce în America și, oricum, n-aș fi prea bună ca soție de prim-ministru.

— Trei americance au fost bune în trecut, spuse Raymond posac.

— La dracu' cu precedentele voastre istorice... și mai mult decît atît, urăsc orașul Leeds.

— Dar n-ai fost niciodată acolo.

— Nici n-am de gînd, dacă e mai frig decît la Londra.

— Atunci va trebui să te mulțumești să rămîi amanta mea. Raymond o luă în brațe. Știi, m-am obișnuit să cred că merită să fac orice sacrificiu pentru a fi prim-ministru, dar nu mai sînt așa de sigur acum.

— Merită să te sacrifici, spuse Kate, o vei descoperi cînd vei locui la nr. 10. Haide, cred că cina s-a făcut scrum.

— Nici nu i-ai observat, spuse deodată Raymond, arătînd cu degetul în jos.

Kate privi la perechea de papuci moderni.

— N-am crezut că o să mai apuc ziua asta, spuse ea. Păcat că începi să chelești.

Primele cuvinte pe care le rosti Simon cînd se întoarse acasă au fost :

— Vom supraviețui.

— Slavă Domnului, spuse Elizabeth. Și ce-ai făcut cu demisia ?

— Archie zice că mi-o va da înapoi în ziua în care voi deveni prim-ministru.

— Dacă asta se va împlini vreodată, vreau să-mi promiți un singur lucru.

— Orice, spuse Simon.

— Că n-o să mai vorbești niciodată cu Ronnie Nethercote.

Simon ezită o clipă înainte de a răspunde :

— Nu e cinstit, Elizabeth, pentru că nu ți-am spus chiar totul de la bun început.

O așeză pe canapea și îi spuse întregul adevăr.

Era rîndul ei să amuțească.

— La naiba, zise ea, privindu-l în ochi. Sper că Ronnie mă va ierta.

— Ce spui tu acolo ?

— I-am dat un telefon imediat după ce ai plecat la Cameră și l-am apostrofat timp de zece minute că e cel mai mare ticălos cu două fețe pe care l-am întîlnit vreodată și că nu vreau să mai aud vreodată de el.

Era rîndul lui Simon să se prăbușească pe canapea.

— Și ce ți-a răspuns ? întrebă el neliniștit.

Elizabeth se întoarse cu fața spre el.

— Ciudat, dar nici măcar nu a protestat. Și-a cerut doar scuze.

— Crezi că va mai vorbi vreodată ?

— Dumnezeu știe, eu sper că da, spuse tatăl lui, privind portretul nepotului său de deasupra șemineului. E încă suficient de tînără, ca să mai aibă alți copii.

Andrew clătină din cap.

— Nu, asta e exclus ! Medicul m-a avertizat că ar putea fi periculos.

Ieșise din spital la zece zile după accident. Primul lucru pe care îl făcu fu să asiste la înmormîntare împreună cu Louise. Andrew fiind în cîrje, sir Duncan și-a sprijinit nora

în timpul scurtei slujbe. După ceremonia funerară, Andrew își duse soția pe Cheyne Walk și o așeză în pat, apoi coborî să stea cu părinții lui.

Mama lui Andrew clătină din cap.

— Orice ar fi, trebuie să vă mutați de aici cît mai repede. De fiecare dată cînd se va uita pe geam, Louise va retrăi întreaga tragedie.

— Nu m-am gîndit la asta, spuse Andrew. O să încep imediat să caut altă casă.

— Cum ai de gînd să răspunzi la oferta primului-ministru ? îl întrebă sir Duncan.

— Nu m-am hotărît definitiv, spuse el tăios. Mi-a dat termen pînă luni, ca să mă mai gîndesc.

— Trebuie să accepți, Andrew. Altfel, cariera ta politică va fi terminată. Nu poți să stai acasă și să bocești toată viața moartea lui Robert.

Andrew îl privi :

„Nu e gol, tati, nu e gol", murmură el, conducîndu-i către ieșire și reîntorcîndu-se în dormitor la Louise.

Ea stătea cu ochii deschiși, dar lipsiți de expresie. La tîmple îi apăruseră niște firișoare argintii, pe care el nu le observase cu o săptămînă înainte.

— Te simți mai bine, draga mea ? o întrebă.

Louise nu îi răspunse.

Andrew se dezbrăcă și se urcă în pat, luînd-o în brațe, dar fără nici o reacție din partea ei. Era ca de pe altă lume. El privi cum i se scurgeau lacrimile pe obraz, căzîndu-i pe pernă. Adormi lîngă ea și se trezi din nou la trei dimineața. Nimeni nu trăsese draperia și luna lumina prin fereastră întreaga cameră. Se uită la soția lui. Era în aceeași poziție.

Charles străbătea nervos camera în lung și în lat.

— Spune-mi din nou cifrele !

— Nethercote a acceptat oferta de 7 500 000 lire, ceea ce înseamnă o liră cincizeci pentru fiecare acțiune, spuse Clive Reynolds.

Charles se opri în dreptul biroului și mîzgăli cifrele pe o bucată de hîrtie. Deci 90 000 lire, mai rămîn doar 18 000. Nu e suficient.

— La dracu', exclamă el.

— Sînt de acord, spuse Reynolds. Întotdeauna m-am gîndit că ne-am grăbit cînd am renunțat la partea noastră din companie.

— O părere pe care nu ți-o vei exprima în afara zidurilor acestei încăperi ! spuse Charles.

Clive Reynolds nu răspunse.

— Ce i s-a întîmplat lui Nethercote ? întrebă Charles, dornic să afle ceva și despre Simon Kerslake.

— Mi s-a spus că a luat-o încet-încet de la zero. Compania Morgan Grenfell a fost încîntată de învoiala și de maniera lui de a conduce. Trebuie să spun că le-am aruncat peștele cel mare în năvod.

— Putem cumpăra acțiuni ale noii companii ? întrebă iar Charles, ignorîndu-i replica.

— Mă îndoiesc. Are un capital doar de 1 000 000, deși cei de la Morgan Grenfell oferă pentru Nethercote un fond consistent ca parte a înțelegerii lor.

— Deci mai e nevoie să spun doar că nu vreau să mai discutăm niciodată despre această chestiune !

Andrew își petrecuse sfîrșitul de săptămînă citind telegramele de condoleanțe trimise pentru el și Louise. Erau peste o mie, multe de la simpli necunoscuți. Selectă cîteva și le duse sus pentru a i le citi și ei, deși nu mai era sigur nici măcar că îl auzea. Medicul îi spusese să nu o deranjeze decît dacă era într-adevăr cazul. După un șoc atît de brutal, ea suferise o depresie acută și trebuia ajutată să-și revină încetul cu încetul. Louise făcuse cîțiva pași în ziua anterioară, dar avea nevoie de odihnă acum, explicase medicul.

Stătea pe marginea patului, citindu-i încet din telegramele de la primul-ministru, de la un Jock McPherson spășit, de la Simon Kerslake, Raymond Gould și de la domnișoara Bloxham. Louise nu arăta în nici un fel că îl auzea.

— Ce să fac cu oferta premierului ? o întrebă el. Să accept ?

Ea nu îi răspunse în nici un fel.

— Mi-a cerut să devin ministru de stat al apărării, dar trebuie să știu părerea ta.

Mai zăbovi cîteva minute, dar văzînd că nu primește nici un răspuns, o lăsă să se odihnească.

Noaptea dormea alături de ea și încerca să-i arate întreaga lui afecțiune, dar parcă era din ce în ce mai singur.

Luni dimineață își sună tatăl și îi spuse că s-a hotărît să refuze oferta premierului. Nu o putea lăsa pe Louise atît de mult singură, cît încă se mai afla în acea stare.

Andrew se întoarse în dormitor și se așeză lîngă ea. Rosti în șoaptă, ca pentru sine :

— Ar fi trebuit să accept postul ?

Louise aprobă din cap atît de ușor, încît lui Andrew i se păru că nu e adevărat, dar ea mișcă degetele. El își puse palma în palma ei, iar ea îl strînse ușor, dînd din nou din cap, după care adormi.

Andrew îl sună pe primul-ministru.

Raymond scotocea prin cutia roșie.

— Te simți bine, Morcoveață ?

— E fascinant, spuse Raymond. Știi că...

— Nu, nu știu. Nu vorbești cu mine de trei ore și, dacă o faci, e doar ca să-mi spui cum îți petreci timpul cu noua ta amantă.

— Noua mea amantă ?

— Secretarul de stat pentru comerț.

— Ah, el !

— Da, el.

— Cum ți-au mers treburile la bancă azi ? o întrebă cu nasul în hîrtii.

— Am avut o zi absolut fascinantă, îi răspunse Kate.

— De ce, ce s-a întîmplat ?

— Unul dintre clienți a cerut un împrumut, spuse Kate.

— Un împrumut, repetă Raymond, concentrat asupra dosarului din fața lui. În valoare de cît ?

— „Cît vreți ?" am întrebat. „Cît aveți ?" mi-a răspuns. 417 000 000 000 de dolari la ultima numărătoare", am zis. „E suficient pentru început", mi s-a spus. „Semnați aici", am zis. Dar n-am putut încheia contractul, pentru că doamna în cauză avea un cont de numai 50 de lire sterline.

Raymond izbucni în rîs și închise capacul roșu al cutiei.

— Știi de ce te iubesc ?

— Pentru că știu să aleg haine bărbătești ? sugeră Kate.

— Nu, nu. Pentru că știi să alegi bărbații.

— Am crezut întotdeauna că amantele ar trebui să umble în haine de blană, să plece în Bahamas, să poarte cel mai mare diamant din lume și cînd colo m-am ales doar cu cutia ta roșie.

Raymond deschise cutia încă o dată, scoase dinăuntru un pachețel și i-l dădu lui Kate.

— Ce e asta ?

— De ce nu-l deschizi ca să afli ?

Kate desfăcu hîrtia Asprey violetă și descoperi o miniatură desăvîrșită, o replică de aur masiv a unei cutii roșii agățate de un lănțișor de aur. Pe capac scria „Strict confidențial".

— Deși „Sunday Times" nu anunță zilele de naștere ale amantelor de miniștri, îmi amintesc încă ziua în care ne-am cunoscut.

Andrew se îndrăgosti de casa din Pelham Crescent din ziua în care o văzu prima dată, iar mama Louisei veni de îndată la Londra pentru a organiza mutatul.

— Să sperăm că merită, zise ea.

Andrew nu ceru mai mult. Mutatul din Cheyne Walk dură aproape două săptămîni, iar Louise putea în continuare să facă doar cîțiva pași, după care trebuia să se așeze. Mama ei nu prea pleca de-acasă, încît Andrew începu să se simtă vinovat pentru că îi plăcea noul lui post la Ministerul Apărării. Și noaptea și dimineața încerca să smulgă cîteva cuvinte de la Louise. Uneori ea clătina din cap, alteori îl atingea și chiar începuse să-i scrie bilete, dar nu vorbea și nici nu plîngea. Medicul se arăta pesimist : „A trecut de faza cea mai grea", explica el.

Andrew stătea cu ea ore întregi, timp în care lucra la dosarele din cutiile roșii. Avioane cu reacție „Harrier Jump" pentru aviația miliară, rachete „Polaris" pentru Marina Regală, tancuri „Chieftain" pentru armată, care ar trebui să fie poziția laburiștilor față de rachetele Trident, cînd se va renunța la rachetele „Polaris" ? Trebuie permisă amplasarea

rachetelor „Cruise“ pe pămînt britanic? Avea atîtea de învățat ca să se poată descurca în fața consilierilor pe terenul acestora sau în fața parlamentarilor!

Pe măsură ce lunile treceau, în fața lui Andrew se ridicau numai întrebări; după un an reușise să afle cîteva din răspunsuri.

Își privi din nou soția. Se uita la portretul lui Robert de deasupra căminului.

În ziua în care fiul lor ar fi împlinit șase ani, Andrew rămase toată ziua cu Louise în Pelham Crescent. Pentru prima oară, ea avea lacrimi în ochi. Strîngînd-o la piept, el își aminti de camion. Vedea totul, ca și cum ar fi fost cu încetinitorul. Dacă n-ar fi sunat telefonul, dacă poarta ar fi fost închisă, dacă s-ar fi întors mai devreme, dacă ar fi alergat mai repede. „Nu e gol, tati, nu e gol“.

Dacă ar fi marcat acel gol...

21

Raymond ajunse într-un Washington împodobit în roșu, alb și albastru, în care americanii se pregăteau pentru bicentenar. Era unul dintre cei trei miniștri aleși să reprezinte Marea Britanie și să ofere o copie a Magnei Carta Congresului Statelor Unite. Zburase prima oară către America într-un „Concorde", doar la cîteva luni de la zborul inaugural al acestui tip de avion. Tom Carson se plînsese Parlamentului de cheltuielile călătoriei, dar cuvintele lui nu avuseseră nici un ecou.

După ce avionul aterizase pe aeroportul Dulles, trei limuzine se apropiară de ei. Fiecăruia din cei trei miniștri i se rezervase o mașină încadrată de motocicliști care îi dusese către ambasada Marii Britanii de pe Massachusetts Avenue în mai puțin de jumătate de oră.

Raymond se îndrăgosti imediat de America, poate pentru că îi amintea atît de mult de Kate, cu entuziasmul său răscolitor, cu spiritul și simțul său de a inova în permanență. În timpul celor zece zile ale vizitei reuși să stabilească mai multe contacte folositoare în Senat și în Congres, iar în weekend deveni un excursionist dornic să viziteze frumoasele locuri din Virginia. Se apropie mai ales de cei de vîrsta lui, pe care îi va vedea pe prima scenă a politicii americane și în viitorii douăzeci de ani, în timp ce colegii săi mai în vîrstă tratau cu președintele Ford și cu anturajul acestuia.

Lui Raymond îi plăcea să-și înceapă ziua citind din „Washington Post" și din „New York Times". Învăță rapid cum să evite secțiunile nesfîrșite de reclame la nimicuri pe care nu-i venea să creadă că le cumpără cineva. După ce citea ambele ziare, descoperea că trebuie să se spele mereu

pe mîinile care i se înnegreau de cerneală tipografică. Singura dată cînd a păstrat partea de „Profiluri" din „Washington Post" a fost cînd acesta a publicat portretele celor trei miniștri londonezi. El împături hîrtia pe care voia să i-o arate lui Kate și pe care scria: „Cei doi secretari de stat sînt niște persoane importante aflate la zenitul carierei, dar trebuie să ne fixăm atenția asupra lui Raymond Gould, pentru că arată ca un viitor prim-ministru".

Plecînd înapoi către Londra, Raymond considera, ca orice îndrăgostit, că idila lui cu America va continua oricînd se va întoarce.

Cînd primi mesajul din partea lui Elizabeth, Simon se afla la Manchester, invitat de Școala Economică. Era absolut ciudat că ea îl suna în mijlocul zilei și Simon se aștepta la ce e mai rău: ceva legat de copii. Directorul Școlii Economice îl conduse pînă în biroul său personal, după care îl lăsă singur.

— Doctor Kerslake nu e în spital, i se spuse, ceea ce-l neliniști și mai mult.

Formă numărul de pe Beaufort Street.

După cît de repede ridică receptorul, Elizabeth stătea probabil lipită de telefon, așteptînd ca el s-o sune.

— M-au concediat, spuse ea.

— Poftim ? făcu Simon incapabil să înțeleagă.

— Mi s-a spus că sînt excedentară — nu așa se spune în limbaj modern pentru a atenua o lovitură ? Mai-marii spitalului au primit ordin de la Ministerul Sănătății și Siguranței Sociale să opereze reduceri de personal și sîntem trei de la ginecologie care ne-am pierdut slujba. Eu plec la sfîrșitul lunii.

— Iubito, îmi pare rău, spuse el, știind cît de nepotrivite pot părea spusele lui.

— N-am vrut să te deranjez, dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva, spuse ea. Toată lumea are voie să se plîngă în fața parlamentarilor, așa că am considerat că a venit și rîndul meu.

— De obicei în astfel de situații se dă vina pe Partidul Laburist.

Simon se simți ușurat, auzind-o pe Elizabeth rîzînd.

— Mulțumesc că m-ai sunat imediat, iubitule. Pe mîine atunci, spuse ea, lăsînd receptorul jos.

Simon se întoarse la grup și le explică faptul că trebuia să se întoarcă de urgență la Londra. Luă un taxi către aeroport și prinse chiar cursa de Heathrow. Era înapoi pe Beaufort Street în mai puțin de trei ore.

— N-am vrut să te chem acasă, spuse Elizabeth contrariată, cînd îl văzu pe scări.

— M-am întors să sărbătorim, spuse Simon. Hai să deschidem sticla de șampanie pe care ne-a oferit-o Ronnie cînd a încheiat afacerea cu Morgan Grenfell.

— De ce ?

— Fiindcă Ronnie m-a învățat un lucru. Trebuie întotdeauna să sărbătorești necazurile, nu succesele.

Simon își lăsă haina și plecă să caute șampania. Cînd se reîntoarse cu sticla și două pahare, Elizabeth îl întrebă :

— Cum mai arată contul tău ?

— Cam 16 000 de lire, cu una mai mult sau mai puțin.

— Deci, atunci avem o altă problemă, fiindcă eu n-o să mai dau nici o liră, ci doar o să iau.

— Nu fii prostuță. O să-ți întindă cineva o mînă, spuse el, îmbrățișînd-o.

— N-o să fie prea ușor, spuse Elizabeth.

— De ce ? întrebă Simon, încercînd să pară vesel.

— Pentru că mi se ceruse deja să aleg între a fi soție de om politic sau medic.

Simon era înmărmurit.

— Habar n-am avut, spuse el. Îmi pare foarte rău.

— Eu am ales, iubitule, dar va trebui să mai aleg o dată sau de două ori, dacă doresc să rămîn în branșa medicală, mai ales dacă tu vei fi ministru.

Simon rămase tăcut ; dintotdeauna vrusese ca Elizabeth să hotărască singură și era decis să n-o influențeze nicicum.

— Măcar de-am avea bani.

— Nu te îngrijora în privința banilor, spuse Simon.

— Ba mă îngrijorez, dar asta poate fi numai o scuză pentru că mă îngrijorează mai mult că mă voi plictisi atunci cînd or să crească băieții. Nu sînt eu făcută să fiu soție de om politic, adăugă ea. Trebuia să te însori cu cineva ca Fiona Seymour și ai fi prim-ministru acum.

— Dacă ăsta e singurul mod de a obține postul respectiv, te aleg pe tine, spuse Simon, luînd-o în brațe.

El se gîndea mereu la sprijinul acordat de soția sa pe tot răstimpul căsătoriei lor și mai ales de cînd cu criza financiară. Soția lui știa exact ce avea de făcut.

— Nu trebuie să renunți să fii medic, îi zise Simon. Este la fel de important ca și dorința de a fi prim-ministru. Să vorbesc cu Gerry Vaughan? Ca purtător de cuvînt la Sănătate ar putea...

— În nici un caz, Simon. Dacă voi obține o altă slujbă, o voi face fără ca tu să ceri o favoare pentru mine.

Louise se mai întremase și trăia acum o viață aproape normală, doar că nu putea să vorbească. Părea să se simtă bine în lumea ei, iar doctorul fusese de acord că nu mai trebuia să fie supravegheată.

În ziua în care nu mai avu nevoie de infirmieră, Andrew hotărî să o ducă pe Louise o săptămînă în vacanță în străinătate. El voia să se întoarcă în Sudul Franței și la Colombe d'Or, însă doctorii îl sfătuiseră să nu ia o asemenea hotărîre, explicîndu-i că orice asociere cu trecutul i-ar putea cauza un nou șoc soției sale.

— Palavrele doctorilor, se plînse Andrew, dar o duse nu la Colombe d'Or, ci la Veneția.

Acolo îl încîntă interesul arătat de Louise pentru vechiul și frumosul oraș. Ea făcu ochii mari la Torcello și părea că se bucură de plimbarea cu gondola pe canale și de inconfundabila arhitectură italiană. Îl strîngea mereu de mînă. Odată, pe cînd se aflau seara într-o *piazza* la un pahar, ea își înclină capul pentru a asculta un cvintet care cînta în piața San Marco. Andrew era sigur că acum auzea tot ce îi spunea. În noaptea de dinaintea plecării spre Anglia, se trezi și o văzu citind *Veneția* lui James Morris, pe care el o lăsase la capul

patului. Era prima dată după accident cînd deschidea o carte. Cînd el îi zîmbi, ea schiță un surîs. El rîse, sperînd că o va auzi și pe ea rîzînd.

Luni, Andrew se întoarse la Ministerul Apărării. Pe birou găsi o directivă a ministrului de finanțe care cerea bugetul estimativ al tuturor cheltuielilor majore făcute de cele mai importante departamente de stat. Andrew se luptă din greu pentru a păstra rachetele „Polaris", după ce fusese convins de cei din Consiliul Apărării de importanța strategică a acestora pentru apărarea națională. Oricum, colegii săi din Parlament îi aminteau mereu că politica partidului era să se descotorosească de conservatorii „mereu puși pe hartă".

După ce secretarul de stat se întoarse de la guvern, îi spuse lui Andrew:

— A ieșit cum am vrut: guvernul a fost impresionat. Dar îți promit un lucru — anul acesta nu o să mai fii băiatul bun la toate al conferinței.

— Ar fi o schimbare dacă m-ar băga cineva în seamă, răspunse Andrew.

Răsuflă ușurat, iar membrii Consiliului Apărării au fost încîntați, dar, după o săptămînă, pierdea în fața propriului său comitet general de la Edinburgh. În absența lui, acesta adoptase o rezoluție care deplîngea păstrarea rachetelor „Polaris" și în care se cerea ca toți miniștrii implicați să-și reconsidere atitudinea. Numele lui Andrew nu era menționat, dar toată lumea știa cine era vizat. Propunerea lui nu avu de cîștigat nici cînd Tom Carson ținu în Parlament un nou discurs incendiar, în care susținea că Andrew fusese manipulat de Consiliului Apărării și că nu era altceva decît o marionetă „Polaris."

Andrew mergea la Edinburgh mai rar decît înainte, din cauza treburilor de la Ministerul Apărării și a preocupării pentru Louise. În acel an, trei membri ai comitetului său general fuseseră înlocuiți de un grup autointitulat „Gruparea militantă" condus de Frank Boyle. Nu numai circumscripția Edinburgh Carlton se confrunta cu problema insurgenților de stînga; din ceea ce afla de la tot mai mulți colegi, Andrew

începu să-și dea seama că aripa stîngă dorea ca la conferința partidului să fie adoptată o rezoluție care propunea ca parlamentarii să fie reselectați înaintea unor noi alegeri. Unii dintre colegii lui mai de dreapta fuseseră deja înlocuiți și nu-ți trebuia mult ca să înțelegi că majoritatea troțkiștilor își asigurase locurile în comitetul general. Andrew putea fi schimbat cît ai bate din palme, indiferent de experiența lui acumulată în ani de zile.

De cîte ori mergea la Edinburgh, localnicii îl asigurau pe Andrew de sprijinul și de încrederea lor, dar el nu putea uita că, în ciuda acestor lucruri, nu era nevoie decît de cîteva voturi pentru a fi înlocuit. Andrew nu vedea viitorul prea în roz dacă și alți parlamentari se confruntau cu probleme similare celor din Edinburgh.

— Tată, poți să-mi cumperi, te rog, o crosă nouă de cricket ?

— Dar ce are cea veche ? întrebă Simon pe cînd ieșeau din casă.

— E prea mică, spuse el, învîrtind-o ca pe o prelungire a mîinii.

— Mă tem că va trebui să rămîi cu ea.

— Dar tatăl lui Martin Henderson i-a cumpărat deja o crosă pentru campionatul viitor.

— Îmi pare rău, Peter, adevărul e că tatăl lui Martin are mai mulți bani decît mine.

— Să-ți spun ceva, zise Peter pătimaș. În nici un caz nu o să mă fac parlamentar cînd o să fiu mare.

Simon zîmbi, în timp ce fiul lui scoase o minge veche de crichet din buzunarul de la pantaloni și i-o aruncă.

— Oricum, fac pariu că nu mă bați, chiar dacă am o crosă scurtă.

— Nu uita că te-am dat afară de mai multe ori anul trecut, spuse Simon, așa că va fi la fel de greu și acum.

— Nu te mai scuza atît, tată. Recunoaște că nu te mai pricepi.

Simon izbucni în rîs.

— O să vedem noi, zise el mai mult bravînd decît din convingere.

Lui Simon îi plăcea întotdeauna să se joace în curte cu băiatul lui mai mare, deşi la treisprezece ani, Peter avea deja o siguranţă care părea de-a dreptul suspectă.

După cîteva ore, Simon reuşi să-l scoată pe Peter din joc şi să-i ia locul la linie.

Michael veni în fugă din casă pentru a li se alătura şi Simon observă că purta o pereche de blugi cam scurţi care fuseseră ai lui Peter.

— Treci în spatele porţii, piticule, strigă Peter către fratele lui de unsprezece ani. Acolo o să ajungă majoritatea mingilor.

Michael îl ascultă fericit, fără a comenta.

Un coleg parlamentar îl avertizase pe Simon că pe la patrusprezece ani copiii încep să te învingă, iar pe la şaisprezece deja aproape că nu se mai observă efortul pe care-l fac pentru asta. Simon zîmbi larg, privind cum fiul lui mai mare trimite mingea cu vîrful crosei. După cum progresa, Peter nu mai avea mult şi îl întrecea.

El reuşi să-şi păstreze poarta neatinsă în următoarele cinci minute, după care fu salvat de Elizabeth, care ieşi să le spună că e gata masa.

— Ce, iarăşi hamburger şi cartofi prăjiţi ? spuse Michael, în timp ce mama lui îi aşeza farfuria în faţă.

— Spune mulţumesc că ai ce mînca, îi replică Elizabeth.

Simon blestemă din nou tot necazul pricinuit întregii familii datorită lăcomiei sale egoiste şi se miră că ei nu se plîng aproape deloc. Nu spuse nimic, ştiind prea bine că Elizabeth terminase cu o zi înainte ultima ei săptămînă la spital şi că St. Mary îi lipsea deja.

— Cum o să te descurci ? îl întrebă ea veselă.

— O să supravieţuiesc, zise Simon, gîndindu-se tot la contul lui.

După ce ministrul de finanţe prezentase bugetul minim în noiembrie 1976, Parlamentul era ocupat cu lungile dezbateri asupra Legii Finanţelor în care erau acceptate noile măsuri

propuse. Deși Charles nu era în comisia financiară guvernamentală, de regulă le dădea adevărate lecții parlamentarilor de pe băncile din spate cu cunoștințele lui de specialitate.

El și Clive Reynolds studiaseră noua Lege a Finanțelor cu profesionalismul unor specialiști și analizaseră cele șapte articole care ar fi avut un efect negativ asupra sistemului bancar.

Reynolds îi explicase lui Charles fiecare punct, sugerîndu-i schimbări și reformulări, uneori argumentîndu-i chiar oportunitatea scoaterii unor pasaje întregi din lege. Charles învăța rapid și în curînd veni cu idei proprii ; o dată sau de două ori chiar îl făcu pe Clive Reynolds să-și revizuiască opiniile. După ce prezentase în fața Parlamentului amendamente la trei dintre articole, colegii de la conducerea ambelor partide începură să-l urmărească atenți de fiecare dată cînd se ridica pentru a-și prezenta poziția. Într-o dimineață, după ce fusese respins un articol legat de împrumuturile bancare propus de guvern, primi o telegramă de felicitare de la Margaret Thatcher.

Articolul pe care Charles dorea cel mai mult să-l modifice era legat de secretul clientului în afacerile cu băncile comerciale. Ministrul de finanțe al Cabinetului Fantomă era la curent cu cunoștințele de specialitate ale lui Charles și îl invită să combată articolul numărul 110 de pe banca guvernamentală. Charles își dădu seama că, dacă ar reuși să determine respingerea acestui articol propus de guvern, ar putea fi chemat să se alăture echipei de consilieri financiari în cursa pentru următoarele alegeri.

Judecînd după ritmul acceptării sau respingerii amendamentelor, organizatorii parlamentari estimau că discuția asupra articolului numărul 110, privind secretul bancar, se va purta într-o joi după-amiază.

Joi dimineața, Charles își repetă pe larg argumentația în fața lui Clive Reynolds, care mai avea doar cîteva lucruri să-i spună, înainte ca Charles să pornească spre Parlament. Odată ajuns la Cameră, găsi un mesaj în care i se cerea să-l sune de urgență pe ministrul de finanțe.

— Guvernul va accepta un amendament al liberalilor discutat aseară, îi spuse acesta.

— De ce ? întrebă Charles.

— E o schimbare minimă, dar care îi prinde în capcană și, în același timp, păstrează votul liberalilor intact. În esență, nu au fost operate modificări de substanță, dar va trebui să studiezi cu atenție stenograma discuțiilor. Te pot lăsa pe tine să ai grijă de asta ?

— Desigur, spuse Charles, încîntat de responsabilitățile care îi reveneau.

El merse de-a lungul coridorului nesfîrșit către biroul de votare și luă de acolo foaia cu articolul 110 și cu amendamentul liberalilor. Le citi pe amîndouă de mai multe ori, după care începu să-și formuleze observațiile. Avocații Parlamentului formulaseră ingenios acest amendament. Charles se aruncă la primul telefon și îl sună pe Clive Reynolds la bancă. Îi dictă amendamentul la telefon și apoi tăcu pentru a-l lăsa pe Reynolds să calculeze posibilele implicații.

— Iscusită încurcătură. E doar o treabă cosmetică, dar nu modifică nici măcar cu o iotă atribuțiile guvernului. Vă întoarceți la bancă ? Așa aș avea timp să mă gîndesc mai mult.

— Nu, spuse Charles. Ești liber la prînz ?

Clive Reynolds își controlă agenda : un bancher belgian lua masa în sala directorilor, dar îl putea lăsa în grija colegilor lui.

— Da, sînt liber.

— Bine, spuse Charles. Poți veni la „White" în jurul orei unu ?

— Mulțumesc, răspunse Reynolds. Pînă atunci voi avea destul timp pentru a găsi niște alternative viabile.

Charles își petrecu restul dimineții modificîndu-și discursul prin care spera că — atacîndu-i pe liberali — îi va determina să-și reconsidere punctul de vedere. Dacă putea folosi și concluziile lui Reynolds, atunci ziua ar fi fost cîștigată. Citi din nou articolul de lege, convins că găsise o breșă pe care consilierii nu o prevăzuseră. Își puse textul discursului și al

amendamentului în buzunarul interior și ieși din clădire pe la intrarea parlamentarilor, după care sări într-un taxi care aștepta în față.

Pe cînd treceau pe lîngă parcul St. James, lui Charles i se păru că-și vede soția de cealaltă parte a străzii. Coborî geamul pentru a fi mai sigur, dar ea dispăruse în restaurantul „Prunier". Se întrebă cu care dintre prietenele ei lua masa.

Taxiul trecu de St. James și se opri la stop în față la „White". Charles constată că venise cu cîteva minute mai devreme, încît se hotărî să meargă pe jos pînă la „Prunier", ca să o întrebe pe Fiona dacă dorea să vină la Parlament după-masă, să-l audă cum combate legea.

Ajungînd la restaurant, privi prin geam. Îngheță pe loc. Fiona stătea de vorbă cu un bărbat așezat cu spatele, dar pe care Charles crezu că îl recunoaște după profil, deși nu era sigur. Observă că soția lui purta o rochie pe care n-o mai văzuse pînă atunci. Nu se mișcă nici cînd un chelner îi conduse pe cei doi către un separeu, de unde nu-i mai putea vedea. Primul impuls al lui Charles a fost să intre înăuntru și să-i ia prin surprindere, dar rămase afară. Un timp indefinit stătu acolo, nehotărît și descumpănit. Într-un tîrziu, traversă strada St. James și se postă în poarta clădirii Economist, rumegînd cîteva variante de atac. Dar nu făcu altceva decît să aștepte. Stătea acolo rece și înfierbîntat totodată, uitînd de întîlnirea stabilită cu Clive Reynolds la cîțiva pași mai încolo, pe aceeași stradă.

După o oră și douăzeci de minyute, bărbatul ieși singur din restaurant, și o luă în sus pe strada St. James. Charles se simți ușurat, dar îl văzu luînd-o spre St. James's Place. Se uită la ceas : probabil că Reynolds plecase de mult, dar el trebuia să ajungă la timp la discuțiile asupra articolului 110. După cîteva minute, Fiona ieși din restaurant și urmă același traseu ca și bărbatul. Charles traversă, silind un taxi să vireze brusc, în timp ce o altă mașină frînă. Nici nu-i observă. O urmări de la distanță și o văzu oprindu-se în fața hotelului Stafford. Intrînd prin ușile turnante, Fiona se urcă într-un lift gol.

Charles intră și el, privind cum se luminează cifrele de deasupra ascensorului, pînă cînd ajunseră la etajul patru.

Charles se duse iute la recepție.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ? îl întrebă portarul.

— Restaurantul hotelului e la etajul patru ? întrebă Charles.

— Nu, domnule, răspunse portarul surprins. Restaurantul e la parter, în stînga dumneavoastră. La patru sînt doar camere.

— Mulțumesc, spuse Charles și porni spre ieșire.

Se întoarse înfierbîntat spre clădirea Economist și așteptă aproape două ore măsurînd strada în lung și în lat, pînă cînd bărbatul ieși din hotelul Stafford ; Alexander Dalgliesh făcu semn unui taxi și se făcu nevăzut în direcția Piccadilly.

Fiona părăsi hotelul după douăzeci de minute și o luă spre parc, după care se îndreptă spre Eaton Square. De trei ori, Charles trebui să se ascundă pentru a se asigura că Fiona nu-l zărește ; o dată fu chiar atît de aproape, încît i se păru că vede pe fața ei un zîmbet satisfăcut.

Își urmări soția aproape tot drumul prin parcul St. James, cînd deodată își aminti. Se uită la ceas și apoi se năpusti spre stradă, făcînd semn unui taxi și strigă :

— Spre Camera Comunelor, cît poți de repede.

Șoferul îl duse în șapte minute și Charles îi dădu două bancnote de o liră după, care urcă în fugă scările către holul parlamentarilor și dintr-o răsuflare ajunse în Cameră. Se opri exact lîngă Maestrul de Ceremonii.

De la masa la care stătea în timpul întrunirii Parlamentului în plen, cu sceptrul în fața sa, responsabilul de procedură privea Camera plină. El citi rezultatele din foaia pe care o ținea în mînă.

Voturi pentru	294
Voturi contra	293

De pe băncile partidului de guvernămînt izbucniră ovații, iar conservatorii aveau niște figuri posace.

— Ce articol au votat ? îl întrebă Charles, abia răsuflînd, pe Maestrul de Ceremonii.

— Articolul 110, domnule Seymour.

CARTEA A PATRA

1977 — 1989. ÎN GUVERN

22

Cea de-a doua călătorie a lui Raymond în Statele Unite se desfășură la ordinul secretarului de stat pentru comerț: se ceruse să se prezinte cifra importurilor și exporturilor Marii Britanii în fața Fondului Monetar Internațional, după ce Marea Britanie primise un împrumut în luna noiembrie. Consilierii pregătiseră discursul de mai multe ori, precizîndu-i ministrului ce responsabilitate apăsa pe umerii lui. Fusese consultat chiar și guvernatorul Băncii Angliei, în biroul lui privat.

— Ai șansa să-i impresionezi și pe cei din afara granițelor orașului Leeds, îl asigurase Kate.

Discursul lui Raymond era planificat pentru miercuri dimineață. Duminică, el zbură către Washington și își petrecu zilele de luni și marți ascultînd alocuțiunile miniștrilor comerțului din alte țări și încercînd să se obișnuiască mai bine cu blestematele de căști și cu translatoarele.

La conferință participau majoritatea țărilor industrializate, iar ambasadorul britanic, Sir Peter Ramsbotham, îi spuse lui Raymond, la cina de la ambasadă, că avea șansa să-i convingă pe încăpățînații oameni de afaceri din toată lumea că Marea Britanie era preocupată de realitățile economice și merita sprijinul lor financiar.

Raymond înțelese rapid că metodele de a convinge o astfel de adunare erau foarte diferite de felul de a face reclamă la săpun în colțul unei străzi din Leeds sau chiar de a te adresa Parlamentului de la boxă. Era bucuros că nu fusese planificat să-și citească intervenția în prima zi. Cu ocazia unor mese relaxate, își reluă contactele în Congres și stabili relații noi.

În noaptea de dinaintea discursului, Raymond nu prea putu să doarmă. Își tot repeta în gînd fiecare expresie-cheie și își revizui punctele esențiale, pînă cînd le învăță aproape pe de rost. La trei dimineața, își aruncă discursul pe jos lîngă pat și o sună pe Kate pentru a vorbi înainte ca ea să plece la slujbă.

— Mă voi delecta cu discursul tău de la conferință, zise ea. Deși nu cred că o să fie prea diferit față de ce-am ascultat înainte de culcare de treizeci de ori pînă acum.

După ce îi spuse la revedere, el adormi adînc. Dimineața se trezi devreme și își mai citi o dată discursul înainte de a pleca spre sala de conferințe.

Toată pregătirea lui preliminară se dovedi utilă. Pe cînd întorcea ultima pagină, Raymond nu-și dădea seama dacă fusese convingător, dar știa că discursul fusese cel mai bun din viața lui. Cînd ridică privirea, zîmbetele din jurul mesei ovale îl asigurară că discursul fusese bine primit. După cum îi sublinie ambasadorul cînd se ridică să plece, la astfel de întruniri nu prea se manifestau semne de simpatie. El plecă încrezător că FMI își va reînnoi împrumutul.

Pînă la pauza de masă mai urmară alte două discursuri. La sfîrșitul sesiunii de după-amiază, Raymond regăsi aerul curat al Washington-ului, și se hotărî să meargă pe jos înapoi la ambasadă. Era entuziasmat de experiența de a fi dominat o întrunire internațională și luă un ziar de seară: articolul despre conferință sugera că Raymond avea să devină următorul lider laburist al Marii Britanii. Formularea îi stîrni un zîmbet. Nu mai rămînea acolo decît pentru ultima zi a conferinței, dineul oficial și avea să ajungă acasă la sfîrșitul săptămînii.

La ambasadă, paza îl controlă de două ori: nu se prea obișnuia ca un ministru să vină pe jos și fără gardă de corp. Lui Raymond i se îngădui să treacă pe aleea străjuită de copaci către masiva clădire Lutyens. Privind în sus, văzu steagul britanic în bernă și se întrebă ce american de seamă murise.

— Cine a murit? îl întrebă pe lacheul în livrea care îi deschise ușa.

— Ministrul de Externe, domnule.

— Anthony Crosland ? Știam că era internat în spital, dar... spuse Raymond aproape pentru sine.

Se grăbi să pătrundă în ambasadă, care zumzăia de țăcănitul telexurilor și al mesajelor codificate. Raymond rămase singur în camera lui timp de mai multe ore și pe seară, spre groaza celor de la pază, se strecură afară pentru a lua o cină liniștită cu senatorul Hart la hotelul „Mayflower".

A doua zi la ora nouă dimineața, Raymond intra în sala de conferințe ca să-l asculte pe ministrul comerțului din Franța citindu-și discursul în care solicita reînnoirea unui împrumut. Savura gîndul dineului oficial la Casa Albă, cînd deodată Sir Peter Ramsbotham îl bătu pe umăr, cerîndu-i să discute între patru ochi.

— Premierul dorește să vă întoarceți cu primul avion Concorde, spuse Sir Peter. Pleacă peste o oră. Cînd ajungeți în Marea Britanie, vă duceți direct pe Downing Street.

— Ce înseamnă toate acestea ?

— Nu știu, doar atît am aflat de la nr. 10, mărturisi ambasadorul.

Raymond se întoarse în sală și, scuzîndu-se în fața președintelui, părăsi încăperea, fiind condus imediat la avion. „Bagajele dumneavoastră vor veni și ele, domnule", fusese asigurat.

Aterizã în Marea Britanie după trei ore și patruzeci și unu de minute, puțin după ora șapte și jumătate. Stewardul îl asigură că este primul care coboară de la bord. O mașină aflată lîngă avion îl conduse imediat pe Downing Street. Ajunse exact cînd premierul se așeza la masă împreună cu un om politic african, care își flutura evantaiul încoace și-ncolo.

— Bine-ai venit acasă, Ray, spuse premierul, părăsindu-l pe liderul african. Te-aș invita să mănînci cu noi, dar precum vezi, mă întrețin cu Președintele din Malawi. Să vorbim la mine în birou.

După ce Raymond se așeză într-un scaun, domnul Callaghan nu mai pierdu timpul.

— Din cauza morții tragice a lui Tony, trebuie să fac niște schimbări care-l includ pe secretarul de stat de la comerț. Aș dori să-i iei locul.

Raymond sări drept în picioare.

— Sînt onorat, domnule prim-ministru.

— Bine. Îți meriți avansarea, Raymond. Am auzit că ne-ai făcut cinste în America, mare cinste.

— Vă mulțumesc.

— Te vei prezenta imediat la guvern ; prima întrunire a cabinetului este mîine la ora zece. Acum, scuză-mă, trebuie să mă întorc la dr. Banda.

Raymond rămase în picioare în hol.

Tot ce-și dorea era să-i spună vestea lui Kate. Dar cînd ajunse acasă, descoperi apartamentul gol ; apoi își aminti că ea îl aștepta de-abia a doua zi. O sună, dar după douăzeci de apeluri se resemnă la gîndul că nu era acasă. „Ei, drăcie !", spuse cu voce tare și după ce se învîrti puțin, o sună pe Joyce ca să-i anunțe vestea. Din nou, nici un răspuns.

Se duse în bucătărie și căută în frigider : o bucată de șuncă, o bucată de brînză Brie, mîncată pe jumătate, trei ouă. Se gîndi cu dor la dineul de la Casa Albă.

Prea-onorabilul Raymond Gould, QC, MP, secretar de stat principal la Ministerul Comerțului al Maiestății Sale Britanice, se așeză în bucătărie pe un taburet, desfăcu o conservă de fasole fiartă și se năpusti asupra ei cu o furculiță.

Charles închise dosarul. După o lună, avea toate dovezile necesare. Detectivul particular Albert Cruddick, pe care îl alesese din cartea de telefon, ceruse mult, dar fusese discret. Date, ore, locuri, toate erau notate. Singurul nume era al lui Alexander Dalglish, aceleași întîlniri, prînzuri la restaurantul „Prunier" urmate de întîlniri la hotelul „Stafford". Nu prea avusese nevoie de imaginație domnul Cruddick, dar măcar îl scutise pe Charles să mai stea la intrarea clădirii Economist o dată, uneori de două ori, pe săptămînă, timp de ore întregi.

Reușise să treacă prin acea lună fără să se piardă cu firea. Își notase, de asemenea, datele cînd Fiona susținea că merge în circumscripție. Își sunase agentul din Sussex Downs și, după niște întrebări învăluitoare, aflase răspunsuri care completau descoperirile domnului Cruddick.

Charles o văzuse destul de rar pe Fiona în acest răstimp, explicîndu-i că Legea Finanțelor îl ținea foarte ocupat. Minciuna lui părea destul de credibilă, pentru că, de altfel,

lucra mult la articolele rămase de dezbătut, iar cînd proiectul deveni, în sfîrșit, lege, reușise și el să-și revină din dezastrul produs de acceptarea articolului 110, propus de partidul de guvernămînt.

Charles puse dosarul pe un scaun și aștepta răbdător să sune telefonul. Gîndul că știa exact unde se afla ea în acel moment îi făcea rău la stomac. Telefonul țîrîi.

— Subiectul a plecat acum cinci minute, auzi o voce.

— Mulțumesc, spuse Charles, punînd receptorul în furcă.

Știa că ea va ajunge acasă cam în douăzeci de minute.

— De ce credeți că vine pe jos și nu ia un taxi ? îl întrebase odată pe domnul Cruddick.

— Așa scapă de mirosuri, răspunsese acesta foarte la obiect.

Charles se zbîrli.

— Și el ? El ce face ?

Nu folosea niciodată numele de Alexander, nici măcar Dalglish sau orice altceva în afară de „el".

— Se duce la clubul „Lansdowne", înoată zece lungimi de bazin sau joacă tenis la perete după care pleacă acasă. Și înotul și tenisul rezolvă multe probleme, explică domnul Cruddick amuzat.

Cheia se roti în broască. Charles se pregăti, luînd dosarul în mînă. Fiona veni direct în salon și fu vizibil șocată să-și vadă soțul așezat în fotoliu cu o valijoară alături.

Își reveni repede și veni să-l sărute pe obraz.

— Ce vînt te-aduce așa devreme acasă, iubitule ? V-au dat socialiștii o zi liberă ?

Rîse forțat de propria-i glumă.

— Asta, spuse el, ridicîndu-se și dîndu-i dosarul.

Își scoase haina și o aruncă pe canapea. Apoi desfăcu dosarul și începu să citească. El o privi cu atenție. Mai întîi, culoarea îi dispăru din obraji, apoi nu o mai ținură picioarele, după care se prăbuși pe canapea. În final, începu să suspine.

— Nu e absolut nimic adevărat, protestă ea.

— Știi prea bine că se potrivesc toate amănuntele !

— Charles, pe tine te iubesc, de el nu-mi pasă, trebuie să mă crezi.

— Nu cred nimic, spuse Charles. Nu mai putem trăi împreună.

— Împreună ? Trăiesc singură din ziua în care ai intrat în Parlament.

— Poate că aș fi venit acasă mai des, dacă ți-ar fi păsat cît de cît de familie.

— Și consideri că eu sînt vinovată de nereușită, spuse ea.

Charles ignoră insinuarea și continuă :

— În cîteva clipe voi pleca la club unde voi și dormi. Aștept să pleci din casa asta într-o săptămînă. Cînd mă voi întoarce, nu vreau să mai văd pe aici vreun semn al trecerii tale sau vreunul din lucrurile tale, ca să citez înțelegerea inițială.

— Și unde să mă duc ? se plînse ea.

— Ai putea să mergi întîi la amantul tău, dar *nu* cred că soția lui va fi de acord. Dacă nu reușești, poți să te oprești drept la tatăl tău.

— Și dacă refuz să plec ? spuse Fiona înfruntîndu-l.

— Atunci te voi da afară ca pe orice prostituată și-l voi tîrî pe Alexander Dalglish într-un proces de divorț foarte împuțit.

— Mai dă-mi o șansă. Nu-l voi mai căuta niciodată, îl imploră Fiona, începînd din nou să plîngă.

— Cred că îmi amintesc că mi-ai mai spus asta o dată și ți-am dat deja o șansă. Rezultatul s-a văzut.

Arătă cu degetul la dosarul căzut pe jos.

Fiona se opri din bocit, cînd își dădu seama că Charles era de neclintit.

— Nu ne vom mai vedea niciodată ! Vom trăi separat cel puțin doi ani, timp în care se va desfășura pe cît de discret posibil divorțul, avînd în vedere circumstanțele. Dacă-mi vei cauza vreo neplăcere, o să *vă* tîrăsc pe amîndoi în noroi. Crede-mă.

— O să-ți regreți hotărîrea, Charles, ți-o promit ! Nu mă poți da la o parte așa ușor !

— *Ce*-au făcut ? întrebă Joyce.

— Doi comuniști și-au anunțat intenția de a candida pentru Comitetul General de Inițiativă, repetă Fred Padgett.

— Numai peste cadavrul meu !

Vocea lui Joyce era neobișnuit de aspră.

— M-am gîndit că o să reacționezi așa, spuse Fred.

Joyce căută creionul și hîrtia care stăteau de obicei pe măsuță, lîngă telefon.

— Cînd e adunarea ? întrebă ea.

— Joia viitoare.

— Avem oameni de încredere care să îi contracareze ?

— Desigur, spuse Fred. Consilierul regional Illingworth și Jenny Simpkins de la Co-op.

— Sînt buni amîndoi, dar lîngă ei nu mai încape și altcineva.

— Să-l sun pe Raymond la Parlament, ca să-i spun să vină la întrunire ?

— Nu, spuse Joyce. Are destule griji pe cap de cînd e în guvern, ca să nu i le mai adăugăm și pe cele din Leeds. Lasă pe mine.

Ea puse receptorul jos și se așeză pentru a-și aduna gîndurile. După cîteva minute, se așeză la birou și încercă să alcătuiască o listă completă a comitetului.

Controlă cu atenție cele șaisprezece nume, dîndu-și seama că, dacă cei doi comuniști reușeau să fie aleși, în cinci ani ar fi ajuns să controleze comitetul — și atunci chiar l-ar fi putut înlătura pe Raymond. Știa cum lucrează astfel de oameni. Cu puțin noroc, ar fi ajuns să-și bage nasul și în alte circumscripții.

Controlă din nou cele șaisprezece nume, după care se încălță cu o pereche de pantofi comozi. În următoarele patru zile vizită mai multe case din zonă.

— Tocmai treceam pe aici, le explică ea soțiilor celor nouă bărbați din comitet.

Pe cei patru bărbați care nu ascultau spusele nevestelor lor îi vizita după ce ieșeau de la slujbă. Pe cei trei cărora nu le păsase niciodată de Raymond îi lăsă în pace.

Pînă joi după-amiază, treisprezece oameni știau foarte bine ce au de făcut. Joyce stătea singură acasă, sperînd că el o va suna în acea seară. Își prepară o budincă de Lancashire din care de-abia gustă, după care adormi în fața televizorului, încercînd să urmărească ultimul episod din serialul *Rădăcini.* Telefonul o trezi la unsprezece și cinci.

— Raymond ?

— Sper că nu te-am trezit, spuse Fred.

— Nu, nu, răspunse Joyce, nerăbdătoare să afle rezultatul întrunirii. Ce s-a întîmplat ?

— Reg și Jenny au reușit. Comuniștii ăia împuțiți au avut cu trei voturi mai puțin.

— Bravo, spuse Joyce.

— Eu n-am făcut nimic, spuse Fred, doar am numărat voturile. Să-i spun lui Raymond ?

— Nu, zise Joyce. Nu trebuie să știe că am avut necazuri.

Joyce se prăbuși iarăși în fotoliul de lîngă telefon, își aruncă pantofii și adormi din nou.

Știa că trebuie să-și calculeze întreaga operațiune astfel, încît soțul ei să nu descopere nimic niciodată. Stătea singură în casă, gîndindu-se la mai multe moduri în care l-ar fi putut păcăli. După ore întregi în care nu-i venise nici o idee, avu deodată o revelație. Analiză consecințele problemei în detaliu, pînă cînd se convinse că totul avea să meargă strună. Răsfoi cartea de telefon și stabili o întîlnire pentru dimineața următoare.

Vînzătoarea o ajută să încerce mai multe peruci, însă numai una i se potrivea.

— Trebuie să spun că mi se pare că doamna e mai elegantă așa.

Știa că nu e așa — doamna arăta îngrozitor —, dar spera că asta va servi scopului său.

Apoi se machie cu fardurile și rujul de la „Harrods" și scoase din fundul șifonierului o rochie înflorată care nu-i plăcuse niciodată. Se postă în fața oglinzii pentru a se studia mai bine. Nimeni n-avea să o recunoască în Sussex și se rugă ca, dacă el avea să o descopere, să o ierte.

Plecă încet cu mașina spre marginea Londrei. Cum avea să se justifice dacă o prindeau ? O vor înțelege dacă vor afla adevărul ? Ajunsă în circumscripție, își parcă mașina pe o stradă laterală și o luă pe jos pe strada principală. Nimeni nu părea să o recunoască, ceea ce îi dădu încrederea să meargă mai departe. Și apoi îl văzu.

Sperase ca el să fie în City în acea dimineață. Își ținu răsuflarea cînd el trecu pe lîngă ea. Pe cînd o depășea, ea îi

spuse „Bună dimineața". El se întoarse și zîmbi, răspunzînd formal „Bună dimineața", ca oricărui alt om de pe stradă. Pulsul ei reveni la normal și se întoarse la mașină.

Porni motorul, convinsă de reușită. Își repetă replicile în gînd și deodată se trezi acolo. Parcă de cealaltă parte a străzii, ieși din mașină și, țanțoșă, porni pe alee către clădire.

La guvern, Raymond primea felicitări de la colegii săi de cabinet. Exact la ora 10, premierul apăru, le spuse tuturor „Bună dimineața" și se așeză pe locul lui din centrul mesei lungi, în timp ce ceilalți douăzeci și unu de membri ai guvernului intrau în urma lui, așezîndu-se la locurile lor. Președintele Parlamentului, Michael Foot, stătea în stînga, iar ministrul de externe și cancelarul erau așezați în fața lui. Raymond era condus către un scaun de la coada mesei între secretarul de stat pentru Țara Galilor și ministrul învățămîntului.

— Aș dori să începem întrunirea, zise premierul, urîndu-le bun venit lui David Owen în calitate de ministru de externe și lui Raymond Gould ca secretar de stat al comerțului. Ceilalți nouăsprezece membri ai guvernului murmurară „Bravo, bravo" într-o discretă manieră conservatoare. David Owen schiță un zîmbet, iar Raymond simți că roșește.

— Primul subiect pe care trebuie să-l analizăm în detaliu este propusa alianță cu liberalii.

Raymond se lăsă pe speteaza scaunului, hotărît ca în acea zi să asculte doar.

Andrew stătea în micul birou, ascultînd cu atenție opinia psihiatrului. Louise își revenise aproape complet, dar nu vorbea. Citea adeseori și începuse chiar să-i trimită bilete de răspuns la întrebări. Psihiatrul considera că avea nevoie să-și găsească o preocupare, ca să nu se mai gîndească la Robert. Trecuse mai mult de un an, iar ea încă își mai petrecea ore întregi în fața fotografiei lui.

— Am reușit să o găsesc acasă pe doctor Kerslake, spuse psihiatrul, și mă raliez opiniei ei că soția dumneavoastră n-ar

mai putea suporta o nouă sarcină. Dar și ea e de acord cu mine că ați putea adopta un copil.

— M-am gîndit mult la asta, am discutat chiar și cu tatăl meu, răspunse Andrew. Dar amîndoi credem că Louise n-ar accepta niciodată.

— Vă puteți asuma riscul, spuse doctorul. Nu trebuie să uităm că a trecut un an. Știm deja că doamna Fraser iubește copiii, iar dacă nu e de acord v-ar putea comunica.

— Dacă Louise va avea vreo reacție, voi fi bucuros să încercăm. De ea depinde totul.

— Bine. Aflați-i opinia, spuse medicul, și, dacă vă hotărîți, o să aranjez o întîlnire la autoritatea tutelară.

Se ridică de la birou.

— Sînt convins că nu va fi greu să găsiți copilul care să vă placă.

— V-am fi recunoscători dacă ar proveni dintr-un orfelinat din Scoția.

Psihiatrul încuviință din cap :

— O să vă spun de îndată ce voi avea vești.

Întors acasă, Charles știu imediat că Fiona plecase. Se simți dintr-o dată ușurat. După o săptămînă petrecută la club, era bucuros că se terminase întreaga tărășenie printr-o ruptură clară, irevocabilă. Pășind prin salon, avu sentimentul că ceva nu era în regulă. După mai multe clipe își dădu seama ce-i făcuse ea.

Fiona luase cu ea toate tablourile de familie.

Nici urmă de Wellington-ul așezat deasupra șemineului, nici urmă de Victoria în spatele canapelei ; în locul celor două tablouri de Landseer și Constable nu mai rămăsese decît conturul prăfuit care indica mărimea fiecăruia. Se duse în bibliotecă : Van Dyck, Murillo și cele două tablouri de mici dimensiuni ale lui Rembrandt dispăruseră. Charles alergă pe hol. Nu se poate, se gîndi, deschizînd ușa sufrageriei. Ba se putea ! Se holbă la zidul gol pe care cu o săptămînă în urmă atîrna portretul primului conte de Bridgwater făcut de Holbein.

Charles caută prin agenda sa de buzunar un număr de telefon și îl formă febril. Domnul Cruddick ascultă în tăcere întreaga poveste.

— Domnule Seymour, ținînd cont de faptul că sînteți atît de sensibil la publicitate, există două posibilități, începu el imperturbabil, pe tonul său obișnuit. Puteți suporta pierderea strîngînd din dinți sau putem folosi aceeași variantă ca în trecut.

Din cauza noului său post, Raymond o vedea pe Kate mai rar și aproape deloc pe Joyce, cu excepția călătoriei sale la Leeds, o dată, la două săptămîni. Lucra de la opt dimineața pînă noaptea tîrziu.

— Dar ești încîntat în fiecare clipă, îi amintea Kate de cîte ori îl auzea că se plînge.

Raymond devenise complet conștient și de micile schimbări petrecute în viața lui de cînd devenise membru al guvernului, de modul în care îl tratau ceilalți, de cum i se lua în serios și cel mai mic gest, de cît de flatat era. Începea să-i placă noul său statut, deși Kate îi reamintea că numai regina își putea permite să se obișnuiască cu un asemenea regim.

La conferința din acel an a Partidului Laburist a fost propus pentru Comitetul Național. Deși nu fusese ales, ieșise înaintea altor miniștri și totalizase doar cîteva voturi mai puțin decît Neil Kinnock, favoritul celor din circumscripția locală.

Andrew Fraser, care avea acum încredere în Raymond, îl însoți la de acum tradiționalul lor prînz din cea de-a treia zi a conferinței.

Andrew îi povesti de nemulțumirea sa datorită alunecării vizibile a partidului spre stînga.

— Dacă unele din rezoluțiile lor privind strategia noastră vor fi adoptate, viața mea va deveni un coșmar, spuse el, încercînd în zadar să taie o friptură tare.

— Capetele înfierbîntate propun întotdeauna rezoluții care nu merită a fi puse în discuție.

— La naiba cu discuțiile ! Unele dintre ideile lor zănatice încep să-și găsească adepți, ceea ce, cu alte cuvinte, poate influența politica partidului.

— Te îngrijorează vreo rezoluție anume ? îl întrebă Raymond.

— Da. Ultima propunere a lui Tony Benn ca parlamentarii să fie reselecționați înaintea fiecăror noi alegeri. Ideea lui despre democrație și reprezentativitate...

— Și de ce te-ai teme de asta ?

— Dacă mai mulți comuniști ar lua cu asalt comitetul tău director, ar putea modifica decizia pe care au luat-o 50 000 de alegători.

— Te înfierbînți prea tare, Andrew.

— Raymond, dacă vom pierde viitoarele alegeri, eu prevăd o ruptură atît de mare în partid, încît nu cred că ne vom mai reveni vreodată.

— Vorba asta circulă în Partidul Laburist din ziua înființării sale.

— Sper să nu am dreptate, dar mă tem că vremurile s-au schimbat, spuse Andrew. Nu cu mult timp în urmă, tu mă invidiai.

— Lucrurile se pot schimba din nou.

Raymond abandonă friptura și făcu semn cu mîna chelneriței să le aducă două coniacuri duble.

Charles luă receptorul și formă un număr pe care îl știa pe de rost. Răspunse noua servitoare portugheză :

— Lady Fiona este acasă ?

— Doamna nu acasă, domnule.

— Știi unde s-a dus ? întrebă Charles rar și apăsat.

— Dus la țară, aștept înapoi ora șase. Domnul lăsat mesaj, vă rog ?

— Nu, mulțumesc, spuse Charles. Voi reveni diseară.

Puse receptorul în furcă.

Ca întotdeauna, înțelegătorul domn Cruddick avusese dreptate în privința deplasărilor soției lui. Charles îl sună imediat. Urmau să se întîlnească în douăzeci de minute, după cum stabiliseră.

Plecă cu mașina spre familia Bolton, parcă la cîțiva metri de casa socrului său și se puse pe așteptat.

După cîteva minute, un camion imens, neidentificabil, ieși de după colț și se opri în dreptul numărului 24. Domnul Cruddick sări de pe scaunul șoferului. Avea o salopetă lungă maronie și o șapcă turtită. Era însoțit de un băiat care deschise ușile din spate ale camionului. Domnul Cruddick îi făcu semn din cap lui Charles, după care urcă treptele spre ușa de la intrare.

Servitoarea portugheză îi deschise cînd el încă mai suna la ușă.

— Am venit să luăm lucrurile doamnei Seymour.

— Nu înțeleg, spuse servitoarea.

Domnul Cruddick scoase din buzunar o scrisoare lungă bătută la mașină cu însemnele personale ale doamnei Seymour. Servitoarea portugheză nu putea să citească scrisoarea pe care stăpîna ei o trimisese la Clubul de Cricket Hurllingham, acceptînd să fie președintă de onoare a acestuia, dar recunoscu însemnele și semnătura ei. Ea încuviință și deschise larg ușa. Planul minuțios al domnului Cruddick mergea de minune.

Domnul Cruddick își lovi șapca, semnul pentru ca domnul Seymour să li se alăture. Charles coborî precaut din mașină, uitîndu-se bine în ambele sensuri, înainte de a traversa. Nu se simțea prea bine în salopeta maronie și ura șapca pe care i-o oferise domnul Cruddick. Îi era puțin cam mică și își dădea seama că arăta ciudat, dar servitoarea portugheză nu observă discrepanța dintre manierele lui aristocratice și salopeta de lucru. Nu le luă mult să descopere unde era majoritatea tablourilor — multe depozitate pe hol și doar unul sau două fuseseră deja fixate pe pereți.

După patruzeci de minute, cei trei bărbați le găsiseră și le duseseră pe toate la camion în afară de unul. Tabloul primului conte de Bridgwater, pictat de Holbein, nu era nicăieri.

— Trebuie să plecăm, sugeră domnul Cruddick, puțin nervos, dar Charles refuză să renunțe la căutări.

În următoarele treizeci de minute, domnul Cruddick aștepta bătînd darabana pe volanul camionului, pînă cînd Charles acceptă ideea că tabloul fusese dus în altă parte. Domnul Cruddick o salută pe servitoarea portugheză ridi-

cîndu-și șapca, în timp ce asociatul lui încuia ușile din spate ale camionului.

— Era un tablou de valoare, domnule Seymour ? întrebă el.

— O moștenire de familie care ar valora 2 000 000 la licitație, spuse Charles sec, după care se reîntoarse la mașina lui.

— O întrebare prostească, Albert Cruddick, își spuse domnul Cruddick luînd curba și îndreptîndu-se spre Eaton Square.

Cînd ajungeau la locuința lui Charles, tîmplarul schimbase deja cele trei yale de la ușa din față și aștepta nerăbdător pe prima treaptă.

— Numai bani gheață, jupîne. Fără chitanță. Așa, eu și nevăstă-mea putem merge în Ibiza, pe gratis, în fiecare an, fără taxe.

În timp ce Fiona se întorcea la familia Bolton din călătoria în Sussex, toate tablourile erau la locul lor pe Eaton Square, în afară de cel al lui Holbein. Dommul Cruddick primise un cec gras și apucase să-și exprime părerea că domnul Seymour trebuia să strîngă din dinți și să se obișnuiască cu situația.

— Sînt încîntat, spuse Simon la auzul veștilor. La Spitalul General din Pucklebridge ?

— Da, am răspuns la anunțul din „The Lancet" pentru postul de medic primar la secția de maternitate.

— Dar numele tău a avut o oarecare greutate.

— Nu-i adevărat, negă Elizabeth cu vehemență.

— Cum așa ?

— N-am spus că sînt doctor Kerslake. Am completat cererea cu numele meu de fată — Drumond.

Simon rămase fără replică.

— Dar trebuie să te fi recunoscut, protestă el.

— M-am machiat anume cu farduri Estée Lauder, ca să mă asigur că nu mă vor recunoaște. A avut efect și asupra ta.

— Nu fi exagerată, spuse Simon.

— Am trecut pe lîngă tine pe strada principală din Pucklebridge și ți-am spus „Bună dimineața", iar tu mi-ai răspuns.

Simon o privi uluit, nevenindu-i să creadă.

— Și ce se va întîmpla cînd vor afla ?

— Au și aflat, spuse Elizabeth spășită. După ce mi-au oferit postul, m-am dus la medicul-șef și i-am spus adevărul. De atunci, le spune tuturor.

— N-a fost supărat ?

— Dimpotrivă. De fapt, a spus că era să pierd postul, pentru că se temea că o să-i pun în primejdie pe doctorii necăsătoriți.

Andrew o luă pe Louise de mînă înainte de a deschide ușa Leagănului de Copii Grunechan aflat într-o suburbie a Edinburg-ului. Directoarea îi aștepta pe scările proaspăt spălate.

— Bună dimineața, domnule ministru, spuse ea. Sîntem onorați că ați ales micul nostru orfelinat.

Andrew și Louise îi zîmbiră.

— Vă rog să mă urmați.

Îi conduse către biroul ei, pe un coridor slab luminat, halatul albastru foșnind în timpul mersului.

— Copiii sînt la joacă, deocamdată, dar îi puteți observa de la fereastra biroului meu.

Andrew văzuse deja dosarele și fotografiile copiilor, remarcînd chiar cît de tare semăna unul dintre ei cu Robert.

Priviră amîndoi pe geam timp de mai multe minute, dar Louise nu dădea atenție nici unui copil. Cînd băiatul care semăna cu Robert alergă spre fereastră, ea se întoarse cu spatele și se așeză într-un colț.

Andrew clătină din cap. Directoarea făcu o grimasă de dezamăgire.

Sosiră cafeaua și biscuiții și, în timp ce le consumau, Andrew mai încercă o dată.

— Vrei ca directoarea să-ți aducă să vezi pe cineva, iubito ?

Louise clătină din cap că nu. Andrew se blestemă, temîndu-se că experiența aceea îi făcuse poate mai mult rău.

— I-am văzut pe toți ? întrebă el, căutînd o scuză pentru a pleca mai repede.

— Da, domnule, spuse directoarea, punînd jos ceașca de cafea. Totuși, ezită ea, mai e o fetiță pe care ne-am gîndit să nu vi-o arătăm.

— De ce ? întrebă Andrew curios.

— Vedeți, e negresă.

Andrew înțepeni.

— Și nu numai atît, continuă directoarea, nici nu știm cine îi sînt părinții. A fost abandonată pe treptele orfelinatului. Nu e genul de fetiță care să crească în casa unui ministru.

Andrew era atît de înfierbîntat, încît aproape uită să mai ceară și părerea Louisei, care stătea tăcută în colțul ei.

— Aș dori să o văd, spuse el.

— Dacă insistați, spuse directoarea, luată prin surprindere. Mă tem că nu e prea bine îmbrăcată, adăugă înainte de a părăsi încăperea.

Andrew măsura camera în lung și în lat, conștient că, dacă n-ar fi fost Louise, și-ar fi pierdut cumpătul în fața femeii. Aceasta se întoarse după cîteva minute cu o fetiță de patru sau cinci ani, atît de plăpîndă, încît rochița de pe ea părea că stă pe un cuier. Andrew nu-i putea vedea fața pentru că stătea cu privirea în jos.

— Ridică capul, îi comandă directoarea.

Fetița ridică încet capul. Avea o față ovală perfectă, pielea măslinie, niște ochi negri pătrunzători și un zîmbet care-l cuceri imediat pe Andrew.

— Cum te cheamă ? o întrebă el încet.

— Clarissa, răspunse ea, lăsînd din nou capul în jos.

El și-ar fi dorit foarte mult să o ajute și se simțea vinovat că o supunea degeaba unui asemenea chin.

Directoarea părea încă ultragiată și, pufnind, spuse :

— Poți pleca acum, fetițo. Clarissa se întoarse și păși spre ușă.

Privind-o pe Louise, directoarea adăugă :

— Sînt convinsă, domnule Fraser, că sînteți de acord cu mine că fata nu e ceea ce vă trebuie.

Amîndoi se întoarseră spre Louise. Fața ei era radioasă, iar ochii îi străluceau într-un fel pe care Andrew nu-l mai văzuse de la moartea lui Robert. Ea se ridică, păși repede spre copilă, înainte ca aceasta să ajungă la ușă, și privi drept în ochii ei nergi.

— Ești foarte frumoasă, spuse Louise, și sper că n-ai nimic împotrivă să vii să locuiești cu noi.

23

„Liniște, liniște" nu însemnase nimic pentru electoratul britanic pînă în 1978, cînd Parlamentul a votat o rezoluție care a permis ca dezbaterile din Camera Comunelor să fie tansmise la radio. Simon sprijinise moțiunea, argumentînd că radioul era un mijloc de exprimare democratic, care prezenta Parlamentul la lucru și permitea alegătorilor să știe exact ce voiau reprezentanții aleși. Simon își ascultase cu atenție cîteva intervenții și-și dădu seama pentru prima oară că vorbea puțin mai grăbit dacă după el urma un ministru.

Pe de altă parte, Raymond fusese împotriva moțiunii pentru că se temea că strigătele de „Bravo, bravo" sau de „Rușine", ca și întreruperile zgomotoase ale primului-ministru ar fi sunat pentru ascultători ca zgomotele unor copii pe terenul de joacă. Auzind numai sunetele, credea el, și vizualizînd scena doar în imaginație, oamenii și-ar forma o impresie falsă despre multiplele aspecte ale activităților zilnice ale parlamentarilor. Într-o seară, ascultînd o dezbatere la care luase și el parte, Raymond a fost totuși încîntat să se audă înfățișîndu-și punctul de vedere cu atîta înflăcărare.

Auzindu-și vocea, pe programul Radio-Patru, răspunzînd unor întrebări pe teme de apărare, Andrew își dădu seama deodată că, de fapt, cînd era nervos sau emoționat, ceea ce pentru el era doar un vag accent scoțian, se auzea foarte clar ca atare.

Charles descoperea în programul matinal o excelentă modalitate de a asculta dezbaterile la care nu fusese prezent în ziua anterioară. Trezindu-se acum singur în fiecare dimineață, emisiunea „Ieri în Parlament" devenise tovarășa sa permanentă. Nu fusese conștient cît de aristocratic vorbea,

pînă cînd nu se auzise luînd cuvîntul după Tom Carson. Nu avea de gînd să-și schimbe vocea pentru radio.

Cînd regina inaugură, pe 16 decembrie 1977, noua stație de metrou de la aeroportul Heathrow, Raymond era ministrul care trebui să fie de față. Joyce venise într-una din rarele ei vizite la Londra, deoarece, după ceremonie, erau invitați să ia prînzul cu regina. Alegîndu-și o rochie nouă de la „Harvey Nichols", Joyce trase bine draperia de la cabina de probă pentru a face niște reverențe. „Bună dimineața, maiestate", repeta ea, înclinîndu-se ușor, spre nedumerirea vînzătoarei care o aștepta afară.

Întoarsă acasă, Joyce era convinsă că-și va îndeplini cu succes obligațiile care îi reveneau la Curte. Pregătindu-se pentru întoarcerea lui Raymond de la ședința de dimineață a guvernului, spera că el va fi încîntat de eforturile ei. Renunțase de mult la speranța de a mai fi mamă, dar îi plăcea să creadă că era o soție bună. Raymond o avertizase dinainte că trebuia să-și schimbe imediat hainele, pentru a fi siguri că ajung la Green Park înaintea Reginei. După ce aveau să o însoțească pe noul traseu în jurul aeroportului, într-o călătorie de o jumătate de oră, urmau să se întoarcă pentru prînz la Palatul Buckingham. Raymond se întîlnise cu regina de mai multe ori, dată fiind poziția sa oficială de ministru, dar pentru Joyce era prima oară cînd avea să fie prezentată.

După ce făcu baie și se îmbrăcă — știa că Raymond n-o va ierta niciodată dacă ar fi fost cauza întîrzierii lui —, începu să-i pregătească hainele. Smoching, șosete gri, cămașă albă, guler apretat și o cravată gri-argintie, toate împrumutate în acea dimineață de la „Moss Bros". Tot ce-i mai trebuia era o batistă albă, curată, pentru buzunarul de sus, care să se vadă doar ca o dungă subțire, exact cum o purta prințul-consort.

Joyce scotoci prin sertarele lui Raymond, căutînd o batistă și admirîndu-i noile cămăși. Cînd dădu cu ochii de biletul mîzgălit de mînă, răsărind de sub gulerul unei cămăși roz, aflată la fundul teancului, i se păru că trebuie să fie o chitanță de la spălătorie. Apoi zări cuvîntul „Iubitule". Privind mai bine, i se făcu deodată rău.

„Morcoveață, iubitule,

Dacă o vei purta vreodată, aș putea chiar accepta să-ți fiu soție.

Kate."

Joyce se prăbuși pe pat cu lacrimile șiroindu-i pe față. Se terminase cu ziua ei perfectă. Deodată, știu cum trebuie să se poarte. Puse la loc cămașa neîmbrăcată și, după ce luă biletul, închise sertarul și trecu în salon, așteptînd întoarcerea lui Raymond.

El ajunse acasă în ultimul minut și fu încîntat să-și vadă soția îmbrăcată și aranjată.

— Sînt și eu gata imediat, spuse el, ducîndu-se glonț în dormitor.

Joyce îl urmă și îl privi cum își scoate costumul de dimineață. După ce-l văzu potrivindu-și în oglindă nodul de la cravată, ea îl privi în ochi.

— Ce părere ai ? o întrebă el, fără a-i remarca paloarea din obraji.

Ea ezită.

— Arăți grozav, Raymond. Hai să mergem, că altfel întîrziem și asta nu se face.

Cînd Ronnie Nethercote îl invită să ia prînzul la „Ritz", Simon simți că lucrurile încep să meargă bine. După un pahar luat în salon, fură conduși într-un separeu care dădea spre parcul celui mai somptuos restaurant din Londra. La celelalte mese erau răspîndiți obișnuiți de-ai casei, nume celebre atît în lumea lui Ronnie, cît și a lui Simon.

După ce chelnerul-șef le oferi meniul, Ronnie dădu din mînă a lehamite și spuse :

— Cere supă țărănească de legume și grătar de vită, crede-mă pe cuvînt.

— Sună ca un pariu cîștigat, spuse Simon.

— Nu ca ultima ta aventură, rînji Ronnie. Cîte necazuri ți-a pricinuit falimentul companiei „Nethercote" ?

— Ultima oară am pierdut 14 300 de lire, dar îmi revin. Dobînda se plătește înainte să poți acumula capital, ceea ce e dureros.

— Cum crezi că m-am simțit eu cînd am pierdut 7 000 000 și apoi banca a hotărît să mă lase în aer fără nici un avertisment ?

— Judecînd după nasturii de la vesta ta care nu mai ajung la butonierele pentru care au fost făcuți, Ronnie, la fel pot zice și eu că lucrurile astea țin de trecut.

— Ai dreptate, rîse el. De aia te-am invitat la masă. Singura persoană care a pierdut bani în afacere ai fost tu. Dacă ai fi beneficiat la fel ca și ceilalți directori de cinci prime pe an, compania ți-ar mai datora încă 11 000 de lire.

Simon scoase un mîrîit.

Bucătarul veni cu grătarul la masa lor.

— Așteaptă o clipă, băiete, nici măcar n-am început. Morgan Grenfell dorește să schimb structura noii companii și va investi o mare sumă de bani lichizi. La ora actuală, „Whitechapel Properties" — sper că ești de acord cu numele — are acțiuni de o sută de lire. Eu posed șaizeci la sută și banca patruzeci la sută. Deci, înainte de a se fi semnat noul acord, am de gînd să-ți ofer...

— O vreți bine făcută ca de obicei, domnule Nethercote ?

— Da, Sam, spuse Ronnie, strecurîndu-i o liră.

— Am de gînd să-ți ofer...

— Și oaspetele dumneavoastră, domnule ? întrebă chelnerul, privindu-l pe Simon.

— Așa și așa, te rog.

— Da, domnule.

— Am de gînd să-ți ofer unu la sută din noua companie, cu alte cuvinte, o acțiune.

Simon nu comentă, convins că Ronnie nu terminase ce avea de spus.

— Nu mă întrebi ? spuse Ronnie.

— Ce ? întrebă Simon.

— Voi, politicienii, vă prostiți pe zi ce trece. Dacă am de gînd să-ți ofer o acțiune în valoare de o liră, cît crezi că-ți voi cere în schimb ?

— Păi, cred că mai puțin de o liră, spuse Simon rînjind.

— Greșit, zise Ronnie. Unu la sută din companie îți aparține pentru o liră.

— E de-ajuns, domnule ? întrebă chelnerul, punîndu-i lui Simon în față farfuria cu friptura.

— Așteaptă, Sam, spuse Ronnie, nedîndu-i răgaz lui Simon să răspundă. Repet, îți ofer unu la sută din companie pentru o liră. Acum poți să întrebi, Sam.

— E de-ajuns, domnule ? întrebă chelnerul.

— E chiar prea mult, spuse Simon.

— Ai auzit, Sam ?

— Desigur, domnule.

— Bine, Simon, îmi datorezi o liră.

Simon începu să rîdă, își scoase portofelul din buzunarul de la piept, luă o bancnotă de o liră și i-o întinse.

— Scopul micului nostru exercițiu a fost, spuse Ronnie, întorcîndu-se către chelner și oferindu-i bancnota, de a dovedi că Sam, aici de față, nu e singura persoană care se poate alege cu ceva în după-amiaza asta.

Sam zîmbi, neștiind despre ce vorbește domnul Nethercote, și-i așeză în față o porție mare de friptură de vacă bine rumenită.

Ronnie scoase un plic din buzunar și i-l dădu lui Simon.

— Să-l deschid acum ? îl întrebă Simon.

— Da. Vreau să-ți văd reacția.

Simon deschise plicul și se uită înăuntru. Era o poliță pentru o acțiune din cadrul noii companii la valoarea reală de peste 10 000 de lire sterline.

— Ei, ce spui ? zise Ronnie.

— Sînt mut de uimire, răspunse Simon.

— Ești primul politician pe care-l aud că are o asemenea problemă.

Simon izbucni în rîs.

— Mulțumesc, Ronnie. E un gest deosebit de generos.

— Nu-i adevărat. Ai fost fidel vechii companii, de ce să nu devii prosper în cea nouă ?

— Asta îmi amintește de... Numele Archie Millburn îți spune ceva ? întrebă Simon.

Ronnie ezită :

— Nu, nu. Ar trebui ?

— M-am gîndit că el ar fi putut fi persoana care i-a convins pe cei de la Morgan Grenfell că merită să te sprijine.

— Nu, numele nu-mi sună cunoscut. Te avertizez. Cei de la Morgan Grenfell nu vor să-mi spună de la cine au informația, dar știu toate detaliile despre vechea companie. Dar, dacă-mi trece pe la ureche numele de Archie Millburn, o să-ți spun. Gata cu afacerile. Informează-mă ce s-a mai petrecut prin lumea ta. Ce face doamna ?

— Mă înșală.

— Te înșală ?

— Da, poartă peruci și se îmbracă într-un chip ciudat.

În prima lună petrecută în casa din Pelham Crescent, Clarissa făcu mereu pe ea noaptea, dar Louise nu se plînse niciodată. Zi după zi, Andrew observa cum crește încrederea între mamă și fiică. Clarissa considerase, încă de cînd o cunoscuse, că Louise putea vorbi normal, ca orice om mare, și îi sporovăia zi și noapte. Louise nu-i răspundea tot timpul, numai pentru că nu-și găsea cuvintele.

Exact cînd Andrew crezu că totul reintrase în normal, izbucniră necazurile la Edinburgh. Comitetul lui director, din care făceau parte acum cinci membri ai Grupării Militante, concepuse o moțiune de neîncredere în reprezentantul său. Liderul grupării, Frank Boyle, își construise o bază de sprijin și, după cum îl suspecta pe Andrew, avea interesul să-l dea la o parte, pentru a-i lua locul. Nu discută despre această problemă cu Louise, pentru că psihiatrul îl sfătuise să evite să o streseze pînă cînd se va obișnui cu Clarissa.

Cei cinci care voiau să-l dea jos pe Andrew au ales ca dată a întrunirii o zi de joi, știind că în acea zi în Parlament se prezenta Raportul anual pe teme de apărare. Dacă Andrew nu participa la întrunire, Frank Boyle știa că e mai ușor ca moțiunea să aibă sorți de izbîndă. Dacă venea pentru a-și susține poziția, știau că trebuia să dea o explicație stînjenitoare pentru absența lui din Parlament. Cînd organizatorul parlamentar îl informă pe primul-ministru asupra dilemei

lui Andrew, acesta nu ezită să-i spună să renunțe la Raportul anual pe teme de apărare și să se ducă la Edinburgh.

Andrew plecă joi dimineața cu avionul și fu întîmpinat la aeroport de președintele comitetului, Hamish Ramsey.

— Îmi cer scuze că treci prin chinul ăsta, Andrew, îi spuse el din primul moment. Te asigur că nu e lucrătura mea, dar trebuie să te previn că Partidul Laburist nu mai e ce era acum douăzeci de ani.

— Care crezi că va fi rezultatul votului de diseară ? îl întrebă Andrew.

— De data asta, o să cîștigi. Alegătorii s-au hotărît dinainte de întrunire. Există doar un nehotărît, dar e atît de fricos, încît prezența ta îl va opri să treacă de partea troțkiștilor.

La Cartierul General din Edinburgh, Andrew fu lăsat timp de peste o oră să aștepte la ușa sălii de întrunire pe un coridor răcoros. Știa că opozanții lui făceau astfel de lucruri ca să-l șicaneze încă dinainte de a da ochii cu el. În sfîrșit, îl invitară înăuntru și el avu senzația că se află în fața unor inchizitori : întrebare după întrebare din partea unor persoane cu figuri acre, care nu fuseseră de partea lui niciodată și care considerau, fără temei, că nu-l mai interesau problemele circumscripției. Andrew stătea în picioare și se enervă numai cînd Frank Boyle îl numi „fiu de conservator". „De cînd nu l-ai mai văzut pe tata ?" îi trecu deodată prin minte.

— Tatăl meu a făcut pentru orașul acesta mai mult decît speri tu să poți face într-o viață întreagă, îi spuse lui Boyle.

— Atunci de ce nu ai intrat în același partid ? ripostă Boyle.

Andrew era pe punctul de a-i răspunde, cînd Hamish Ramsey lovi în masă cu un ciocănel și spuse :

— Gata, gata ! E timpul să lăsăm discuția și să trecem la vot.

Andrew simți o notă de neliniște, văzînd biletele înmînate președintelui pentru a fi numărate. Rezultatul fu cinci la cinci, iar Hanish Ramsay își dădu imediat votul în favoarea lui Andrew.

— Cel puțin n-o să ai probleme pînă la viitoarele alegeri, băiete, spuse Hamish în drum spre hotelul aeroportului. Dar n-aș vrea să mă bazez prea mult pe asta.

Ajungînd a doua zi dimineață la locuința din Pelham Crescent, Louise îl întîmpină în ușă.

— Totul e-n regulă la Edinburgh ? îl întrebă ea.

— Da, spuse Andrew, îmbrățișînd-o.

— Vrei să auzi o veste bună ?

— Firește, zîmbi Andrew.

— Clarissa n-a mai făcut pe ea azi-noapte. Poate că ar trebui să pleci mai des.

Pînă la urmă, Charles consideră că trebuia să discute despre tabloul furat cu avocatul său, sir David Napley. Acesta analiză cazul și, după șase săptămîni, Charles află că dacă deschidea proces pentru tabloul lui Holbein, îl putea primi înapoi pînă la urmă, dar nu înainte ca întreaga poveste să ajungă pe prima pagină a tuturor ziarelor. Lui Charles i se confirmau spusele lui Albert Cruddick : „strînge din dinți și suportă".

După un an în care nu aflase nimic despre Fiona, într-o zi primi o scrisoare. Charles recunoscu imediat scrisul și rupse plicul. Doar după o privire, făcu scrisoarea bucățele și le aruncă în coșul de lîngă birou. Plecă la Parlament furios la culme.

Toată ziua se gîndi numai la cuvîntul pe care apucase să-l vadă : Holbein. Întors de la Cameră, după votul separat de la ora 10, Charles scotoci după resturile scrisorii pe care menajera, conștiincioasă, le aruncase în lada de gunoi. Charles petrecu peste o oră printre resturi de cartofi, coji de ouă și cutii goale de conserve, aranjînd grijuliu bucățelele de hîrtie. Apoi citi scrisoarea cu mare atenție.

„Familia Bolton
24 Londra, SW 10
11 octombrie 1978

Dragă Charles,

A trecut destul timp, ca să încercăm să luăm legătura într-un mod civilizat. Eu și Alexander dorim să ne căsătorim, iar Veronica Dalglish a acceptat imediat divorțul și nu ne-a

cerut să aşteptăm cei doi ani necesari pentru a se lua decizia judecătorească".

— Va trebui să aştepţi fiecare zi din cei doi ani, căţea, spuse el cu voce tare.

Apoi găsi propoziţia pe care o căuta :

„Îmi dau seama că nu poţi fi convins pe loc, dar, dacă poţi să accepţi planurile noastre, aş fi încîntată să-ţi înapoiez imediat tabloul de Holbein.

A ta pe veci,
Fiona."

Mototoli scrisoarea în pumn, după care o aruncă în foc.

Charles rămase treaz pînă în zori, gîndindu-se cum să răspundă.

La o întrunire a guvernului dintr-o după-amiază de joi, James Callaghan îşi informă colegii că liderul liberal David Steel nu mai dorea să prelungească acordul liberal / laburist pînă după sesiunea parlamentară în curs.

— Aceasta înseamnă un singur lucru, continuă primul-ministru. Trebuie să fim pregătiţi în orice moment pentru noi alegeri generale. Sînt convins că rezistăm pînă la Crăciun, dar nu şi după aceea.

Pe Raymond îl întristă vestea. Aflat de doi ani în guvern, considera că face într-adevăr ceva folositor la Ministerul Comerţului : de abia acum se observau efectele schimbărilor pe care le iniţiase. Dar ştia că îi trebuia foarte mult timp, dacă dorea să lase urme de neşters.

Entuziasmul lui Kate îl mobiliza să lucreze şi mai multe ore şi să îşi ducă la bun sfîrşit planurile înainte de alegeri.

— Fac tot ce pot, îi spunea el. Dar aminteşte-ţi că viteza motorului birocratic face ca trenurile britanice să semene cu avioanele Concorde.

Guvernul laburist se lupta cu o sesiune parlamentară poreclită de presă „iarna vrajbei" : încercînd să impună noi

legi, pierzînd ici și colo votarea unui articol, Raymond era foarte fericit că scăpase din toate viu și nevătămat.

El petrecu un Crăciun rece la Leeds împreună cu Joyce. Se întorcea la Londra chiar la începutul noului an, conștient că nu mai era mult și conservatorii aveau să propună o moțiune de cenzură. Nimeni nu se miră cînd aceasta fu prezentată Parlamentului.

Dezbaterea pricinui tensiuni mari în acea zi și pentru că o grevă cauzase lipsa apei în Camera Comunelor, iar parlamentarii însetați se înghesuiau pe coridoare, în salonul de ceai, în fumoar și la restaurant. Hărțuiți, organizatorii parlamentari mișunau peste tot, controlîndu-și listele, telefonînd la spitale, la moteluri și chiar la rude îndepărtate în efortul de a-i aduce acolo și pe cei cîțiva parlamentari absenți.

Pe 6 aprilie, cînd doamna Thatcher vorbi în fața sălii pline a Parlamentului, tensiunea era atît de mare, încît președintelui Camerei îi era foarte greu să stăpînească întreaga adunare. Ea s-a adresat Parlamentului cu o voce fermă, cu accente retorice, ceea ce i-a făcut pe ai ei să sară în picioare la sfîrșitul discursului. Atmosfera nu se calmase cînd premierul se ridică pentru a lua cuvîntul. Ambii lideri au făcut eforturi considerabile pentru a depăși ostilitatea adversarilor, dar președintelui i-a revenit ultimul cuvînt:

Voturi pentru	311
Voturi împotrivă	310

Izbucni un întreg tărăboi. Membrii opoziției își fluturau hîrtiile cu ordinea de zi triumfători, știind că primul-ministru trebuia să ceară noi alegeri generale. James Callaghan a anunțat dizolvarea imediată a Parlamentului și, după o audiență la regină, a stabilit data alegerilor pentru 3 mai 1979.

La sfîrșitul acelei săptămîni memorabile, cei cîțiva parlamentari rămași la Westminster au fost uluiți de zgomotul unei explozii în parcarea rezervată membrilor parlamentului. Airey Neave — consilierul și purtătorul de cuvînt al guver-

nului pentru Irlanda de Nord — fusese aruncat în aer de teroriști irlandezi pe cînd se pregătea să plece cu mașina de la Cameră. A încetat din viață în drum spre spital.

Parlamentarii se pregăteau să se întoarcă în circumscripțiile lor. Atît pentru Raymond, cît și pentru Andrew era greu să lase atît de repede treburile de la minister; Charles și Simon erau deja pe străzi, dînd mîna cu alegătorii a doua zi după declarația reginei.

Timp de trei săptămîni, s-au succedat argumentele despre cine e capabil sau nu să guverneze, dar pe 3 mai britanicii au ales pentru prima oară ca prim-ministru o femeie, al cărei partid obținuse majoritatea în Camera Comunelor, cu patruzeci și trei de voturi.

Cea de-a șasea campanie electorală a lui Andrew se dovedi și cea mai neplăcută și el se felicită că le lăsase pe Clarissa și pe Louise la Londra. Jock McPherson, candidatul PNS-ului, îl bestelise în toate felurile posibile, găsindu-i noi porecle în fiecare seară, în timp ce comuniștii din comitet care votaseră împotriva lui nu-i fuseseră de nici un ajutor la numărarea voturilor. Dar cetățenii din Edinburgh, nepăsători la părerile celor din comitet, îl aduseră pe Andrew înapoi în Parlament cu o majoritate de 3 738.

Mai puțini votaseră acum pentru naționaliștii scoțieni — care rămîneau doar cu doi membri în Parlament și cu Jock McPherson acasă.

Voturile din Leeds pentru Raymond nu mai erau la fel de multe, dar Joyce prevăzuse cu cea mai mare exactitate cu cîte voturi va cîștiga soțul ei, care începea să accepte că ea cunoștea mai bine decît el electoratul.

După cîteva zile, cînd se întoarse la Londra, era atît de deprimat, așa cum Kate nu-l văzuse niciodată, încît ea se hotărî să nu-i spună vestea, cînd îl auzi:

— Dumnezeu știe după cîți ani o să mai fiu bun la ceva.

— Poți să te simți bine în opoziție, avînd grijă ca guvernul să nu-ți distrugă toate realizările.

— Cu o majoritate de patruzeci și trei, mă pot distruge dacă vor, îi spuse el. Puse într-un colț cutia roșie pe care

scria cu litere aurite „Secretarul de stat al comerțului", lîngă cele pe care scria „Ministrul de stat la Ministerul Comerțului" și, în sfîrșit, „Subsecretar parlamentar la Ministerul Muncii".

— Sînt doar primele trei, încercă ea să-i ridice moralul.

În Pucklebridge, Simon obținu 19 461 de voturi, bătînd toate recordurile, după care petrecu sfîrșitul de săptămînă împreună cu Elizabeth și cu băieții, așteptînd să fie numit de doamna Thatcher în echipa sa.

Simon fu surprins să o audă telefonîndu-i personal și invitîndu-l la reședința sa de pe Downing Street; era o onoare făcută doar miniștrilor. Încercă să nu-i anticipeze gîndurile.

Plecă deci la Londra, unde petrecu o jumătate de oră singur cu primul-ministru. Auzind ce dorea doamna Thatcher de la el, fu mișcat că se deranjase să-l primească personal. Ea știa că nu era ușor pentru nici un parlamentar să-i accepte propunerea, dar Simon fu de acord din primul moment. Doamna Thatcher adăugă că deocamdată nu făcea nici o declarație publică, dîndu-i astfel răgaz să cumpănească asupra deciziei, împreună cu Elizabeth.

Simon îi mulțumi și se întoarse la casa din Pucklebridge. Elizabeth ascultă în tăcere relatarea lui despre întrevederea cu primul-ministru.

— Dumnezeule, spuse ea, după ce el isprăvi. Îți dă șansa să fii ministru de stat, dar în schimb n-o să mai avem o zi liniștită.

— Pot încă să refuz, o asigură Simon.

— Ar fi un act de lașitate, spuse Elizabeth, care nu-ți stă în fire.

— Atunci o s-o sun și o să-i spun că accept.

— Ar trebui să te felicit, spuse ea. Nici o clipă nu m-am gîndit la asta...

Charles era unul dintre puținii conservatori care obținuseră un număr mai mic de voturi ca de obicei. În timpul campaniei electorale, este greu să explici absența nevestei, mai ales cînd toată lumea știe că trăiește cu fostul președinte

al circumscripției vecine. Charles întîmpinase o oarecare jenă din partea comitetului său local și se asigurase ca singura femeie care nu-și putea ține gura să afle varianta lui asupra poveștii, spusă „cu cea mai mare discreție". Zvonurile despre înlocuirea lui încetară în momentul în care se auzi că va candida independent, dacă va fi schimbat. Numărătoarea buletinelor hotărî ca Charles să se întoarcă la Westminster cu 20 146 de voturi.

La sfîrșitul acelei săptămîni, el stătu singur acasă, în Eaton Square, dar nu-l sună nimeni. Luni, citi în „Telegraph" — ce dor îi era de „The Times" — echipa completă a noii administrații conservatoare.

Singura surpriză era numirea lui Simon Karslake în funcția de ministru de stat pentru Irlanda de Nord.

24

— Ei, spune ceva !

— Foarte măgulitor, Kate. Ce motiv ai avut să refuzi ? întrebă Raymond, surprins să o găsească acasă, așteptîndu-l.

— N-am avut nevoie de motive.

— Și ce părere au avut ?

— Se pare că nu înțelegi. Le-am acceptat oferta.

Raymond își dădu jos ochelarii, încercînd să priceapă spusele lui Kate. El se rezemă de șemineu.

Kate continuă :

— Trebuia, iubitule.

— Fiindcă oferta era tentantă ?

— Nu, prostuțule. N-are nimic de-a face cu oferta în sine, dar îmi dă șansa de a nu mai pluti în derivă. Nu-ți dai seama că e *din cauza ta ?*

— Din cauza mea ai de gînd să părăsești Londra și să pleci înapoi la New York ?

— La slujba mea de la New York, unde o să încep o nouă viață. Raymond, nu-ți dai seama că au trecut cinci ani ?

— Știu și cît timp a trecut și de cîte ori te-am rugat să te căsătorești cu mine.

— Amîndoi știm că nu asta este singura soluție. Joyce nu poate fi dată la o parte așa ușor. Și ar putea fi singurul motiv pentru care ți-ai rata cariera.

— Dacă avem timp, putem depăși momentul ăsta, reflectă Raymond.

— Acum pare frumos, pînă cînd partidul tău va cîștiga următoarele alegeri și oameni mai slab pregătiți decît tine vor avea șansa să contribuie la făurirea viitoarei linii politice.

— Nu pot să fac nimic ca să-ți schimbi hotărîrea ?

— Nimic, iubitule. I-am oferit celor de la Chase demisia mea și peste o lună îmi încep noua slujbă la Chemical Bank.

— Numai patru săptămîni ! spuse Raymond.

— Da, patru săptămîni. A trebuit să mă abțin să-ți spun pînă cînd am trecut de toate barierele, mi-am dat demisia și m-am asigurat că nu-mi poți schimba decizia.

— Știi cît de mult te iubesc ?

— Sper că destul, ca să mă lași să plec înainte de a fi prea tîrziu.

În mod normal, Charles nu ar fi acceptat invitația. În ultima vreme, seratele nu erau pentru el decît ocazii de a mînca puțin și prost, de a nu găsi niciodată o băutură pe plac și, uneori, de a se distra pe seama unei discuții oarecare. Dar, privind pe șemineu și văzînd invitația de la lady Carrington, consideră că ar fi o abatere amuzantă de la rutina în care intrase de cînd plecase Fiona. Era și dornic să mai audă multe din zvonurile privind reducerile bugetare. Își aranjă cravata în oglindă, luă o umbrelă din cuier și plecă din Eaton Square spre Ovington Square.

Se despărțise de Fiona de aproape doi ani. Charles auzise din mai multe părți că soția lui se mutase acum la Dalglish, în ciuda refuzului lui de a consimți să divorțeze. Nu făcuse nici o indiscreție referitoare la noua viață a soției lui, în afară de una sau două picanterii spuse la urechile unor cunoscuți bîrfitori. Astfel, toată lumea îl privea cu înțelegere ca pe soțul fidel și mărinimos.

Cea mai mare parte a timpului liber și-o petrecea la Camera Comunelor, iar ultimul lui discurs despre buget fusese bine primit și de Parlament și de marile ziare. În timpul dezbaterii de comitet asupra Legii Finanțelor, lucrase foarte mult în plus. Clive Reynolds îi arătase inadvertențele cuprinse în unele articole ale legii pe care Charles le semnalase ministrului de finanțe recunoscător. Astfel, Charles deveni apreciat, pentru că salvase guvernul de griji în plus. În același timp, se disocia de „iepuri", după cum îi numea primul-ministru pe colegii care nu îi sprijineau pe față refor-

mele monetare. Dacă și-ar fi putut prezenta rezultatele muncii, era sigur că ar fi fost preferat la prima remaniere.

Petrecîndu-și dimineţile la bancă și după-amiezele și serile la Camera Comunelor, Charles reușea să trăiască în ambele lumi, cu o întrerupere minimă a vieții sale personale, aproape inexistentă.

Ajunse la locuința lordului Carrington imediat după șase patruzeci și cinci. La bătaia sa în ușă îi răspunse fata în casă, iar el intră direct în salonul în care încăpeau cincizeci de oaspeți și care cam atîția număra la ora aceea.

Reuși chiar să prindă un pahar cu whisky, după care se alătură colegilor săi din Camerele Parlamentului. Prima oară o văzu de deasupra cheliei lui Alec Pimkin.

— Cine e ? îl întrebă Charles într-o doară.

— Amanda Wallace, spuse Pimkin privind peste umăr. Ți-aș putea spune vreo două despre... dar Charles îl părăsi în mijlocul frazei.

Atracția sexuală a acelei femei era confirmată de faptul că își petrecu întreaga seară în mijlocul bărbaților, care roiau în jurul ei ca fluturii în jurul lămpii. După zece minute, el reuși să ajungă în partea în care era ea și unde Julian Rinsdale, un coleg din Camera Comunelor, le făcu cunoștință, după care fu aproape luat pe sus de soția lui.

Charles rămase privind-o pe femeia care ar fi arătat la fel de frumoasă îmbrăcată cu orice, de la o rochie de seară la un prosop. Corpul ei subțire era strîns într-o rochie albă de mătase, iar părul blond îi atingea umerii goi. Ceea ce îl izbea cel mai tare pe Charles era consistența translucidă a pielii ei. De mulți ani nu-i mai fusese atît de greu să încropească o conversație.

— Bănuiesc că sînteți deja invitată la cină ? o întrebă Charles în scurta pauză dintre asalturile vulturești ale celorlalți.

— Nu, zîmbi ea încurajator.

Acceptă să-l întîlnească la restaurantul „Walton" peste o oră. Charles începu să se preumble conștiincios prin încăpere, dar în scurt timp ochii îi fură din nou atrași de ea ca de un magnet. De cîte ori zîmbea, el îi răspundea, dar

Amanda nu-l observa pentru că primea mereu complimente din partea altcuiva. După o oră, pe cînd se pregătea să plece, el îi zîmbi direct și obținu un surîs de recunoaștere.

Charles așteptă într-un separeu de la „Walton" timp de o oră. Tocmai era pe punctul să se recunoască înfrînt și să plece acasă, cînd ea se îndreptă spre masă. Furia lui se domoli în momentul în care îi zîmbi, spunîndu-i :

— Bună, Charlie.

Nu-l surprinse să afle că eleganta și înalta lui însoțitoare își cîștiga existența ca manechin. După cîte-și dădea seama Charles, ar fi putut face reclamă la orice, de la pastă de dinți la ciorapi.

— Bem o cafea la mine ? o întrebă Charles după o cină liniștită.

Ea aprobă, dînd din cap și el ceru să i se facă nota, pe care n-o mai controlă, pentru prima dată după multă vreme.

Fu încîntat, deși ușor surprins, cînd ea își rezemă capul de umărul lui în taxiul care-i ducea spre Eaton Square. Cînd ajunseră, ea nu mai avea ruj pe buze. Taximetristul îi mulțumi lui Charles pentru bacșișul consistent și nu se putu abține să nu adauge un „Succes, domnule".

Charles nu mai apucă să facă și cafeaua. Dimineața, cînd se trezi, o regăsi cu surprindere și mai interesantă și, pentru prima oară după săptămîni întregi, uită de emisiunea „Ieri în Parlament".

Elizabeth asculta atentă explicațiile celui care îi montase sistemul de alarmă. Încerca să-i determine pe Peter și pe Michael să nu apese pe butoanele roșii din fiecare cameră, care le-ar fi adus imediat poliția pe cap. Electricienii montaseră deja sistemul pe Beaufort Street și aproape că terminaseră și la casa din provincie.

Pe Beaufort Street un polițist în uniformă îi păzea zi și noapte. La Pucklebridge, din cauza poziției izolate a casei, urmau să fie înconjurați de lumini care se puteau aprinde într-o clipă.

— Trebuie să fie al naibii de stînjenitor, își dădu cu părerea la cină Archie Millburn.

După ce ajunsese, garda însoțită de cîini îl controlase bine înainte de a-l lăsa să dea mîna cu gazda.

— Stînjenitor e un eufemism, spuse Elizabeth. Săptămîna trecută, Peter a spart un geam cu o minge de crichet și totul s-a luminat într-o clipă ca un pom de Crăciun.

— Rămîneți vreodată singuri ? întrebă Archie.

— Doar în pat. Chiar și atunci, te poți trezi cu o limbă pe față ; oftezi și dai de lupul alsacian.

Archie spuse zîmbind :

— Norocos alsacian.

În fiecare dimineață, cînd mergea la slujbă, Simon era încadrat de doi polițiști, și de cîte o mașină în spate și în față. Întotdeauna crezuse că de pe Beaufort Street pînă la Westminster nu sînt decît două căi. În primele lui douăzeci și una de zile ca ministru nu era dus de două ori pe același drum.

De cîte ori trebuia să zboare către Belfast, nu i se spunea nici la ce oră pleca, nici aeroportul de pe care avea să decoleze. În timp ce starea continuă de disconfort o scotea din minți pe Elizabeth, tensiunea avea un efect opus asupra lui Simon. În ciuda a ceea ce trăia pentru prima oară în viață, nu mai considera că trebuie să explice tuturor de ce a ales cariera de om politic.

Puțin cîte puțin, încerca să-i apropie pe catolici de protestanți. Adesea, după o lună de avans minim, pierdea totul într-o singură zi, dar nu-și arăta niciodată supărarea sau prejudecățile, cu excepția, poate, a ceea ce-i spusese lui Elizabeth, și anume „o prejudecată în ce privește bunul-simț". Cu timpul, credea Simon, situația se va soluționa, dacă ar găsi cîțiva oameni bine intenționați de fiecare parte.

În timpul întrunirilor, ambele facțiuni începură să-l trateze cu respect și, în particular, chiar cu afecțiune. Purtătorul de cuvînt al opoziției declarase deschis la Westminster că Simon Kerslake se dovedise o alegere excelentă pentru „un minister periculos și fără satisfacții".

Și Andrew știa că va avea nevoie de cîțiva oameni binevoitori, cînd Hamish Ramsey își dădu demisia din postul de președinte al circumscripției Edinburgh Carlton.

— Nu mai suport toate hărțuielile, îi spuse Hamish. N-am intrat în politică cu același scop ca adunătura asta care ne face necazuri.

Nehotărît, Andrew îl lăsă să plece și avu mult de lucru pentru a-l convinge pe David Connaught, adjunctul lui Hamish, să-i ia locul acestuia. După ce David acceptă, în sfîrșit, să candideze, Frank Boyle se anunță imediat în cursă, exprimîndu-și în termeni duri opinia despre reprezentantul parlamentar. Andrew le ceru persoanelor din comitet părerea despre noul președinte. El estimă că votul avea să fie șapte la șapte, ceea ce i-ar fi permis lui Hamish să opteze în favoarea lui Connaught.

Andrew îl sună pe Hamish acasă cu o oră înainte de începerea întrunirii.

— O să-ți las un mesaj la Parlament, după ce se va termina totul, îi spuse Ramsey. Nu te îngrijora, vom ieși bine de data asta. Cel puțin o să te las cu președintele care-ți este necesar.

Andrew plecă de pe Pelham Crescent după ce o culcă pe Clarissa și îi citi un nou capitol dintr-o carte de basme. Îi spusese Louisei că se va întoarce de la Parlament după votul de la ora zece.

În Cameră, îl ascultă pe Charles Seymour ținînd un discurs bine argumentat despre politica monetară. Andrew nu era întotdeauna de acord cu logica expunerilor lui Seymour și nu-l prea băga în seamă de obicei, dar trebuia să fie de acord că un astfel de talent se pierdea în afara guvernului.

În timpul discursului lui, Andrew primi un bilet. Îl despături. Stuart Grey, corespondentul parlamentar pentru „The Scotsman", îi cerea să stea de vorbă de urgență. Andrew se strecură de la locul lui pe băncile guvernului, pășind peste picioarele consilierilor ministeriali încă neatenți la discursul lui Seymour. Se simțea ca un băiețel care pleca de la cinema, în mijlocul filmului, ca să-și ia înghețată. Îl găsi pe Gray așteptîndu-l pe culoar.

Andrew îl cunoștea pe Stuart de cînd intrase în Parlament, cînd ziaristul îi spusese „Noi doi sîntem ca pîinea și

untul, așa că hai să facem un sandviș". Andrew rîsese și nu prea avusese divergențe de opinie cu el în cei cincisprezece ani care trecuseră de atunci. Stuart îi propuse să meargă la barul „Annie", ca să bea ceva. Plecară încet de-a lungul coridorului și coborîră pe trepte pînă aproape de salonul de ceai, către barul de la parter care purta numele unei foste chelnerițe.

Andrew se așeză pe o canapea de lîngă o coloană, iar Stuart comandă la bar două pahare cu whisky.

— Noroc, spuse ziaristul, punîndu-i lui Andrew paharul în față.

Andrew luă o înghițitură zdravănă.

— Deci, cu ce-ți pot fi de folos ? îl întrebă. Tata e iarăși plicticos ?

— L-aș considera un adept al tău în comparație cu noul tău președinte.

— Ce vrei să spui ? Întotdeauna l-am considerat pe David Connaught un tip rezonabil, spuse Andrew cu o ușoară emfază.

— Nu mă interesează părerea ta despre David Connaught, spuse Stuart. Vreau opinia ta despre Frank Boyle, noul președinte.

Ziaristul părea a fi bine informat.

— Poftim ?

— A cîștigat la votul din seara asta cu șapte la șase.

— Dar...

Andrew tăcu brusc.

— Hai, Andrew. Amîndoi știm că blestematul ăsta e un comunist care-ți face necazuri, iar redactorul meu șef urlă după declarația ta.

— Nu am nimic de spus, Stuart, pînă nu știu tot.

— Tocmai ți-am spus eu, ai de gînd să-mi dai o declarație ?

— Da. Andrew făcu o pauză. Sînt convins că domnul Boyle va continua să ne servească interesele în cea mai bună tradiție a Partidului Laburist și sînt nerăbdător să cooperez cu el îndeaproape.

— Rahat, spuse Staurt. Asta o să apară în colțul cu pseudonim din „Private Eye".

— Altă declarație nu mai vezi de la mine astă-seară, zise Andrew.

Stuart își privi prietenul și îi văzu ridurile pe care nu le mai observase.

— Îmi pare rău, spuse el. Am mers prea departe. Te rog să mă cauți cînd crezi de cuviință. Cu ticălosul de Boyle, o să ai nevoie de ajutorul meu.

Andrew îi mulțumi cu gîndul în altă parte, își goli paharul dintr-o înghițitură și apoi plecă din bar către cabinele telefonice de la capul scărilor. Formă numărul lui Ramsey.

— Ce Dumnezeu s-a întîmplat ? reuși să întrebe.

— Unul din votanții tăi a lipsit, răspunse Hamish Ramsey. A pretins că e reținut la Glasgow și nu poate ajunge la timp. Chiar voiam să te sun.

— Iresponsabil nenorocit, spuse Andrew. De ce n-ai amînat votul ?

— Am încercat, dar Frank Boyle a scos regulamentul : „Orice moțiune propusă cu patrusprezece zile înainte de adunare nu poate fi anulată fără acceptul celui care a propus-o și a adjunctului său". Îmi pare rău, Andrew, am fost legat de mîini și de picioare.

— Nu e vina ta, Hamish. Tu ai fost cel mai bun. Îmi pare rău că nu te-ai retras încununat de glorie.

Hamish chicoti :

— Să nu uiți, Andrew, alegătorii au ultimul cuvînt într-un sistem democratic. La Edinburgh, tu ești singurul care i-a slujit mai bine de cincisprezece ani și asta nu se uită așa ușor.

— Puteți să vă îmbrăcați, domnișoară Wallace, spuse medicul ginecolog reîntorcîndu-se la birou.

Amanda începu să-și pună hainele, ultima modă de la Dior — un taior albastru-deschis, cumpărat cu o zi în urmă de pe Conduit Street într-o încercare de a se binedispune.

— E a treia oară în cinci ani, spuse Elizabeth Kerslake, răsfoind buletinele medicale confidențiale și încercînd să nu aibă un ton acuzator.

— Pot să mă duc la aceeași clinică unde am mai fost ? întrebă Amanda pur și simplu.

Elizabeth era hotărîtă să o facă să privească altfel lucrurile :

— Oare tatăl n-ar dori să păstrați copilul ?

— Nici nu știu cine e, spuse Amanda, părînd rușinată pentru prima oară. Știți, tocmai o rupsesem cu cineva și începusem o relație cu altcineva.

Elizabeth făcu un singur comentariu :

— Cred că aveți o sarcină de opt săptămîni, dar ar putea fi și de trei luni. Privi dosarul. V-ați gîndit să nașteți și să creșteți copilul singură ?

— Cerule, nu, spuse Amanda. Eu lucrez ca manechin, nu ca mamă.

— Așa să fie, oftă Elizabeth, închizînd dosarul. O să fac toate aranjamentele, spuse evitînd cuvîntul „obișnuite". Trebuie să vă duceți la medicul dumneavoastră curant imediat și să-i cereți să semneze formularul de accept. Mai degrabă sunați-mă cam peste o săptămînă, decît să faceți din nou drumul pînă la Pucklebridge.

Amanda dădu din cap :

— Puteți să-mi spuneți cît mai cere clinica ? Sînt convinsă că suferă și ei, ca și noi, de pe urma inflației.

— Da, o să am grijă, domnișoară Wallace, spuse Elizabeth, de-abia ținîndu-și cumpătul și conducînd-o pe Amanda către ușă.

După plecarea pacientei, Elizabeth luă dosarul confidențial de pe birou, intră în cabinet și răsfoi prin S, T, U, pînă găsi despărțitura corespunzătoare. Poate ar fi trebuit să fie mai fermă, dar era convinsă că n-ar fi schimbat prea mult lucrurile. Se așeză, gîndindu-se dacă un copil ar schimba atitudinea bărbatului față de femeia aceea.

După dezbatere, Charles se întoarse acasă, mulțumit de el însuși. Primise laude pentru ultimul său discurs de la toate

grupurile parlamentare, iar organizatorul parlamentar precizase clar că eforturile lui pentru definitivarea proiectului Legii Finanțelor nu rămăseseră neobservate.

Pe cînd mergea spre Eaton Square, coborî geamul de la mașină, lăsînd să intre aer curat în locul fumului de țigară. Zîmbetul i se lăți la gîndul că Amanda îl aștepta acasă. De cîteva luni bune făceau un cuplu minunat. La patruzeci și opt de ani trăia o realitate pe care nu și-ar fi închipuit-o nici în vis. Cu fiecare zi care trecea se aștepta să-i scadă înflăcărarea, dar aceasta creștea tot mai mult. Chiar amintirea zilei precedente era mai puternică decît orice altă experiență din trecut.

După ce tabloul de Holbein urma să fie așezat la locul lui în sufragerie, Charles avea de gînd să-i vorbească Amandei despre viitor; dacă va spune „da", va consimți să divorțeze de Fiona. Parcă mașina și își scoase cheia din contact, dar ea era deja în fața portierei, înlănțuindu-l cu brațele.

— De ce nu mergem direct în pat ? îi spuse ea în loc de salut.

Charles ar fi fost șocat dacă Fiona și-ar fi exprimat atît de deschis sentimentele măcar o dată în cei cincisprezece ani cît fuseseră căsătoriți, dar pentru Amanda asltfel de lucruri sunau firesc. Era deja goală în pat înainte ca el să-și dea jos vesta. După ce făcură dragoste și ea i se cuibări în brațe, Amanda îi spuse că trebuie să dispară pentru cîteva zile.

— De ce ? întrebă Charles, uimit.

— Sînt însărcinată, spuse ea pur și simplu. M-am programat deja la o clinică. Nu te îngrijora. O să-mi revin repede.

— Dar de ce nu lăsăm copilul ? spuse Charles încîntat, privind-o drept în ochii ei verzi. Dintotdeauna mi-am dorit un fiu.

— Nu fi prostuț, Charlie. Mai am ani buni în față pînă să fac asta.

— Dacă ne-am căsători ?

— Ești deja căsătorit. În afară de asta, n-am decît douăzeci și șase de ani.

— Pot obține imediat divorțul și n-ar fi chiar atît de rău să trăiești alături de mine, nu ?

— Sigur că nu, Charlie. Ești primul bărbat la care țin cu adevărat.

Charles zîmbi încrezător.

— Deci, ce părere ai ?

Amanda îl privi neliniștită în ochi.

— Dacă *ar fi* să avem un copil, sper din tot sufletul că o să aibă ochii albaștri ca ai tăi.

— Vrei să te căsătorești cu mine ? o întrebă el.

— Mă mai gîndesc. Oricum, pînă dimineață poate-ți schimbi hotărîrea.

Raymond o conduse pe Kate la Heathrow. Era îmbrăcat cu ultima cămașă roz achiziționată de ea ; ea purta la gît cutiuța roșie. Avea atîtea să-i povestească în drum spre aeroport, încît Kate abia apucă să deschidă gura. Ultimele patru săptămîni trecuseră ca un fulger. El părea pentru prima oară mulțumit că era în opoziție.

— E-n regulă, Morcoveață. Nu te agita. O să ne vedem de cîte ori o să vii la New York.

— N-am fost în America decît de două ori în viață, spuse el.

Ea încercă să zîmbească.

După ce își cîntări cele unsprezece valize, operațiune care părea să dureze la nesfîrșit, i se repartiză un loc.

— Zborul BA 107, la poarta patrusprezece, îmbarcarea peste zece minute, i se spuse.

— Mulțumesc, răspunse ea, reîntorcîndu-se la Raymond, care stătea în capătul culoarului deja plin.

Cumpărase două cafele în cești de plastic, în timp ce Kate își verificase actele. Amîndoi se simțeau deja distanți. Stăteau ținîndu-se de mînă ca niște copii care s-au cunoscut în vacanța de vară și acum trebuie să se întoarcă fiecare la școala din orașul lui.

— Promite-mi că n-o să-ți pui lentile de contact după ce plec eu.

— Da, îți promit, spuse Raymond, atingîndu-și rama ochelarilor.

— Aș mai avea atîtea să-ți spun !

El se întoarse spre ea.

— Vicepreședinții de bancă nu plîng, spuse, ștergîndu-i o lacrimă de pe obraz. Vameșii vor zice că ești într-adevăr sensibilă.

— Nu și miniștrii, răspunse ea. Tot ce voiam să-ți spun este că, dacă tu crezi într-adevăr că... începu ea.

— Bună ziua, domnule Gould.

Amîndoi ridicară privirea, dînd cu ochii de o față zîmbitoare al cărei bronz arăta că persoana tocmai se întorsese din țări mai calde.

— Eu sînt Bert Cox, spuse el, întinzînd mîna. Nu cred că vă mai amintiți de mine.

Raymond o lăsă pe Kate și dădu mîna cu domnul Cox.

— Am fost la aceeași școală primară la Leeds, Ray. Te avertizez, asta a fost acum un milion de ani. Te-ai schimbat mult de atunci.

„Cum să scap de el ?" se gîndi Raymond disperat.

— Ea e doamna mea, continuă Bert Cox, fără să-i dea atenție, arătînd spre femeia tăcută în rochie înflorată de lîngă el.

Ea zîmbi, dar fără să spună nimic. E în același comitet cu Joyce, nu-i așa, iubire ? spuse el, fără să mai aștepte replica ei.

— Aceasta este ultimul anunț penrtu zborul BA 107, îmbarcarea la poarta patrusprezece.

— Te votăm de fiecare dată, bineînțeles, continuă Bert Cox. Doamna — arătă din nou spre femeia cu rochie înflorată — crede că o să fii prim-ministru. Eu am spus mereu că...

— Trebuie să plec, Raymond, spuse Kate, altminteri pierd avionul.

— Puteți să mă scuzați o clipă, domnule Cox ? spuse Raymond.

— Încîntat. Vă aștept. Nu am mereu ocazia de a vorbi cu parlamentarul care mă reprezintă.

Raymond plecă alături de Kate spre vamă.

— Îmi pare rău. Cred că toți sînt la fel la Leeds : au o inimă de aur, dar vorbesc întruna. Ce voiai să spui ?

— Doar că aș fi fost fericită să locuiesc la Leeds, oricît ar fi de frig. N-am invidiat pe nimeni niciodată, dar o invidiez pe Joyce.

Îl sărută blînd pe obraz și plecă spre vamă înainte ca el să spună ceva. Nici nu se uită înapoi.

— Vă simțiți bine, doamnă ? o întrebă un oficial al aeroportului pe cînd trecea de bariera de siguranță.

— Mă simt perfect, spuse Kate, ștergîndu-și lacrimile.

Mergea încet spre poarta patrusprezece, fericită că el își pusese pentru prima oară cămașa roz. Se întrebă dacă găsise biletul strecurat sub guler. Dacă ar mai fi întrebat-o o singură dată... Doamne, dacă ar mai fi întrebat-o...

Rămas singur, Raymond se îndreptă fără țintă către ieșire.

— O doamnă din America, presupun, spuse domnul Cox, alăturîndu-i-se din nou. Mă pricep la accente.

— Da, spuse Raymond absent.

— O prietenă ? îl întrebă.

— Cea mai bună prietenă, spuse Raymond.

După ce trecură cele zece zile în care nu primi nici o veste de la domnișoara Wallace, Elizabeth hotărî să o caute ea. Răsfoi prin dosar și scoase de acolo ultimul număr pe care i-l lăsase Amanda.

Elizabeth ridică receptorul și formă numărul. După mai multe apeluri, răspunse cineva.

— 730-9712. La telefon Charles Seymour.

Urmă o lungă tăcere.

— Cine e acolo ?

Elizabeth nu-și găsea cuvintele. Puse receptorul jos și își simți tot corpul scăldat într-o sudoare rece. Închise dosarul Amandei Wallace și îl puse înapoi în sertar.

25

Simon petrecuse aproape un an pregătindu-și un raport oficial intitulat „Un parteneriat autentic pentru Irlanda", pe care să-l prezinte în fața Parlamentului. Preocuparea guvernului era să aducă la un numitor comun Nordul și Sudul în următorii zece ani, după care să se semneze un acord permanent. În acest răstimp, ambele părți urmau să rămînă sub conducerea directă a Parlamentului și a Dublinului. Atît protestanții, cît și catolicii contribuiseră la alcătuirea „Cartei de principii", după cum numise presa înțelegerea. Cu un tact deosebit, cu răbdare și curaj, Simon îi convinsese pe liderii politici din Irlanda de Nord să-și pună numele pe ultima variantă a acordului *dacă* și *cînd* acesta ar fi fost aprobat de Parlament.

El recunoștea în fața soției lui că acordul era doar o bucată de hîrtie, dar îl considera piatra de temelie pe care Parlamentul putea să clădească o înțelegere ulterioară. De ambele părți ale Mării Irlandei, politicienii și jurnaliștii considerau „Carta de principii" un adevărat pas înainte.

Secretarul de stat pentru Irlanda de Nord trebuia să prezinte raportul în fața Camerei Comunelor atunci cînd, conform calendarului parlamentar, urma să fie dezbătută problema Irlandei. Ca autor al „Cartei", Simon fusese rugat să rostească, în numele guvernului, discursul de încheiere. Știa că, dacă Parlamentul susținea documentul, i s-ar fi dat voie chiar să pregătească o lege și astfel să rezolve o problemă pe care atîția oameni politici din trecut nu reușiseră să o soluționeze. Dacă va reuși, se gîndea Simon, toate sacrificiile lui nu vor fi fost în zadar.

Pe cînd se afla în biroul lui Simon, citind forma finală a raportului, Elizabeth recunoscu pentru prima dată că o încînta faptul că el acceptase slujba legată de Irlanda de Nord.

— Măi, om de stat în devenire, continuă ea, ești gata să iei masa ca orice persoană normală la ora asta a serii ?

— Sigur că sînt gata.

Simon puse varianta de 129 de pagini a „Cartei" pe un scrin din sufragerie, propunîndu-și să reia lectura după masă.

— La naiba, o auzi pe Elizabeth din bucătărie.

— Ce e ? o întrebă el, fără să ridice capul de la jucăria lui, ca un copil care se uită la un joc de puzzle, gîndindu-se unde să pună jetonul în plus.

— Nu mai am sos Bisto.

— Mă duc eu să cumpăr, se oferi Simon.

Ieșind, îi găsi pe cei doi polițiști de la ușă stînd de vorbă.

— Gata, soția mea are nevoie de o sticlă de sos Bisto, așa că nu vă mai las să puneți țara la cale.

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse sergentul. Cînd mi s-a spus că nu veți mai ieși în seara asta, am dat drumul mașinii oficiale. Dar vă va însoți jandarmul Barker.

— Nici o problemă, spuse Simon. Putem lua mașina soției. O să descopăr imediat unde a parcat blestemăția aia veche.

Se strecură din nou în casă, dar se întoarse într-o clipă.

— Ești de mult în serviciul poliției ? îl întrebă pe Barker, pe cînd mergeau împreună pe stradă.

— Nu de mult, domnule. Am intrat acum un an.

— Ești căsătorit ?

— Din fericire pentru salariul meu, nu, domnule.

— Atunci n-ai dat încă de necazul de a nu avea sos Bisto.

— La cantina poliției nu s-a auzit de sosuri, domnule.

— Ar trebui să încerci o dată la Camera Comunelor, spuse Simon. Nu cred că o să-ți placă mai mult, la mîncare mă refer, nu la salariu.

Cei doi izbucniră în rîs, îndreptîndu-se către mașină.

— Ce părere are soția dumneavoastră despre Mini Metro ? îl întrebă polițistul, în timp ce Simon încerca să deschidă portiera.

Elizabeth a auzit explozia ca toată lumea de pe Beaufort Street, dar a fost prima care și-a dat seama ce se întîmplase. Ieși în goană pe ușă, căutîndu-l pe ofițerul de serviciu. Îl văzu alergînd în josul străzii și se luă după el.

Mașina ei roșie, marca Metro, era bucăți, iar sticla de la geamuri făcea asfaltul să arate ca după un viscol.

Cînd văzu capul secerat, sergentul o împinse pe Elizabeth înapoi. Alte două corpuri zăceau nemișcate pe caldarîm, unul fiind al unei bătrîne, lîngă care se răspîndise conținutul sacoșei cu cumpărături.

În cîteva minute, sosiră șase mașini ale poliției, iar ofițerii de la trupele speciale înconjurară zona cu o bandă albă. O ambulanță duse de urgență răniții la Spitalul Westminster. Pentru a se strînge rămășițele cadavrului fostului jandarm, a fost nevoie de cineva cu mult sînge rece.

Elizabeth merse cu o mașină a poliției la spital, unde află că bătrîna murise pe drum, iar soțul ei era într-o stare critică. Cînd îi spuse chirurgului de gardă că e medic, acesta deveni mai cooperant și îi răspunse sincer la întrebări. Simon suferise fracturi multiple, avea un șold dislocat și pierduse mult sînge. Singura întrebare la care nu i se răspunse era legată de șansele de supraviețuire ale lui Simon.

Rămase singură lîngă sala de operație, așteptînd o veste. Orele treceau și Elizabeth avea în minte cuvintele lui Simon : „Fii tolerantă. Amintește-ți mereu că există și în Irlanda de Nord oameni cu intenții bune". De-abia se abținu să nu țipe, gîndindu-se la ei ca la o bandă de ucigași. Soțul ei lucrase zi și noapte pentru ei. Nu era nici catolic, nici protestant, ci doar un om care încercase să înfăptuiască ceva imposibil. Totuși, se gîndi fără să vrea : de fapt, ea fusese cea vizată !

Mai trecu o oră.

Un bărbat obosit, tras la față, ieși pe coridor prin ușile batante.

— E într-o stare staționară, doctor Kerslake. Soțul dumneavoastră are constituția unui taur; puțini ar fi supraviețuit.

Îi zîmbi.

— Vreți să vă găsesc o cameră unde să vă puteți odihni ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Elizabeth. Aș dori să rămîn aproape de el.

Sună acasă pentru a afla ce fac copiii și îi răspunse mama ei. Venise imediat ce auzise știrile și îi ținea departe de radio și de televizor.

— Ce face ? o întrebă.

Elizabeth îi spuse tot ce știa, apoi vorbi cu copiii.

— Avem grijă de bunica, îi spuse Peter.

Elizabeth nu-și mai putu stăpîni lacrimile.

— Mulțumesc, iubitule, spuse ea, închizînd repede telefonul.

Se întoarse către banca din fața sălii de operație, își aruncă pantofii, își strînse picioarele sub ea și încercă să aținească.

Se trezi tresărind, dis-de-dimineață. O durea spatele și își simțea gîtul țeapăn. Începu să măsoare coridorul în lung și-n lat în picioarele goale, întinzîndu-și membrele amorțite și uitîndu-se după cineva care i-ar fi putut spune ceva nou. În sfîrșit, o soră îi aduse o ceașcă de ceai și o asigură că soțul ei era încă în viață. Dar ce însemna „încă în viață" ? Vedea fețele îngîndurate ieșind din sala de operație și încerca să nu remarce semnele vizibile ale disperării. Chirurgul o sfătuise să meargă acasă să se odihnească. Deocamdată nu aveau ce să-i spună. Un polițist îi ținea pe toți ziariștii în anticamera coridorului principal.

Elizabeth rămase pe coridor încă o zi și o noapte și nu se întoarse acasă pînă cînd chirurgul nu-i spuse că se terminase.

Cînd auzi vestea, căzu în genunchi și începu să plîngă.

— Dumnezeu ar trebui să dorească să rezolve problema irlandeză, adăugă el. Soțul dumneavoastră va trăi, doamnă Kerslake, dar e un miracol.

— Ai timp să bem repede un pahar ? întrebă Alexander Dalglish.

— Dacă mă obligi, spuse Pimkin.

— Fiona, strigă Alexander, sînt cu Alec Pimkin, a venit să bem ceva.

Ea li se alătură. Era îmbrăcată într-o rochie galbenă și părul i se revărsa pe umeri.

— Îți stă bine ! spuse Pimkin, pocnindu-se cu palma peste frunte.

— Mulțumesc, răspunse Fiona. De ce nu mergem în salon ?

Pimkin acceptă bucuros și se instală rapid în scaunul preferat al lui Alexander.

— Ce vrei ? îl întrebă Fiona de la bar.

— Un gin dublu cu un deget de apă tonică.

— Deci, cum merg treburile în circumscripție, după demisia mea ?

— Se tîrăsc, încercînd din greu să supraviețuiască celui mai mare scandal sexual de la Profumo încoace, chicoti Pimkin.

— Tot ce sper e că nu ți-am distrus șansele în alegeri, spuse Alexander.

— Deloc, bătrîne, spuse Pimkin, acceptînd paharul de gin Beefeaters cu apă tonică pe care i-l înmînă Fiona. Dimpotrivă, nici nu le trece prin cap să mă schimbe.

Alexander începu să rîdă.

— De fapt, continuă Pimkin, interesul pentru data căsătoriei voastre a fost eclipsat de Charles și de Lady Di. Potrivit zvonurilor, continuă el, distrîndu-se de minune, onorabilul meu prieten, reprezentant pentru Sussex Downs, v-a făcut să așteptați doi ani pînă v-a dat voie să dați anunțul matrimonial în „The Times".

— Da, e adevărat, spuse Fiona. Charles nu mi-a răspuns nici măcar la scrisori în toată perioada asta, dar în ultima vreme a devenit aproape prietenos.

— Oare pentru că vrea și el să dea un anunț în „The Times" ? spuse Pimkin, golindu-și repede paharul cu gin cu speranța că i se va oferi și un al doilea.

— Ce vrei să spui ?

— Că și-a dăruit dragostea alteia.

— Alteia ? făcu Alexander Dalglish.

— Nimănui altcuiva... Pimkin făcu o pauză pentru a sorbi ostentativ din paharul său gol... decît domnișoarei Amanda Wallace, singura fiică a ultimului, puțin regretat, de altfel, general de brigadă Boozer Wallace zis și „Bețivanul".

— Amanda Wallace ? Fionei nu-i venea să creadă. Îl credeam mai inteligent.

— Nu cred că asta are de-a face cu inteligența, spuse Pimkin ridicîndu-și paharul. Ci mai degrabă cu sexul.

— Dar e suficient de bătrîn ca să-i fie tată.

— Dacă e așa, spuse Pimkin, Charles o poate adopta oricînd.

Alexander rîse.

— Dar sînt informat dintr-o sursă demnă de încredere, continuă Pimkin, că mariajul a fost deja fixat.

— Cu siguranță subiectul a fost discutat, pentru că ea e însărcinată, iar Charles speră un fiu, spuse Pimkin triumfător, acceptînd un al doilea gin dublu.

— Nu se poate, spuse Fiona, pierzîndu-și răsuflarea.

— Și mai știu, continuă Pimkin, că unii dintre colegii noștri răuvoitori sugerează deja numele mai multor candidați la rolul de tată.

— Alec, ești incorigibil.

— Draga mea, e de notorietate faptul că Amanda s-a culcat cu jumătate din guvern și cu un număr considerabil de parlamentari.

— Termină cu exagerările, spuse Fiona.

— Mai mult, continuă Pimkin, ca și cînd n-ar fi auzit-o, s-a ferit de guvernul laburist, pentru că mama ei i-a spus că sînt oameni simpli și i-ar putea da boli.

Alexander izbucni din nou în rîs.

— Dar Charles a căzut în plasa cu copilul ?

— A fost pescuit și pus la sărat ! E ca irlandezul care a rămas încuiat într-o magazie cu bere „Guiness" într-un weekend. Draga de Amanda l-a îmbrobodit bine.

— Dar e groaznic de proastă, spuse Alexander. Singura dată cînd am întîlnit-o, m-a asigurat că Michel Parkinson se dovedea a fi un excelent președinte al partidului.

— O fi proastă, spuse Pimkin, dar groaznică nu e și mi s-a spus că împreună actualizează *Kama Sutra.*

— Termină, Alec, zău, termină, spuse Fiona rîzînd.

— Ai dreptate, zise Pimkin, conștient că paharul i se golise din nou. Un om cu o reputație ireproșabilă nu-și poate permite să fie văzut în compania păcătoșilor. Trebuie să plec de urgență, dragilor, spuse el, ridicîndu-se.

Pimkin lăsă paharul și Alexander îl conduse la ușă.

După ce o închise în urma lui, Alexander se întoarse către Fiona :

— Fostul nostru reprezentant, spuse el, are întotdeauna tolba plină.

— Sînt de acord, zise Fiona. A oferit multe pentru o cantitate atît de mică de gin.

Pe cînd se reîntorceau în salon, Alexander adăugă :

— Îți schimbi planurile în legătură cu returnarea tabloului de Holbein ?

— Deloc, spuse Fiona.

— Deci săptămîna viitoare te duci la „Sotheby", la licitația tablourilor marilor maeștri ?

Fiona zîmbi.

— Desigur. Și dacă prețul e convenabil, vom scăpa de grija cadoului pentru nunta lui Charles.

După trei săptămîni de la explozia bombei, Simon părăsea spitalul Westminster în cîrje, cu Elizabeth sprijinindu-l. Avea piciorul drept atît de zdrobit, încît i se spusese că nu va mai merge niciodată. Ieșind pe Horseferry Road, o sută de aparate de fotografiat își declanșară blițurile pentru a satisface dorința redactorilor-șefi de a avea poza celui care devenise erou peste noapte. El zîmbi, ca și cum nu simțea durerea.

— Nu-i lăsa pe criminalii ăia să creadă că te-au dat gata, i se cerea.

Zîmbetul lui Elizabeth arătă numai bucuria că soțul ei e în viață.

După trei săptămîni de repaus total, Simon se întorcea la „Carta" lui irlandeză, în ciuda hotărîrii medicului, știind că

documentul trebuia să fie dezbătut de Parlament în mai puțin de două săptămîni. Secretarul de stat și celălalt ministru de stat pentru Irlanda de Nord îl vizitaseră acasă de mai multe ori și hotărîseră ca ultimul să preia temporar răspunderile lui Simon și să țină discursul de încheiere. În timpul absenței lui, întregul Minister pentru Irlanda de Nord își dăduse seama cît efort depusese Simon pentru „Cartă", încît nimeni n-ar fi vrut să fie în locul lui.

Încercarea de asasinat comisă asupra lui Simon și pregătirile pentru dezbaterea „Cartei" stîrniseră un interes atît de larg, încît BBC-ul hotărîse să transmită întreaga ședință pe programul Radio-Patru, de la trei jumătate pînă la ora zece.

În după-amiaza dezbaterii, Simon stătea în pat, ascultînd fiecare vorbă de la radio, ca și cum ar fi urmărit ultimul episod din serialul lui favorit și dorea cu disperare să afle hotărîrea finală. Ședința debută cu o prezentare clară și concisă a „Cartei" de către secretarul de stat pentru Irlanda de Nord, ceea ce-l făcu pe Simon să creadă că întregul Parlament îl va sprijini. Urmă purtătorul de cuvînt al opoziției, cu un discurs bine gîndit, care ridica una sau două obiecții la controversata Clauză a Patrioților, subliinind drepturile speciale pentru protestanții din Sud și catolicii din Nord și felul în care îi va afecta pe catolicii care nu doreau să se înregistreze în Irlanda de Nord. Din alte puncte de vedere, el reasigură Parlamentul că opoziția sprijinea „Carta" și nu cerea ca aceasta să fie aprobată prin vot.

Simon începu să se relaxeze pentru prima oară de la începutul dezbaterii, dar starea lui se schimbă pe măsură ce alți cîțiva parlamentari își exprimară neliniștea crescîndă în privința Clauzei Patrioților. Unul sau doi insistaseră chiar ca documentul să nu fie aprobat de Parlament, pînă cînd guvernul nu va explica amănunțit necesitatea acelei clauze. Simon realiză că o mînă de oameni înguști la minte trăgeau pur și simplu de timp, sperînd că aprobarea documentului va fi amînată și apoi uitată. Timp de generații, astfel de persoane reușiseră să înăbușe aspirațiile irlandezilor, susținîndu-le fanatismul religios care mina adevărata dorință de pace.

Elizabeth veni la el și se așeză pe marginea patului.

— Cum merg lucrurile ? întrebă ea.

— Nu prea bine, răspunse Simon, totul va depinde de reprezentantul opoziției.

Amîndoi rămaseră să asculte. Dar de îndată ce reprezentantul opoziției începu să vorbească, Simon își dădu seama că acesta înțelesese greșit adevăratul scop al clauzei referitoare la patrioți și că aspectele acceptate de ambele părți, Dublin și Belfast, — prin mijlocirea lui Simon — nu erau explicate cum trebuia în fața Parlamentului. Discursul nu era deloc malițios, era cert că vorbitorul expunea ideile într-o ordine convenită dinainte, iar Simon își dădea seama că lipsa lui de convingere făcea să încolțească îndoiala în mințile celorlalți parlamentari. Probabil că, pînă la urmă, avea să se treacă la vot.

După ce întrerupse cîțiva parlamentari, ca să-și exprime îndoielile în privința Clauzei Patrioților, reprezentantul guvernamental al opoziției sugeră :

— Poate că ar trebui să așteptăm pînă la însănătoșirea completă a ministrului de stat, cînd va putea veni singur în fața Parlamentului.

În Cameră se auziră cîteva strigăte de aprobare.

Simon simți că i se face rău. Era pe cale să piardă momentul mult așteptat al aprobării „Cartei" de către Cameră într-o seară. Toată munca și toate eforturile lui se duceau pe apa sîmbetei. Brusc, luă o hotărîre.

— Aș dori o cană de cacao fierbinte, spuse el încercînd să vorbească natural.

— Sigur, dragule. Mă duc imediat și ți-o pun pe foc. Vrei să rontăi niște biscuiți pînă ți-o aduc ?

Simon dădu din cap. De îndată ce se închise ușa dormitorului, se strecură ușor din pat și se îmbrăcă cît de repede fu în stare. Își luă bastonul cu capăt de lemn negru — primit de la primul-ministru irlandez — pe care-l găsise în muntele de cadouri care-l aștepta acasă după ieșirea din spital. Șchiopătă pe scări și pe hol, sperînd că nu-l va auzi Elizabeth. Încercă ușa de la intrare. Cînd îl văzu pe polițistul de serviciu, Simon își puse un deget pe buze și închise încet ușa, după care

înaintă cu greu spre mașina de poliție, se strecură înăuntru și spuse :

— Deschide radioul, te rog, și du-mă cît se poate de repede la Parlament.

Simon îl ascultă din nou pe purtătorul de cuvînt al opoziției, în timp ce mașina poliției se strecura prin trafic cu o viteză pe care n-o mai atinsese niciodată. Ajunseră la intrarea Camerei Comunelor de pe St. Stephen la nouă și douăzeci și cinci.

Vizitatorii se dădură la o parte ca în prezența unei fețe regale, dar Simon nu-i observă. Șchiopătînd, o luă spre holul principal, fără să-i pese de felul cum era îmbrăcat, făcu la stînga pe lîngă polițist și apoi intră în Parlament. Se rugă să ajungă la Cameră înainte ca reprezentantul guvernului să-și înceapă discursul de încheiere. Simon trecu de portarul uluit și ajunse exact cînd noul ceas electronic arăta nouă și douăzeci și nouă de minute.

Reprezentantul opoziției tocmai își reluase locul în față, în strigătele repetate de aprobare ale celor prezenți. Președintele se ridicase în picioare, dar, înainte să apuce să rostească numele ministrului de stat, Simon păși pe covorul verde al Camerei Comunelor. O clipă se lăsă o tăcere neobișnuită ; apoi izbucniră ovațiile. Acestea crescură în intensitate în momentul cînd Simon ajungea în față. Bastonul lui căzu pe podea, în timp ce el se agăță de bara boxei. Președintele îi rosti numele în *sotto voce.*

Simon aștepta să se facă liniște în Parlament.

— Domnule Președinte, trebuie să mulțumesc Parlamentului pentru primirea sa atît de călduroasă. Am venit aici în această seară, pentru că am ascultat la radio fiecare replică din dezbatere și am simțit că este necesar să explic onorabililor membri ce am intenționat, instituind Clauza Patrioților. Nu este doar o modalitate superficială de a aborda o problemă insolubilă, ci un act de credință, pe care toți reprezentanții părților îl pot semna. Nu e perfect, de vreme ce aceleași cuvinte au sensuri diferite pentru diverse persoane, după cum ne-o demonstrează mereu avocații.

Rîsetele risipiră starea de tensiune care se accentuase în Parlament.

— Dar, dacă astăzi lăsăm să se piardă această șansă, vor cîștiga din nou cei care speră în separarea Irlandei de Nord din motivele cele mai obscure și vor pierde toți oamenii de bine.

În Parlament se lăsase tăcerea, iar Simon continuă să explice în detaliu doctrina care stătea la baza Clauzei Patrioților și efectele acesteia asupra protestanților și catolicilor din Nord și din Sud. Vorbi totodată și despre celelalte clauze importante ale „Cartei", răspunzînd la întrebările ridicate în discuție, pînă cînd, privind ceasul de deasupra jilțului președintelui, văzu că-i mai rămăsese mai puțin de un minut.

— Domnule președinte, noi, care în această mare casă a Parlamentului, am hotărît pînă acum soarta națiunilor, avem acum șansa să realizăm ceea ce nu au reușit predecesorii noștri. Vă cer să susțineți „Carta" — nu fără rezerve —, dar să arătați celor care au pus bombe și au ucis că aici, la Westminster, noi putem vota în favoarea copiilor de mîine ai Irlandei. Fie ca în secolul al XXI-lea problema irlandeză să aparțină doar trecutului ! Domnule președinte, cer sprijinul întregului Parlament.

Moțiunea fu acceptată, fără a mai fi nevoie de votare.

Simon se întoarse acasă imediat și se strecură pe furiș pe scări. Închise grijuliu ușa dormitorului în urma lui și bîjbîi după întrerupător. Aprinse lumina de la veioză și Elizabeth se ridică în capul oaselor.

— Ți s-a răcit cacaoa și ți-am mîncat toți biscuiții, spuse ea cu un zîmbet larg, dar îți mulțumesc că ai lăsat radioul deschis, măcar așa am știut unde te-ai dus.

26

Charles și Amanda se căsătoriră la cea mai obscură casă de căsătorii din Hammersmith. Apoi plecară într-un lung weekend la Paris. Charles îi spusese miresei sale că dorea să nu spună nimănui despre nuntă cel puțin încă o săptămînă. Nu voia ca Fiona să găsească o scuză pentru a nu-i înapoia tabloul de Holbein. Amanda acceptă pe loc și apoi își aminti, dar, desigur, Alec Pimkin nu conta.

La Paris totul a fost foarte plăcut, chiar dacă Charles era foarte atent cu sarcina vizibilă a Amandei, mai ales vineri seara la „Plaza Athenée", cînd au fost conduși la un apartament care dădea în curtea interioară. Mai tîrziu, în timpul cinei, Amanda îi uimi pe chelneri cu apetitul ei și cu croiala rochiei.

În timpul micului dejun, la pat, de a doua zi, Charles citi în „Herald Tribune", că doamna Thatcher avea de gînd să facă o remaniere guvernamentală chiar în acel sfîrșit de săptămînă. Lăsă baltă luna de de miere și se întoarse la Londra sîmbătă, cu două zile mai devreme decît plănuise. Amanda nu fu prea încîntată. Soțul ei își petrecu toată duminica în Eaton Square, așteptînd în zadar să sune telefonul.

În aceeași duminică, dar seara, primul-ministru îl sună pe Simon Kerslake și îi spuse că urma să intre în guvern, de la Ministerul pentru Irlanda, la Ministerul Apărării, ca ministru secretar de stat.

El începuse să protesteze, dar doamna Thatcher tăie orice discuție:

— Nu mai vreau eroi morți, Simon, îi spuse ea răspicat.

Elizabeth răsuflă ușurată la auzul veștii, deși îi luă ceva timp, ca să se obișnuiască cu noua titulatură a soțului ei:

„Prea-onorabilul Simon Kerslake". Timp de cîteva săptămîni, amîndoi au fost nevoiți să suporte gluma răsuflată — „mai puțin onorabil și niciodată prea" — a alegătorilor bine intenționați, care se credeau singurii care o inventaseră.

Doamna Thatcher îl sună luni dimineața pe Charles, care se afla încă în Eaton Square, așteptînd tabloul lui Holbein. Avocații ambelor părți se înțeleseseră ca tabloul, reprezentîndu-l pe primul conte de Bridgwater, să ajungă înapoi la Charles la unsprezece dimineața. Numai regina sau doamna Thatcher l-ar fi putut împiedica pe Charles să-l primească acasă.

Telefonul de la primul-ministru veni după mult timp de la remanierea despre care el credea că se produsese deja, dar doamna Thatcher fusese informată că el era la Paris în luna de miere și că se întorcea de-abia luni dimineața.

Charles luă un taxi către Downing Street și fu condus degrabă în biroul primului-ministru. Doamna Thatcher începu prin a-l complimenta pentru eforturile depuse în legătură cu Legea Finanțelor, și cînd partidul se afla în opoziție, și după ce venise la putere. Apoi îi propuse să se alăture echipei guvernamentale ca ministru de finanțe.

Charles acceptă recunoscător și, după o scurtă discuție despre politică, se întoarse înapoi în Eaton Square pentru a-și sărbători ambele victorii. Amanda îl întîmpină în ușă, pentru a-i spune că tabloul de Holbein venise acasă. Fiona respectase partea ei de înțelegere: pictura fusese adusă la unsprezece fix.

Charles păși încrezător în salon, unde găsi încîntat un pachet imens. Nu era la fel de mulțumit de Amanda, care îl urmă cu o țigară în mînă și cu un pahar de vin în cealaltă; dar nu era ziua scandalurilor, se hotărî el. Îi povesti despre noul lui post, dar ea nu păru a-l băga în seamă, pînă cînd nu desfăcu o sticlă de șampanie.

Charles umplu două pahare și îi întinse unul miresei lui.

— Sărbătorim două lucruri. Ce amuzant! spuse ea, golind întîi ginul.

Charles sorbi repede din șampanie, după care începu să taie nodurile și să rupă hîrtia de ambalaj roșie care adăpostea

capodopera. După ce o dezveli, îndepărtă și cartoanele care o protejau. Charles căzu în admirație, privind portretul.

Primul conte de Bridgwater era din nou acasă. Charles apucă rama aurită, pe care o cunoștea atît de bine, pentru a-l duce la locul lui în birou, dar remarcă faptul că tabloul juca puțin.

— Ei drăcie, spuse el.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă Amanda încă rezemată de ușă.

— Nimic important, doar că va trebui să aranjez puțin rama. O să trec pe la Oliver Swann în drum spre bancă. Am așteptat aproape trei ani ; ce mai contează cîteva zile.

Acum, că acceptase funcția de ministru al finanțelor, știa că nu avea prea multe de făcut, înainte ca numirea lui să devină de notorietate. Gîndindu-se la asta, plecă din Eaton Square și lăsă tabloul la atelierul de rame. Apoi se duse la bancă și îl chemă pe Clive Reynolds la el în birou. Din comportamentul acestuia reieșea că nu se aflase încă despre numirea lui la Finanțe.

— Clive, îi spuse Charles pe numele mic. Vreau să-ți fac o propunere.

Clive Reynolds nu spuse nimic.

— Primul-ministru mi-a oferit un post în guvern.

— Felicitări, spuse Reynolds, o meritați, ca să spun așa.

— Mulțumesc, răspunse Charles. Deci : am de gînd să-ți ofer șansa să rămîi președinte în locul meu, pe timpul absenței mele.

Clive Reynolds părea surprins.

— Cu înțelegerea clară că, dacă vor ajunge din nou în opoziție conservatorii sau dacă îmi voi pierde locul în guvern, voi reveni imediat ca președinte.

— Desigur, spuse Reynolds. Voi fi încîntat să vă țin locul pentru perioada interimară.

— Așa te vreau, spuse Charles. Probabil că ai observat ce s-a întîmplat cu fostul președinte.

— Voi lua toate măsurile să nu se repete.

— Mulțumesc, spuse Charles. Îmi voi aduce aminte de loialitatea ta cînd mă voi întoarce.

— Și eu mă voi strădui ca în absența dumneavoastră nu numai să păstrez, dar să și dezvolt tradiția băncii, spuse Reynolds, cu capul ușor plecat.

— Sînt convins, răspunse Charles.

Consiliul de conducere acceptă recomandarea ca Clive Reynolds să asigure rolul de președinte interimar, iar Charles părăsi încîntat biroul, ca să-și ia în primire postul la Ministerul Finanțelor.

Charles considera că fusese cea mai fericită zi din viața lui și vineri seara în drum spre Eaton Square se opri la galeriile lui Oliver Swann pentru a-și lua tabloul.

— Mă tem că pictura nu s-a prea potrivit cu rama, spuse domnul Swann.

— Ah, cred că joacă în ramă de ani de zile, spuse Charles fără a-i da prea mare atenție.

— Nu, domnule Seymour, tabloul nu a fost pus în rama aceasta de prea mult timp, insistă Swann.

— Nu se poate, spuse Charles. Îmi aduc aminte atît rama cît și tabloul. Portretul primului conte de Bridgwater aparține familiei mele de peste patru sute de ani.

— Nu acest tablou, zise Swann.

— Ce vreți să spuneți ? spuse Charles, neliniștit.

— Acest tablou a fost vîndut acum trei săptămîni la Casa de Licitații „Sotheby".

Pe Charles îl trecură toate nădușelile, ascultîndu-l în continuare pe Swann.

— E școala lui Holbein, într-adevăr, spuse el, e pictat de unul din ucenici cam în perioada morții lui. Cred că sînt în total o duzină sau cam așa ceva.

— O duzină sau cam așa ceva, repetă Charles, pălind brusc.

— Da, poate chiar mai multe. Cel puțin așa mi s-a elucidat un mister, făcu Swann.

— Care ? întrebă Charles, căutîndu-și cuvintele.

— Nu-mi dădeam seama de ce a scos lady Fiona tabloul la licitație și apoi mi-am adus aminte că numele dumneavoastră de familie este Bridgwater.

— Cel puțin nunta *asta* are stil, o asigură Pimkin pe Fiona cu gura plină de sandvișuri, la recepția dată cu ocazia căsătoriei cu Alexander Dalglish.

Pimkin onora întotdeauna asemenea invitații, pentru că avea astfel ocazia să devoreze tone de sandvișuri cu somon afumat și să consume cantități nelimitate de șampanie.

— Cel mai mult mi-a plăcut slujba *scurtă* de la Guard's Chapel ; iar familia Claridge va înțelege întotdeauna micile mele vicii.

El aruncă o privire pătrunzătoare prin salonul imens și își opri ochii asupra imaginii lui într-un candelabru. Fiona izbucni în rîs.

— Ai fost la nunta lui Charles ?

— Draga mea, singurii absolvenți de la Eaton care treceau prin Hammersmith se grăbeau, fiindcă erau cu caiacul, reprezentînd fie Oxford, fie Cambridge.

— Deci n-ai fost invitat, spuse Fiona.

— Mi s-a povestit că a fost invitată doar Amanda, care era pe punctul de a descoperi că e logodită cu altul. Cu medicul ei, cred.

— Ei, Charles nu-și mai poate permite în nici un caz un alt divorț.

— Nu, dată fiind poziția sa de ministru de finanțe al Maiestății Sale. Un divorț poate trece neobservat, dar două ar însemna deja un obicei și toți cititorii fideli ai lui Nigel Dempster au aflat că nunta s-a consumat deja.

— Dar cît crezi că o să-i tolereze Charles comportamentul ?

— Atît timp cît va considera că ea îi va da un fiu care să moștenească titlul nobiliar. Numai că o ceremonie de nuntă nu consfințește neapărat legitimitatea, adăugă Pimkin.

— Poate că Amanda n-o să nască un băiat.

— Poate că, orice va fi, se va vedea clar că nu e progenitura lui Charles, spuse Pimkin, prăbușindu-se într-un scaun părăsit pe moment de o doamnă planturoasă.

— Chiar și așa, tot n-o văd pe Amanda într-o postură casnică.

— Nu, dar la ora actuală îi place să pozeze în soția iubitoare.

— Cu timpul o să-i treacă, spuse Fiona.

— Mă îndoiesc, zise Pimkin. Amanda e o proastă, lucru dovedit fără doar și poate, dar are un instinct de conservare comparabil cu cel al unei manguste. Cît timp Charles își va petrece zilele lustruindu-și cariera, ea va fi suficient de fraieră, încît să-și caute pajiști mai verzi. Mai ales unde zburdă armăsari tineri.

— Ești un bîrfitor bătrîn și rău, spuse Fiona.

— Nu pot să neg, răspunse Pimkin, e o artă la care femeile n-au fost niciodată la fel de bune ca bărbații.

— Mulțumesc pentru cadoul de nuntă atît de bine ales, spuse Alexander, venind lîngă cea care îi era soție de două ore. Ai luat vinul meu de Bordeaux preferat.

— O sticlă din cel mai bun vin de Bordeaux servește pentru două scopuri, spuse Pimkin, cu mîinile odihnindu-i-se pe stomac. Mai întîi, cînd te așezi la masă, știi că bei un vin bun.

— Și al doilea ? întrebă Alexander.

— Cînd fericitul cuplu se destramă, poți fi bucuros că nu mai există darul tău, ca să se certe pentru el.

— Le-ai făcut vreun cadou Amandei și lui Charles ? întrebă Fiona.

— Nu, răspunse Pimkin, culegînd însetat un nou pahar de șampanie de la un chelner. Cred că întoarcerea contelui de Bridgwater a fost de-ajuns și pentru tine și pentru mine.

— Mă întreb unde e acum ? spuse Alexander.

— Nu se mai află în Eaton Square, spuse Pimkin cu aerul cuiva care divulgă o informație care merită să fie luată în considerație.

— Cui i-ar trebui falsul conte ?

— Nu știu cine l-a cumpărat, din moment ce vine din fostele colonii ale Maiestății Sale, dar știu cine l-a vîndut.

— Nu ne mai fierbe, Alec. Cine ?

— Nimeni altcineva, decît doamna Amanda Seymour.

— Amanda ?

— Da, nici mai mult nici mai puțin decît Amanda. Drăguța și prostuța de ea a subtilizat tabloul falsului conte din podul unde l-a înmormîntat Charles cu toate onorurile militare.

— Dar nu și-a dat seama că e un fals ?

— Draga de Amanda n-ar ști să deosebească un Holbein de un Andy Warhol, dar a acceptat bucuroasă 10 000 de lire pentru el. Mi s-a spus că negustorul care a vîndut capodopera falsă a făcut ceea ce oamenii obișnuiți din Londra ar descrie drept „ o afacere rapidă".

— Dumnezeule mare, spuse Alexander. Eu am plătit pe el doar 8 000.

— Pe viitor poate că ar trebui să-i ceri sfatul Amandei în astfel de chestiuni, spuse Pimkin. În schimbul neprețuitei informații, mă văd silit să întreb dacă adevăratul conte de Bridgwater va rămîne ascuns.

— În nici un caz, Alec. Așteaptă doar momentul potrivit să apară în public, spuse Fiona, nereușind să-și rețină un surîs.

— Și unde e acum Amanda ? întrebă Alexander, clar dornic să schimbe subiectul.

— În Elveția, așteptînd copilul despre care nu putem decît să sperăm că va fi din rasa albă pentru a-l convinge pe Charles, cu imaginația sa limitată, că el este tatăl.

— De unde afli toate bîrfele astea ? întrebă Alexander.

Pimkin oftă teatral.

— Femeile, printre care și Amanda, au obiceiul să mi se confeseze.

— De ce oare ? întrebă Alexander.

— Ea trăiește cu impresia că sînt unul dintre puținii pe care nu-i interesează corpul ei.

Pimkin trase aer în piept, dar numai pentru a devora un alt sandvici cu somon afumat.

Charles o suna pe Amanda în fiecare zi la Geneva. Ea îl asigura mereu că totul este bine și că așteaptă copilul la termen. El considerase că era prudent ca Amanda să nu facă reclamă sarcinii în Anglia, vizibilă chiar și pentru observatorii cei mai neatenți. În ceea ce o privea, ea nu avea de ce să se plîngă. Cu 10 000 de lire într-un cont elvețian, își putea satisface toate poftele, chiar și la Geneva.

După mai multe săptămîni, Charles se obișnuise din nou cu munca la guvern după o pauză atît de lungă. Îi convenea solicitarea la care îl supunea funcția de ministru de finanțe și intră rapid în rutina sarcinilor. I se amintea mereu că acesta era ministerul asupra căruia primul-ministru își ațintea cel mai des ochii, ceea ce sporea solicitarea. Consilierii cărora li se ceruse părerea despre noul ministru răspundeau : capabil, competent, eficient, muncitor — dar fără urmă de afecțiune în voce pentru el. Cînd cineva îl întrebă același lucru pe șoferul al cărui nume Charles nu și-l putea aminti niciodată, acesta emise următoarea părere :

— E genul de ministru care stă întotdeauna pe bancheta din spate. Dar fac pariu pe salariul meu pe o săptămînă că domnul Seymour va deveni prim-ministru.

Amanda născu la mijlocul lunii septembrie. După o săptămînă, i se dădu voie să se întoarcă în Anglia. Pentru ea, călătoria împreună cu progenitura fu un chin, așa că atunci cînd se văzu la Heathrow, lăsă mai mult decît bucuroasă copilul în brațele doicii alese de Charles.

Charles trimisese o mașină să o ia de la aeroport. El îi explicase că nu putea lipsi de la conferința cu o delegație de oameni de afaceri japonezi, toți preocupați de creșterea noilor taxe guvernamentale la importuri. Cînd reuși să se descotorosească de oaspeții lui orientali, Charles se repezi spre Eaton Square.

Amanda îl întîmpină în ușă. Charles aproape că uitase ce soție frumoasă avea și cît de mult îi lipsise.

— Unde e fiul meu ? întrebă el, după un sărut lung.

— Într-o cameră mobilată mai bine decît propriul nostru dormitor, replică ea ușor înțepată.

Charles urcă în goană treptele și o luă pe coridor. Amanda îl urmă. El intră în camera copilului și se opri emoționat, dînd cu ochii de viitorul conte de Bridgwater. Părul negru cîrlionțat și ochii foarte închiși la culoare fură aproape un șoc.

— Dumnezeule mare, spuse Charles, apropiindu-se, ca să-l vadă mai bine.

Amanda rămase în prag, cu mîna pe clanță.

Pregătise o sută de răspunsuri la întrebarea lui.

— Seamănă foarte bine cu străbunicul meu. Ai sărit peste mai multe generații, Harry, spuse Charles, ridicînd băiețelul în sus, dar fără îndoială că ești un adevărat Seymour.

Amanda răsuflă ușurată. Putea acum să-și țină răspunsurile pentru ea.

— Nu numai că a sărit peste mai multe generații micul bastard, spuse Pimkin. A sărit și peste un continent. Sorbi din nou din șampanie, după care continuă :

— Pe de altă parte, sărmana creatură de aici, zise el, privind primul copil al Fionei, seamănă prea bine cu Alexander. Micuța și drăguța de ea trebuia să beneficieze de o moștenire cu care să-și înceapă viața.

— E frumoasă, spuse Fiona, luînd-o pe Lucy din leagăn pentru a-i schimba scutecele.

— Acum știm de ce a trebuit să te măriți atît de repede, adăugă Pimkin printe sorbituri. Cel puțin copilul ăsta a ieșit în urma unei căsătorii, chiar dacă foarte repede.

Fiona continuă, ca și cînd nu i-ar fi auzit replica :

— L-ai văzut într-adevăr pe fiul lui Charles ?

— Cred că trebuie să vorbim despre micul Harry numindu-l fiul Amandei, spuse Pimkin. Nu vrem să cadă sub incidența legii importurilor comerciale.

— Haide, Alec, chiar l-ai văzut pe Harry ? îl întrebă ea, refuzînd să-i umple paharul gol.

— Da, l-am văzut. Și mă tem că seamănă mult prea tare cu adevăratul lui tată, ca să nu se vadă cînd o să crească.

— E cineva cunoscut ? întrebă Fiona de probă.

— Eu nu sînt un scandalagiu, spuse Pimkin, înlăturîndu-și o scamă de pe sacou. După cum bine știi. Dar un anume *fazendeiro* brazilian, care vine vara pe la Cowdray Park și pe Ascot, manifestă un interes deosebit pentru fetițele englezoaice.

Pimkin își întinse încrezător paharul.

27

Demisia lui James Callaghan din funcția de lider al Partidului Laburist, în octombrie 1980, nu i-a luat prin surprindere pe analiștii politici. Spre deosebire de predecesorii săi, el avea peste șaizeci și cinci de ani, vîrstă la care partidul îți recomandă să te retragi.

Aceiași comentatori au fost însă surprinși cînd Michael Foot, veteranul aripii stîngi, l-a învins pe Denis Healey cu 139 voturi la 129 și a devenit noul conducător al Partidului Laburist. Analiștii le-au prevăzut imediat socialiștilor o lungă perioadă în opoziție.

Pentru conservatori era o plăcere să urmărească, de pe margine, lupta pentru putere. Auzind rezultatul, Charles Seymour fu chiar amuzat că Partidul Laburist sfîrșise prin a-l înlocui pe un bărbat de șaizeci de ani cu unul de șaizeci și patru, care apoi fusese schimbat cu unul de șaizeci și șapte. Lordul Shinwell, care la nouăzeci și șase de ani era decanul de vîrstă al fostului guvern laburist, declară că avea de gînd să candideze pentru postul de șef al partidului cînd Foot se va retrage.

După o săptămînă, venind vremea alegerilor pentru echipa guvernamentală a opoziției, Andrew hotărî să nu intre în cursă. Ca mulți colegi ai săi, îl plăcea pe noul lider, dar nu prea împărtășea opiniile lui în materie de politică internă și avea chiar vederi diametral opuse despre apărare și despre politica față de Europa. Drept care deveni președintele Comitetului Special pentru Afacerile Scoțiene. În ceea ce-l privea, Raymond considera că Foot era destinat să fie numai lider interimar, drept pentru care era încîntat să lucreze cu

el. La alegerile pentru echipa guvernamentală a opoziției, Raymond ieși al optulea. Michael Foot îi oferi în continuare portofoliul-fantomă de la Comerț.

A doua zi după alegeri, Andrew se așeză pe băncile din spate ale Camerei Comunelor, pentru prima oară după patrusprezece ani. Privi în jos cum Raymond se lăfăia în față și își aminti de propriile lui cuvinte: „Va veni o zi cînd eu voi sta în spate și te voi invidia".

Pe Andrew nu-l surprinse să afle de la comitetul local din Edinburgh că avea să treacă printr-o reselecție cîndva, în 1981. Cînd conferința laburistă din luna octombrie a anului anterior aprobase alegerile pentru continuarea mandatelor parlamentarilor laburiști, își dăduse seama că, din acel moment, cele mai grele lupte le va duce la el acasă. Frank Boyle reușise chiar să îl înlocuiască pe unul dintre suporterii lui Andrew cu un om de-al său.

Fostul vicepreședinte al Partidului Laburist, Roy Jenkins, se întoarse de la Bruxelles după expirarea mandatului său de președinte al Comunității Europene. După ce-și citi discursul la televiziune, Jenkins făcu public faptul că se gîndea să alcătuiască un nou partid compus din acei radicali moderați care considerau că Partidul Laburist alunecase prea tare spre stînga. Conferința partidului anulase membrilor Parlamentului capacitatea de a selecționa liderii; pentru mulți acesta fusese ultima picătură și mai mulți parlamentari laburiști îi spuseseră lui Jenkins că erau de acord să părăsească partidul. Andrew ar fi preferat să rămînă fidel vechiului partid și să încerce să-l schimbe din interior, dar își dădu seama că era prea tîrziu.

În corespondența lui de dimineață găsi o telegramă de la secretara sa din circumspcripție, în care era anunțat că Frank Boyle avea de gînd să-i fie contracandidat. Andrew luă avionul spre Edinburgh chiar în acea zi, temîndu-se de ce era mai rău. Nimeni nu îl așteptă la aeroport și, la sediul partidului, David Connaught îl întîmpină cu o față posomorîtă.

Andrew se așeză în fața comitetului într-o încăpere rece și mohorîtă, răspunzînd la aceleași întrebări care-i mai fuseseră puse și cu trei ani în urmă. Conform principiilor sale, vorbi la fel : ce părere avea despre dezarmarea nucleară, de ce era favorabil unei asocieri strînse cu Statele Unite, ce poziție avea în materie de asigurări de boală și așa mai departe. Răspunse la întrebări previzibile în serie, dar nu se lăsă nici o clipă pradă disperării.

La sfîrșit, spuse :

— Sînt mîndru că am slujit alegătorii din Edinburgh Carlton timp de aproape douăzeci de ani ca parlamentar laburist și sper să o mai fac și în viitorii douăzeci. Dacă acum considerați că nu mai pot fi reales, voi candida ca independent.

Pentru prima dată, unul sau doi dintre membrii comitetului părură neliniștiți.

— Nu ne intimidează amenințările dumitale, domnule Fraser, spuse Frank Boyle. Partidul Laburist a fost întotdeauna mai presus de orice interese personale. Deci, cunoscînd adevăratele scopuri ale domnului Fraser, sugerez să trecem la vot.

Au fost distribuite douăsprezece bucățele de hîrtie. Pe ele scria „Fraser" sau „Boyle".

Frank Boyle le adună tacticos, dorind clar să-l enerveze pe Andrew. Despături primul vot.

— Boyle, spuse, privindu-i pe ceilalți din jurul mesei. În desfăcu pe cel de-al doilea — Fraser — apoi pe al treilea — Boyle — după care — Fraser, Fraser, Fraser.

Andrew făcu socoteala în minte : patru la doi pentru el.

Urmă — Fraser — după care — Boyle, Boyle, Fraser.

Șase la patru în favoarea lui Andrew și mai erau încă două voturi nedesfăcute : mai avea nevoie doar de un vot.

— Boyle.

— Șase la cinci.

Președintele zăbovi mai mult, deschizînd ultimul bilet.

— Boyle, anunță el triumfător.

Se opri pentru efect :

— Șase la șase, declară el. Potrivit articolului patruzeci și doi din Regulamentul Partidului — spuse el, ca și cum ar fi învățat replica pe dinafară înainte de întrunire — în cazul unui rezultat de egalitate, președintele trebuie să dea votul hotărîtor.

— Se opri din nou.

— Boyle, spuse el, după o clipă. Deci anunț oficial că Frank Boyle este candidatul laburist ales pentru viitoarele alegeri în circumscripția Edinburgh Carlton.

Se întoarse către Andrew și îi spuse ;

— De acum ne putem dispensa de serviciile dumitale, domnule Fraser.

— Aș dori să le mulțumesc tuturor acelora care m-au sprijinit, spuse Andrew încet și plecă fără alte cuvinte.

În ziua următoare, apăru în „The Scotsman" un articol lung pe tema pericolului reprezentat de grupuri mici de persoane care ar putea să înlăture parlamentarii care au slujit cu onoare o circumscripție pentru o lungă perioadă de timp.

Andrew îl sună pe Stuart Gray pentru a-i mulțumi :

— Mi-aș fi dorit doar ca articolul să apară cu o zi înainte, spuse el.

— Așa trebuia să fie, îi zise Stuart, dar anunțul de la Palatul Buckingham al logodnei Prințului Charles cu Lady Diana Spencer ne-a dat peste cap — am scos chiar comentariul meciului Rangers — Celtic. Apropo, numirea lui Boyle nu trebuie confirmată de Comitetul General ?

— Ba da, dar ei sînt marionetele lui. E ca și cum ai încerca să-i explici soacrei tale că te cicălește nevasta.

— Atunci de ce nu apelezi la Consiliul Național Executiv, ca să le ceri ca decizia să fie luată la întrunirea generală a circumscripției ?

— Pentru că decizia ar fi luată peste prea multe săptămîni și, mai mult, nu cred că mai vreau să candidez pentru laburiști.

Auzind întrebarea reporterului, Andrew îi spuse :

— Da, mă poți cita.

Apropiindu-se data alegerilor, Charles consideră de datoria lui să o prezinte pe Amanda alegătorilor. Le expli-

case celor care se interesaseră că soția lui se simțise rău înainte și după naștere și că medicii îl sfătuiseră să nu o ducă la nici o întrunire care i-ar putea ridica tensiunea, deși cîțiva alegători considerau că în Sussex Downs era greu să provoci probleme de tensiune unui bătrîn de nouăzeci de ani cu stabilizator cardiac. Totodată, Charles îl lăsase acasă pe Harry, considerînd că el avea o viață publică, nu fiul său.

Petrecerea anuală în aer liber, găzduită la casa de la țară a lordului Cuckfield, părea ocazia ideală pentru a o scoate în lume pe Amanda și Charles o rugă să se îmbrace în mod adecvat.

Știa că sînt la modă blugii și că nevasta lui, mereu atentă la haine, nu se îmbrăca niciodată la fel de două ori. Mai știa și că femeile emancipate nu poartă sutien. Oricum, fu șocat văzînd-o pe Amanda într-o bluză transparentă și niște blugi atît de strîmți, de parcă ar fi fost lipiți pe ea. Charles era într-adevăr îngrozit.

— Nu poți să-ți găsești ceva mai... conservator ? îi sugeră.

— Ceva cum purta demodata de Fiona ?

Charles nu găsi ce să-i răspundă.

— Picnicul va fi îngrozitor de plicticos, spuse el disperat. Poate ar trebui să mă duc singur.

Amanda se întoarse și îl privi în ochi.

— Ți-e rușine cu mine, Charlie ?

Tăcut, el o luă cu mașina către circumscripție și de fiecare dată cînd o privea ar fi vrut să găsească o scuză, ca să se întoarcă. La casa lordului Cuckfield i se confirmară cele mai negre presimțiri. Toți bărbații și toate femeile nu-și mai dezlipeau ochii de pe Amanda, care se plimba pe pajiște, mîncînd cu poftă căpșuni. Dacă n-ar fi fost soție de parlamentar, mulți ar fi caracterizat-o drept *tîrfă*.

Poate că Charles ar fi scăpat ieftin, în ciuda glumelor deocheate spuse de Amanda soției episcopului sau refuzului ei brutal de a arbitra întrecerea copiilor și chiar de a dona ceva pentru tombolă ; dar n-avea el norocul ăsta. Președinta își găsi nasul în persoana soției de parlamentar.

— Iubito, spuse Charles, nu cred că ai cunoscut-o pe doamna Blenkinsop.

— Nu, n-am cunoscut-o, spuse Amanda, ignorînd mîna întinsă a doamnei Blenkinshop.

— Doamna Blenkinshop, continuă Charles, a primit medalia de onoare pentru serviciile aduse circumscripției.

— Medalia de onoare ? întrebă inocent Amanda.

Doamna Blenkinshop se îndreptă de spate.

— Ordinul Imperiului Britanic, spuse ea.

— Întotdeauna m-am întrebat ce înseamnă inițialele astea, spuse Amanda zîmbind. Tata îmi spunea că reprezintă „Opintelile Idioților de Bază".

— Ai văzut cumva unde e detergentul „Persil" ? întrebă Louise.

— Nu, nu-mi mai spăl singur pantalonii de mult timp, răspunse Andrew.

— Ha, ha, făcu Louise. Dacă nu l-ai luat tu, atunci unde au dispărut două pachete imense ?

— Fantomaticul hoț de „Persil" a dat din nou lovitura. Ce urmează, spuse Andrew, Bovril ?

— Nu te mai prosti atît și du-te să o pescuiești pe Clarissa din baie.

Andrew se ridică din fotoliu, lăsă jos ziarul „The Economist", și alergă sus.

— E timpul să ieși de acolo, domnișoară, spuse el înainte de a deschide ușa.

Întîi auzi suspinele și, după ce deschise ușa, o găsi pe Clarissa acoperită de spumă din cap pînă în picioare. Părul negru des și creț era tot năclăit. Andrew izbucni în rîs, dar se opri, văzînd genunchii și gambele însîngerate ale Clarissei. Ținea în mînă o perie mare mînjită de săpun și sînge.

— Ce s-a întîmplat, iubito ? o întrebă Andrew, îngenunchind pe covorul din baie.

— Nu e adevărat, spuse Clarissa, evitîndu-i privirea.

— Ce nu e adevărat ? o întrebă Andrew blînd.

— Uită-te pe cutie, spuse ea, arătînd spre cele două pachete mari dintr-un colț al băii.

Andrew privi pe cutie imaginea binecunoscută a unei fetițe blonde într-o rochiță albă de petrecere.

— Ce nu e adevărat ? repetă el, încă nesigur de ce voia ea să spună.

— Nu e adevărat că „Persilul" albește și înlătură chiar cele mai negre pete. După două pachete mari, tot neagră sînt, spuse ea.

Andrew zîmbi, ceea ce o făcu pe Clarissa să izbucnească și mai tare în plîns. După ce o spălă de detergent și o șterse ușor, îi puse antiseptic pe tăieturi și pe zgîrieturi.

— De ce sînt așa neagră ? îl întrebă ea.

— Pentru că părinții tăi au fost negri, răspunse Andrew, ducînd-o în dormitor.

— De ce nu ești tu tatăl meu ? Atunci aș fi albă.

— Sînt tatăl tău, dar nu trebuie să fii albă.

— Ba da.

— De ce ?

— Pentru că la școală rîd copiii de mine, spuse Clarissa, apucîndu-l de mînă.

— Cînd eram la școală și de mine rîdeau, pentru că eram scund, spuse Andrew. Îmi spuneau „piticul".

— Și ce-ai făcut ? îl întrebă Clarissa.

— M-am antrenat mult și am ajuns căpitanul echipei de rugby a școlii, după care n-au mai rîs.

— Da, dar erai deja înalt. Eu nu pot să mă antrenez, ca să fiu albă.

— Nu, eram tot mic, iar tu n-ai nevoie de antrenament.

— De ce ? întrebă Clarissa, ținîndu-l încă de mînă.

— Pentru că tu o să fii frumoasă și toate urîtele alea albe vor fi, vai, atît de geloase !

Clarissa tăcu un timp, după care zise :

— Promiți, tăticule ?

— Promit, spuse el, stînd pe marginea patului.

— Așa cum Frank Boyle e gelos pe tine ?

Andrew era uimit.

— De unde ai auzit de el ?

— Am auzit-o pe mămica vorbind despre el, că o să fie laburistul pentru Edinburgh, dar tu o să-l bați.

Andrew rămăsese fără grai.

— El o să fie laburistul, tati ? îl întrebă ea.

— Da, el.

— Și o să-l bați ?

— O să încerc.

— Pot să te ajut ? întrebă Clarissa cu un zîmbet timid pe chip.

— Sigur că da. Acum dormi, spuse Andrew, ridicîndu-se și trăgînd draperiile.

— E negru ?

— Cine ? întrebă Andrew.

— Ticălosul de Frank Boyle.

— Nu, spuse Andrew. E alb.

— Atunci ar trebui să ia el pielea mea și eu pe a lui.

Andrew stinse lumina, ușurat că fetița nu-i poate vedea figura.

La petrecerea dată cu ocazia celei de-a doua aniversări a lui Harry veniseră toți copiii de doi ani ai vecinilor de pe Eaton Square pe care îi acceptase bona lui. Charles reușise să scape de ședința de la minister și cumpărase o tablă mare și o tricicletă roșie. Parcîndu-și mașina pe Eaton Square, i se păru că vede vechiul Volvo al Fionei trecînd spre Sloane Square. Ignoră coincidența, deși nu renunțase la ideea să obțină înapoi neprețuitul Holbein. Bineînțeles, Harry dori să meargă cu tricicleta în jurul mesei din sufragerie. Charles stătea privindu-și fiul și observă, fără să vrea, că era mai micuț decît majoritatea prietenilor lui. Apoi își aminti că străbunicul lui nu avusese decît în jur de 1,70.

După ce se suflase în lumînări și bona aprinse iarăși lumina, Charles simți că lipsește ceva. Era ca într-un joc de copii : toată lumea închide ochii, bona ia ceva și apoi trebuie să ghicești ce a dispărut.

După cîtva timp, Charles își dădu seama că obiectul dispărut era vechea tabacheră de aur. Privea țintă către pata unde se aflase în noaptea trecută cutia de aur moștenită de la străbunicul lui.

Imediat o întrebă pe Amanda unde se află, dar soția lui părea total absorbită să-i aranjeze pe copii pentru un joc cu cutii muzicale. După ce controlă cu atenție și celelalte încăperi, Charles sună la poliția din Chelsea.

Un inspector de la brigada criminalistică veni imediat să adune toate detaliile. Charles putu să ofere doar o fotografie pe care se vedeau gravate inițialele C.G.S. Aproape că-i veni să dea numele Fionei. Inspectorul îl asigură pe Charles că se va ocupa personal de investigații. Charles se reîntoarse la petrecere, găsind toate bonele sosite să-și recupereze odraslele.

După anunțarea candidaturii lui Frank Boyle din partea Partidului Laburist, reprezentanții din Edinburgh Carlton organizară o conferință de presă, iar Andrew fu surprins și impresionat de valul de scrisori și mesaje binevoitoare pe care le primi, majoritatea fiind de la necunoscuți. Cele mai multe îl implorau să candideze ca independent la următoarele alegeri.

Douăzeci de parlamentari laburiști și un conservator se alăturară noului Partid Social-Democrat și mulți alții erau gata să-i sporească rîndurile. Andrew știa că trebuie să dea repede o declarație oficială, dacă voia să nu-și piardă suporterii. Petrecea ore întregi discutînd cu Louise dacă să rupă toate legăturile cu partidul.

— Ce să fac ? o tot întreba.

— Nu știu ce să-ți spun, sper doar că te vei hotărî rapid.

— De ce rapid ?

— Pentru că am de gînd să-i votez pe social-democrați la viitoarele alegeri, așa că ai face bine să devii reprezentantul lor local.

Cîteva zile mai tîrziu, Roy Jenkins, vechiul șef al lui Andrew la Ministerul de Interne, îl sună să-l anunțe că participa la alegerile anticipate din Glasgow din partea PSD-ului.

— Sper că vrei să mi te alături, spuse Jenkins.

Andrew admirase întotdeauna orientarea fermă a lui Jenkins spre stînga și îl considera singurul om capabil să strice sistemul bipartinic.

— Am nevoie de timp, răspunse el.

După o săptămînă, Andrew se hotărî să îl anunțe pe organizatorul parlamentar că părăsea partidul pentru a trece la PSD. Apoi își făcu valiza și plecă la Glasgow.

Roy Jenkins cîștigă la Glasgow Hillhead un număr suficient de voturi, ca să îngrijoreze ambele partide. Pînă de Paște, douăzeci și nouă de membri ai Parlamentului i se alăturară, iar alianța PSD-ului cu parlamentarii liberali totaliza mai mult de patruzeci de voturi posibile în Cameră.

Potrivit sondajelor care îi situau pe locul doi, părea deja posibil ca social-democrații să schimbe raportul dintre forțele care emiteau pretenții în următoarele alegeri. Conservatorii aveau de-abia locul trei în toate sondajele de opinie din țară.

Timp de trei săptămîni, Charles nu află nimic în legătură cu tabachera de aur și era chiar disperat, cînd, în sfîrșit, sună inspectorul de poliție ca să-i comunice că prețioasa moștenire de familie fusese găsită.

— O veste excelentă, spuse Charles. Puteți să mi-o aduceți înapoi la Eaton Square ?

— Nu e chiar atît de ușor, domnule, spuse polițistul.

— Ce vrei să spui ?

— Aș prefera să nu discutăm chestiunea la telefon. Pot să trec pe la dumneavoastră, domnule ?

— Sigur, neapărat, spuse Charles ușor contrariat.

Îl aștepta nerăbdător, deși polițistul ajunse la el în zece minute. Prima lui întrebare îl luă pe Charles prin surprindere.

— Sîntem singuri, domnule ?

— Da, spuse Charles. Soția și fiul meu sînt plecați la soacra mea, în Țara Galilor. Zici că ai găsit tabachera de aur, continuă, nerăbdător să afle vești de la inspectorul de poliție.

— Da, domnule.

— Bravo, inspectore. Voi vorbi cu șeful dumitale personal, adăugă el, conducîndu-l către salon.

— Mă tem că există o complicație, domnule.

— Cum se poate, dacă ai găsit tabachera ?

— Nu putem fi siguri că nu e la mijloc vreo afacere ilegală legată de dispariția sa.

— Ce vrei să spui, inspectore ?

— Tabachera de aur a fost oferită unui negustor de pe Grafton Street pentru 2 500 de lire.

— Cine a vîndut-o ? întrebă Charles nerăbdător.

— Aici e problema, domnule. Cecul a fost semnat de Amanda Seymour și descrierea corespunde soției dumneavoastră, spuse inspectorul. Charles era mut de uimire. Iar cumpărătorul are o chitanță care dovedește tranzacția.

Inspectorul îi înmînă o copie a chitanței. Charles fu incapabil să-și controleze tremurul mîinilor cînd recunoscu semnătura Amandei.

— Deci, de vreme ce chestiunea a fost deja pusă pe tapet la Procuratură, cred că trebuie să discutăm în particular, pentru că sînt sigur că nu doriți un cap de acuzare.

— Da, nu, desigur, vă mulțumesc că v-ați gîndit, inspectore, spuse Charles pe un ton sec.

— N-aveți pentru ce, domnule. Cumpărătorul și-a expus clar punctul de vedere : va fi fericit să returneze tabachera exact pentru suma pe care a plătit-o. Cred că nu poate exista o afacere mai cinstită.

Charles nu mai spuse altceva decît „mulțumesc" inspectorului, după care îl conduse afară.

Se reîntoarse în birou, o sună pe Amanda la mama ei și îi ceru să se întoarcă de urgență acasă. Ea începu să protesteze, dar Charles închisese deja.

Rămase în casă pînă seara, cînd soția și fiul său se întoarseră în Eaton Square. Bona și Harry fură imediat trimiși sus.

După cinci minute, Charles afla că numai rămăseseră din bani decît cîteva sute de lire. Cînd soția lui izbucni în plîns, o izbi peste față atît de tare că o trînti jos.

— Dacă o să mai dispară ceva din casă, spuse el, vei dispărea și tu și mă voi asigura că vei petrece mult timp la închisoare.

Amanda fugi din cameră, suspinînd amarnic.

A doua zi, Charles dădu un anunț pentru o guvernantă permanentă. De asemenea, își mută patul la etaj, pentru a putea fi mai aproape de fiul lui. Amanda nu protestă.

După venirea guvernantei, Amanda se plictisi repede de copil și începu să dispară lungi perioade de timp. Charles nu știa unde își petrecea ea toată ziua și nici nu îi păsa.

După ce Pimkin îi relată lui Alexander Dalglish ultimele noutăți, cu lux de amănunte, Fiona îi spuse soțului ei :

— N-am crezut niciodată că va veni ziua cînd îmi va fi milă de Charles.

Într-o liniștită zi de joi a lunii aprilie 1982, Argentina a atacat și a ocupat două insulițe ai căror cetățeni britanici, în număr de 1 800, erau forțați să coboare steagul britanic pentru prima oară după aproape o sută de ani. Puțini parlamentari se întorceau în circumscripțiile lor în acea vineri și Parlamentul se întruni într-o neobișnuită ședință de sîmbătă dimineața pentru a dezbate criza, în timp ce întreaga națiune urmărea totul la radio.

În aceeași zi, doamna Thatcher a cerut forțelor navale risipite pe jumătate de glob să recucerească insulele. Compatrioții ei au urmărit fiecare știre cu atîta interes, încît teatrele londoneze au rămas goale în plin sezon.

Simon era entuziasmat că făcea parte din echipa de la Ministerul Apărării într-un moment istoric ca acesta, iar Elizabeth se resemnase cu plecările lui dinainte de trezirea ei și cu venirile acasă mult după ce ea adormea.

Într-o zonă aflată mai puțin în centrul atenției, dar tot sub presiune, Charles depunea toate eforturile la Ministerul de Finanțe, soluționînd problemele economice cu care era confruntat. Petrecea zile întregi la Parlament, ajutînd partidul de guvernămînt. Ca și Simon, își rupea doar cîteva momente pentru a pleca acasă, dar, spre deosebire de Elizabeth, soția lui stătea în pat pînă la prînz. Cînd reușea să scape de la minister, Charles își petrecea timpul liber cu Harry, ale cărui progrese le urmărea încîntat.

Cînd steagul britanic flutură din nou în insulele Falkland, se aprobă bugetul de stat.

28

„Primul-ministru cade în noiembrie" și „Mai are Maggie răbdare pînă în iunie ?" erau două dintre titlurile de ziar citite de Andrew în prima zi a noii sesiuni parlamentare.

Oricine candidează ca independent se află întotdeauna pe muchie de cuțit la sfîrșitul celor cinci ani de mandat, iar noii membri ai PSD-ului candidaseră cu toții ca independenți. Andrew se afla printre ei.

Muncise mult, ca să demonstreze că merită poziția de lider al social-democraților care începeau să se afirme în Camera Comunelor. Cînd Roy Jenkins anunță constituirea echipei guvernamentale a opoziției, Andrew fu numit purtător de cuvînt la Ministerul Apărării și acceptă provocarea de a se confrunta cu cele două mari partide în Camera Comunelor în cursa electorală. Dar, după soluționarea crizei din insulele Falkland, știa că adevăratele lui probleme nu erau la Westminster, ci la Edinburgh, unde își petrecea din ce în ce mai mult timp. Hamish Ramsey îi telefonă să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor.

— Fii președintele comitetului meu în campania electorală, îi spuse Andrew simplu.

Ramsey acceptă șovăielnic și, în două săptămîni, patru membri ai fostului comitet laburist al lui Andrew i se alăturară din nou. Sprijinitori ai lui Andrew apărură din cele mai neașteptate colțuri, printre ei numărîndu-se și Jock McPherson, care susținea că naționaliștii scoțieni nu aveau șanse pentru locul din Edinburgh Carlton, dar nici nu voiau să-l vadă în Parlament pe Frank Boyle. Sir Duncan Fraser nu suflă o vorbă despre intențiile conservatorilor, pînă cînd anunță că Jamie Lomax avea să fie candidatul lor.

— Lomax, Lomax, repeta Andrew. Am fost la aceeași școală, îi spuse tatălui său. I se spunea „blegul Lomax". Ați ales cel mai mare idiot din generația lui.

— E o afirmație răuvoitoare la adresa unui om capabil spuse Sir Duncan, încercînd să pară serios. Te asigur că a durat mult să conving comitetul să-l aleagă pe Lomax.

— Cum ai reușit ?

— Trebuie să recunosc că n-a fost ușor. Am avut cîțiva candidați foarte capabili, dar am reușit să-i înlătur și să înfățișez trecutul politic fără pată al lui Lomax, spuse Sir Duncan, făcîndu-i cu ochiul.

— O carieră politică inexistentă îți face un trecut ireproșabil, spuse Andrew, izbucnind în rîs.

— Da, mă tem că au fost cîțiva care au observat. Dar trebuie să recunoști că Lomax arată bine, adăugă tatăl lui.

— Și ce-are a face ? întrebă Andrew. Doar nu căutai un manechin ca să-l pui candidat.

— Știu, dar m-a ajutat să le conving pe doamnele din Consiliul Femeilor să fie de aceeași părere cu mine.

— Ești un escroc, tată.

— Nu, nu sînt. Nu există conservator în Scoția care să-l prefere pe Frank Boyle în Parlament în locul tău și, cum noi n-avem nici o șansă să cîștigăm, de ce să aibă *el ?*

Louise și Clarissa petreceau ajunul Crăciunului la Edinburgh. Sir Duncan o avertiză pe Louise că, dacă Andrew va pierde în alegeri, nu mai avea nici o șansă să se întoarcă vreodată în Camera Comunelor.

Pe parcursul anului 1983, Margaret Thatcher și-a făcut cunoscută politica monetară și a scăzut inflația sub patru la sută, în timp ce în anumite zone din Scoția șomajul a urcat la cincisprezece procente. Treptat, ea a înfrînt rezistența „iepurilor" și, la sfîrșitul primei sale administrații, aceștia îi mîncau din palmă. Dar soluționarea crizei insulelor Falkland i-a urcat cota de popularitate pentru încă un an.

Presa a făcut toată luna aprilie speculații asupra datei alegerilor generale și, după succesul conservatorilor de la alegerile locale, de pe 5 mai, primul-ministru a cerut o au-

dienţă la regină. La scurt timp după aceasta, Margaret Thatcher a declarat în faţa naţiunii că mai avea nevoie de cinci ani pentru a-şi pune în practică politica guvernamentală şi a-i dovedi viabilitatea. Data alegerilor a fost stabilită pentru 9 iunie.

De vreme ce campania electorală începuse, Stuart Gray vru să ia pentru „The Scotsman" un interviu celor trei candidaţi şi îi spuse lui Andrew că are un plan, ca să-l ajute.

— Nu poţi, spuse Andrew. Eşti obligat să rămîi neutru şi să acorzi spaţiu egal celor trei candidaţi pe timpul campaniei electorale.

— De acord, spuse Stuart. Dar pe de altă parte ştim că Frank Boyle e isteţ şi arată ca un puşcăriaş evadat, în timp ce Jamie Lomax arată ca un star de cinema, dar o dă în bară ori de cîte ori deschide gura.

— Şi ? făcu Andrew.

— Şi am de gînd să aşez în paginile politice cele mai groaznice instantanee cu Boyle şi să le presar cu replici de-ale lui Lomax. Amîndoi vor beneficia de spaţiu egal şi, în acelaşi timp, vor pierde voturi.

— O să-şi dea seama şi o să se plîngă redactorului-şef.

— Mă îndoiesc, spuse Stuart. N-am întîlnit încă politicianul care să se plîngă că îi apare fotografia în ziar sau care să se enerveze că-şi vede opiniile demente expuse în faţa unui public mai numeros decît a sperat el că va avea vreodată.

— Şi cu mine ce ai de gînd ?

— Aici e o problemă, recunoscu Stuart rîzînd. Poate că voi lăsa pagina liberă. E singurul mod în care poţi pierde voturi.

De cîte ori făcea propagandă electorală, mergînd din casă în casă, Andrew descoperea că-i putea deosebi clar pe cei care încă îl mai sprijineau de cei care considerau că fusese neloial Partidului Laburist. După definitivarea situaţiei în teritoriu şi înfăţişarea sa în culori pe masa imensă de la sediul noului partid, deveni clar, chiar la o privire sumară, că avea să fie cea mai grea campanie pentru Andrew.

De-a lungul anilor, el mai trecuse prin campanii electorale dificile, mai ales cea în care avusese de înfruntat pe naționaliștii scoțieni, dar numai după cîteva zile își aducea aminte cu plăcere de Jock McPherson, care era Scufița Roșie în comparație cu Boyle. Andrew abia mai suporta să audă că fusese dat afară din Partidul Laburist pentru că nu făcea nimic, ba chiar că plecase pentru că i se spusese că n-ar mai avea niciodată șansa de a fi ministru, dar se înfurie groaznic cînd i se repetă că în tabăra lui Boyle se răspîndise zvonul că Louise își pierduse vocea, pentru că atunci cînd născuse copilul văzuse că e negru.

Dacă Andrew l-ar fi avut în fața ochilor pe Boyle în acea zi, fără îndoială că l-ar fi luat la bătaie. Sir Duncan îl sfătui să se abțină, subliniindu-i că orice gest le-ar fi făcut rău Louisei și Clarissei. Andrew trase aer în piept și nu spuse nimic.

Cu o săptămînă înainte de votare, un sondaj de opinie publicat în „The Scotsman" îl înfățișa pe Boyle conducînd cu treizeci și cinci de procente față de Andrew, care obținuse numai treizeci și două. Conservatorii aveau nouăsprezece la sută, iar restul de patrusprezece era al celor indecișI. Jock McPherson se ținuse de cuvînt : pe listă nu se afla nici un candidat naționalist scoțian.

În vinerea dinaintea alegerilor, McPherson făcu un gest nobil, dînd o declarație în care își sfătuia suporterii să-l sprijine pe Andrew Fraser.

Cînd Andrew îl sună ca să-i mulțumească, el răspunse :

— E rîndul meu să-ți fac un serviciu.

— Nu-mi amintesc să-ți fi făcut vreodată vreun serviciu, spuse Andrew.

— Ba mi-ai făcut, cînd ți-ai adus aminte că te-ai născut la Edinburgh. O singură aluzie în presă despre oferta mea de a conduce PNS-ul și m-aș fi prăbușit în cea mai neagră gaură.

Cu cinci zile înainte de alegeri, suporterii alianței din cele două circumscripții ale Edinburgh-ului care nu aveau un candidat al PSD-ului năvăliră ca să-l ajute pe Andrew și el începu să creadă că harta opiniilor alegătorilor putea indica

acum o victorie. Cu două zile înainte de alegeri, „The Scotsman" declara că Boyle conducea cu treizeci și nouă de procente la treizeci și opt, subliniind că Partidul Laburist va avea o mașinărie mai bine unsă pe care să se sprijine în ziua votării.

În mesajul său de întîmpinare a sondajului de opinie, Andrew făcu o declarație clară privind ruptura sa cu Partidul Laburist și felul în care vedea viitorul Marii Britanii, dacă alianța va cîștiga suficiente locuri pentru a schimba balanța de putere. El le aminti alegătorilor că sondajele de opinie la scară națională arătau, fără excepție, că PSD-ul se află în cursă, umăr la umăr cu laburiștii.

Frank Boyle transmise, la rîndul lui, un mesaj, lăsat în fața fiecărei case din circumscripție. Acesta reprezenta o fotografie a lui Andrew cu Clarissa în brațe însoțită de textul „Chiar vă spune parlamentarul întregul adevăr?" Nu se spunea nimic despre Louise sau de Clarissa, însă insinuarea era cît se poate de clară. Andrew nu văzu fițuica pînă în ziua votului, cînd știa că nu mai poate să facă nimic decît să respingă calomniile lui Boyle. Nu avea nici un rost să îl dea în judecată, ceea ce ar fi durat săptămîni întregi. Ori cîștiga în ziua alegerilor ori pierdea.

Pînă atunci, și el și Louise lucraseră încontinuu de la șapte dimineața pînă la zece seara. Le veniseră ajutoare de unde nu se așteptau, ca și cum se dorea să se dovedească faptul că „The Scotsman" se înșelase în privința mașinii de partid laburiste, dar peste tot Andrew observa fără să vrea numai rozete roșii.

Către sfîrșitul zilei, chiar și Sir Duncan li se alătură și începu să-i ducă pe oamenii din PSD la vot cu propriul lui Rolls Royce.

— Am văzut deja cum a pierdut candidatul nostru, așa că am venit să te ajut, îi spuse lui Andrew sec.

În momentul în care ceasul de la primărie bătea ora zece, Andrew se așeză pe treptele ultimei secții de votare. Știa că nu mai putea schimba nimic. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, evitîndu-i doar pe membrii Camerei Lorzilor și pe nebuni, care nici unii nu aveau drept de vot.

O bătrînă ieși din secția de votare zîmbind.

— Bună seara, doamnă Bloxham, spuse Andrew. Ce mai faceți ?

— Bine, Andrew, zîmbi ea. Aproape că am uitat să votez și nu puteam să n-o fac.

El ridică privirea istovit.

— Nu fi bosumflat băiete, continuă ea, de cincizeci și doi de ani întotdeauna îl votez pe cîștigător, deci dinainte ca tu să te naști.

Rîse ușor și îl lăsă acolo pe scări.

Andrew reuși să se ridice și porni pe străduțele întunecate spre sediul partidului. Cum intră, fu întîmpinat cu urale, iar președintele îl întrebă dacă vrea „un dram de whisky".

— La naiba cu un dram, spuse Andrew. Toarnă acolo !

Încercă să dea roată prin încăpere pentru a le mulțumi tuturor, dar Hamish Ramsey îl anunță că a sosit vremea să meargă la Primărie pentru numărătoare. Familia Fraser plecă spre Primărie însoțită de un grup mic de suporteri care doreau să asiste la procedură. Intrînd, prima persoană pe care o văzu fu Boyle care zîmbea larg. Andrew nu se lăsă descurajat de zîmbet, privind bucățile de hîrtie din urne. Atîta-i trebui lui Boyle să audă că primele voturi numărate aveau să fie cele de la periferie unde locuiau socialiștii cei mai fervenți.

În timp ce amîndoi candidații se învîrteau în jurul meselor, membrii comisiei formară grămăjoare de voturi — întîi zeci, apoi sute și pînă la urmă mii, care erau înmînate prefectului. O dată cu lăsarea nopții, zîmbetul lui Boyle se lărgi, apoi se transformă într-un rînjet și în final într-o expresie neliniștită, cînd văzu două grămăjoare aproape egale.

Timp de peste trei ore, procesul de golire a urnelor continuă și membrii comisiei electorale verificară fiecare vot, după care își întocmiră dările de seamă. La unu și douăzeci și două de minute, prefectul luă listele cu voturile numărate și le ceru celor trei candidați să vină la el.

Le spuse rezultatul.

Frank Boyle zîmbi din nou. Andrew nu-și manifestă emoția, dar ceru o nouă numărătoare.

Timp de peste o oră, el bătu încăperea în lung și în lat, în timp ce membrii comisiei electorale controlau de mai multe ori fiecare grămăjoară : o schimbare aici, o greșeală acolo,

un vot pierdut și regăsit și, o dată, ultimul vot pus peste cele 99 ale celuilalt candidat. În sfîrșit, noile cifre ieșiră la iveală. Din nou, prefectul le adună și le ceru candidaților să vină la el.

De această dată, fu rîndul lui Andrew să zîmbească, iar Boyle se arătă surprins și ceru o altă numărătoare. Prefectul acceptă, dar pentru ultima oară. Ambii candidați acceptară, fără să-l mai bage în seamă pe rivalul lor conservator, care dormea liniștit într-un colț, știind că nici o nouă numărătoare nu-i va schimba locul în competiție.

Pentru ultima dată grămăjoarele de voturi fură verificate și răsverificate și la un număr de 42 588 au fost descoperite cinci greșeli. La trei și douăzeci noaptea, cu toți membrii comisiei electorale, plus verificatorii, picotind de somn pe la mese, prefectul îi chemă iarăși pe cei doi candidați. Aceștia rămaseră înmărmuriți cînd aflară rezultatul și prefectul îi informă că se va trece la o altă numărătoare dimineața, după ce membrii comisiei vor reuși să se odihnească.

Toate buletinele de vot fură așezate cu grijă înapoi în urnele negre, sigilate și lăsate în grija poliției locale, în timp ce candidații se strecurară în paturile lor.

Andrew dormi prost tot restul nopții. Palidă de epuizare, dar încă zîmbitoare, Louise îi aduse la zece dimineața o ceașcă de ceai. El făcu un duș rece, se bărbieri înainte de reînceperea numărătorii. Pe cînd urca scările, îl întîmpină o echipă de camere de televiziune și de ziariști care auziră zvonul că numărătoarea ținuse pînă noaptea tîrziu și care nu-și puteau permite să lipsească de la deznodămîntul piesei.

Cei care numărau păreau dornici de a începe, cînd prefectul se uită la ceas și le dădu semnalul. Urnele fură desigilate și așezate în fața oamenilor pentru a patra oară. Din nou, erau făcute grămăjoare de cîte zece, care creșteau la o sută și la o mie. Andrew trecea de la o masă la alta, mai mult ca să-și consume agitația nervoasă și nu ca să supravegheze. Avea treizeci de observatori înregistrați, în timp ce oamenii săi de la numărătoare aveau grijă să nu piardă voturi din neatenție sau, pur și simplu, din greșeală.

După ce terminară, cei care număraseră și observatorii se așezară în fața grămăjoarelor, așteptînd ca buletinele de

vot să fie duse în fața prefectului. Cînd acesta își completă ultimele cifre în lista sa personală, descoperi că nu se schimbase nimic.

El le explică lui Andrew și lui Frank Boyle procedura pe care intenționa să o adopte, avînd în vedere rezultatul. Le spuse celor doi candidați că vorbise la nouă dimineața cu Lordul Wylie și că Procurorul General îi citise din Legea Electorală cum trebuia procedat în astfel de ocazii. Ambii candidați se puseră de acord în privința preferințelor lor.

Prefectul urcă pe podium, însoțit de Andrew Fraser și de Frank Boyle, amîndoi arătînd neliniștiți.

Toată lumea din încăpere se ridicase în picioare, ca să se asigure că vede bine. După ce încetară zgomotele de scaune, tusea și discuțiile aprinse, prefectul îi dădu drumul. Mai întîi, bătu în microfonul pe care-l avea în față, ca să se asigure că funcționează. Zgomotul metalic se auzi în toată încăperea. Satisfăcut, începu să vorbească.

— Eu, președintele Comisiei Centrale Electorale din circumscripția Edinburgh Carlton, declar numărul total de voturi obținut de fiecare dintre candidați, după cum urmează :

Frank Boyle	18 437
Jamie Lomax	5 714
Andrew Fraser	18 437

Suporterii candidaților aflați în frunte izbucniră în ovații frenetice. După mai multe minute, vocea ofițerului civil răsună deasupra unui vacarm de intonații scoțiene.

— În conformitate cu paragraful șaisprezece din Legea Populară din 1949 și cu articolul cincizeci al Legii Electorale a Parlamentului, ca a doua formă a primei legi, sîntem obligați să alegem pe loc între cei doi candidați. Am vorbit cu Procurorul General pentru Scoția și mi-a confirmat că, pentru tragerea la sorți în acest scop, se poate da cu banul sau se poate alege paiul cel mai scurt. Ambii candidați au ales prima modalitate de departajare.

Zarva izbucni din nou, în timp ce Andrew și Boyle stăteau nemișcați la dreapta și la stînga prefectului, așteptînd să li se hotărască soarta.

— Am împrumutat de la Banca Regală a Scoției, continuă acesta, știind că îl văd la televizor douăzeci de milioane de oameni pentru prima și probabil ultima oară, o monedă de aur. Pe o parte are efigia regelui George al III-lea și pe cealaltă înscrisul Britannia. Îl voi ruga pe domnul Fraser, parlamentarul nostru, să-și declare preferința.

Boyle acceptă, dînd scurt din cap. Amîndoi cercetară moneda.

Prefectul o așeză pe degetul mare, avîndu-i pe Andrew și pe Boyle lîngă el. Se întoarse către Andrew și-i spuse:

— Domnule Fraser, dumneavoastră ghiciți ce e cît timp moneda se află încă în aer.

Tăcerea era atît de profundă de parcă erau numai ei trei în încăpere. Andrew își simți bătăile inimii în timp ce ofițerul civil arunca moneda în sus.

— Pajură, spuse el clar pe cînd moneda se afla încă în aer.

Aceasta se lovi de podea și sări, rotindu-se de mai multe ori, pînă cînd se opri la picioarele prefectului.

Andrew privi în jos la chipul de pe monedă și răsuflă, dînd cu putere aerul afară din piept. Prefectul își drese glasul, după care anunță:

— Potrivit tragerii la sorți, îl declar pe sus-numitul Andrew Fraser membru al Parlamentului cu drepturi depline ales de circumscripția Edinburgh Carlton.

Suporterii lui Andrew năvăliră către podium și îl scoaseră pe sus afară din clădirea Primăriei. Andrew se uită după Louise și Clarissa, dar nu le zări în mulțime.

Banca Regală a Scoției îi dărui a doua zi moneda de aur, iar redactorul-șef de la „The Scorsman" îl sună, ca să-l întrebe dacă a avut vreun motiv anume pentru a alege pajura.

— Firește, răspunse Andrew. George al III-lea a pierdut America* în numele nostru. Nu era să-l las să piardă și Edinburgh-ul în numele meu.

---

* George al III-lea, rege al Marii Britanii și Irlandei (1760 — 1840); în timpul domniei sale coloniile engleze din America de Nord și-au proclamat independența (1776) (n. tr.).

29

Raymond citi încă o dată titlul din „Daily Mail" și zîmbi : „Deci s-a dat cu banul".

Pe Raymond îl întrista faptul că Andrew simțise nevoia să părăsească Partidul Laburist, deși era încîntat că fusese trimis înapoi la Camera Comunelor. Era mulțumit că, pînă la urmă, Frank Boyle nu apăruse în circumscripția sa electorală. Se întrebase deseori dacă nu se întîmplase totul în urma supravegherii atente pe care Joyce o efectua asupra comisiilor.

Cel de-al doilea succes al lui Margaret Thatcher îi căzuse cam prost, cu toate că nu putea spune că i se păruse surprinzător. Majoritatea de 144 de locuri era chiar mai mare decît se anticipase, pe cînd PSD-ul obținuse doar șase locuri — deși alianța se situa cu doar două procente în urma laburiștilor la ultimele sondaje electorale. Raymond era suficient de realist, ca să înțeleagă că, din acel moment, nimic nu-i mai putea opri pe conservatori să guverneze țara încă cinci ani.

Încă o dată, Raymond se întoarse la Barou, cercetînd o nouă și lungă serie de dosare. Atunci cînd lordul Hailsham îi oferi ocazia să devină judecător la Curtea Supremă, cu dreptul de a face parte din Camera Lorzilor, Raymond răsuci propunerea pe toate fețele, după care îi ceru în cele din urmă părerea lui Joyce.

— O să te plictisești de moarte după numai o săptămînă, îl avertizase ea.

— Nu mai mult decît acum.

— O să-ți vină și ție rîndul.

— Joyce, am aproape cincizeci de ani și singurul post la care am acces este președinția Comitetului Special de Comerț

și Industrie. Dacă partidul nu cîștigă nici la alegerile viitoare, s-ar putea să pierd orice funcție. Nu uita că ultima oară cînd am ratat o asemenea ocazie, am rămas în opoziție treisprezece ani.

— O dată cu înlocuirea lui Michael Foot, partidul se va reînnoi și ți se va oferi unul dintre cele mai importante posturi în opoziție.

— Depinde cine va fi noul nostru lider, zise Raymond. Și nu văd cine știe ce diferență între Neil Kinnock, care pare imbatabil, și Michael Foot — poate doar că Neil Kinnock e cu zece ani mai tînăr ca mine.

— Atunci, de ce să nu candidezi chiar tu ? întrebă Joyce.

— E cam prematur, spuse Raymond.

— În cazul ăsta, de ce nu aștepți măcar să vezi cine o să fie șeful partidului, zise Joyce. Judecător poți fi oricînd — te duci de rîpă la fel de repede ca miniștrii cabinetului.

Cînd Raymond se întoarse luni la Barou, îi urmă sfatul lui Joyce, anunțîndu-l pe lordul Hailsham că nu-l interesa postul de judecător în viitorul apropiat și se apucă să-l urmărească atent pe Cecil Parkinson, noul secretar de stat pentru comerț și industrie.

Doar cîteva zile mai tîrziu, Michael Foot își anunță decizia de a nu candida ca lider la conferința anuală a partidului. Cînd anunță vestea Cabinetului Fantomă, mai multe fețe se luminară la gîndul viitoarei bătălii de la Brighton, în octombrie. Neil Kinnock și Roy Hattersley deveniră principalii competitori, deși pe parcursul săptămînilor de dinaintea conferinței mai mulți sindicaliști și membri ai Parlamentului îl abordară pe Raymond, cerîndu-i să candideze : tuturor, le răspunse „data viitoare".

Votarea pentru noul lider avu loc în prima duminică înainte de conferință : așa cum prevăzuse Raymond, Kinnock cîștigă lejer, iar rivalul său, Hattersley, fu ales asistent al acestuia.

După conferință, Raymond se întoarse la Leeds pe durata weekend-ului, încă încrezător că i se va oferi un post important în Cabinetul Fantomă, deși nu-l sprijinise pe învingător. Terminîndu-și toaleta de dimineață, pierdu vremea prin

casă, în așteptarea unui telefon din partea noului lider; ba chiar scăpă meciul cu Chelsea. Nu-i plăcea ca echipa să rămînă în divizia a doua.

Cînd, în cele din urmă, Neil Kinnock sună seara tîrziu, Raymond fu șocat de propunerea lui și răspunse fără nici o ezitare că nu era interesat. Conversația nu dură mult.

Joyce veni în sufragerie, în timp ce el se lăsă din nou în fotoliul favorit.

— Deci, ce ți-a oferit ? întrebă ea, privindu-l în față.

— Transporturile. De fapt, mai nimic.

— Și ce-ai răspuns ?

— L-am refuzat, bineînțeles.

— Cui i-a propus principalele posturi ?

— Nu l-am întrebat și nici el nu s-a grăbit să-mi spună, însă presupun că vom afla mîine din ziare. Nu cred că m-ar interesa prea tare, continuă el, uitîndu-se la podea, din moment ce am de gînd să accept primul post care se eliberează în Parlament. Deja am pierdut destui ani.

— Și eu la fel, zise Joyce încetișor.

— Ce vrei să spui ? întrebă Raymond, privindu-și soția pentru prima oară de cînd intrase în cameră.

— Dacă ai de gînd să faci o greșeală, cred că e timpul să fac și eu una.

— Nu înțeleg, zise Raymond.

— N-am mai fost împreună de o grămadă de vreme, Ray, spuse Joyce, privind în ochii soțului ei. Dacă te gîndești să renunți la circumscripția electorală și să-ți petreci mai mult timp la Londra, cred că ar trebui să ne despărțim.

Se întoarse cu spatele.

— Ai pe altcineva ? întrebă Raymond, cu vocea pierdută.

— Pe nimeni în mod special.

— Dar e totuși cineva ?

— Da, un bărbat care vrea să mă ia de nevastă, răspunse Joyce, dacă la asta te referi. Am făcut școala împreună la Bradford. E contabil și nu s-a însurat niciodată.

— Dar îl iubești ?

Joyce se gîndi puțin.

— Nu, nu pot să mă prefac că îl iubesc. Dar sîntem buni prieteni, el se poartă cu blîndețe și înțelegere și, ceea ce contează mai mult, e acolo.

Raymond nu reuși nici măcar să se miște.

— Iar despărțirea îți va permite s-o rogi pe Kate Garthwaite să renunțe la slujba ei din New York și să vină înapoi la Londra.

Raymond începu să respire greu.

— Gîndește-te și spune-mi și mie ce-ai hotărît.

Joyce părăsi camera atît de repede, încît el nu avu timp să-i vadă lacrimile.

Raymond rămase singur în cameră și parcurse în gînd anii petrecuți cu Joyce — și Kate — și înțelese exact ceea ce avea de făcut, acum cînd toată povestea ieșise la lumină.

În aceeași seară, prinse primul tren spre Londra, deoarece trebuia să ajungă la tribunal a doua zi la ora zece, pentru a participa la un bilanț judecătoresc. În noaptea aceea dormi pe apucate, gîndindu-se cum urma să-și petreacă restul noii sale vieți. Înainte să meargă la tribunal a doua zi, comandă prin „Interflora" o duzină de trandafiri roșii. Îl sună pe procurorul general. Dacă tot avea de gînd să-și schimbe viața, măcar s-o schimbe cu totul.

Cînd bilanțul se încheie și judecătorul pronunțase sentința, Raymond verifică orarele avioanelor. În ziua de azi, puteai ajunge acolo cît ai bate din palme. Rezervă un loc și luă taxiul spre Heathrow. Se instală în avion, rugîndu-se să nu fie prea tîrziu și să nu fi trecut totuși prea mult timp de atunci. Zborul îi păru interminabil și se grăbi să ia un alt taxi de la aeroport.

Cînd ajunse în fața ușii ei, o lăsă fără replică.

— Ce faci aici luni după-masa ?

— Am venit să încerc să te recuceresc, zise Raymond. Doamne, ce ieftin sună, adăugă el.

— E cel mai frumos lucru pe care l-ai spus vreodată, zise ea, în timp ce Raymond o îmbrățișa.

Peste umărul lui, se vedeau trandafirii luminînd sufrageria.

— Hai să mergem să luăm masa în liniște.

În timpul mesei, Raymond îi povesti lui Joyce de planurile sale: să accepte propunerea procurorului general de a lucra în Parlament, dar numai cu condiția ca ea să fie de acord să locuiască la Londra. După o a doua sticlă de șampanie, pe care Joyce cu greu se hotărîse s-o deschidă, se întoarseră în cele din urmă acasă.

După ce ajunseră, cam pe la ora unu sună telefonul. Raymond deschise ușa, împiedicîndu-se în drum spre receptor, în timp ce Joyce bîjbîi după lumină.

— Ray, am încercat să dau de tine toată noaptea, se auzi o voce galeză, cîntată.

— Da ? zise Raymond, căutînd să-și țină ochii deschiși.

— Vorbești de parcă te-ai fi întors de la o petrecere de pomină.

— Am sărbătorit cu nevastă-mea.

— Sărbătorire, înainte să auzi veștile ?

— Care vești ? întrebă Raymond, așezîndu-se în fotoliu.

— Am căutat că compun noua echipă toată ziua și speram să fii de acord să intri în Cabinetul Fantomă ca...

Raymond deveni dintr-o dată foarte sobru, ascultîndu-l cu atenție pe noul lider.

— Doar o clipă...

— Da, spuse vocea mirată de la capătul celălalt al firului.

— Joyce, zise Raymond, în timp ce ea ieșea din bucătărie cu două cești de cafea neagră. Ai fi de acord să trăim în Londra, chiar dacă nu devin judecător ?

Un zîmbet larg i se întipări pe chipul ei, în timp ce își dădea seama că Raymond îi caută aprobarea.

Dădu din cap de mai multe ori.

— Aș fi încîntat să accept, spuse el.

— Mulțumesc, Raymond. Poate că reușim să ne vedem la Camera Comunelor mîine și să discutăm politica noului tău domeniu.

— Desigur, zise Raymond. Pe mîine.

Scăpă receptorul pe jos și adormi în fotoliu.

Joyce așează receptorul în furcă și nu reuși să afle decît a doua zi de dimineață că soțul ei era noul ministru al Protecției Sociale din cadrul Cabinetului Fantomă.

Raymond își vîndu apartamentul din Barbican și se mută împreună cu Joyce într-o casă în stil georgian de pe Cowley Street, la numai cîteva sute de metri de Camera Comunelor.

Raymond o urmări pe Joyce cum mobilează întîi camera lui de lucru, apoi restul încăperilor cu o energie și un entuziasm remarcabile, de parcă abia atunci s-ar fi căsătorit. O dată ce termină și camera oaspeților, părinții lui Raymond veniră să-și petreacă acolo weekend-ul. Raymond izbucni în rîs, întîmpinîndu-și la ușă tatăl, care ducea o geantă pe care scria „Gould, măcelarul familiei".

— Să știi că se găsește carne în Londra, zise Raymond.

— Nu este la fel de bună ca a mea, băiete, i-o întoarse tatăl.

La cea mai gustoasă friptură pe care își amintea s-o fi mîncat vreodată, Raymond își privi mama discutînd cu Joyce.

— Doamne-ajută, că m-am trezit la timp ! spuse cu voce tare.

— Ce-ai zis ? îl întrebă Joyce.

— Nimic, draga mea, nimic.

Deși își petrecea majoritatea timpului lucrînd la strategia de ansamblu a viitorului guvern laburist, Raymond, ca orice politician, avea idei fixe care nu-i dădeau pace. Ale lui erau legate întotdeauna de pensiile văduvelor de război, încă de cînd locuia în cameră cu bunica lui, în Leeds. Își aminti uluirea sa cînd înțelesese pentru prima oară după terminarea universității, că bunica lui își încropise existența timp de treizeci de ani dintr-o simplă pensie săptămînală de văduvă, care n-ar fi acoperit nici măcar costul unei mese modeste într-un restaurant londonez.

La Barou ceruse întotdeauna în mod imperativ să se găsească fonduri suplimentare pentru bonurile de război și pensiile văduvelor de război. Scrisorile pe care le primea

săptămînal îi demonstrau fără putință de tăgadă cît de importantă devenise problema pensiilor văduvelor de război. În anii cînd s-a aflat în opoziție, căutase cu îndărătnicie să obțină unele creșteri, dorindu-și însă ca, dacă va ajunge vreodată secretar de stat, să ia o hotărîre radicală.

Joyce îi lăsă o tăietură de ziar din „Standard" să o citească la întoarcerea de la Camera Comunelor în noaptea aceea. Mîzgălise pe ea: „Asta ar putea ajunge pe prima pagină a fiecărui ziar din țară."

Raymond încuviință și, în ziua următoare, încercă să-și impună punctul de vedere unui Cabinet Fantomă preocupat mai degrabă de intențiile de grevă ale minerilor din Yorkshire decît de cazul doamnei Dora Benson.

Raymond cercetă povestea cu atenție și descoperi că situația nu era cu mult diferită de a multor cazuri pe care le studiase de-a lungul anilor, excepțînd un ingredient suplimentar precum Crucea Victoria. Din toate punctele de vedere, doamna Dora Benson servea, prin exemplul ei, ideilor lui Raymond. Era una din puținele văduve care supraviețuiseră primului război mondial și morții soțului ei, soldatul Albert Benson, ucis în bătălia de pe Somme, în timp ce conducea un asalt asupra tranșeelor germane. Nouă germani fuseseră omorîți înainte ca Albert Benson să moară, ceea ce constituise motivul acordării Crucii Victoria. Văduva lui Benson își continuase munca ca spălătoreasă timp de mai bine de cincizeci de ani. Singurele ei valori erau obligațiunile de război, dar, în lipsa unei amortizări corespunzătoare, circulau la același preț de douăzeci și cinci de lire bucata. Cazul doamnei Benson ar fi putut trece neobservat dacă, din disperare de cauză, n-ar fi adresat o cerere Casei de licitații „Sotheby", prin care solicita scoaterea la licitație a medaliei soțului ei.

O dată ce Raymond își pregătise toate datele, adresă o interpelare ministrului de resort, întrebînd dacă acesta măcar va onora generoasele promisiuni guvernamentale făcute în acel domeniu. O Cameră a parlamentului plină, dar somnolentă, ascultă răspunsul lui Simon Kerslake, ministrul apărării, în care se spunea că ministerul avea negreșit în vedere problema și că soluțiile vor fi expuse în viitorul apropiat. Simon se așeză înapoi pe banchetele verzi, mulțumit

de faptul că răspunsul său îl temperase pe Gould. Însă intervenția suplimentară a lui Raymond îl ului și trezi Camera.

— Oare, preaonorabilul gentleman înțelege că văduva aceasta de optzeci și patru de ani, al cărei soț a fost ucis în luptă, obținînd Crucea Victoria, are un venit mai mic decît cel al unui cadet de șaisprezece ani, în prima lui zi în cadrul armatei ?

Simon se ridică din nou, hotărît să pună capăt disputei, pentru a avea timp să studieze detaliile cazului respectiv.

— N-am știut acest lucru, domnule președinte, și îl pot asigura pe preaonorabilul gentleman că voi lua în considerare toate punctele pe care le-a menționat.

Simon așteptă încrezător ca președintele să treacă acum la o altă problemă. Însă Raymond se ridică din nou, opoziția îndemnîndu-l cu aprindere de pe bănci.

— Mai are habar preaonorabilul gentleman de faptul că un amiral, pe baza unui venit indexat, își poate încheia cariera cu o pensie de peste cinci sute de lire pe săptămînă, în vreme ce doamna Dora Benson primește același venit săptămînal de 47,32 de lire ?

Se auzi un oftat chiar de pe băncile conservatorilor, în timp ce Raymond se așeza la loc.

Simon se ridică încă o dată, conștient că nu era pregătit să facă față atacului lui Gould și că trebuia să-l oprească cît mai grabnic.

— Nu am cunoscut nici această situație comparativă, însă, îl pot asigura din nou pe preaonorabilul gentleman că voi studia cazul în cel mai scurt timp.

Spre groaza lui Simon, Raymond se ridică de pe bancă pentru a patra oară. Vedea că membrii Partidului Laburist din față se delectau, urmărindu-l cum se luptă cu cei mari.

— Mai are preaonorabilul gentleman habar că renta pentru Crucea Victoria nu depășește o sută de lire, fără alte beneficii ? Plătim lefuri mai bune fotbaliștilor noștri din divizia a patra, așezînd-o în schimb pe doamna Benson în categoriile naționale de salarizare cele mai de jos.

Simon păru în mod evident hărțuit cînd, la rîndul lui, se ridică pentru a patra oară și făcu o observație nepotrivită, pe care o regretă din momentul în care o rosti.

— Îl cred pe preaonorabilul gentleman, începu el, cuvintele ieșindu-i puțin mai repede decît ar fi trebuit. Și sînt uimit de interesul subit pentru cazul doamnei Benson. Ar fi prea cinic din partea mea să sugerez că acesta a fost insuflat de ampla publicitate făcută cazului în presa noastră ?

Raymond nici măcar nu căută să răspundă, rămînînd nemișcat, cu brațele încrucișate și picioarele sprijinite de masa din față, în timp ce colegii săi de sală își exprimau zgomotos oprobiul față de replica necugetată a lui Simon.

A doua zi, toate ziarele erau împînzite de fotografii ale artriticei Dora Benson, cu găleata și cîrpa ei, laolaltă cu poze ale prezentabilului tînăr soț, îmbrăcat în uniforma de soldat. Multe ziare merseră mai departe și pomeniră cum își cîștigase Albert Benson medalia, iar unele articole mai înfrumusețară puțin povestea, adăugînd detalii romanțioase. Dar toate intervențiile din presă preluară afirmația lui Raymond că doamna Benson se afla la limita de jos a veniturilor sociale și că renta pentru Crucea Victoria reprezenta patetica sumă de o sută de lire.

Se găsi totuși un ziarist întreprinzător și neobișnuit de conștiincios care, în „Guardian", prezentă povestea ei dintr-un alt punct de vedere, la care întreaga presă trebui să se raporteze ulterior. Ieși astfel la iveală faptul că Raymond Gould pusese patruzeci și șapte de întrebări referitoare la drepturile de pensie ale văduvelor de război pe parcursul intervenției sale din Cameră și că, de pe băncile opoziției, luase cuvîntul la trei dezbateri despre buget și cinci legate de protecția socială. În acest fel era evident că Gould își pregătise subiectul-bombă pentru discursul de debut cu mai mult de douăzeci de ani în urmă. Dar atunci cînd ziaristul arătă că Raymond ceda în fiecare an cinci sute de lire Spitalului Erskine pentru soldații răniți, fiecare membru al Parlamentului înțelese că Simon Kerslake trebuia să-și retragă cuvintele și să-și ceară scuze Camerei.

La trei și jumătate, președintele se ridică și anunță Camera arhiplină că ministrul apărării dorea să dea un comunicat în numele său.

Simon Kerslake se ridică greoi de pe băncile din față, luînd înfierbîntat cuvîntul.

— Domnule președinte, începu el. Cu acordul dumneavoastră și al Camerei, aș dori să fac o precizare personală. Răspunzînd unei întrebări ieri, am pus la îndoială probitatea preaonorabilului gentleman membru al circumscripției Leeds North. Mi s-a demonstrat că l-am nedreptățit în mod flagrant și, de aceea, prezint Camerei sincerele mele scuze, iar pe preaonorabilul gentleman îl asigur că nu-i voi mai pune la îndoială probitatea.

În timp ce membrii mai tineri erau mirați de intervenție, Raymond zîmbi de unul singur.

Conștienți de raritatea unor asemenea declarații cu caracter personal pe parcursul unei cariere parlamentare, membrii așteptau nerăbdători să vadă cum va răspunde Raymond.

Acesta se deplasă încet la tribună.

— Domnule președinte, accept maniera delicată în care preaonorabilul gentleman și-a cerut scuze și sper că nu va scăpa din vedere problema cea mai importantă, în speță cea a veniturilor văduvelor de război și, în particular, plîngerea doamnei Dora Benson.

Simon păru ușurat de răspuns și aprobă politicos.

Mai mulți membri ai opoziției îi spuseră mai apoi lui Raymond că ar fi trebuit să-l atace pe Simon în timpul cursei electorale, pe cînd Tom Carsons continuase să răcnească la acesta mult după ce Camera trecuse la următoarea chestiune de pe ordinea de zi. Redactorul politic de la „The Times" veni însă cu altă părere a doua zi, cînd scrise: „Într-o epocă de cereri militantiste din partea stîngii, Parlamentul și Partidul Laburist și-au găsit un nou Clement Attlee pe băncile din față. Marea Britanie nu trebuie să se teamă de posibilele lezări ale drepturilor sau demnității umane, atîta vreme cît Raymond Gould va reuși să ajungă în înaltul post pe care l-a deținut domnul acela."

Cînd Raymond se întoarse de la Camera Comunelor în seara aceea, descoperi că Joyce îi decupase toate comenta-

riile din presă, ca să le studieze și, în același timp, reușise cumva să pună la punct o parte din uriașa lui corespondență.

În cele din urmă, Joyce dovedi că avea mai mult fler pentru politica de scandal decît membrii întregului Cabinet Fantomă laolaltă.

Alec Pimkin dădu o petrecere în cinstea tuturor colegilor săi conservatori care ajunseseră în Cameră în 1964.

— Sărbătorim primii douăzeci de ani în Camera Comunelor, prezentă el motivul petrecerii, într-un discurs ținut după-masă.

Bînd coniac și fumînd trabucuri, personajul acesta chelios și corpolent își cercetă atent tovarășii de partid. De-a lungul anilor, mulți dintre ei ieșiseră din calcul, însă, dintre cei rămași, simțea că numai doi controlau scena.

Privirea lui Pimkin se ațintì întîi asupra vechiului său prieten, Charles Seymour. Deși îl studie cu băgare de seamă, nu reuși să descopere nici un fir de păr alb pe capul ministrului de finanțe. Din cînd în cînd, Pimkin o vedea pe Amanda, care se întorsese la cariera de model și nu prea era de găsit prin Anglia în ultima vreme. Charles, bănuia el, o vedea mai des pe coperțile revistelor de modă, decît acasă, în Eaton Square. Pimkin fusese uimit să constate cît de multă atenție îi acorda Charles micuțului Harry. Charles era ultimul om la care s-ar fi gîndit că va ajunge un tată drăgăstos. Bineînțeles, nu exista nici un semn că ambițiile sale ar scădea și, de aceea, Pimkin îl considera singurul candidat puternic la conducerea partidului.

Privirea i se mută asupra cuiva față de care, în *1984,* Big Brother al lui Orwell nu părea să fi avut vreo temere. Simon Kerslake era absorbit într-o conversație animată despre preconizata discuție dintre Thatcher, Gorbaciov și Reagan pe tema dezarmării. Pimkin îl cercetă pe ministrul apărării cu mare atenție. Își spuse că, dacă Dumnezeu l-ar fi înzestrat pe *el* cu o asemenea înfățișare, n-ar mai fi avut de ce să se teamă de cota sa în permanentă scădere. Zvonurile despre o presupusă criză financiară trecuseră de mult, iar Kerslake părea că se îndreaptă spre o carieră ieșită din comun.

Petrecerea începu să se destrame, în timp ce, unul după altul, invitații veneau să-i mulțumească pentru o asemenea seară „memorabilă", „splendidă" sau „interesantă". Cînd și ultimul dintre musafiri plecă și Pimkin rămase singur, bău stropul de coniac rămas în paharul său și își stinse trabucul. Oftă, gîndindu-se că nu avea nici cea mai mică speranță să fie numit ministru. De aceea, se hotărî să devină făuritor de regi, pentru următorii douăzeci de ani, deoarece tot nu mai avea nimic altceva de făcut.

Raymond își sărbători cei douăzeci de ani de activitate în Cameră ducînd-o pe Joyce la restaurantul din Berkeley Square. Admiră rochia roșie lungă pe care soția lui o alesese pentru masa de seară și observă chiar că una sau două femei îi aruncară în timpul mesei priviri cercetătoare.

Și el își analiză cei douăzeci de ani în Camera Comunelor și îi spuse lui Joyce, bîndu-și coniacul, că speră să-și petreacă o parte mai mare din următorii douăzeci de ani în guvern. Anul 1984 nu se dovedise unul prea reușit pentru conservatori, iar Raymond punea deja la cale planuri prin care să facă anul 1985 cît mai insuportabil pentru partidul de guvernămînt.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, Tony Benn, care își pierduse locul la alegerile generale, reapăru în Camera Comunelor ca membru al circumscripției Chesterfield. Conservatorii rămaseseră doar o treime și mai pierdură alte două alegeri parțiale la începutul lui 1985. Chiar și presa începu să acrediteze ideea că Partidul Laburist părea să pregătească din nou o importantă alternativă guvernamentală.

Iarna lui 1985 aduse încă o creștere a ratei șomajului, care nu făcu altceva decît să întărească poziția Partidului Laburist pe listele electorale. Apoi, după demisia a doi miniștri implicați în situația financiară neclară a unei mici companii de elicoptere din West Country și după pierderea a încă două alegeri parțiale, conservatorii căzură pe locul trei pentru prima oară în ultimii cinci ani.

Scăderea prețului petrolului de la 22 dolari la 10 dolari barilul într-un răstimp de numai șase săptămîni nu ajută cu nimic stabilirea bugetului de către președinte. După o vară lungă și încinsă, doamna Thatcher luă hotărîrea unei remanieri guvernamentale care să-i cuprindă pe cei ce urmau să formuleze o politică clară pe durata cursei pentru alegerile generale. Vîrsta medie a cabinetului scăzu cu șapte ani, iar presa califică astfel situația: „Doamna Thatcher aduce forțe proaspete pentru o remaniere prăfuită".

30

Andrew era pe drum spre Camera Comunelor cînd auzi primele știri la radioul mașinii. În ziarul de dimineață nu se spunea nimic, așa că totul trebuia să se fi petrecut în cursul nopții. Buletinul de dimineață nu prea dădea detalii. Crucișătorul britanic „Broadsword" trecea prin golful Sirta, între Tunis și Benghazi, cînd fusese atacat de un grup de mercenari, care se dăduseră drept paza de coastă și care reținuseră nava în numele colonelului Gaddafi. Crainicul mai spunea că un raport mai amănunțit avea să urmeze la buletinul de la ora zece.

Andrew ajunse la biroul său de la Camera Comunelor la nouă și jumătate și îl sună de urgență pe liderul PSD-ului, David Owen, pentru a discuta implicațiile politice ale știrii. O dată ce stabiliră ce aveau de gînd să facă, Andrew îi scrise o notiță organizatorului parlamentar, care-i parveni acestuia înainte de prînz, cerîndu-i o ședință extraordinară după interpelările din acea după-amiază. Totodată, trimise o copie a notiței, printr-un mesager, la ministrul de externe și la secretarul de stat al apărării.

Stînd pe lîngă aparatul de radio cea mai mare parte a dimineții, Andrew află că nava „Broadsword" încăpuse pe mîinile a peste o sută de teroriști. Aceștia cereau eliberarea tuturor prizonierilor libieni din închisorile britanice în schimbul celor 217 membri ai echipajului, ținuți ostatici în sala mașinilor.

În jurul prînzului, telexul de pe coridorul parlamentarilor era acoperit de capete curioase, iar sălile de mese erau atît de aglomerate, încît mulți au rămas nemîncați.

În acea zi, interpelările erau consacrate problemelor din Țara Galilor, deci Camera nu începea să se umple decît pe la trei și un sfert, cu toate că Palatul Westminster era de mult înțesat de oameni care tresăreau la cea mai mică știre. Corespondenții parlamentari roiau ca niște vulturi pe coridoare, cerînd păreri despre incident tuturor politicienilor mai în vîrstă care ieșeau și intrau în Camera Comunelor. Nici unul dintre răspunsuri nu lăsa loc la echivocuri care ar fi putut fi reinterpretate a doua zi.

Ajungînd în Cameră, Andrew se așeză lîngă David Owen pe primul rînd al opoziției de sub pasajul de trecere. De vreme ce în cadrul Alianței responsabilitatea absolută pentru problemele de apărare îi revenea lui, Andrew trebuia să-i reprezinte pe ceilalți douăzeci și doi de membri ai Alianței. La trei și douăzeci și șapte de minute, doamna prim-ministru, urmată de ministrul de externe și de secretarul de stat al apărării intrară în Cameră și se așezară pe băncile Trezoreriei. Toți trei aveau niște expresii grave. Ultimele două întrebări adresate Ministerului pentru Țara Galilor erau audiate de cel mai mare număr de parlamentari prezenți de la catastrofa de la Aberfan din 1966.

La trei și jumătate, președintele Weatherill se ridică și ceru să se facă liniște.

— Declarații în fața Parlamentului, anunță el în stilul său sobru, milităresc. Vor fi două declarații despre nava „Broadsword" a Maiestății Sale, după care Parlamentul va dezbate chestiunile legate de Țara Galilor.

Apoi, președintele îl invită să ia cuvîntul pe secretarul de stat al apărării.

Simon Kerslake se ridică și începu să vorbească avînd o hîrtie în față.

— Domnule președinte, cu permisiuinea dumneavoastră și a Parlamentului, doresc să fac o declarație cu privire la crucișătorul Maiestății Sale, „Broadsword". Azi dimineață, la ora șapte și patruzeci de minute GMT, nava „Broadsword" se afla în golful Sirta, între Tunis și Benghazi, cînd un grup de teroriști care s-au dat drept paza de coastă a urcat la bord, luîndu-l ostatec pe comandantul navei, căpitanul Lawrence

Packard, și arestîndu-i pe membrii echipajului. Căpitanul și oamenii săi au făcut totul pentru a rezista, dar s-au aflat în situația de unu la trei. Teroriștii, care au pretins că reprezintă Armata Populară de Eliberare, i-au închis pe căpitanul Packard și pe oamenii lui în sala mașinilor. Din cîte am putut afla de la ambasada noastră de la Tripoli, nu au fost pierderi de vieți omenești, deși căpitanul Packard a fost grav rănit în timpul luptelor și nu știm exact care este situația lui. Nu am aflat de nicăieri dacă nava ar fi făcut altceva în afară de negoț în limitele legii. Această barbarie trebuie considerată, potrivit Convenției de la Geneva din 1958 asupra navigării în ape internaționale, ca un act de piraterie. Teroriștii cer eliberarea tuturor prizonierilor libieni din închisorile britanice în schimbul membrilor echipajului și al navei. Preaonorabilul meu prieten, ministrul de interne, m-a informat că la ora actuală în închisorile noastre se află doar nouă cetățeni libieni, dintre care doi au fost condamnați la trei luni pentru atac repetat asupra unor magazine, doi acuzați pentru trafic de droguri și ceilalți cinci pentru că au încercat să deturneze un avion britanic Boeing 747, anul trecut. Guvernul Maiestății Sale nu poate și nu va interveni în procesele lor și nu are de gînd să elibereze pe vreunul dintre acești cetățeni.

Strigăte puternice de aprobare izbucniră din toate părțile Camerei.

— Preaonorabilul meu prieten, ministrul de externe, a precizat clar ambasadorului libian poziția guvernului Maiestății Sale, în special în privința faptului că guvernul Maiestății Sale Britanice nu poate tolera un asemenea tratament aplicat unor cetățeni britanici pe un vas britanic. Am cerut ca autoritățile libiene să ia imediat atitudine și să ceară eliberarea ostatecilor.

Simon se așeză în ovațiile prelungile ale tuturor, după care liderul opoziției se ridică pentru a spune că dorește ca guvernul să știe că poate conta pe sprijinul deplin al opoziției. El întrebă dacă s-a stabilit vreun plan de acțiune pentru recuperarea navei „Broadsword".

Simon se ridică din nou :

— Domnule președinte, la ora actuală căutăm o soluție diplomatică, dar am stabilit deja o ședință a comitetului unit al Camerelor și voi face o declarație în fața Parlamentului în cursul zilei de mîine.

— Domnul Andrew Fraser, anunță președintele.

Andrew se sculă în picioare :

— Dați-mi voie să-l informez pe preaonorabilul gentleman că noi, cei din Alianță, ne alăturăm opiniei sale că acesta este un act de piraterie. Dar poate domnia sa să spună Parlamentului cît se va mai merge pe calea negocierilor, dat fiind faptul că în lumea diplomatică este binecunoscută politica de tergiversare a lui Gaddafi, mai ales dacă vom apela la Națiunile Unite pentru a arbitra această chestiune ?

După zgomotul care urmă întrebării lui Andrew, se părea că părerea sa este împărtășită de majoritatea celor prezenți.

Simon se ridică pentru a răspunde la întrebare :

— Sînt de acord cu ideea onorabilului gentleman, dar ar trebui să știe, după ce a ocupat poziția de ministru de stat al apărării el însuși, că nu am căderea să divulg nici o informație care poate pune în pericol siguranța celor de pe „Broadsword".

Urmă un tir de întrebări adresate lui Simon. El răspunse la toate cu atîta siguranță, încît unor vizitatori de la balconul ce le era rezervat nu le-ar fi venit să creadă că era în guvern numai de cinci săptămîni.

La patru și un sfert, după ce răspunsese la ultima întrebare pe care o mai acceptă președintele, Simon se prăbuși pe banca guvernului pentru a asculta declarația ministrului de externe. Parlamentul amuți din nou în momentul în care ministrul de externe se ridică pentru a-și citi cele două foi bătute la mașină pe care le avea în față. Toți ochii erau ațintiți asupra bărbatului înalt și elegant care dădea prima sa declarație oficială de cînd fusese numit în funcție.

— Domnule președinte, cu permisiunea dumneavoastă și a Parlamentului, dați-mi voie, la rîndul meu, să dau o declarație despre nava Maiestății Sale, „Broadsword". Îndată

ce știrea despre capturarea navei Maiestății Sale a ajuns azi-dimineață la Ministerul de Externe, noi am conceput imediat o telegramă, în termeni duri, adresată guvernului Libiei. Ambasadorul Libiei a fost chemat de urgență la Ministerul de Externe și urmează să îl întîlnesc imediat după ce răspund la toate întrebările dumneavoastră.

Din locul unde se afla, pe banca din față a opoziției, Raymond privi în sus către balconul vizitatorilor. Ca o ironie a diplomației moderne, ambasadorul libian era prezent, luînd notițe, în timp ce ministrul de externe britanic își citea declarația. Nu și-l putea închipui pe colonelul Gaddafi invitîndu-l pe ambasadorul britanic să ia notițe în cortul lui în timp ce se adresa aghiotanților săi. Raymond fu încîntat să vadă cum un oficial îi cere ambasadorului să nu mai scrie : era vorba de o interdicție dată de pe vremea cînd Parlamentul își păzea cu strășnicie secretele. Raymond își lăsă din nou privirea în jos pentru a-l asculta în continuare pe Charles Seymour.

— Ambasadorul nostru la Națiunile Unite a conceput o rezoluție care va fi discutată de Adunarea Generală în această după-amiază și în care le-a cerut tuturor să sprijine Marea Britanie împotriva încălcării grave a Convenției de la Geneva din 1958 asupra navigării în apele internaționale. Aștept cu încredere sprijinul lumii libere împotriva acestui act de piraterie comis asupra navei „Broadsword" a Maiestății Sale. Guvernul Maiestății Sale va face tot posibilul pentu a găsi o soluție diplomatică, ținînd cont că sînt în primejdie viețile a 217 cetățeni britanici.

Liderul opoziției se ridică pentru a doua oară, ca să întrebe cînd se va gîndi ministrul de externe să întrerupă din nou relațiile diplomatice cu Libia.

— Domnule președinte, sper că nu se va ajunge la așa ceva și mai sper ca guvernul libian să ajungă rapid la o înțelegere cu proprii săi mercenari.

Charles răspunse în continuare întrebărilor venite din partea tuturor grupurilor parlamentare, dar nu făcu decît să repete că nu mai existau date noi pentru a fi furnizate în acel moment. Raymond observă cum cei doi colegi ai săi de gene-

rație făceau uz, în prezentarea situației, de experiența parlamentară a celor douăzeci de ani. Se întreba, dacă după acest episod, unul dintre ei va deveni succesorul doamnei Thatcher.

La patru și jumătate, dîndu-și seama că de cîteva minute se tot repetau aceleași lucruri, președintele anunță că va mai accepta o singură întrebare din fiecare parte, după care se va reveni la ordinea de zi. Abil, îl nominalizâ întîi pe Alec Pimkin, care îi păru lui Raymond „modelul perfect al unui general-maior modern", și apoi pe Tom Carson, care declară că presa britanică oferea deseori o imagine extrem de deformată a colonelului Gaddafi. După ce Carson termină ce avea de spus, președintelui îi fu ușor să se întoarcă la ordinea de zi.

El se ridică din nou pentru a-i mulțumi onoratului gentleman, reprezentant al circumscripției Edinburgh Carlton pentru amabilitatea de a-l informa că are de gînd să ceară, potrivit ordonanței numărul 10, o întrunire de urgență. Președintele spuse că se gîndise foarte bine la acea chestiune, dar că, potrivit termenilor ordonanței amintite, nu era obligat să-și motiveze decizia, ci numai să declare dacă problema în cauză merita să fie discutată înaintea ordinii de zi. Apoi spuse că, potrivit ordonanței numărul 10, chestiunea nu merita să fie discutată în termeni de urgență.

Andrew se ridică pentru a protesta, dar cum președintele se afla încă în picioare, fu nevoit să se așeze iarăși.

— Aceasta nu înseamnă totuși, continuă președintele, că nu voi reconsidera chestiunea pentru altă dată.

Andrew își dădu seama că atît Charles Seymour, cît și Simon Kerslake ar fi trebuit să ceară mai mult timp, dar el n-avea de gînd să le acorde mai mult de douăzeci și patru de ore.

Secretarul se ridică de la masa sa și zbieră în urechile parlamentarilor care plecau deja :

— Ședința se suspendă !

Președintele îl chemă pe secretarul de stat pentru Țara Galilor pentru a-i înmîna moțiunea de amînare a discuției despre problemele industriei mimiere galeze. În Cameră nu mai rămăseseră decît cei treizeci și opt de parlamentari galezi

care așteptau de săptămîni întregi o ședință în plen dedicată doleanțelor lor.

Andrew se îndreptă glonț către biroul său, pentru a încerca să afle ultimele noutăți de la buletinul de știri și pentru a se pregăti pentru intervenția sa de a doua zi. Simon plecă înapoi la Ministerul Apărării pentru a continua discuțiile cu membrii Comitetului Reunit al Șefilor de State Majore, iar Charles fu dus repede înapoi cu mașina la Ministerul de Externe.

Odată ajuns în biroul lui, Charles a fost informat de subsecretarul său permanent că îl aștepta ambasadorul libian.

— Are ceva nou să ne spună ? întrebă Charles.

— Ca să fiu sincer, nu ; se pare că nu sîntem singurii care nu reușesc să ia legătura cu colonelul Gaddafi.

— Atunci poftește-l înăuntru.

Charles își scoase o țigară și se postă lîngă șemineu, sub un portret al lui Palmerston. Charles nu-l mai întîlnise niciodată pe ambasador, și asta pentru că fusese numit la Ministerul de Externe doar cu cinci săptămîni înainte.

Cînd domnul Kadir, un bărbat mărunțel, brunet, impecabil îmbrăcat, intră, încăperea păru să semene cu biroul în care directorul e gata să-l mustruluiască pe băiețelul neastîmpărat din clasa a cincea.

Pe moment, Charles fu șocat să vadă la gîtul ambasadorului binecunoscuta cravată a absolvenților de la Eton. Își reveni rapid.

— Domnule ministru de externe... începu domnul Kadir.

— Guvernul Maiestății Sale dorește să precizeze foarte clar guvernului dumneavoastră, începu Charles, nedîndu-i voie să-și termine propoziția, că sîntem de părere că acostarea și reținerea navei „Broadsword" a Maiestății Sale, împotriva voinței sale, este un act de piraterie în apele internaționale.

— Îmi dați voie să spun că... începu domnul Kadir.

— Nu, nu vă dau voie, spuse Charles, iar pînă cînd nava noastră nu va fi eliberată, vom face tot ce ne stă în putere

pentru a determina presiuni diplomatice și economice asupra guvernului dumneavoastră.

— Dar îmi permiteți să spun... încercă din nou domnul Kadir.

— Doamna prim-ministru dorește, de asemenea, să știți că vrea să vorbească cu șeful statului dumneavoastră imediat, așa că vă aștept să-mi spuneți cînd.

— Da, domnule ministru de externe, dar îmi permiteți...

— Și puteți să raportați că ne rezervăm dreptul să acționăm după cum credem de cuviință, dacă nu acceptați să eliberați în siguranță nava și echipajul său pînă mîine la ora nouă GMT. Ați înțeles ?

— Da, domnule ministru de externe, dar aș dori să vă întreb...

— Bună ziua, domnule Kadir.

După ce ambasadorul libian fu condus afară, Charles se întrebă, fără să vrea, ce tot voia el să afle !

— Și acum ce facem ? îl întrebă pe subsecretarul permanent după ce acesta îl conduse la lift pe domnul Kadir.

— Jucăm cel mai vechi joc diplomatic din lume.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă Charles.

— Politica de a sta și de a aștepta. Ne pricepem grozav la asta, spuse subsecretarul permanent, doar asta facem de vreo mie de ani.

— Păi, dacă tot stăm, dă-mi voie să dau niște telefoane. O să încep cu secretarul de stat Kirkpatrick, la Washington, și apoi o să vorbesc și cu Gromîko, la Moscova.

Cînd ajunse înapoi la Ministerul Apărării, Simon află că membrii Comitetului Reunit al Șefilor de State Majore se aflau deja la el în birou, așteptîndu-l să prezideze întrunirea pe probleme de strategie. În momentul în care intră în încăpere, îndreptîndu-se spre locul său din capul mesei, cei prezenți se ridicară în picioare.

— Bună ziua, domnilor, le spuse Simon. Vă rog să luați loc. Puteți să mă informați în legătură cu ultimele evoluții ale situației, Sir John ?

Amiralul Sir John Fieldhouse, șeful Consiliului de Apărare, își așează mai bine pe nas ochelarii în formă de semilună și se uită pe însemnările pe care le avea în față.

— Nu s-au prea schimbat multe în ultima oră, domnule, începu el. Biroul primului-ministru nu a reușit încă să îl contacteze pe colonelul Gaddafi. Mă tem că trebuie să tratăm capturarea navei „Broadsword" ca pe un act clar de terorism, asemănător cu ocuparea, acum șapte ani, a Ambasadei Statelor Unite ale Americii din Iran de către studenții care îl sprijineau pe ayatollahul Khomeini. În asemenea circumstanțe, putem „ori să stăm bot în bot, ori să pornim la război", ca să-l citez pe Churchill. Gîndind astfel, pînă diseară consiliul va concepe un plan detaliat pentru eliberarea navei „Broadsword" a Maiestății Sale, considerînd că Ministerul de Externe e mai bine pregătit decît noi pentru „bot în bot".

Sir John își scoase ochelarii și își privi ministrul în tăcere.

— Sînteți în situația de a-mi oferi un plan provizoriu pe care să-l supun discuției în guvern ?

— Desigur, domnule ministru, spuse Sir John, punîndu-și din nou ochelarii și deschizînd voluminosul dosar albastru din fața lui.

Simon îl ascultă cu atenție pe Sir John, care își expuse planul provizoriu. Opt ofițeri în vîrstă, de rang înalt, se aflau în jurul mesei, reprezentînd trupele de uscat, forțele navale și pe cele aeriene, încît schița de plan purta pecetea a trei sute de ani de experiență militară. Simon își aminti fără să vrea că el avea doar gradul de locotenent-major. Timp de o oră, le puse întrebări care variau de la unele simple, la altele care demonstrau o bună înțelegere a problemei. În momentul în care părăsea încăperea pentru întrunirea guvernului de pe Downing Street, comitetul comun își definitivase deja ultimele detalii ale planului.

Simon străbătu agale distanța dintre Ministerul Apărării și Downing Street, însoțit de garda sa de corp. Strada era înțesată de curioși care voiau să-i vadă cum intră și ies pe miniștrii care se ocupau de incident. Simon fu impresionat de aplauzele mulțimii care-l acompaniară pînă la intrarea de

la nr. 10, unde echipe de ziariști și de reporteri pîndeau fiecare sosire. Reflectoarele imense îi fură aprinse în ochi și în față îi răsări un microfon, dar el nu făcu nici un comentariu. Pe Simon îl surprinse că mulți dintre ziariștii de obicei cinici îi strigau acum „Noroc!" și „Să-i aduceți pe băieți acasă!"

Ușa de la intrare se deschise și el intră direct pe coridorul din fața încăperii cabinetului, unde ceilalți douăzeci și doi de colegi ai săi așteptau deja. După o clipă, își făcu apariția și doamna prim-ministru care se așeză în centrul mesei, în fața lui Charles și a lui Simon.

Doamna Thatcher începu prin a le spune colegilor săi că încă nu reușise să ia legătura cu colonelul Gaddafi și, deci, că trebuie să decidă ce au de gînd, fără a-l consulta. Mai întîi, îl invită pe ministrul de externe să rezume situația în fața guvernului.

Charles descrise acțiunile la nivel diplomatic în care era implicat Ministerul de Externe. El raportă despre întrevederea sa cu ambasadorul Kadir și despre rezoluția O.N.U., care era probabil dezbătută chiar în acel moment de Adunarea Generală. Scopul cererii adresate Națiunilor Unite de a sprijini Marea Britanie în privința adoptării Rezoluției 12/40, spuse el, e acela de a obține inițiative diplomatice și, virtual, de a avea garanția înțelegerii internaționale. Charles continuă prin a declara cabinetului că se aștepta ca votul să aibă loc la New-York chiar în acea seară, ceea ce ar demonstra sprijinul absolut pentru rezoluția propusă de Marea Britanie și ar însemna o victorie morală asupra întregii lumi. Era încîntat să raporteze guvernului că miniștrii de externe din Statele Unite și din Rusia acceptaseră să sprijine Marea Britanie în încercarea sa de rezolvare a incidentului pe cale diplomatică, atît timp cît nu trecea la alt gen de acțiuni. Charles termină, amintindu-le colegilor săi de importanța de a privi întreaga chestiune ca pe un act de piraterie și nu ca pe o ofensă din partea conducerii libiene.

O subtilitate diplomatică, gîndi Simon, privind fețele colegilor săi de la masă. Aceștia păreau clar impresionați de faptul că Charles obținuse pentru Marea Britanie sprijinul celor două superputeri. Pe fața doamnei prim-ministru nu se

putea citi nimic. Ea îi ceru lui Simon să-și expună punctul de vedere.

El raportă că, de la ultima întîlnire a cabinetului, nava „Broadsword" fusese transportată și ancorată în Golful Sirta; nu se putea ajunge la bord decît de pe mare. Căpitanul Packard și cei 216 membri ai echipajului erau încă ținuți sub supraveghere în sala mașinilor, de sub punte. Din rapoartele confirmate pe care le primise în ultima oră, se părea că oamenii erau ținuți legați și că sistemul de ventilație fusese oprit.

— Căpitanul Packard, le spuse el, a refuzat să coopereze cu teroriștii și încă nu știm nimic de soarta lui.

El făcu o pauză.

— Prin urmare, propun, continuă Simon, pentru că nu mai avem de ales, să organizăm o operațiune de salvare pentru a evita negocierile prelungite, care nu pot decît să scadă moralul forțelor armate. Cu cît amînăm mai mult decizia, cu atît sarcina noastră va deveni mai grea. Comitetul unit al Camerelor e în curs de a definitiva un plan al cărui nume codificat este „Hoțul de prăvălii", pe care consideră că trebuie să îl ducem la bun sfîrșit în patruzeci și opt de ore, dacă dorim să salvăm echipajul.

Simon adăugă că spera că vor rămîne deschise canalele diplomatice în timpul executării operațiunii, pentru ca echipa de salvare să nu întîmpine nici o surpriză.

— Dar dacă planul eșuează? îl întrerupse Charles. Riscăm nu numai pierderea navei și a echipajului, ci și a bunăvoinței întregii lumi.

— Nu există ofițer din marina britanică dornic să ne mulțumească pentru că lăsăm nava în apele teritoriale ale Libiei, iar noi negociem un acord potrivit căruia, în cel mai bun caz, nava va fi returnată cînd vor avea teroriștii chef — pentru a nu mai menționa umilința trupelor noastre navale. Gaddafi poate să dea cu tifla celor de la O.N.U. după ce a capturat nu numai una dintre cele mai moderne nave britanice, dar și atenția întregii prese internaționale. La fel ca ayatollahul Khomeini, va dori să controleze situația cît mai mult. Presa nu poate decît să ne demoralizeze compatrioții și să ducă la genul de înfrîngere în alegeri pe care a suferit-o

Carter din partea americanilor după ocuparea ambasadei lor din Iran.

— Ar fi o nebunie să ne asumăm un risc acum cînd toată opinia publică internațională e de partea noastră, protestă Charles. Să mai așteptăm cîteva zile.

— Mă tem că dacă mai așteptăm, spuse Simon, echipajul va fi transferat de pe navă într-o închisoare militară, ceea ce ne va sili să ne concentrăm asupra a două ținte, iar pe Gaddafi să piardă cît timp vrea el acolo, în deșert.

Simon și Charles își disputară argumentele, în timp ce doamna prim-ministru asculta luînd în considerare și părerile celorlalți din jurul mesei, pentru a vedea dacă există vreo majoritate de opinie într-un sens sau altul. După trei ore, în care toată lumea își exprimase punctul de vedere, avea un „patruzeci și nouă" notat pe agenda din fața ei.

— Cred, domnilor, că am epuizat toate argumentele, spuse ea, și, după ce am ascultat opiniile tuturor de la această masă, sînt de părere că trebuie să înclinăm balanța în favoarea ministrului apărării și a operațiunii „Hoțul de prăvălii". Prin urmare, propun ca ministrul de externe, ministrul apărării, procurorul general și cu mine să constituim un subcomitet, sprijinit de o echipă de consilieri, pentru a analiza planul Comitetului Reunit al Șefilor de State Majore. Totul se va desfășura în cel mai mare secret, astfel încît nu vom mai discuta subiectul pînă ce planul nu va fi gata pentru a fi prezentat la o ședință a cabinetului. Deci, cu excepția celor din subcomitet, toți miniștrii se vor întoarce la departamentele lor și se vor ocupa de problemele lor obișnuite. Nu trebuie să uităm că țara are încă nevoie de noi. Vă mulțumesc, domnilor.

Apoi le ceru lui Charles și lui Simon să o însoțească pînă la ea în birou.

După ce se închise ușa, ea îi spuse lui Charles :

— Te rog să mă informezi după ce afli rezultatul votului de la O.N.U. Acum, că guvernul a susținut o inițiativă militară, este important să se vadă că militezi în continuare pentru o soluție diplomatică.

— Da, doamnă prim-ministru, spuse Charles imperturbabil.

Apoi doamna Thatcher se întoarse către Simon :

— Cînd îmi poți oferi detalii ale planului întocmit de comitet ?

— Anticipăm că se va lucra asupra lor în această noapte, doamnă prim-ministru, și mîine dimineață la ora zece vi-l voi prezenta în amănunțime.

— Nu mai tîrziu, Simon, spuse primul-ministru. Deci, următoarea noastră problemă importantă este întrunirea de urgență de mîine. În mod cert, Andrew Fraser va cere pentru a doua oară convocarea unei ședințe a Parlamentului în plen potrivit ordonanței numărul 10, iar președintele a sugerat clar astăzi că va fi de acord. Oricum, nu putem evita să dăm o declarație politică fără o reacție din partea opoziției — și cred că și a parlamentarilor noștri — așa că m-am decis să luăm taurul de coarne și să-i suportăm împunsăturile.

Cei doi bărbați schimbară o privire, exasperați la gîndul că trebuie să piardă ore prețioase la Camera Comunelor.

— Charles, trebuie să te pregătești să deschizi discuțiile din partea guvernului, iar tu, Simon, să le închei. Tot este bine că ședința asta va avea loc joi după-amiază ; astfel, o parte din colegii voștri vor putea pleca acasă la sfîrșitul săptămînii, deși, sincer, mă îndoiesc. Dar, cu puțin noroc, o să avem o victorie morală la O.N.U. și putem lăsa opoziția să-și concentreze atenția asupra acestui fapt. După ce termini, Simon, te rog să răspunzi la întrebări fără să ai și alte inițiative.

Și în încheiere, adăugă :

— Orice veste veți mai auzi, să mi-o comunicați direct, indiferent de oră. La noapte nu voi dormi.

Întorcîndu-se la Comitetul Reunit al Șefilor de State Majore, Simon găsi o hartă a apelor teritoriale ale Libiei atîrnată de o tablă. Generali, amirali și ofițeri de aviație studiau contururile și adîncimile Mării Mediterane ca niște copii care se pregătesc pentru o lucrare la geografie.

Văzîndu-l pe Simon, toți se ridicară în picioare. Îl priveau așteptînd, ca niște oameni de acțiune, zgîrciți la vorbă. După ce Simon le spuse că guvernul luase decizia de a sprijini

Ministerul Apărării, o urmă de zîmbet încolți pe figura lui Sir John.

— Poate că va fi cea mai grea bătălie a noastră, spuse el, suficient de tare, ca să-l audă toată lumea.

— Prezentați-mi din nou planul, spuse Simon, ignorînd comentariul lui Sir John. Trebuie să-l aduc la cunoștința primului-ministru mîine, la zece dimineața.

Sir John puse vîrful unui băț lung de lemn pe o machetă a navei Maiestății Sale, aflat în mijlocul unui golf bine protejat.

Cînd Charles ajunse la birou, îl așteptau o serie de telegrame și telexuri de sprijin sosite din străinătate, toate favorabile unei soluții diplomatice. Subsecretarul permanent îi relată că dezbaterea de la Națiunile Unite fusese, după cum se așteptase, de partea lor, încît anticipa o majoritate favorabilă covîrșitoare. Charles se temu că e legat de mîini și de picioare ; trebuia să fie văzut lucrînd în continuare, chiar și de proprii săi consilieri, ca să nu-i zădărnicească planul lui Simon. Dorea ca întreaga afacere să fie un triumf al acțiunilor inițiate de Ministerul de Externe și nu al „războinicilor" de la Ministerul Apărării. După ce îl consultă pe subsecretarul permanent, Charles convocă o întrunire a unor experți în probleme libiene, compusă din cîțiva foști funcționari superiori la Ministerul de Externe, care-l știau pe Gaddafi, precum și patru dintre cei mai promițători și mai ambițioși tineri din departament.

Fostul ambasador în Libia, Oliver Miles, fusese rechemat din concediu și se afla acum într-o cămăruță, undeva la etajele superioare ale Ministerului de Externe, stînd la dispoziția lui Charles zi și noapte.

Charles îi ceru subsecretarului permanent să-i facă legătura cu ambasadorul britanic la O.N.U.

— Și încearcă în continuare să dai de Gaddafi.

Simon asculta ultima variantă a operațiunii „Hoțul de prăvălii" pe care i-o expunea Sir John. Treizeci și șapte de oameni din Serviciul Special Naval, echivalentul, pentru

marină, al Serviciilor Speciale Aeriene, care fuseseră implicate în asediul din aprilie 1984 din St. James's Square, se aflau acum în portul Rosyth, în Scoția, pregătindu-se să urce la bordul navei „Brilliant", sora geamănă a lui „Broadsword".

Oamenii urmau să fie lăsați de un submarin la o milă în afara portului și să înoate ultima milă și jumătate, pe sub apă, pînă la navă. Apoi trebuiau să urce la bordul lui „Brilliant" și să o salveze din ghearele unui presupus grup de libieni într-un timp limitat de douăsprezece minute. După aceea nava urma să fie dusă la o distanță de o milă marină* față de coasta scoțiană. Toată operațiunea trebuia să dureze șaizeci și cinci de minute. Trupele SSN plănuiseră să repete toată operațiunea de trei ori pînă în zorii zilei următoare, cînd sperau să ajungă la performanța de a încheia totul într-o oră.

Simon aprobase deja ordinul de a trimite două submarine din Marea Mediterană cu toată viteza înainte spre coasta libiană. Restul flotei urma să-și desfășoare treburile obișnuite pentru a nu da de bănuit, în timp ce Ministerul de Externe își continua încercările de soluționare diplomatică.

Cererea lui Simon adresată Comitetului Reunit al Șefilor de State Majore nu constituia o surpriză și fusese acceptată imediat. El o sună pe Elizabeth pentru a o anunța că nu venea acasă în acea noapte. După o oră, secretarul de stat al apărării se urcă într- un elicopter și o porni spre Rosyth.

Charles urmărea în direct dezbaterile de la O.N.U. prin satelit. La sfîrșitul unei ședințe scurte, se trecuse la vot. Secretarul general anunțase un rezultat de 143 la 3 în favoarea Marii Britanii și douăzeci și două de abțineri. Charles se întrebă dacă un astfel de rezultat zdrobitor era suficient pentru ca primul-ministru să-și revizuiască opinia în privința planului lui Kerslake. El controlă cu atenție lista votanților. Rușii, țările Pactului de la Varșovia și americanii se ținuseră de cuvînt și votaseră cu Marea Britanie. Doar Libia,

* Mila marină = 1853 m (n. tr.).

Yemenul de Sud și Djibouti votaseră împotrivă. Charles ceru legătura cu Downing Street pentru a anunța vestea. Deși doamna prim-ministru se arătă încîntată de triumful diplomatic, refuză să-și schimbe planurile pînă ce nu afla care era atitudinea lui Gaddafi. Charles lăsă telefonul și îl rugă pe subsecretarul permanent să-l mai cheme o dată la Ministerul de Externe pe ambasadorul Kadir.

— Dar e două noaptea, domnule ministru.

— Știu foarte bine cît e ceasul și nu văd nici un motiv pentru care el ar trebui să doarmă liniștit cît noi nu punem geană pe geană.

Cînd domnul Kadir fu poftit înăuntru, Charles se enervă, văzînd că bărbatul cel mărunțel arată atît de bine și de odihnit. Era clar că tocmai se bărbierise și își pusese o cămașă nouă.

— M-ați chemat, domnule ministru ? îl întrebă ambasadorul Kadir politicos, de parcă ar fi fost invitat la ceai.

— Da, spuse Charles. Doream să fiu sigur că ați aflat despre votul de la O.N.U. dat acum o oră în favoarea Rezoluției 12 / 40 propusă de Marea Britanie.

— Da, domnule ministru.

— Ca urmare a acesteia, guvernul dumneavoastră a fost condamnat de conducerile a nouăzeci la sută dintre țările de pe glob — un lucru pe care subsecretarul permanent i-l spusese lui Charles cu cîteva minute înaintea venirii domnului Kadir.

— Da, domnule ministru.

— Premierul încă mai dorește să ia legătura cu șeful statului dumneavoastră.

— Da, domnule ministru.

— Ați reușit să vorbiți cu colonelul Gaddafi ?

— Nu, domnule ministru.

— Dar aveți o linie telefonică directă la cartierul lui general.

— Atunci ar trebui să știți deja, domnule ministru, că nu am putut să iau legătura cu el, spuse domnul Kadir cu un zîmbet ironic.

Charles văzu cum subsecretarul permanent lasă privirea în jos.

— Vă voi căuta din oră în oră, domnule Kadir, dar să nu abuzați prea tare de ospitalitatea țării mele.

— Nu, domnule ministru.

— Noapte bună, domnule ambasador, spuse Charles.

— Noapte bună, domnule ministru.

Kadir se întoarse și fu condus cu mașina la ambasadă. Îl blestemă pe preaonorabilul Charles Seymour. Omul ăsta chiar nu-și dădea seama că nu mai fusese de cînd avea patru ani în Libia decît ca să-și viziteze mama ? Colonelul Gaddafi își ignora ambasadorul tot atît cît îl ignora și pe primul-ministru britanic. Se uită la ceas : era ora trei fără un sfert.

Elicopterul lui Simon aterizâ în Scoția la trei fără patrusprezece minute. El și Sir John fură imediat conduși spre chei și îmbarcați, în noaptea aceea cețoasă, pe nava „Brilliant" a Maiestății Sale.

— Primul secretar de stat care a urcat vreodată fără onoruri pe o navă, spuse Sir John, în timp ce Simon înainta cu dificultate, lovind puntea cu bastonul.

Căpitanul nu-și putu ascunde surprinderea cînd îi văzu pe cei doi musafiri nepoftiți și îi duse repede sus. Sir John îi șopti căpitanului ceva ce Simon nu auzi.

— Cînd are loc următorul raid ? întrebă Simon, scrutînd zarea, dar fără a zări la mai mult de cîțiva metri în față.

— Ei părăsesc submarinul la ora trei, domnule ministru, spuse căpitanul, și ar trebui să ajungă la „Brilliant" cam pe la trei și douăzeci. Speră să ia comanda navei în unsprezece minute și să ajungă la o milă în afara apelor teritoriale în mai puțin de o oră.

Simon se uită la ceas : era trei fără cinci. Se gîndi că trupele speciale își pregăteau misiunea fără să știe că secretarul de stat și șeful Consiliului de Apărare se aflau la bordul navei și îi așteptau. Își ridică gulerul hainei.

Deodată fu aruncat jos, cu o mînă neagră și mînjită de ulei peste gură pentru a nu protesta. Simți cum mîinile îi sînt răsucite la spate și legate și cum e legat și la ochi și imo-

bilizat. Încercă să riposteze și primi un cot în stomac. Apoi fu tîrît spre o scară îngustă și aruncat pe o dușumea de lemn. Zăcu acolo legat ca un pui timp de aproape zece minute, după aproximările lui, după care auzi motoarele navei și simți cum aceasta se pune în mișcare. Secretarul de stat rămase imobilizat încă un sfert de oră.

— Dezlegați-l, auzi Simon o voce cu cel mai pur accent de Oxford.

Frînghia din jurul mîinilor îi fu dezlegată și i se scoaseră legătura de la ochi și călușul. În fața secretarului de stat stătea un om în costum negru de scafandru căruia i se vedeau doar dinții albi. Simon fu ușor uimit să-l descopere lîngă el legat și pe șeful Comitetului de Apărare.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule ministru, spuse Sir John după ce i se scoase călușul din gură, dar i-am spus căpitanului să nu-l informeze pe căpitanul submarinului că ne aflăm la bord.

Simon se trase de lîngă gigantul de aproape doi metri care mai era încă aplecat deasupra lui rînjind.

— Ce bine că nu am luat-o cu noi pe doamna prim-ministru, spuse Sir John.

— Într-adevăr, spuse Simon, privindu-l în sus pe ofițerul grupului de comando. Și-ar fi rupt gîtul.

Toată lumea izbucni în rîs, în afară de bărbatul în costum de scafandru care strînse din buze.

— Are vreo problemă ? întrebă Simon.

— Dacă scoate cel mai mic sunet în timpul primelor șaizeci de minute, își pierde toate șansele de a fi selecționat pentru echipa definitivă.

— Partidul Conservator ar putea să aplice aceeași procedură cu unii membrii ai săi de pe băncile din spate, spuse Simon, mai ales mîine, cînd trebuie să vorbesc în numele Parlamentului și să explic de ce stau cu mîinile în sîn.

La patru fără unsprezece minute, „Brilliant" se afla la o milă în afara apelor teritoriale. Titlurile din ziarele de a doua zi variau de la *O victorie diplomatică* în „The Times", la *Piratul Gaddafi* în „Mirror".

La întrunirea de la ora zece a cabinetului, Simon raportă primului-ministru experiența sa nemijlocită cu „Hoțul de prăvălii". Charles îi luă vorba din gură.

— Dar, după votul zdrobitor de la O.N.U. în favoarea noastră, ar trebui să amînăm orice gest care ar putea fi privit ca un revoltător act de agresiune.

— Dacă trupele de comando nu pleacă mîine dimineață, va trebui să mai așteptăm o lună, doamnă prim-ministru, spuse Simon, întrerupîndu-l.

Toate privirile se întoarseră spre Kerslake.

— De ce ? întrebă doamna Thatcher.

— Pentru că mîine se termină Ramadanul, perioada în care musulmanii postesc și nu beau pînă la apusul soarelui. Tradiția lor spune că a doua zi au loc cele mai mari ospețe, ceea ce înseamnă că mîine noapte avem cea mai mare șansă să capturăm gărzile teroriștilor. Am urmărit întreaga operațiune la Rosyth și, la ora actuală, detașamentul de comando trebuie să fi ajuns pe submarine, pregătindu-se de asalt. Totul merge ca pe roate, doamnă prim-ministru, și nu putem să pierdem un astfel de avantaj strategic.

— Bine gîndit, fu de acord ea. Avînd în vedere că se apropie sfîrșitul săptămînii, să ne rugăm ca să se termine cu toată porcăria asta pînă luni dimineața. Haideți să arătăm Parlamentului în această după-amiază că negociem. Charles, aștept o prezentare foarte convingătoare din partea ta.

În acea joi după-amiază, la trei și un sfert, cînd Andrew se ridică pentru a cere a doua oară convocarea unei sesiuni de urgență potrivit ordonanței numărul 10, președintele fu de acord cu el, spunînd că, dată fiind gravitatea chestiunii în cauză, dezbaterile urmează să înceapă la ora șapte seara.

Camera se goli rapid, parlamentarii grăbindu-se să-și pregătească discursurile, deși toți știau că mai puțin de doi la sută vor avea șansa să ia cuvîntul. Președintele plecă de la Cameră și se întoarse la șapte fără cinci, cînd adjunctul său îi ceda locul în jilț.

Cînd Charles și Simon își făcură apariția în Cameră la ora șapte, toți cei treizeci și șapte de componenți ai echipajului de comando se aflau la bordul submarinului „Conqueror", care se afla pe fundul mării la aproximativ șaizeci de

mile marine de coastele Libiei. „Courageous", un al doilea submarin, era la zece mile în spatele lui. Nici unul nu mai emitea semnale radio de peste douăsprezece ore.

Primul-ministru tot nu reușise să ia legătura cu colonelul Gaddafi și mai rămăseseră doar opt ore pînă la declanșarea operațiunii „Hoțul de prăvălii". Simon se uită de jur-împrejur. Atmosfera semăna cu cea din ziua bugetului și o tăcere stranie urmă cererii președintelui adresată lui Andrew Fraser de a lua cuvîntul.

El începu prin a explica de ce, potrivit ordonanței numărul 10, problema era atît de importantă și de ce cerea să fie dezbătută de urgență. Apoi îl rugă pe ministrul de externe să confirme că, dacă nu se va ajunge la nici un acord cu Gaddafi sau negocierile vor eșua, atunci secretarul de stat al apărării nu va ezita să ia măsurile necesare pentru recuperarea navei „Broadsword". Simon stătea pe banca guvernului, clătinînd posac din cap.

— Gaddafi nu e decît un pirat, spuse Andrew. De ce să vorbim de soluții diplomatice ?

Parlamentul îl aclamă de fiecare dată la replicile sale dure, îndelung calculate. Cînd se așeză, uralele izbucniră din toate colțurile Camerei Comunelor și președintelui îi trebuiră mai multe minute pentru a putea restabili ordinea. Domnul Kadir stătea la balcon, privind impasibil în jos și străduindu-se să rețină cele mai importante idei și reacția Parlamentului, în cazul în care va avea vreodată șansa de a povesti ceva colonelului Gaddafi.

— Ministrul de externe, anunță președintele, iar Charles se ridică de la locul lui de pe banca Finanțelor.

El își așeză paginile discursului său în față și așteptă. Din nou în Parlament se lăsă tăcerea.

Charles începu prin a sublinia importanța votului de la O.N.U. ca bază a oricărui acord diplomatic. Continuă afirmînd că principala sa preocupare era de a garanta cu orice preț viețile celor 217 oameni de la bordul navei „Broadsword" și că avea de gînd să lupte fără odihnă pînă la capăt. Secretarul general al O.N.U. spera să poată lua legătura cu Gaddafi personal pentru a-i expune părerea fermă a colegilor săi din Adunarea Generală. Charles accentuă că, la ora actuală, a acționa altfel ar însemna pierderea

sprijinului și bunăvoinței întregii lumi. Așezîndu-se, Charles își dădu seama că nu convinsese Parlamentul.

Intervenția celor din spate confirma aprecierile premierului și ale lui Simon în privința sentimentelor națiunii, dar pe fața nici unuia nu răzbăteau nici cele mai mici semne de nervozitate sau de încurajare pentru cei care cereau intervenția militară.

La nouă și un sfert, Simon se ridică pentru a încheia discuțiile ca reprezentant al guvernului, după ce două ore și jumătate îi ascultase pe colegii săi, bărbați și femei, cum îl sfătuiesc să înceapă ceea ce el pornise deja. Calm, îl sprijini pe ministrul de externe aflat în căutarea unei soluții diplomatice. Parlamentul începea să scape de sub control și, la ora zece, Simon se așeză în strigătele care-i cereau demisia, venite atît din partea unor colegi de partid, cît și a celor de pe băncile laburiste.

Andrew privi atent cum Kerslake și Seymour părăsesc Camera. Se întreba care erau de fapt jocurile la vechiul lui minister.

După ședință, se întoarse acasă. Louise îl felicită pentru discurs și adăugă :

— Dar n-ai prea reușit să-l stîrnești pe Simon Kerslake.

— Are el în cap ceva, spuse Andrew. Îmi doresc doar să mă aflu la el în birou astă-seară și să aflu ce.

Odată ajuns la birou, Simon o sună pe Elizabeth pentru a-i explica că va mai petrece o noapte la minister.

— Unele soții își pierd soții pentru cele mai ciudate amante, spuse Elizabeth. Apropo, fiul tău cel mic vrea să știe dacă ai timp să-l vezi cum joacă hochei pe iarbă în finala de la Oxford, de sîmbătă.

— Ce zi e azi ?

— E încă joi, spuse ea, și tu te ocupi de apărarea națională.

Simon știa că operațiunea de salvare va fi gata, indiferent de deznodămînt, pînă a doua zi la prînz. De ce să nu se ducă să-și vadă băiatul la hochei ?

— Spune-i că o să vin, zise el.

Deși între douăsprezece noaptea și șase dimineața nu se putuse întreprinde nimic, nici unul dintre membrii Comite-

tului Reunit al Șefilor de State Majore nu părăsi încăperea de comandă, acum că submarinele erau pregătite. Încă nu se transmisese nimic prin radio, iar Simon încerca să se ocupe de cutiile roșii pline care conțineau alte chestiuni presante ce trebuiau rezolvate. Profită de prezența celor din comitet pentru a le cere să-i soluționeze în numai cîteva minute probleme cu care el în mod normal s-ar fi căznit o lună.

La miezul nopții, primi prima ediție a ziarelor de dimineață. Simon decupă titlul din „Telegraph" și îl lipi pe tabla operațiunilor. *Kerslake așteaptă legănîndu-se în hamac venirea Armadei.* Articolul cerea să se afle de ce eroul Irlandei de Nord era atît de indecis, în timp ce marinarii țării zăceau legați și cu căluș în ape străine și se termina cu cuvintele: „Căpitane, ai adormit oare acolo, la fund ?"

— Nicidecum, murmură Simon.

Titlul din „Daily Express" era compus dintr-un singur cuvînt: *Demisia.* Sir John citi peste umărul lui Simon primul paragraf.

— Nu voi înțelege niciodată de ce își poate dori cineva să devină politician, spuse el, după care îi raportă: tocmai am aflat de la unitățile noastre de recunoaștere din zonă că ambele submarine, „Conqueror" și „Courageous", au pornit spre locul stabilit.

Simon își luă bastonul rezemat de birou și plecă spre Downing Street. Coborî cu liftul personal pînă la parter și porni prin tunelul care duce de pe Whitehall direct în sala cabinetului, ferindu-se astfel de presă și de curioși.

O găsi pe doamna prim-ministru singură în sala cabinetului.

Simon îi descrise în detaliu planul final, explicîndu-i că totul era gata și că avea să se sfîrșească înainte ca majoritatea cetățenilor să se așeze la micul dejun.

— Anunță-mă cînd afli ceva, oricît de neimportant, termină ea discuția, după care se reîntoarse la ultimul raport sumbru despre starea economiei al echipei Wynne Godley care estima că lira sterlină va ajunge în 1988 la paritate cu dolarul.

— Într-o bună zi, problemele astea vor apăsa pe umerii *tăi,* spuse ea.

Simon zîmbi și plecă prin același tunel secret către biroul său din celălalt capăt al clădirii Parlamentului.

Luă din nou liftul către etajul șase și se alătură echipei comitetului. Deși era trecut de miezul nopții, nici unul dintre ei nu părea obosit, cu toate că vegheau la unison cu camarazii lor de la peste două mii de mile depărtare. Povesteau întîmplări de la Suez și din insulele Falkland și rîdeau chiar cu poftă. Dar privirile li se întorceau mereu la ceas.

Cînd Big Ben bătu de două ori, Simon se gîndi: ora patru în Libia. În mintea sa îi și văzu pe oameni cum sar peste bord și se cufundă în apă pentru a porni încet înot către „Broadsword".

Ridicînd receptorul, care întrerupse tăcerea ciudată ca o sirenă de alarmă, Simon îl auzi pe Charles Seymour.

— Simon, începu acesta, l-am găsit în sfîrșit pe Gaddafi, care vrea să negociem. Simon se uită la ceas; trupele speciale mai aveau probabil cîteva sute de metri pînă la „Broadsword".

— E prea tîrziu, spuse el. Nu-i mai pot opri.

— Nu fi tîmpit — dă-le ordin să se întoarcă ! Nu înțelegi că am dat o lovitură diplomatică ?

— Gaddafi poate negocia luni întregi și tot ne va umili pînă la urmă. Nu, eu nu dau înapoi.

— Lasă, că vedem noi cum va reacționa primul-ministru în fața aroganței tale, spuse Charles și trînti telefonul.

Simon se așeză la birou și așteptă să sune telefonul. Se întrebă dacă o va scoate pînă la urmă la capăt cu blestemăția asta de Charles, un autentic Nelson modern, care-și pune telescopul la ochiul cu care nu vede. Mai avea nevoie doar de cîteva minute, dar telefonul sună imediat. Ridică receptorul și auzi vocea inconfundabilă a doamnei Thatcher:

— Dacă eu îți ordon, Simon, îi vei opri ?

Se gîndi cum să mintă:

— Da, doamnă prim-ministru, spuse el.

— Dar nu dorești să o faci, nu-i așa ?

— Mai am nevoie doar de cîteva minute, doamnă prim- ministru.

— Îți dai seama ce va urma dacă nu reușești, avînd în vedere că Charles își trîmbițează deja victoria diplomatică ?

— Mi-aș da demisia într-o oră.

— Cred că și eu ar trebui să fac la fel, spuse ea. În acest caz, Charles va deveni sigur prim-ministru, la aceeași oră.

După un moment de pauză, ea continuă :

— Gaddafi e pe celălalt fir, iar eu am de gînd să-i spun că *sînt gata* să negociez.

Simon simți gustul înfrîngerii.

— Poate că așa o să mai ai suficient timp și să sperăm că la micul dejun Gaddafi va fi cel care se va gîndi la demisie.

Lui Simon îi venea să chiuie.

— Știi ce mi-a fost cel mai greu ?

— Nu, doamnă prim-ministru.

— Cînd a sunat Gaddafi la miezul nopții, să mă prefac că sînt trezită din somn, ca să nu-și dea seama că păzeam telefonul.

El izbucni în rîs.

— Succes, Simon ! Îl voi suna pe Charles ca să-i explic hotărîrea mea.

Acele ceasului arătau trei și jumătate.

Cînd se întoarse, trupa de amirali pocnea din degete, bătea darabana pe masă sau se plimba în jurul ei, încît Simon începu să simtă cam ce au trăit israelienii cînd au așteptat vești de la Entebbe.

Telefonul sună din nou. Simon știa că nu poate fi iarăși doamna prim-ministru, singura femeie din Marea Britanie care nu-și schimbă părerea. Era Charles Seymour.

— Simon, aș vrea să fiu clar înțeles că eu te-am avertizat la trei și douăzeci despre dorința lui Gaddafi de a negocia. S-a înregistrat, așa că mîine dimineață va fi doar un singur ministru care va fi nevoit să demisioneze.

— Îți cunosc exact poziția, Charles, și sînt încrezător că, orice se va întîmpla, tu o să ieși din rahatul tău mirosind a roze.

Trînti telefonul exact cînd ceasul bătu ora patru. Ca din senin, toți se ridicară în picioare, dar, pe măsură ce minutele treceau, se așezară iar unul cîte unul.

La patru și șapte minute, prin radio sosi următorul mesaj: „Operațiunea «Hoțul de prăvălii» a fost încheiată, repetăm, operațiunea este încheiată."

Simon îi privi pe membrii comitetului cum se bucură ca niște copii care au dat golul victoriei la un meci de fotbal. „Broadsword" plutea pe mare în apele internaționale. Se așeză la birou și ceru legătura cu numărul 10. Vocea doamnei prim-ministru se auzi pe fir.

— Operațiunea „Hoțul de prăvălii" s-a încheiat, îi spuse el.

— Felicitări, continuați așa cum am stabilit, fură singurele ei cuvinte.

Următoarea mișcare era să se asigure că toți prizonierii libieni de la bordul navei aveau să fie debarcați în Malta și trimiși acasă fără arme. Simon aștepta nerăbdător următorul mesaj prin radio care avea să vină, conform înțelegerii, la ora cinci.

Pe cînd Big Ben bătea ora cinci, îl auziră pe căpitanul Lawrence Packard. El îi dădu lui Simon un raport complet asupra operațiunii: un terorist libian ucis și unsprezece răniți.

— Partea britanică nu a înregistrat nici un fel de pierderi de vieți omenești, ci doar cîteva răniri ușoare. Cei treizeci și șapte de oameni din SSN s-au îmbarcat la bordul submarinelor „Conqueror" și „Courageous". Nava „Broadsword" are două motoare defecte și arată ca un bazar, dar navighează spre casă. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe regină!

— Felicitări, căpitane, spuse Simon.

Se reîntoarse pe Downing Street, fără a se mai osteni să treacă prin tunel. Pe cînd șchiopăta pe stradă, ziariștii, care habar n-aveau de ultimele vești, se strînseseră deja în față la numărul 10. Din nou, el le răspunse la întrebări. Cînd fu condus în încăperea cabinetului, îl găsi acolo pe Charles împreună cu doamna prim- ministru. Le comunică amîndurora ultimele vești.

— Bravo, Simon, spuse doamna Thatcher.

Charles nu făcu nici un comentariu.

Conveniră ca, în aceeași după-amiază, la trei și jumătate, primul-ministru să dea o declarație în fața Parlamentului.

— Trebuie să recunosc că mi-am îmbunătățit părerea despre Charles Seymour, spuse Elizabeth în mașină, pe cînd mergeau spre Oxford pentru a-l vedea pe Peter la meciul de hochei.

— Ce vrei să spui ? o întrebă Simon.

— Tocmai a dat un interviu televizat. A spus că te-a sprijinit încă de la început, prefăcîndu-se că poartă în continuare discuții lipsite de scop. A picat foarte bine cînd a declarat că, pentru prima oară în viață, s-a simțit onorat că minte.

— Mirosind a roze, spuse Simon tăios.

Elizabeth nu-i înțelese replica.

Atunci el îi povesti toată disputa lor din ultimele ore.

— De ce n-ai spus nimic ?

— Nu puteam să recunosc cum m-am certat cu ministrul de externe de-a lungul desfășurării întregii operațiuni ? N-aș fi făcut decît să pun într-o lumină defavorabilă guvernul și să dau opoziției un os de ros.

— N-o să înțeleg niciodată politica, spuse Elizabeth resemnată.

Simon se amuza să-și vadă fiul tăvălindu-se prin noroi, în timp ce el stătea pe tușă în ploaie, doar la cîteva ore după ce se temuse că Gaddafi va face același lucru cu el.

— Va fi o victorie ușoară, îi spuse el arbitrului la pauză, cînd Peter și colegii lui erau conduși cu patru goluri.

— Poate că o să ne surprindă la fel ca și pe dumneavoastră în repriza a doua, sosi răspunsul rapid.

Sîmbăta următoare, dimineața la ora opt, Simon se afla la birou și auzi la radio că „Broadsword" se îndrepta cu toată viteza către Portsmouth, unde era așteptată să ajungă în jurul orei trei, exact la o săptămînă după ce echipa fiului lui pierduse meciul său de cupă cu opt la zero : repriza a doua

nu oferise surprize. Simon încercase să-l consoleze pe învins, dar nu prea reușise, el fiind portarul.

Zîmbea aducîndu-și aminte de toată povestea, cînd secretara îl întrerupse pentru a-i aminti că trebuia să ajungă la Portsmouth într-o oră. Pe cînd se afla la ușă, sună telefonul.

— Spune-i, oricine ar fi, că sînt în întîrziere, zise el.

— Nu cred că pot, domnule, răspunse secretara.

Simon se întoarse uimit.

— Cine e ? o întrebă el.

— Maiestatea Sa, Regina.

Simon se reîntoarse în birou, ridică receptorul și o ascultă pe regină. După ce ea termină, îi mulțumi și îi spuse că va transmite mesajul ei căpitanului Packard de îndată ce va ajunge la Portsmouth. În timpul zborului, Simon privi din elicopter mulțimea de mașini care mergeau să întîmpine nava „Broadsword". Elicopterul aterizâ după o oră.

Secretarul de stat al apărării stătea pe chei, încercînd să vadă crucișătorul printr-un binoclu. Acesta se afla cam la o oră de țărm, dar era deja înconjurat de o flotilă de nave mai mici care făceau ca identificarea lui să nu fie atît de ușoară.

Sir John îi spuse că Packard îl întrebase prin radio dacă secretarul de stat dorește să urce pe punte în momentul în care intră cu nava în port.

— Nu, mulțumesc, spuse Simon. E ziua lui, nu a mea.

— Ce bine că nu e aici ministrul de externe, spuse Sir John.

Cuvintele lui Simon fură acoperite de explozia unor rachete. Pe cînd „Broadsword" intra în port, echipajul, în uniforme de gală, era deja pe punte, în atenția tuturor. Nava însăși strălucea ca un Rolls-Royce care de abia ieșise de pe linia de fabricație.

În momentul în care căpitanul coborî pasarela, o mulțime de circa 500 000 de persoane îl ovaționă atît de tare, încît Simon nu-și putu auzi propriul glas. Căpitanul Packard îl salută, în timp ce secretarul de stat se aplecă spre el și îi șopti la ureche mesajul reginei :

— Bine ai venit acasă, viceamiral Sir Lawrence Packard.

31

Operațiunea „Broadsword" a rămas în amintirea alegătorilor mult mai puțin timp decît victoria din insulele Falkland, iar cauza conservatoare nu a fost ajutată de eșecul convorbirilor vizînd dezarmarea nucleară, purtate la Geneva între Reagan, Gorbaciov și Thatcher.

Rușii au motivat eșecul ca datorîndu-se „atitudinii agresive" a doamnei Thatcher legată de „Broadsword", după ce ei sprijiniseră soluția diplomatică de la O.N.U. În șase luni, sondajele de opinie arătau că acum conservatorii nu se mai aflau în față decît cu trei procente.

— Adevărul este, observă Raymond la o întrunire a echipei guvernamentale a opoziției, că doamna Thatcher se află de aproape opt ani în funcție și nici un alt prim-ministru nu a avut două mandate succesive — și chiar trei — de la lordul Liverpool din 1812.

La acea dată a anului, cînd antrenorii se retrag pentru a face loc arbitrilor, Raymond văzu cum previziunile sale se adeveresc. După terminarea vacanței de Crăciun, înțelese clar că primul-ministru va prefera să-și înceapă campania electorală la sfîrșitul lui mai sau iunie și nu va aștepta încă o iarnă. Cînd conservatorii cîștigară scaunul marginal de la Birmingham și obținură un număr mai mare de voturi decît speraseră la alegerile locale din mai, nimeni nu credea că primul-ministru va întîrzia atît de mult.

Margaret Thatcher părea să nu fie deloc interesată de lordul Liverpool sau de oricare alt precedent istoric, pentru că stabili data alegerilor pentru sfîrșitul lui iunie, considerînd că luna în care cîștigase în trecut îi va purta noroc și de această dată.

— A sosit vremea să lăsăm națiunea să aleagă conducerea pentru următorii cinci ani, declarase ea în cadrul emisiunii *Panorama.*

— Desigur, asta n-are nimic de-a face cu faptul că a obținut iar un ușor avantaj în sondajele de opinie, spuse Joyce acră.

— Un avantaj care poate dispărea în următoarele cîteva săptămîni, adăugă Raymond.

Se întorsese în Yorkshire numai pentru trei zile. Ca unul dintre purtătorii de cuvînt ai partidului, trebuia să călătorească prin țară, vorbind la întrunirile din zonele marginale. Mulți ziariști ajunseseră să aprecieze că, dacă Raymond s-ar fi aflat la conducerea partidului, acesta ar fi avut mai multe șanse de a cîștiga alegerile. În scurtele ocazii cînd se întorcea la Leeds, se simțea, prima oară în viață, bine și complet relaxat în mijlocul alegătorilor lui. Totodată, ajunse să-și simtă vîrsta cînd află că noul candidat conservator pentru Leeds North era născut în 1964, anul în care el intrase în Parlament. Cînd se întîlniră, singura insultă din partea tînărului său rival fu aceea că i se adresă cu „domnule".

— Christian, te rog să-mi spui pe numele mic, spuse Raymond.

— Raymond... începu tînărul.

— Nu, Ray e foarte bine.

La rîndul lor, Charles și Simon nu prea aveau timp de circumscripțiile lor, fiindcă acum circulau prin alte zone cu ocazia campaniei electorale, agenda lor încărcîndu-se din ce în ce mai mult pe măsura apropierii alegerilor. La jumătatea campaniei, conservatorii declanșară un atac frontal asupra Alianței, în timp ce sondajele de opinie continuau să arate că pierdeau voturi în favoarea acesteia.

Andrew fu nevoit pe timpul campaniei electorale să rămînă la Edinburgh pentru a-l înfrunta din nou pe Frank Boyle. Dar după cum își informa Stuart Gray cititorii în pagina sa din „The Scotsman", lui Frank Boyle i se tociseră colții. În ultimele trei săptămîni, Andrew simți ce mai rămăsese din ei, dar nu mai fu nevoie ca Banca Regală a Scoției să pună la dispoziție, pentru a doua oară în istoria sa de trei sute de ani, o monedă de aur. Andrew își menținu

poziția cu peste 2 000 de voturi în plus, întorcîndu-se pentru a opta oară la Parlament. Louise pretinse că această majoritate era formată din cei 2 000 de oameni îndrăgostiți de tînăra de treisprezece ani, Clarissa, care adeverea previziunile tatălui ei, iar toți băieții scoțieni de cincisprezece ani roșeau în prezența ei.

Rezultatul alegerilor deveni clar vineri după-amiază pe la ora patru, deși în țară încă mai aveau loc numărători.

— Va fi mare bătălie în Parlament, le spuse David Dimbleby telespectatorilor care priveau emisiunea BBC-ului din acea după-amiază dedicată alegerilor. El repetă cifrele exacte pentru cei care de abia se întorseseră de la slujbă :

Conservatori	313
Laburiști	285
Alianța Liberală / PSD	31
Unioniști Irlanda / Irlanda de Nord	17
Președintele Parlamentului și alții	4

Dimbleby continuă, subliniind că nu era nevoie ca doamna Thatcher să își dea demisia, atît timp cît încă se mai afla la conducerea celui mai bine reprezentat partid din Camera Comunelor. Dar un lucru părea clar, anume acela că PSD-ul avea toate șansele să schimbe balanța de putere la viitoarele alegeri.

Doamna prim-ministru făcu foarte puține schimbări în echipa sa guvernamentală, dorind clar să lase impresia de unitate, în ciuda majorității reduse a partidului. Presa lansă porecla „Cabinetul cosmetic". Charles trecuse la Interne, iar Simon devenise ministru de Externe.

După cîteva săptămîni, toată lumea de la Westminster fu mulțumită că Parlamentul intră în vacanța de vară și politicienii plecară acasă la odihnă.

Odihna avea să dureze o săptămînă, pînă cînd Tony Benn aduse nori de ploaie deasupra cerului senin al vacanței, anunțînd că avea de gînd să conteste conducerea Partidului Laburist la conferința națională a acestuia din octombrie.

Benn pretindea că naivitatea lui Kinnock și gafele acestuia erau singurele motive pentru care partidul nu cîștigase alege-

rile. Mulți socialiști îi împărtășeau opinia, deși considerau că Benn i-ar fi coborît mai mult.

Oricum, ceea ce reușea el cu declarația sa era numai să dea curaj altor doritori de a candida la conducerea partidului. La primul vot, Roy Hattersley și John Smith se alăturară lui Benn și lui Kinnock. Mulți parlamentari, sindicaliști și activiști din circumscripție, îi cerură lui Raymond să candideze și el.

— Dacă nu candidezi acum, îi spuse Joyce, nu vei mai avea niciodată șansa asta în viitor.

— Tocmai la viitor mă gîndesc, răspunse Raymond.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă ea.

— Vreau să candidez pentru postul de vicepreședinte împreună cu Michael Meacher și cu John Cunningham, ceea ce îmi va asigura o bază în partid care mi-ar da mai multe șanse data viitoare.

Raymond mai așteptă o săptămînă, după care își anunță candidatura. Lunea următoare făcu o declarație publică la o conferință de presă.

Între cei patru candidați la poziția supremă nu se remarcase nici un favorit, deși cei mai mulți preziceau că la primul vot va cîștiga Benn. Hattersley ajunsese la o înțelegere cu Smith ca, oricare dintre ei obținea mai puține voturi în primul tur de scrutin să cedeze voturile sale celuilalt în al doilea tur.

După cum se prevăzuse, Benn ieși învingător la primul tur de scrutin, iar Kinnock pe locul trei. Spre surpriza tuturor, acesta își sfătui susținătorii să nu-l voteze în continuare pe Benn, considerînd astfel că Partidul Laburist ar continua să rămînă în opoziție.

După cîteva ore, se anunță că Tony Benn suferise o înfrîngere usturătoare. Partidul Laburist avea iar un lider moderat.

Apoi avu loc votarea pentru vicepreședinte și, cu toate că noul lider își exprimă clar preferința pentru Raymond, lumea se aștepta la o competiție strînsă. Joyce își petrecu ultima oră mergînd din om în om, în timp ce Raymond încerca să-și țină firea. În acea sîmbătă seara, la ora unspre-

zece, președintele comisiei electorale a partidului anunță că Raymond Gould obținuse cu trei la sută mai multe voturi și, deci, că el era noul vicepreședinte al Partidului Laburist.

Noul lider îl numi imediat în funcția de ministru de finanțe în echipa guvernamentală a opoziției.

Printre multele scrisori și telegrame, Raymond primi una de la Kate în care scria : „Felicitări. Dar ai citit ordinul activ nr. 5 (4) din regulamentul partidului ?" Raymond îi răspunse : „Nu. Abia acum. Să sperăm că e de bun augur".

În primul său an, noua echipă laburistă a fost proaspătă și plină de inițiative, în timp ce doamna Thatcher a fost din ce în ce mai obosită și mai departe de evenimente. Alegerea lui Gary Hart la Casa Albă, în noiembrie 1988, nu a ajutat-o prea mult. Președintele Hart și-a făcut cunoscute intențiile de a reduce rata șomajului și de a spori avuția națională a țării, ajutîndu-i pe „noii democrați" britanici să se confrunte pentru prima dată cu probleme necunoscute. Peste noapte, lira a căpătat avantaj asupra dolarului și stocuri întregi, destinate exportului au început să zacă în depozitele portuare.

Dar ceea ce a spulberat planurile economice ale doamnei Thatcher a fost decizia noilor guverne ale Argentinei și Braziliei de a refuza plata unor împrumuturi primite de foștii lideri militari, lăsînd Banca Angliei fără rezerve în cont.

Pe parcursul iernii lui 1988, conservatorii pierdură vot după vot în Cameră și chiar mai multe în comitet. Doamna prim-ministru părea mulțumită că își petrece noaptea de Crăciun la Trezorerie.

Mulțumirea ei fu de scurtă durată, avînd în vedere decesele a doi bătrîni parlamentari conservatori înainte de reunirea Parlamentului din ianuarie. Presa porecli guvernul „neajutoraților".

Alegerile anticipate avură loc în mai : conservatorii obținură mult mai multe voturi decît se crezuse, pierzînd aici, dar cîștigînd dincolo. Doamna Thatcher se pregăti iar pentru alegeri în iunie.

După zece ani sub conducerea doamnei de la Grantham, Raymond simțea că va avea loc o schimbare. Ratele șomajului,

ale importurilor și exporturilor anunțate la intervale regulate în timpul campaniei electorale anunțau vremuri grele pentru conservatori.

Rugămintea repetată a doamnei prim-ministru de a nu judeca guvernul după cifrele unei singure luni nu convingea pe nimeni, încît, în ultima săptămînă, problema care se punea era dacă majoritatea laburiștilor avea să fie operativă.

Cînd se trezi dimineața în vinerea de după alegeri, Raymond află de la Joyce că previziunile de pe computer indicau un avantaj laburist de patru locuri. Plecară prin circumscripție, după care, tîrziu, luară prînzul la părinții lui Raymond. În fața micii băcănii se strînsese, în acea după-amiază, o mulțime de binevoitori, care îi conduse în ovații pînă la mașină. Raymond și Joyce plecară la Londra, unde ajunseră la timp pe Cowley Street pentru a privi ieșirea de la Palatul Buckingham a întîiului premier laburist de după 1975, care, urmărit de camerele TV, parcurse traseul pînă la noua sa reședință de pe Downing Street.

De această dată, Raymond nu așteptă mult pentru a fi sunat, întrucît prima numire fu a lui, pe postul de ministru de finanțe. Tîrziu, spre seară, Raymond și Joyce se mutară pe Downing Street la nr. 11, lăsînd agenților imobiliari instrucțiunea de a închiria casa lor de pe Cowley Street pe o durată de șase luni, care putea fi prelungită sau nu. Joyce petrecu ore întregi, admirîndu-și noua locuință și înlocuind cîteva din obiectele lăsate de Diana Brittan, în timp ce Raymond își convocă echipa din clădirea Transporturilor, pentru a pregăti primul plan financiar laburist, și apoi îndepărtă ce mai lăsase în urma lui Leon Brittan.

După plecarea consilierilor, Raymond citi din sutele de scrisori și telegrame de felicitare care continuaseră să-i parvină pe tot parcursul zilei. Îl bucură în special una din Statele Unite căreia îi răspunse, întorcînd urările de bine doamnei Kate Wilberhoff.

Andrew îl învinsese pe Frank Boyle a treia oară, încît comuniștii anunțară că acesta nu va mai candida.

Andrew petrecu sfîrșitul de săptămînă adresînd mulțumiri tuturor susținătorilor săi. Luni dimineață, la Camera

Comunelor, găsi o notă așteptîndu-l la Oficiul poștal parlamentar.

În timpul prînzului, în sala restaurantului Parlamentului, David Owen îl informă în particular că nu avea de gînd să mai candideze ca lider al PSD-ului : șapte ani îi fuseseră de ajuns. Deși partidul își îmbunătățise poziția în Parlament, mai aveau în față cinci ani de zile și el dorea ca Andrew să-i ia locul.

Pe cînd Owen își făcea cunoscute opiniile în presă, Geoffrey Parkhouse de la „Glasgow Herald" a fost primul care l-a sunat pe Andrew pentru a-l întreba :

— Cînd ai de gînd să-ți anunți candidatura pentru președinția PSD-ului ?

Pentru Charles era o mare lovitură plecarea de la Ministerul de Interne. Petrecuse acolo un timp atît de scurt, încît simțea că nu făcuse mare lucru. Consilierii amînaseră toate deciziile importante, pentru că așteptau noile alegeri și un mandat clar. În lunea de după alegeri, el îi spuse Amandei că se va întoarce la Banca Seymour, dar cu un salariu suficient pentru a-i da aceeași sumă pe care o conveniseră, atît timp cît ea respecta partea ei de înțelegere. Amanda dădu din cap și plecă de la micul dejun fără să spună nimic, exact cînd Harry venea la masă.

Pentru el era o zi importantă, pentru că tatăl lui avea să-l ducă prima oară la școala din Hill House, unde urma să studieze materiile pe care le alesese acesta. Charles încercase să-l convingă că e începutul unui viitor de aur, dar Harry nu părea prea convins. După ce lăsă băiețelul de opt ani, înlăcrimat, în grija primului diriginte, Charles se îndreptă către centru, bucuros la gîndul că se va întoarce în lumea bancară.

La Banca Seymour fu întîmpinat de secretara lui Clive Reynolds, care îl conduse imediat în sala de consiliu și îl întrebă dacă vrea o cafea.

— Da, mulțumesc, spuse Charles, scoțîndu-și mănușile, sprijinindu-și umbrela și așezîndu-se în scaunul președintelui din capul mesei.

— Și sînteți amabilă să-i spuneți domnului Reynolds că am venit ?

— Desigur, spuse secretara.

Clive Reynolds veni și el după un minut.

— Bună dimineața, domnule Seymour. Îmi pare bine să vă revăd după atîta timp, spuse, dînd mîna cu Charles.

— Bună dimineața, Clive. Și mie îmi pare bine să te revăd. Dă-mi voie, mai întîi, să te felicit pentru felul în care ai condus treburile băncii în absența mea.

— Sînteți amabil, domnule Seymour.

— M-a impresionat în special preluarea companiei „Distillers", care cred că a surprins cercurile bancare.

— Da, a fost o adevărată lovitură, nu-i așa ? spuse Reynolds, zîmbind. Și mai avem un proiect în curs de definitivare.

— De abia aștept să aud amănunte.

— Păi, mă tem că pe moment e o chestiune confidențială, spuse Clive, așezîndu-se lîngă el.

— Sînt convins, dar, acum că m-am întors, mai bine mi-ai face un rezumat rapid.

— Mă tem că acționarii nu au voie să afle nimic pînă nu punem la punct toate detaliile. Nu putem îngădui zvonuri care să ne pună în primejdie șansele, nu-i așa ?

— Dar eu nu sînt un acționar oarecare, spuse Charles tăios. M-am întors ca președinte al băncii.

— Nu, domnule Seymour, spuse Reynolds liniștit. Eu sînt președintele acestei bănci.

— Îți dai seama cu cine vorbești ? spuse Charles.

— Da, cred că da. Cu un fost ministru de externe, un fost ministru de interne, un fost președinte al băncii și un acționar care deține două procente.

— Dar știi prea bine că în trecut consiliul de conducere a fost de acord să mă întorc în funcția de președinte, atunci cînd conservatorii vor fi din nou în opoziție, îi aminti Charles.

— Componența consiliului s-a schimbat mult de atunci, spuse Reynolds. Poate că erați prea ocupat cu restul lumii, ca să observați venirile și plecările din Cheapside.

— Voi convoca o ședință a consiliului de administrație.

— Nu aveți autoritatea necesară.

— Atunci voi cere o ședință extraordinară, spuse Charles.

— Pentru a le spune acționarilor ce ? Că aveți un ordin de a redeveni președinte cînd vi se năzare ? Nu așa ar trebui să vorbească un fost ministru de externe.

— O să te zbor în douăzeci și patru de ore, continuă Charles, ridicînd deodată tonul.

— Nu cred, domnule Seymour. Domnișoara Trubshaw a ieșit la pensie după cinci ani suplimentari și veți descoperi imediat că eu nu am un cont în Elveția sau o amantă fermecătoare.

Charles văzu roșu în fața ochilor.

— Te voi înlocui. Nici nu știi ce prieteni influenți am.

— Sper, pentru binele dumneavoastră, că nu voi fi înlocuit, spuse Reynolds calm.

— Mă amenințI ?

— În nici un caz, domnule Seymour, dar voi fi silit să explic consiliului cum a pierdut banca peste 500 000 de lire în afacerea Nethercote numai din ambiția dumneavoastră personală de a-l distruge pe Simon Kerslake. Poate v-ar interesa să știți că, după acel fiasco, banca a obținut din nou credit numai pentru că am recomandat celor de la Morgan Grenfell afacerea.

Charles nu-și putu reține un zîmbet :

— Cînd o să dezvălui asta, vei fi terminat, spuse el triumfător.

— Poate, zise Reynolds imperturbabil, dar în același timp veți pierde orice șansă de a mai fi prim-ministru.

Charles îi întoarse spatele, își luă umbrela și mănușile și deschise ușa. Dădu nas în nas cu secretara care aducea cafelele. Charles trecu pe lîngă ea fără un cuvînt, trîntind ușa.

— Nu-i nevoie decît de una, domnișoară Bristow.

În prima săptămînă de după discursul reginei, Andrew fu încîntat să primească scrisori din partea majorității colegilor săi, care doreau să-i transmită că-i vor sprijini candidatura la conducerea PSD-ului.

La întîlnirea lor săptămînală, organizatorul parlamentar îi ceru ca în șapte zile să-i prezinte numele candidaților. Fiecare candidat trebuia propus și susținut de membri ai Parlamentului.

În timpul acelei săptămîni, presa națională a încercat să propună, să ceară sau chiar să inventeze un rival pentru Andrew. Louise, care credea aproape tot ce citea, frunzărea doar „Morning Star", singurul ziar care nu părea interesat de subiect. Dar, la ora cinci, în cea de-a șaptea zi, era deja clar că singurul candidat era Andrew.

La următoarea întrunire parlamentară a PSD-ului, aproape că fu uns și nu ales. Sîmbăta următoare, în chiar ziua de după ce fusese numit consilier al Coroanei, Andrew vorbi la Albert Hall în fața fidelilor săi din partid. După discursul său bine primit, prezise — din nou — formarea Alianței PSD / Liberali. Cîțiva ziariști speculau ideea că, dacă ar putea vreodată înclina balanța de putere în vreun fel, preaonorabilul Andrew Fraser n-ar ști de care parte să se situeze : la dreapta, cu tatăl său, un conservator de marcă, sau la stînga, după ce a fost în Partidul Laburist timp de douăzeci de ani ; care rău ar fi mai mic ? Andrew declarase întotdeauna în presă că îl îngrijora o astfel de problemă, din cauză că PSD-ul ar putea totuși să nu se înțeleagă cu liberalii.

Ziarele și revistele din întreaga țară au publicat articole despre noul lider al PSD-ului. În toate au apărut relatări despre tentativa lui de a salva viața fiului său, despre însănătoșirea treptată a soției sale după pierderea lui Robert, despre adopția reușită a Clarissei și realegerea sa în Parlament, după ce se dăduse cu banul.

Toată publicitatea o făcea pe Clarissa să se simtă ca o stea de cinema, după cum îi mărturisise tatălui ei. Era cea mai cunoscută fată din școală, adăugase ea, așa că el ar face bine să devină prim-ministru. El rîsese, dar preluase conducerea partidului cu atîta hotărîre și energie, încît se vorbea de el la fel de mult ca și de șefii celor două mari partide.

Publicitatea din jurul alegerii în funcție a lui Andrew nu încetase încă, iar presa începuse deja să se întrebe dacă doamna Thatcher va lăsa locul unei persoane mai tinere.

— Nu mai știi nici un restaurant ?

— Ba da, dar acolo nu sînt cunoscut, răspunse Ronnie Nethercote, pe cînd cei doi mergeau pe jos către „Ritz", pentru prima oară după mulți ani.

Lumea întoarse capetele după ei, numele lui Simon fiind șoptit pe la urechi.

— Cu ce te mai ocupi ? Nu pot să cred că în opoziție n-ai timp liber, spuse Ronnie în timp ce se așezau.

— Ba am. Se poate spune că mă număr și eu printre cele 4 000 000 de șomeri, răspunse Simon.

— De asta am venit să-ți vorbesc, spuse Ronnie, dar mai întîi îți recomand supa țărănească și...

— ...Friptura la grătar, îl întrerupse Simon.

— Ți-ai amintit.

— E singurul lucru la care te pricepi.

Ronnie începu să rîdă mult mai tare decît se cuvine la „Ritz", după care spuse :

— Păi, dacă nu mai ai la dispoziție forțele armate sau ambasadori care să ți se adreseze cu „Înălțimea Voastră" sau cum vi se spune acum, ce-ar fi să intri în consiliul de conducere al noii mele companii ?

— E amabil din partea ta că-mi propui, Ronnie, dar răspunsul meu e nu.

Întrerupseră conversația pentru a-i da voie ospătarului-șef să le ia comanda.

— Cu un salariu anual de 20 000 de lire.

— Trebuie să recunosc că eu și Elizabeth am avea ce face cu banii ăștia. Cu Peter care studiază pentru a-și lua doctoratul la Oxford și cu Michael hotărît să se facă actor, mă întreb dacă nu mi-a secat deja contul în bancă.

— Și atunci, de ce nu te alături nouă ? îl întrebă Ronnie.

— Fiindcă sînt băgat în politică pînă în gît, spuse Simon, și nu mai vreau să mă implic în activități comerciale.

— Asta te-ar putea împiedica să devii prim-ministru ?

Ușor descumpănit de francheța întrebării, Simon îi răspunse :

— Sincer să fiu, da. Am șanse destul de mari la ora actuală, încît aș fi nebun să dau cu piciorul norocului, implicîndu-mă în altceva.

— Dar toată lumea știe că, după ce Margaret Thatcher își va strînge calabalîcul, tu vei deveni noul lider. E foarte simplu.

— Nu e niciodată foarte simplu, Ronnie.

— Atunci, spune-mi, cine te-ar putea înfrînge ?

— De exemplu, Charles Seymour.

— Seymour ? E un îngîmfat prost-crescut, spuse Ronnie.

— Are mulți prieteni în partid și originea lui nobilă contează foarte mult pentru conservatori. Sir Alec a fost unul dintre cei mai iubiți prim-miniștri.

— Da, dar pe el l-a făcut lider bagheta magică, spuse Ronnie. Poți să-l omori pe Seymour dacă te vor vota toți membrii aleși ai partidului.

— Vom trăi și vom vedea, zise Simon, plictisit deja de subiect. Dar tu ce-ai mai făcut ? întrebă el, schimbînd intenționat vorba.

— M-am spetit, fiindcă încerc să ajung pe picioarele mele într-un an și de asta te-aș vrea în consiliul de administrație.

— Nu te lași deloc.

— Nu și sper că n-ai renunțat la procentul tău din companie.

— L-a încuiat Elizabeth pe undeva.

— Ar fi bine să găsești cheia.

— De ce ? întrebă Simon.

— Pentru că, atunci cînd voi scoate pe piață un milion de acțiuni, unica ta acțiune va valora cît o sută de mii de acțiuni obișnuite. Știu că n-ai fost niciodată ministru de finanțe, dar asta înseamnă 300 000 de lire, o sumă frumușică pentru oricine.

Simon rămase mut de uimire.

— Ei, spune ceva, făcu Ronnie.

— Sincer să fiu, am uitat de existența acestei acțiuni, reuși să rostească Simon.

— Păi, cred că pot să-ți spun fără teama de a greși, zise Ronnie, ironizînd una din replicile favorite ale doamnei

Thatcher, că nu e o investiție rea pentru o liră și încă una pe are nu o vei regreta.

Apropiindu-se ziua dezbaterii bugetului, Raymond descoperi că nu-i mai ajung douăzeci și patru de ore pe zi, chiar dacă nu doarme deloc. Discutase schimbările pe care avea de gînd să le facă împreună cu mai-marii Trezoreriei, iar, pe măsură ce săptămînile treceau, devenise clar că va trebui să facă niște sacrificii. Nu mai suporta să i se spună că va exista mereu un an viitor, considerînd deja că așteptase prea mult. Mergea adesea la Clădirea Transporturilor pentru a discuta cu consilierii din partidul său despre prioritățile de bază pe care le anunțaseră în manifest. Raymond fusese încîntat de decizia celor din partid de a pleca de pe Walworth Road pentru a reveni la vechiul sediu din Clădirea Transporturilor imediat după victoria în alegeri.

Cu timpul, după diverse compromisuri și tergiversări, Raymond reușise să impună schimbările pe care le dorea cel mai mult. În vinerea dinaintea prezentării bugetului, funcționarii i-au înmînat discursul. Aceasta cuprindea o sută patruzeci și trei de pagini și ei au apreciat că Raymond va sta în boxa vorbitorilor din Parlament timp de două ore și jumătate. În dimineața zilei de marți, în care urma să fie dezbătut bugetul, Raymond făcu cunoscute noile taxe guvernului, care de obicei nu află prea multe detalii decît cu cîteva ore înainte ca bugetul să fie prezentat în Parlament.

Ziua prezentării bugetului în Camera Comunelor ține de tradiție. Ambasadori, diplomați, oameni de afaceri și membri ai Camerei Lorzilor se înghesuie alături de simpli vizitatori la balcon. Coada pentru locuri se întinde uneori pe o lungime de aproape jumătate de milă de la St. Stephen la Podul Westminster, dar numai o parte a celor din față reușesc să audă discursul ministrului de finanțe, pentru că toate locurile sînt date înainte de a se forma coada. Camera Comunelor însăși se umple, de obicei, pe la două și jumătate, deși ministrul de finanțe nu ia cuvîntul decît o oră mai tîrziu. Balconul presei este înțesat și el cu corespondenți parlamentari gata

să se arunce la primul telefon de îndată ce aud vreo modificare a taxelor. Cei din spate care, avînd în vedere mărimea Camerei, nu mai au locuri asigurate, sînt așezați deja pe la două și douăzeci și cinci. Conservatorii își pot rezerva locuri, lăsînd cartoane cu numele lor încă de dimineață. Socialiștii, care consideră acest sistem ca nedemocratic, refuză să se folosească de el și, la două și jumătate, încep o vînătoare nebună după locuri. Ateii de ambele părți așteaptă terminarea rugăciunii, după care își încearcă norocul, sperînd să-și găsească libere locurile preferate.

De asemenea, în ziua prezentării bugetului tradiția cere o ținută excentrică. Pe băncile conservatorilor pot fi văzute cîteva jobene, iar pe capetele laburiste căști de miner. Tom Carson venise cu o salopetă de instalator și cu un fular al echipei Liverpool în jurul gîtului, iar Alice Pimkin se mulțumise cu o vestă roșie de mătase și cu o garoafă roșie la butoniera hainei.

Cu mult înainte de ora trei, nu se mai vede pielea verde a celor două rînduri de bănci ale guvernului, iar parlamentarii care încă mai bîntuie sînt nevoiți să se mulțumească cu podeaua sau cu galeriile, cunoscute ca „galeriile laterale ale parlamentarilor" de unde se pierde atmosfera din Parlament și, de obicei, nu se ridică nimeni ca să ia cuvîntul sau să facă o interpelare.

La trei și zece, Raymond ieși de la nr. 11 ținînd în brațe celebra cutie uzată a bugetului, folosită prima oară de lordul Gladstone, pe care o ridică deasupra capului, astfel încît fotografii să-i poată face tradiționala poză, după care fu condus la Camera Comunelor.

La trei și un sfert, pe cînd primul-ministru se ridicase ca să răspundă la interpelări, Camera arăta deja ca la o premieră din West End, din moment ce parlamentarii aveau să asiste la o adevărată reprezentație teatrală.

Raymond intră în Cameră la trei și douăzeci și cinci, fiind întîmpinat de uralele celor din partidul său. În Parlament toate locurile erau ocupate, în afară de al lui. El privi în sus pentru a o vedea pe Joyce la balcon și îi zîmbi. La trei și jumătate, după ce doamna prim-ministru terminase de

răspuns la interpelări, maestrul de ceremonii, care la ședințele de reprezentare a bugetului ia locul președintelui Camerei — deoarece acesta, ca „om al regelui", nu are căderea să se ocupe de probleme legate de bani, — se ridică din jilțul lui și spune :

— Domnul ministru de finanțe prezintă bugetul.

Raymond se ridică și își așează foile discursului în față, Începu cu o trecere în revistă a situației economice mondiale, după care expuse Parlamentului ideea care stătea la baza primului său buget și anume scăderea șomajului fără sporirea inflației. Prima oră și jumătate vorbi fără a dezvălui nimic din modificările fiscale pe care le intenționa, respectînd tradiția de a nu anunța decizii irevocabile înainte de închiderea bursei și ținînd, totodată, Parlamentul în priză.

La pagina șaptezeci și opt, Raymond sorbi o înghițitură din paharul de apă de lîngă el. Terminase cu teoria și avea să treacă la practică.

— Pensiile de vîrstă vor crește la un nivel record, anunță el, și la fel cele de urmaș și alocațiile statului pentru handicapați.

Raymond făcu o pauză și, scoțînd din buzunar o foaie îngălbenită, citi din primul lui discurs :

— Nici o femeie al cărei bărbat și-a dat viața pentru patrie nu va mai fi lăsată să sufere din cauza unei națiuni nerecunoscătoare. Pensiile văduvelor de război vor crește cu cincizeci la sută și polițele de război vor fi onorate la valoarea lor reală.

Vorbitorul fu ovaționat îndelung. După ce în Parlament se făcu din nou liniște, el continuă :

— Taxele la bere, țigări, petrol și parfumuri vor urca cu cinci la sută. Impozitele pe salariile mai mari de 30 000 de lire pe an vor crește la optzeci și cinci la sută, iar impozitele pe venit la cincizeci la sută.

Fețele mai multor conservatori se posomorîră. Ministrul continuă cu anunțarea programului său pe regiuni, menit să stimuleze scăderea șomajului. El înfățișă un plan detaliat pe zone în ovațiile diverselor părți din Cameră.

Raymond își termină discursul spunînd :

— Țelul meu ca primul ministru de finanțe laburist, după zece ani, nu este de a-i jefui pe cei bogați și de a da totul celor săraci, ci mai degrabă de a-i determina pe cei care o duc bine să plătească impozite care îi vor ajuta pe cei cărora nu le merge atît de bine. Dați-mi voie să le spun onorabililor parlamentari care se află pe băncile opoziției că aceasta este doar o cincime din ce am de gînd să întreprind pe durata Parlamentului actual, astfel încît Marea Britanie să poată nutri speranța unei vieți în egalitate și cinste. Avem de gînd să creăm o societate în care conceptul de clasă să fie la fel de demodat ca acela de închisoare a datornicilor, în care priceperea, munca și modestia să-și capete răsplata cuvenită, o societate socialistă pe care s-o invidieze atît Vestul, cît și Estul. Acest plan financiar, domnule președinte, nu este decît planul unui arhitect care a gîndit toată viața acest vis. Aștept cu nerăbdare să am timpul necesar pentru a-l transpune în realitate.

După două ore și douăzeci de minute, timp similar celui de la maraton, Raymond se așeză în uralele și gesturile largi ale celor de pe băncile din fața lui.

Șefa opoziției era confruntată cu o sarcină imposibilă — aceea de a răspunde imediat — dar nu a putut face mai mult decît să atace una sau două idei mai slabe din discursul ministrului de finanțe. Parlamentul nu i-a urmărit cuvintele cu prea multă convingere.

CARTEA A CINCEA

1989 — 1990. LIDERI DE PARTID

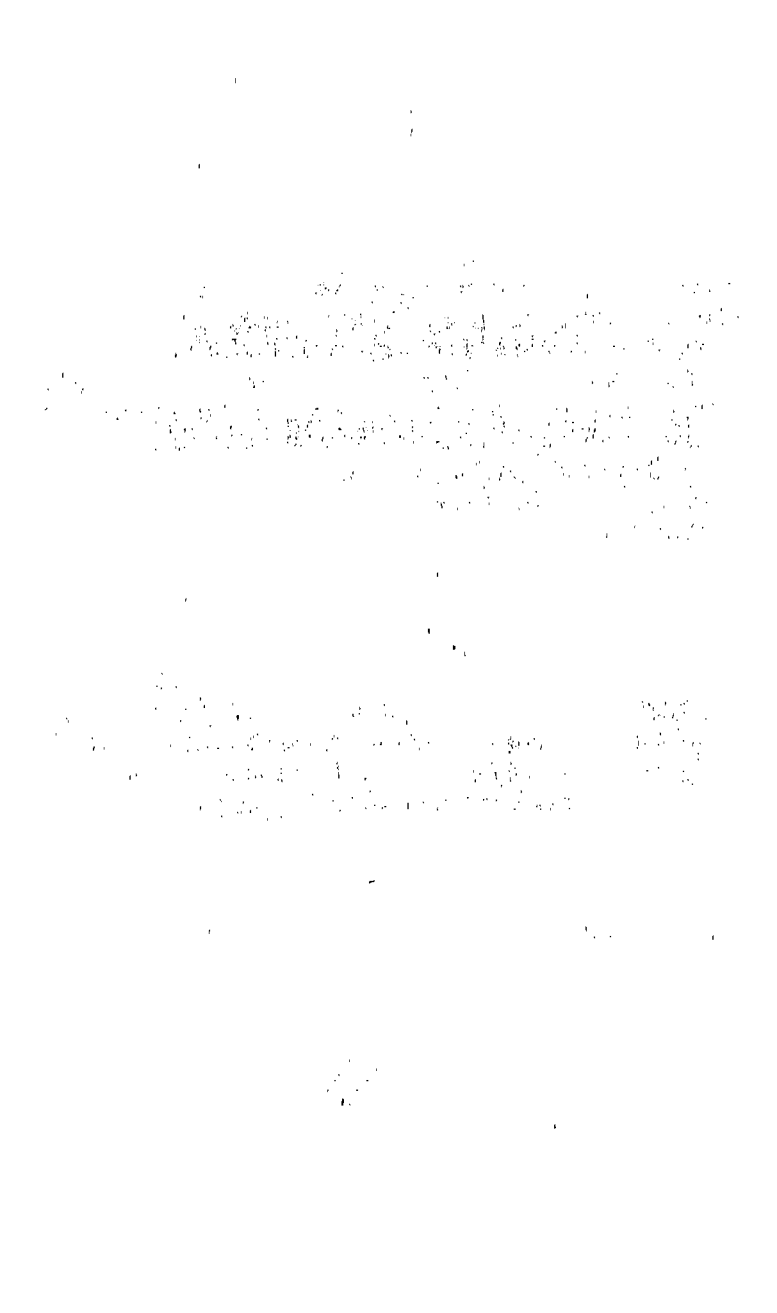

32

După votarea primului buget al lui Raymond, șefa opoziției a făcut cîteva schimbări tactice în Cabinetul Fantomă. Pe fostul ministru de finanțe l-a mutat în Ministerul de Externe, Simon urmînd să se ocupe de afacerile interne, iar Charles trebuia să se descurce la Finanțe cu Raymond Gould.

Raymond își dădu seama că sarcina lui de a impune anumite legi se îngreunase de cînd Charles adăugase considerabilei lui experiențe financiare și entuziasmul tinerei echipe care-l sprijinea. Totuși, Raymond reuși să obțină noi victorii, chiar dacă progresa într-un ritm mai lent decît cel scontat. Laburiștii cîștigaseră primele două alegeri anticipate cauzate de moartea unor parlamentari, fapt demn de reținut pentru partidul de guvernămînt. Rezultatele acelor alegeri au determinat un nou val de zvonuri despre presiunile pe care Denis Thatcher le făcea asupra soției sale pentru a se retrage.

Charles Seymour își dădea seama că, dacă se ajungea la acest lucru, totul s-ar petrece atît de rapid, încît toată lumea ar fi luată prin surprindere. Atunci cînd doamna Thatcher și-a anunțat demisia, el avea deja în jurul lui o echipă loială de cîteva luni.

Doamna Thatcher i-a trimis o scrisoare lui Sir Cranley Onslow, noul președinte al Comitetului-1922, înștiințîndu-l că nu va mai candida. Motivația ei era că mai avea puțin și împlinea șaizeci și cinci de ani și conducea deja partidul de patrusprezece, în cel mai lung interval conservator de la Churchill încoace, încît simțea nevoia să cedeze frîiele unor mîini mai tinere.

De îndată ce toți cei din partid au rostit obișnuitele fraze în care se amintea că liderul în retragere fusese cel mai important prim-ministru după Churchill, porniră în căutarea unui nou Churchill.

Imediat după demisia doamnei Thatcher, atît Charles Seymour, cît și Simon Kerslake au primit telefoane și mesaje de la cincizeci sau chiar șaizeci de susținători și au fost contactați de cei mai cunoscuți ziariști politici. Charles își începu campania în maniera lui scrupuloasă, angajînd oameni care să analizeze toate înscrierile în partid, începînd cu anul 1964. Simon îl chemă pe Bill Travers, ca să-i organizeze echipa de consilieri. Acesta, ca orice fermier, era deja gata să intre în lan.

Atît Charles cît și Simon obținură nominalizarea în primele douăzeci și patru de ore din răstimpul regulamentar de șapte zile, iar pînă la sfîrșitul săptămînii pe liste nu apăru nici un al treilea candidat din cei despre care se vorbea, ceea ce convinse presa că va fi vorba de o cursă în doi.

„Financial Times" se orientase mai bine decît rivalii săi. Redactorul politic al acestui ziar, Peter Ridell, își petrecu întreaga săptămînă încercînd să dea de cei 289 de parlamentari conservatori. Reuși să ia legătura numai cu 228 și își anunță cititorii că 101 din aceștia aveau de gînd să voteze pentru Simon Kerslake, 98 pentru Charles Seymour, iar 29 se abțineau. Articolul purta titlul *Ușor avantaj Kerslake* și sublinia că, deși cei doi erau politicoși unul față de celălalt în public, nimeni n-ar fi putut spune că erau prieteni.

Regele Kerslake suna titlul editorialului de luni din „Sun", iar redactorul politic al acestei publicații anunța o victorie a lui Simon cu 116 la 112; Simon îl suspectă că nu făcuse decît să împartă la amîndoi abținerile anunțate în „Financial Times." Cu opt zile înainte de alegeri, un veteran ex-laburist, lordul Mikardo, care cîștigase pariurile de la patrusprezece alegeri pentru conducere în trecut, indiferent de partid, parie cu 2 la 1 pentru el și cu 11 la 8 împotriva lui Charles. Cînd află pronosticul de la Elizabeth, Simon rămase sceptic, știind din propria sa experiență că reprezen-

tantul parlamentar pentru Sussex Downs nu trebuia subestimat. Elizabeth îi împărtășea părerea și îi arătă un pasaj din ziar pe care el nu-l citise. Noua companie a lui Ronnie începuse să-și vîndă acțiunile, care păreau a fi bine cotate.

— Previziunea asta s-a dovedit exactă, spuse Simon zîmbind.

Cu douăsprezece ore înainte de închiderea listelor nominale, își făcu apariția un nou candidat, ceea ce fu un șoc pentru toată lumea, deoarece pînă atunci nimeni nu-l luase în seamă pe Alec Pimkin. Chiar și colegii lui își exprimau surprinderea pentru faptul că găsise pe cineva care să-l propună și pe alții care să-l susțină. Avînd în vedere că Pimkin își recrutase adepții dintre cei care l-ar fi votat pe Charles, se considera că gestul lui era o lovitură sub centură, deși majoritatea analiștilor politici se îndoiau că Pimkin putea obține mai mult de 7 sau 8 voturi din totalul de 289.

Charles încercă să-l convingă pe Pimkin să se retragă, dar acesta refuză cu încăpățînare, recunoscînd în fața Fionei că își savura micul moment de glorie. După o conferință de presă la radio și în presă, descoperi că se bucura pentru prima oară în viață de atenția forurilor politice, după dezbaterile privind intrarea în Piața Comună. Chiar se plăcu în banda desenată din „Daily Telegraph" în care apărea alături de ceilalți doi candidați într-o cursă de 100 metri, cu Charles ca fasole-păstaie, cu Simon ca fasole-americană și el ca fasolea uscată ce se împleticea în urma celorlalți doi, la mare distanță, Dar Alexander Dalglish rămase mut de uimire, auzind motivul pentru care nu ezitase să-și pună numele pe listă.

— De cînd am fost ales prima oară în Littlehampton, cota mea a scăzut de la peste 12 000 la 3 200 de voturi și, cinstit vorbind, social-democrații s-au apropiat cam mult și nu mă mai simt în siguranță. Andrew Fraser, plicticosul acela, vine în Sussex o dată pe lună și ține cuvîntări în favoarea candidatului lor, deși mai sînt patru ani pînă la alegeri.

— Dar cîte voturi speri să obții ? îl întrebă Fiona.

— Mult mai multe decît cred mîzgălitorii ăia beți. Am deja nouă voturi, în afară de-al meu, și aș putea foarte bine să totalizez vreo cincisprezece.

— De unde așa multe ? făcu Fiona, dîndu-și seama imediat cît de lipsită de tact fusese.

— Draga și naiva mea făptură, îi răspunse Pimkin. Există cîțiva membri ai partidului nostru cărora nu le pasă dacă sînt conduși de un băiat băgăreț care și-a făcut studiile la o școală de stat fără pretenții sau de un aristocrat snob și arogant. Votîndu-mă pe mine, își pot manifesta clar indiferența.

— Dar nu te porți iresponsabil ? întrebă Fiona, enervată că fusese făcută naivă.

— Poate că sînt iresponsabil, dar nici nu-ți închipui cîte invitații am primit în ultimele zile. Vor continua să sosească încă un an de-acum încolo.

La Camera Comunelor arareori apar surprize, datorită faptului că cei care le pregătesc au ghinion sau nu au timp să se strîngă la un loc. Ceea ce e pe prima pagină a ziarelor o săptămînă întreagă de abia dacă mai e menționat în săptămîna ce urmează. În joia de dinaintea alegerilor, Parlamentul găzduia o serie de interpelări adresate ministrului de finanțe. Raymond și Charles își încrucișară din nou spadele, ultimul obținînd un ușor avantaj. Cum finanțele nu erau portofoliul lui, Simon nu putu decît să se uite cum marchează puncte adversarul lui.

Tom Carson aștepta mereu nerăbdător momentul de pe ordinea de zi dedicat întrebărilor suplimentare. Între două și jumătate și cinci, se ridică de la locul lui de cel puțin douăsprezece ori. Ceasul electronic de deasupra jilțului președintelui arăta trei și douăsprezece minute cînd acesta, în culmea disperării, îl invită din nou să pună o întrebare nevinovată despre profiturile nemeritate.

Înainte de începerea rundei de întrebări adresate primului-ministru, Carson se găsi față în față cu o Cameră plină și cu balconul presei așijderea. Făcu o pauză înainte de a-și adresa întrebarea.

— Care ar fi părerea preaonorabilului meu prieten despre o persoană care investește o liră într-o companie și după cinci ani primește un cec de 300 000 de lire în numerar, în ciuda faptului că nu face parte din consiliul de conducere și, aparent, nu are nici o legătură cu compania ?

Raymond rămase uimit, pentru că habar n-avea despre ce vorbește Carson. Nu observă cum pălise Simon Kerslake.

Raymond se ridică pentru a lua cuvîntul :

— I-aș aminti onorabilului meu prieten că am fixat impozitul pe venit la cincizeci la sută, fapt de natură să-i mai tempereze ardoarea.

Era poate singura glumă pe care o făcuse Raymond în acel an și, de aceea, cîțiva parlamentari începură să rîdă. Pe cînd Carson se ridica din nou, Simon îi strecură repede un bilet lui Raymond, pe care acesta îl citi imediat.

— Dar consideră domnul cancelar că o asemenea persoană poate deveni prim-ministru sau lider al opoziției ?

Parlamentarii începură să discute între ei, încercînd să afle la cine se referea, în timp ce președintele se foia neliniștit în jilț, dornic să oprească o dată această rundă de interpelări. Raymond se ridică și îi spuse lui Carson că o asemenea întrebare nu merită un răspuns. Totul s-ar fi terminat, dacă nu se ridica Charles.

— Domnule președinte, știe oare ministrul de externe că acest atac la persoană este adresat preaonorabilului meu prieten, reprezentantul circumscripției Pucklebridge, și este o calomnie grosolană la adresa reputației și caracterului său ? Onorabilul parlamentar, reprezentant pentru Liverpool Dockside ar trebui să-și retragă imediat afirmațiile.

Conservatorii ovaționară mărinimia colegului lor, iar Simon tăcu, știind că astfel Charles reușea să pună cu succes povestea lui în prima pagină a ziarelor de mare tiraj.

Vineri dimineața, Simon citi ziarele la micul dejun și nu rămase mirat de comentariile despre gestul nobil al lui Charles. Detaliile tranzacțiilor lui cu Ronnie Nethercote erau tratate pe larg și nu suna deloc bine că primise 300 000 de lire de la „un speculant de proprietăți", după ce investise

doar o liră. Unele ziare se simțiseră obligate „să întrebe" ce urmărise Nethercote. Nimeni nu părea să știe că Simon figurase în consiliul de conducere al fostei companii timp de cinci ani și investise 60 000 de lire din propriul său buzunar în acea companie, și abia își terminase de plătit restanțele.

Pînă sîmbătă, Simon făcu o declarație în presă în care puse lucrurile la punct și fu reabilitat de majoritatea ziarelor. Totuși, Sir Peter McKay, redactorul-șef de la „Sunday Express" nu îi făcu nici un bine cînd scrise următoarele în multcititul său editorial despre Parlament:

„N-aș sugera nici o clipă că Simon Kerslake a făcut un lucru care ar putea trece drept necinstit, acum cînd reflectoarele sînt ațintite în mod amenințător asupra lui, dar poate vor mai exista unii parlamentari care să nu riște să meargă la alegerile generale cu un lider a cărui imagine s-a cam șifonat. Pe de altă parte, domnul Seymour și-a expus clar poziția. Cît se află în opoziție, nu va căuta să se întoarcă la banca familiei sale, pentru că mai speră încă un portofoliu ministerial."

Ziarele de luni au analizat votul de a doua zi și au prezis că Seymour avea prima șansă. Unii ziariști au mers atît de departe, încît au sugerat că Alec Pimkin ar putea profita de incident, din moment ce toată lumea se aștepta la un al doilea tur de scrutin.

În timpul săptămînii, Simon primi cîteva scrisori de sprijin, printre care și una de la Raymond Gould. Acesta îl asigura că nu se așteptase la întrebarea lui Carson și își cerea scuze pentru orice neajuns cauzat de primul său răspuns.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că s-ar fi așteptat la asta, spuse Simon, dîndu-i scrisoarea lui Raymond soției sale.

— „The Times" are dreptate, spuse ea după cîteva momente. Este un om foarte corect.

O clipă mai tîrziu, Simon îi înmînă o altă scrisoare:

„Banca Seymour
15 mai 1989
202 Cheapside Londra EC1

Dragă domnule Kerslake,

Vă scriu ca să îndrept un neadevăr care s-a tot vehiculat în presă. Domnul Charles Seymour, fostul președinte al acestei bănci, *a încercat* să se întoarcă la Banca Seymour după ce conservatorii au ajuns în opoziție. Spera să devină din nou președinte, cu un salariu anual de 40 000 de lire sterline.

Consiliul de conducere al băncii nu a fost de acord cu dorința lui.

Al dumneavoastră sincer,
Clive Reynolds."

— O vei folosi ? întrebă Elizabeth după ce termină de citit.

— Nu, ar putea atrage din nou atenția asupra problemei.

Elizabeth își privi soțul care continua să citească scrisori și își aminti de dosarul Amandei Wallace pe care îl mai avea încă în sertar. Nu i-ar fi dezvăluit niciodată lui Simon conținutul lui, dar poate că venise timpul să-l facă puțin să asude pe Charles Seymour.

Luni seara, Simon stătea pe banca guvernului, ascultîndu-l pe secretarul financiar cum trece în revistă articolele discutate deja din scurta Lege a Finanțelor. Cînd îi simțea că ezită, Charles nu îi lăsa pe cei din echipa lui Raymond Gould să scape nici măcar o virgulă, spre deliciul de fiecare clipă al opoziției. Simon asista neputincios, văzînd cum pierde voturi.

Dintre toți cei trei candidați, numai Pimkin dormi bine în noaptea de dinainte de alegeri.

Votarea începu prompt la ora nouă a zilei următoare în sala Marelui Comitet al Camerei Comunelor, cu organizatorii parlamentari pe post de numărători de voturi. Pînă la zece fără trei minute votaseră toți cei chemați la urne, în afară de unul singur. John Cope, organizatorul parlamentar,

păzi ca un cerber urna de tablă pînă cînd Big Ben bătu ora patru și toată lumea își dădu seama că doamna Thatcher hotărîse să rămînă neutră.

La ora patru, urna fu dusă în biroul organizatorului parlamentar și voturile fură extrase și verificate de două ori în mai puțin de un sfert de oră. Cînd John Cope își părăsi biroul, o trupă de corespondenți parlamentari se luă după el ca șoarecii după cîntărețul din fluier, dornici să afle rezultatele, dar el nu le divulgă nimic, pînă cînd nu ajunse la cei din Comitetul-1992, care îl așteptau răbdători.

Camera numărul 14 a comitetului era plină pînă la refuz cu 280 din cei 289 de parlamentari conservatori. Președintele, Sir Cranley Onslow, îi ură bun venit organizatorului parlamentar și-l rugă să i se alăture pe micul podium improvizat. Zis și făcut — acesta veni și îi înmînă o hîrtie împăturită în două. Președintele Comitetului-1922 se ridică, se uită la membrii comitetului, despături hîrtia și-și puse ochelarii. Citind cifrele, ezită :

— Rezultatele votului pentru alegerea noului lider parlamentar al partidului sînt următoarele :

Charles Seymour	138
Simon Kerslake	135
Alec Pimkin	15

După un moment de pauză, lumea începu să comenteze, pînă cînd parlamentarii observară că președintele rămăsese în picioare, așteptîndu-i să facă liniște.

— Din cauză că nu avem un cîștigător detașat, continuă Sir Cranley, va avea loc un al doilea tur de scrutin marțea viitoare, fără domnul Pimkin.

În acea după-amiază, ziariștii îl luară cu asalt pe Pimkin în fața Camerei Comunelor, sperînd să afle pe care dintre candidați îi va sfătui pe susținătorii lui să-l voteze în al doilea tur de scrutin. Savurînd vizibil fiecare moment, Pimkin declară pompos că intenționează să discute cu ambii candidați în zilele următoare, ca să le pună cîteva întrebări încuietoare. Presa îl porecli imediat „făuritorul de regi", iar telefoanele lui de acasă și de la birou începură să sune fără

oprire. Indiferent de gîndurile lor adevărate, atît Charles, cît și Simon căzură de acord să-l întîlnească pe Pimkin, înainte ca el să le spună susținătorilor lui cu cine avea de gînd să voteze.

Elizabeth stătea singură la birou, dorindu-și să termine mai repede. Privi în jos la dosarul îngălbenit, pe care nu-l mai atinsese de ani de zile. Sorbi puțin coniac din sticla pe care o descoperise în dulapul cu medicamente cu cîteva minute înainte. Toți anii ei de pregătire și jurămîntul lui Hipocrat îi spuneau că nu e bine ce are de gînd să facă. În timp ce Simon dormea liniștit, ea stătuse trează, calculînd posibilele consecințe, după care luase decizia finală. Cariera lui Simon era pe primul loc. Ridică receptorul, formă numărul și așteptă. Era gata să închidă, cînd auzi vocea din aparat :

— 730 9712. Charles Seymour la telefon.

— Sînt Elizabeth Kerslake, spuse ea, încercînd să aibă un ton stăpînit. Urmă o liniște prelungă, timp în care amîndoi tăcură.

După ce mai sorbi puțin din coniac, Elizabeth spuse :

— Nu închideți, domnule Seymour, pentru că sînt convinsă că o să vă intereseze ce am să vă spun.

Charles tăcea.

— Avînd în vedere că v-am urmărit de la distanță în toți acești ani, pot fi sigură că reacția dumneavoastră la întrebarea lui Carson de la Cameră nu a fost spontană.

Charles își drese glasul, dar nu scoase un cuvînt.

— Și dacă se întîmplă ceva săptămîna asta și soțul meu pierde alegerile, fiți sigur că nu voi sta cu mîinile în sîn.

Nici acum nu auzi vreo replică.

— Am în față un dosar pe care scrie „Domnișoara Amanda Wallace“ și, dacă doriți să nu dau în vileag conținutul său, v-aș sfătui să evitați orice manifestare similară celor din trecut. Dosarul e ticsit de nume pe care „Private Eye“ le-ar putea specula luni întregi.

Charles nu spuse nimic.

Elizabeth se simțea din ce în ce mai încrezătoare :

— Nu trebuie să vă osteniți a mă informa că un astfel de gest mă poate exclude din corpul medical. Va fi doar o mică pedeapsă față de bucuria de a vă vedea suferind ce a îndurat și soțul meu săptămîna asta.

Făcu o pauză.

— Bună ziua, domnule Seymour.

Charles tot nu spuse nimic.

Elizabeth puse receptorul în furcă și bău ultima înghițitură din coniac. Spera că fusese convingătoare, pentru că știa că n-ar fi niciodată în stare să dea curs unei asemenea amenințări.

Charles îl invită la cină pe Pimkin acolo unde Alec dorise să intre întotdeauna ca membru — la clubul „White" — unde au fost conduși într-un salon privat de la etajul întîi. Charles nu așteptă prea mult pentru a-l întreba :

— De ce îi tot dai înainte cu mascarada ? Nu-ți dai seama că, dacă nu apăreai tu, aș fi cîștigat din primul tur ?

Pimkin șovăi.

— Fără îndoială, dar nu m-am mai distrat așa bine de ani de zile.

— Cine dracu' te-a băgat din nou în Parlament ?

— Știu prea bine cine, spuse Pimkin, și mai știu și prețul pe care l-ai cerut. Acum e rîndul meu să cînt același refren și de data asta chiar o să-ți cer ceva deosebit.

— La ce te-oi fi așteptînd, să devii ministru de finanțe din primul meu mandat ? spuse Charles, abia stăpînindu-și sarcasmul din voce.

— Nu, nu, spuse Pimkin, îmi știu exact valoarea. Nu sînt chiar atît de prost.

— Atunci ce vrei ? Să fii membru la clubul „White" ? Se poate aranja.

— Nu mă mulțumesc cu ceva atît de simplu. Ca răsplată că te ajut să te muți pe Downing Street, vreau să mă muți și tu în Camera Lorzilor.

Charles ezită. Își putea da cu ușurință cuvîntul și cine altcineva decît Pimkin ar mai fi ținut minte peste trei ani că nu și-a respectat promisiunea.

— Dacă tu și cei cincisprezece oameni ai tăi veți vota pentru mine marțea viitoare, te fac lord, spuse Charles. Ai cuvîntul meu de onoare.

— Bine, spuse Pimkin. Dar mai e ceva, bătrîne, adăugă el, împăturindu-și șervetul.

— Dumnezeule, ce-oi mai fi vrînd acum ? îl întrebă exasperat Charles.

— Ca și tine : o asigurare în scris.

Charles ezită din nou, dar, știind că nu are încotro, spuse :

— De acord.

— Bine, s-a făcut, spuse Pimkin. Uitîndu-se împrejur după chelner, adăugă :

— Cred că acum poate să ne servească șampania.

După două zile, cînd Pimkin îi propuse același lucru lui Simon Kerslake, acesta se gîndi cîteva clipe, după care îi răspunse :

— Este o chestiune pe care va trebui să o analizez dacă și cînd voi deveni prim-ministru.

— Ce burghez... își spuse Pimkin, ieșind din biroul lui Simon. Eu îi dau cheile de la nr. 10 și el mă tratează ca pe un lăcătuș.

Charles părăsi în acea noapte Camera Comunelor, după ce își petrecuse timpul printre susținătorii lui care îi reconfirmaseră sprijinul lor necondiționat. De-a lungul coridoarelor în stil gotic se întîlni cu parlamentari sau cu grupuri răzlețe care îl asigurară de sprijinul lor. Era adevărat că „recolta de toamnă" a lui Simon, cele 300 000 de lire, ținea acum de trecut, dar Charles știa că suferise destul și el pentru a merita victoria, chiar dacă ticălosul de Pimkin o mai amînase puțin. Blestemă în gînd din nou dîndu-și seama că Elizabeth Kerslake îi oprise cu succes toate atacurile sub centură asupra rivalului său.

Cînd ajunse acasă, înlemni văzînd-o pe Amanda în salon.

— Credeam că ai reținut că ți-am spus să stai de-o parte pînă săptămîna viitoare.

— M-am răzgîndit, Charlie, spuse Amanda.

— De ce ? o întrebă el bănuitor.

— Cred că am dreptul la o recompensă c-am fost fată bună.

— Ce-ți trece prin cap ? o întrebă el, rezemîndu-se de șemineu.

— Un schimb echitabil.

— Pentru ce ?

— Pentru dreptul lumii de a-mi ști povestea vieții.

— De a ști ce ? făcu el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cine crezi că are cel mai mic interes în ceea ce te privește ?

— Nu în ceea ce mă privește, ci în ceea ce *te* privește, Charlie. Revista „News of the World" mi-a oferit 100 000 de lire în schimbul poveștii necenzurate a vieții mele cu Charles Seymour — adăugă dramatic — sau cum e să trăiești cu cel de-al doilea fiu al unui conte, care ar face orice ca să ajungă prim-ministru.

— Doar nu vorbești serios, făcu Charles.

— Ba foarte serios. Chiar mi-am și notat cîte ceva de-a lungul anilor : cum te-ai descotorosit de Derek Spencer, cum ai eșuat cu Clive Reynolds. Cît de josnic ai procedat ca să-l ții pe Simon Kerslake departe de Parlament ; cum a șterpelit prima ta soție faimosul portret făcut de Holbein primului conte de Bridgwater. Dar cea mai interesantă istorie ar fi cea despre adevăratul tată al tînărului Harry Seymour, a cărui poveste a fost subiect de foileton acum cîțiva ani în „People" și pare-mi-se că am omis un episod.

— Tîrfă ! Știi bine că Harry e fiul meu, spuse Charles, apropiindu-se de ea.

Dar Amanda se ținu tare.

— Și poate că o să includ un episod despre cum îți brutalizezi nevasta îndărătul ușilor ferecate ale reședinței tale liniștite din Eaton Square.

Pentru Charles asta era prea mult.

— Cît vrei ?

— Tac pentru tot restul vieții mele, dacă îmi faci cadou acum 50 000 de lire și alte 50 000 după ce devii șeful partidului.

— Ești nebună !

— Nu eu, Charlie, eu am fost întotdeauna întreagă la minte. Vezi, eu nu sînt atît de paranoică încît să-l scap pe bietul și nevinovatul frățior, Rupert. Însă cei de la „News of the World" o să moară de plăcere, avînd în vedere că a ajuns acum al cincisprezecelea conte. Parcă îl și văd, cu coroniță și cu mantia tivită cu hermină.

— Nu vor publica așa ceva.

— Vor publica atunci cînd vor afla că nu e mai bun decît o bancnotă de două lire și că fiul nostru unic va moșteni titlul de conte, chiar dacă nu-l merită.

— Nu va crede nimeni o iotă și cînd se va publica, va fi prea tîrziu, spuse Charles.

— Ba nu, zise Amanda, impresarul meu m-a asigurat că adevăratul motiv al demisiei șefei Partidului Conservator ar fi ceva mai important decît o simplă candidatură...

Charles se prăbuși în cel mai apropiat fotoliu.

— 25 000, îi oferi el.

— 50 000, replică soția lui. Așa-i cinstit. La urma urmei, e un dublu tîrg: nu apare nimic în presă și tu devii liderul Partidului Conservator.

— Bine, șopti Charles, ridicîndu-se pentru a părăsi încăperea.

— O clipă, Charlie. Nu uita că am mai făcut o dată un tîrg.

— Ce mai speri ? spuse Charles, întorcîndu-se spre ea.

— Vreau doar autograful liderului conservator, spuse ea, scoțînd un cec.

— De unde l-ai mai luat ? întrebă Charles, arătînd spre petecul de hîrtie.

— Din carnetul tău de cecuri, spuse Amanda cu inocență.

— Nu te juca acum cu mine.

— Din primul sertar al biroului tău.

Charles îi smulse cecul din mînă și aproape că se răzgîndi. După aceea însă, se gîndi la fratele său din Camera Lorzilor, la singurul său fiu care n-ar mai moșteni titlul și la el însuși trebuind să renunțe la ideea de a fi lider. Își scoase stiloul și mîzgăli o semnătură pe cec, după care își lăsă soția

în salon în posesia a 50 000 de lire sterline. Ea verifică grijulie data și semnătura.

Simon și Elizabeth petrecură un sfîrșit de săptămînă liniștit în casa lor de la țară, în timp ce fotografii își făcuseră tabără în Eaton Square. O sursă autorizată răspîndise știrea că Pimkin îl va sprijini pe fostul său coleg de școală.

— O mutare strălucită, spuse Elizabeth la micul dejun de sîmbătă dimineața, admirînd poza de pe prima pagină din „Observer."

— Nu-i decît o altă fotografie a lui Seymour, care spune ce o să facă el cînd va deveni prim-ministru.

— Nu, răspunse Elizabeth și îi oferi revista peste masă. Simon se holbă la portretul primului conte de Bridgwater pictat de Holbein așezat sub titlul : *Un dar pentru națiune.*

— Dumnezeule mare, spuse Simon, cîte mai e oare în stare să facă pentru a fi ales ?

— Draga mea, după toate regulile, se poate spune că i-ai dat lovitura de grație, îi spuse Pimkin Fionei în timpul mesei de prînz din acea duminică.

— M-am gîndit eu că o să-ți placă, zise Fiona, turnîndu-i încă un pahar din propriul lui vin.

— Sigur că mi-a plăcut, mai ales replica directorului muzeului, că „gestul lui Charles de a dărui națiunii neprețuitul tablou e un semn al altruismului său".

— Bineînțeles, după ce povestea a ajuns la urechile presei, nu a mai avut ce face, spuse Alexander Dalglish.

— Cred, spuse Pimkin, lăsîndu-se pe spetează scaunului, că aș fi fost în stare să dau o duzină din sticlele mele de Bordeaux din cel mai bun numai ca să fi văzut mutra lui Charles cînd a văzut că-i scapă din mîini pentru vecie tabloul primului conte de Bridgwater. Dacă nu ar fi acceptat să-l dăruiască națiunii, cu siguranță că publicitatea ce ar fi urmat i-ar fi asigurat înfrîngerea în alegerile de marți.

— Fie că pierde, fie că nu, nu va cuteza să afirme că a fost forțat de împrejurări, spuse Alexander.

— Îmi place, tare îmi place, spuse Pimkin. Mi s-a spus că prințesa Diana va dezveli portretul în numele națiunii și fiți siguri că mă voi duce să văd cu ochii mei ceremonia.

— Da, dar va veni oare și Charles ? se întrebă Fiona.

Luni dimineața, fratele lui Charles telefonă de la Somerset pentru a întreba de ce nu fusese consultat în legătură cu donarea tabloului semnat de Holbein.

— Era tabloul meu și puteam să dispun de el cum doream, îi reaminti Charles lui Rupert și trînti cu zgomot aparatul.

Cînd marți dimineața la ora nouă se votă pentru ultima oară, cei doi candidați vorbiseră deja aproape cu toată lumea de cel puțin două ori. Charles se alătură colegilor săi din sala de mese a parlamentarilor, iar Simon o duse pe Elizabeth la „Locketts" pe Marsham Street. Ea îi arătă cîteva broșuri colorate cu o vacanță în Orient Express, care ar fi oferit cea mai bună posibilitate de a vedea Veneția. Nădăjduia totuși că nu vor reuși să plece în excursie. Simon nu discută deloc despre votul care tocmai se desfășura la Camera Comunelor, dar amîndoi se gîndeau de fapt numai la asta.

Procedura de votare se termină la trei și un sfert, dar din nou organizatorul parlamentar nu închise urna pînă la ora patru. La patru și un sfert aflase cîștigătorul, dar nu-i dezvălui numele înainte de întrunirea de la ora cinci a celor din Comitetul-1922. La și patru minute, îl informă pe președinte.

Încă o dată, Sir Cranley Onslow se urcă pe micul podium din sala numărul 14 a comitetului pentru a anunța rezultatele. Nu mai fu nevoie să-i întrebe pe cei din spate dacă auzeau.

— Doamnelor și domnilor, spuse el, cuvintele sale răsunînd în toată încăperea, rezultatul celui de-al doilea tur de scrutin pentru conducerea Partidului Conservator este următorul :

Charles Seymour	130
Simon Kerslake	158

Peste jumătate din cei prezenți săriră în sus și începură uralele, în timp ce Bill Travers se năpusti pe ușă către biroul lui Simon pentru a fi primul care îi anunță vestea. Cînd deschise ușa, Simon tresări și se uită la el.

— Arăți ca și cum ai alergat la maraton.

— Ca și Fidipides, aduc vestea cea mare a victoriei.

— Sper că asta nu înseamnă că o să te prăbușești mort, spuse Simon cu un zîmbet larg.

Timp de cîteva clipe, noul lider al Partidului Conservator nu mai spuse nimic. Era evident că Pimkin votase în favoarea lui. În acea seară, cîțiva alți parlamentari recunoscură că și-au schimbat părerea în cea de-a doua săptămînă, pentru că nu le plăcuse oportunismul fățiș al lui Charles, care oferise națiunii un tablou neprețuit doar cu cîteva zile înainte de votul final.

A doua zi de dimineață, Fiona îl sună pe Pimkin pentru a-l întreba de ce a procedat astfel.

— Draga mea Fiona, îi răspunse el, ca și Sidney Carton, am considerat că, după ce mor, va fi bine să se știe că am făcut și eu în viață un gest nobil.

Numai după o săptămînă, căsuța lui Simon de pe Beaufort Street arăta cu totul altfel. Oriunde întorcea capul, se pomenea față în față cu o cameră de luat vederi. Oriunde se ducea, era urmărit de un detașament de ziariști. Se mira chiar și el cît de repede devenise această experiență o parte din rutina lui zilnică, deși pentru Elizabeth nu era o experiență edificatoare. Oricum, era la fel de ocupată ca și Simon, încît ajungeau să se vadă doar seara. Primele două săptămîni și le petrecu alcătuind noul Cabinet Fantomă cu care voia să intre în campania electorală. La patrusprezece zile după alegerea lui ca lider al Partidului Conservator, putu să anunțe presei componența noii sale echipe. Făcuse o singură numire din rațiuni sentimentale: îl pusese pe Bill Travers pe postul de ministru-fantomă al agriculturii.

Întrebat la o conferință de presă de ce nu l-a ales în echipă și pe fostul său rival, Simon declară că îi oferise lui Charles Seymour poziția de ministru-adjunct la orice departament dorea el, dar Charles îi refuzase oferta, spunînd că deocamdată preferă să se întoarcă pe băncile din spate.

Charles plecase în Scoția în aceeași dimineață într-o vacanță scurtă pe valea rîului Spey împreună cu fiul lui. Deși cea mai mare parte a vacanței fusese deprimat de rezultatul întrecerii, eforturile originale ale lui Harry de a pescui îl ajutaseră să-și mai uite de necaz. Harry reușise chiar să prindă cel mai mare pește.

Pe de altă parte, dîndu-și seama că nu prea mai avea șanse de a stoarce banii soțului ei, Amanda începu să renegocieze povestea vieții ei la „News of the World."

Cînd redactorul-șef, Nick Lloyd, citi însemnările Amandei, se hotărî să facă două lucruri. Trebuia să-i angajeze un scriitor-fantomă și revista avea să-i dea jumătate din suma promisă inițial.

— De ce ? sări Amanda.

— Pentru că nu am îndrăzni să publicăm cea mai bună parte a poveștii tale.

— De ce nu ?

— Nu ar crede nimeni.

— Dar e adevărat fiecare cuvînt, insistă ea.

— Nu mă îndoiesc de veridicitatea faptelor, spuse Lloyd, ci de capacitatea cititorilor de a le accepta.

— Au acceptat că un bărbat s-a cocoțat pe zidul de la Palatul Buckingham și a ajuns în dormitorul reginei.

— Sînt de acord, răspunse Lloyd, dar numai după ce regina a confirmat tărășenia. Mă tem însă că Charles Seymour nu va fi la fel de cooperant.

Amanda tăcu, lăsîndu-și impresarul să trateze afacerea.

Versiunea prescurtată a cărții *Viața mea alături de Charles Seymour,* apărută după cîteva luni, a coincis cu multtrîmbițatul divorț al lui Charles, dar nu a făcut mai mult de cîteva valuri slabe în cercurile politice. Acum, că Charles nu mai avea șanse să fie liderul partidului, povestea aparținea trecutului.

La divorț, Amanda pretinse încă 50 000 de lire, dar îl pierdu pe Harry, la care Charles ținea atît de mult. El își dorea ca remarcile ei iresponsabile din ziare despre pretențiile la titlu ale băiatului să fie repede uitate.

Dar Rupert îl sună din Somerset și îi ceru să se întîlnească între patru ochi.

După o săptămînă, se priveau în ochi în salonul lui Charles din Eaton Square.

— Îmi pare rău că deschid un subiect atît de delicat, spuse Rupert, dar cred că e de datoria mea să procedez astfel.

— Datorie, pe naiba, spuse Charles, stingîndu-și țigara. Eu îți spun că Harry e fiul meu și că va moșteni titlul. Seamănă leit cu străbunicul și asta ar trebui să fie o dovadă suficientă pentru oricine.

— În condiții normale, aș fi de acord cu tine, dar mi-au fost aduse la cunoștință recentele dezvăluiri din „News of the World" și cred...

— Fițuica aia în căutare de senzațional, spuse Charles sarcastic, ridicînd tonul. Nu cred că între cuvîntul meu și cuvîntul lor îl pui la îndoială pe al meu.

— În nici un caz, spuse Rupert, dar dacă Amanda are dreptate, Harry nu e fiul tău.

— Cum ar trebui să dovedesc că e al meu ? întrebă Charles, încercînd să-și țină firea. N-am ținut un jurnal cu zilele în care m-am culcat cu nevastă-mea.

— Dar se pare că Amanda are unul, așa că trebuie să mă consult cu avocatul meu în această chestiune, pentru că mi s-a spus că am nevoie doar de analiza de sînge pentru a verifica dreptul la titlu al lui Harry. Noi amîndoi avem o grupă rară de sînge, ca tatăl și bunicul nostru, iar dacă Harry are aceeași grupă, nu voi mai deschide niciodată discuția în acest sens. Dacă nu are, înseamnă că titlul îi va reveni vărului nostru de-al doilea din Australia.

— Și dacă nu accept să-mi supun fiul acestui test ridicol ?

— Atunci chestiunea va deveni de competența avocaților familiei, spuse Rupert, extrem de calm. Iar eu voi face ce vor crede de cuviință.

33

Primul an al lui Simon în postura de lider a fost un an de energii și idei nestăvilite, care au dat roade la alegerile preliminare cînd conservatorii au obținut trei locuri în plus, dislocînd majoritatea partidului de guvernămînt. Presa anticipa deja că socialiștii nu vor fi în stare să reziste cei cinci ani ai mandatului, ceea ce-l determină pe Simon să ceară Biroului Central Electoral să rămînă într-o stare de perpetuă disponibilitate în vederea alegerilor.

Raymond cîștigă în continuare respectul celor de la Ministerul de Finanțe, pe măsură ce ideile lui dădeau rezultate. Fusese nevoit să renunțe la unele dintre proiectele lui mai ambițioase, avînd în vedere că anticipările lui sumbre despre ratele dobînzilor americane și despe scăderea producției de petrol din Marea Nordului se dovedeau tot mai exacte. După cel de-al doilea buget al său, presa consideră că el făcuse tot ce fusese posibil, dat fiind contextul general al situației mondiale. Cînd numărul șomerilor scăzu la două milioane și se înregistrară cele mai puține greve de la al doilea război mondial, unii parlamentari îl proclamară pe Raymond al doilea Mesia al sindicatelor, în timp ce alții observau că fusese suficient de abil ca să se inspire puțin și din măsurile antiinflaționiste ale opoziției, în absența lui Charles Seymour.

În cel de-al treilea an al lui Raymond ca ministru de finanțe, sondajele de opinie dezvăluiau că, din nou, cele două partide majoritare se aflau umăr la umăr și că exista un număr surprinzător de mare de alegători care aveau de gînd să voteze cu Alianța.

Liberalii deținеau încă șaisprezece locuri în Camera Comunelor, dar, ca și la ultimele trei alegeri, hotărîseră să lupte în alegerile generale sub stindardul colectiv împreună cu social-democrații.

Apropiindu-se vremea alegerilor, ambele partide mici realizară că trebuie să-și declare preferința pentru un singur lider, în cazul în care alianța social-democrată / liberală ar ajunge vreodată să încline balanța de putere în Parlament. Potrivit unor sondaje de opinie mai ample, începu să se contureze faptul că Andrew Fraser devenise cel mai popular lider politic din țară, în ciuda numărului doar de patruzeci și doi de membri ai grupării sale din Camera Comunelor.

Andrew pierduse o grămadă de timp cu întrunirile electorale din țară în care încercase să convingă alegătorii că balanța de putere se va schimba la următoarele alegeri. O spunea atît de des, că ajunsese să o creadă și el, iar cele două victorii din alegerile preliminare de la începutul lui 1990 îi ajutară pe susținătorii lui să considere că acest lucru era chiar posibil. Presa începuse să îi ia declarațiile în serios de cînd, la alegerile locale din mai, Alianța obținuse 102 locuri în detrimentul celor două partide majoritare.

— Tată, tată, deschide-mi carnetul de note !

Charles lăsă deoparte corespondența de dimineață, luîndu-l pe Harry în brațe. Nu credea că mai poate exista ceva care i-ar putea despărți, dar îl îngrozea faptul că Harry putea afla că el nu e tatăl lui adevărat.

— Te rog, deschide-l, îl rugă Harry țopăind prin casă.

Medicul școlii fusese rugat să ia un eșantion din sîngele lui Harry și al altor șase colegi de clasă, pentu ca analiza să nu pară ciudată. Nici măcar medicul nu știa adevăratul motiv.

Harry extrase din maldărul de scrisori de lîngă Charles plicul cu antetul școlii sus în partea stîngă și acum i-l ținea în față, să-l deschidă. Părea emoționat și nerăbdător.

Charles îi promisese fratelui său că-l va suna imediat după confirmarea rezultatului testului de paternitate. Intenționase să-l sune pe medic de vreo sută de ori în

săptămîna anterioară, dar se abținuse de fiecare dată, conștient că va spori curiozitatea acestuia.

— Hai, tată, citește carnetul, ca să vezi că e adevărat.

Charles deschise plicul și scoase din el un carnet ce conținea rezultatele eforturilor lui Harry de-a lungul trimestrului. Răsfoi paginile — latină, engleză, istorie, geografie, artă, religie, jocuri, nota învățătorului și a directorului. Ajunse la ultima pagină, o foaie mică pe care era tipărit cu majuscule : „Raport medical trimestrial". Începea astfel : Harry Seymour, vîrsta — unsprezece, înălțimea — 1,30 — s-a înălțat dintr-o dată, gîndi Charles — greutatea douăzeci și șapte de kilograme... El zîmbi spre Harry care părea gata să izbucnească.

— E adevărat, tată, nu-i așa ?

Charles citi în continuare, fără a-i răspunde.

La subsolul paginii, se afla o notă bătută la mașină semnată de medicul școlii. Charles o citi de două ori pentru a o înțelege pe de-a-ntregul și apoi a treia oară :

„Precum ați solicitat, am recoltat și am analizat un eșantion din sîngele lui Harry. Rezultatul demonstrează că Harry are o grupă sanguină rară..."

— E adevărat, tată ? îl întrebă din nou Harry.

— Da, fiule, e adevărat.

— Ți-am spus eu, tată, că o să fiu primul din clasă. Asta înseamnă că în trimestrul viitor o să devin comandantul școlii. Ca tine.

— Ca mine, spuse tatăl său, ridicînd receptorul și începu să formeze numărul fratelui lui din Somerset.

Cînd primul-ministru se internă pentru o intervenție chirurgicală minoră, presa începu să facă presupuneri despre demisia sa. Zece zile mai tîrziu, pe cînd se plimba afară, arătînd mai bine ca niciodată, zvonurile dispărură numaidecît. Pe timpul absenței primului-ministru, Raymond prezidă întîlnirile cabinetului în calitate de vicepreședinte al partidului și îl înlocui la interpelările din Camera Comunelor. Acesta dădu corespondenților parlamentari șansa de a proclama, precum proorocii din timpul lui Caesar care

scotoceau prin măruntaie, că Raymond era *primus inter pares*, primul între egali.

Lui Raymond îi plăcea să prezideze întîlnirile cabinetului, dar era uimit că toți consilierii se așteptau ca el să-și petreacă zilele de marți și joi pregătindu-se pentru întrebările adresate primului-ministru.

Atît Simon Kerslake, cît și Andrew Fraser își cîștigară o reputație formidabilă prin întrebările adresate primului-ministru, iar Raymond găsea perioada de cincisprezece minute mai obositoare decît un discurs de încheiere după o dezbatere majoră ; după care era liniștit, pentru că se pregătise atît de minuțios. Corespondenții parlamentari se puseseră de acord asupra faptului că Raymond se stăpînise de fiecare dată și că, oricum, Simon Kerslake îl subestimase.

Primul-ministru se întoarse pe Downing Street în săptămîna următoare și îl asigură pe Raymond că suportase operația cu bine și că posibilitatea unei recidive era, după opinia chirurgului, minimă. El recunoscu față de Raymond că spera să conducă partidul spre o a doua victorie exact în perioada cînd va împlini șaptezeci de ani și va fi gata să se retragă discret.

Îi mai spuse lui Raymond fără menajamente că spera să-i fie succesor. Dar Raymond nu putea să nu-și amintească faptul că Neil Kinnock era cu opt ani mai tînăr decît el.

Raymond se întoarse la Ministerul de Finanțe pentru a-și pregăti ultimul buget, după toate aparențele, de dinaintea alegerilor generale. Gîndindu-se la alegeri, acceptase să mai slăbească puțin hățurile. Dar descrise acest gest la guvern ca însemnînd nu mai mult de unu sau doi la sută în plus la vot și asigură cabinetul că nu avea de gînd să sacrifice trei ani de muncă pe altarul zeului electoral. Unii dintre colegii săi de cabinet își doriră brusc ca el să fie mai puțin rigid uneori.

Prin țară, la diverse întîlniri cu alegătorii, îl abordau din ce în ce mai multe persoane, rugîndu-l să candideze la conducerea partidului. El le mulțumea întotdeauna politicos, dar rămînea fidel primului-ministru, fidelitate care, adăuga el, se va păstra pînă la demisia acestuia.

Simon și Andrew își petreceau la rîndul lor fiecare sfîrșit de săptămînă prin avioane, automobile sau trenuri, conformîndu-se programului de întruniri ce aveau să se desfășoare pînă în octombrie, cînd avea loc conferința partidului.

În alocuțiunea de încheiere a lucrărilor conferinței PSD-ului, de la Weston-Super-Mare, Andrew declară în fața delegaților că trebuie să se aștepte la faptul că vor determina echilibrul de putere între cele două partide majoritare după următoarele alegeri. Pentru prima dată, le spuse, vor avea șansa de a intra în guvern. El trimise delegații acasă, prevenindu-i că trebuie să se pregătească pentru alegeri în următoarele douăsprezece luni, perioadă în care vor putea să primească vizita membrilor PSD-ului din Parlament, care vor avea deja un rol important în conducerea națiunii. Susținătorii lui Andrew lăsară zona de vest a țării pregătită pentru confruntare.

Conferința Partidului Laburist avu loc la Brighton o săptămînă mai tîrziu, iar Raymond ținu un discurs-cheie despre stadiul finanțelor națiunii. El ceru sindicatelor să sprijine în continuare guvernul care menținea inflația și șomajul la un nivel acceptabil.

— Să nu lăsăm trei ani de realizări să fie distruși de un guvern conservator, le spuse delegaților, care aplaudară. Fraților, prevăd că vă voi prezenta următoarele cinci bugete ale laburiștilor care îi vor pune pe conservatori în situația de a mai spera într-o viitoare victorie în alegeri.

Raymond fu aclamat îndelung, manifestare atît de rară față de un ministru laburist al cabinetului la o conferință de partid. Delegații nu se îndoiseră niciodată de capacitatea sa, dar, cu timpul, le crescuse respectul pentru sinceritatea, precum și pentru modul lui de a vedea lucrurile.

După șapte zile, veni rîndul lui Simon să le vorbească încrezător celor din Partidul Conservator, cu prilejul conferinței partidului ținută la Blackpool. Prin tradiție, liderul primește ovații prelungite între patru și șase minute, după ce își termină discursul din ultima zi.

— Va mai obține patru minute, îi spusese Pimkin unui coleg, dacă le va citi din „Capitalul".

Simon își pierduse șase săptămîni cu pregătirile pentru acest eveniment, fiind convins, ca și Andrew, că aceasta era ultima conferință a partidului înainte de alegeri. Află cu surprindere că Charles Seymour avansase idei noi privind modificarea taxelor, idei care, spera el, urmau să fie incluse în alocuțiunea liderului de partid la conferință.

Charles adusese contribuții utile în Parlament în timpul dezbaterilor pe probleme financiare și Simon spera că nu va mai dura mult pînă cînd va dori să revină în guvern. Principala sa atribuție în Parlament era cea de membru al Comitetului Președinților, din care erau recrutați președinții birourilor electorale. Charles se liniștise considerabil în perioada cît fusese un simplu parlamentar și mulți dintre prietenii săi se temeau că-și pierduse ambiția pentru funcțiile înalte și poate nici nu voia să mai candideze la următoarele alegeri. Simon spera că nu e cazul să se teamă de așa ceva, pentru că avea o nevoie disperată de cineva cu abilitatea lui Charles pentru a-l contracara pe Raymond Gould la Ministerul de Finanțe. Simon incluse sugestiile lui Charles în ultima variantă a discursului său și adăugă cîteva rînduri de mulțumire.

În acea dimineață de vineri, la Blackpool, în fața a 2 000 de delegați și a altor cîteva milioane de oameni ce-l priveau la televizor, Simon prezentă un plan complet și detaliat a ceea ce spera să înfăptuiască atunci cînd conservatorii urmau să facă din nou parte din guvern.

— Ne dorim *puterea,* căutăm *puterea,* spuse el unui auditoriu hipnotizat. Pentru că, fără *putere,* nu putem fi de folos.

După discurs, delegații izbucniră în urale timp de șase minute. Cînd zgomotul se potoli, Pimkin fu auzit spunînd :

— Cred că decizia mea a fost corectă.

Sezonul conferințelor de partid se terminase, parlamentarii se întorceau din cele trei stațiuni de pe litoral la Westminster. Tristețea copleși Parlamentul în prima săptămînă cînd bătrînul președinte Weatherill suferi un ușor atac de cord și se retrase la Camera Lorzilor. Majoritatea

partidului de guvernămînt era asigurată doar de două persoane în acel moment și organizatorul parlamentar laburist se temea că, dacă ei îl înlocuiau pe președintele Camerei Deputaților cu vreunul din membrii lor, atunci conservatorii ar retrage locul stabil al bătrînului președinte și astfel această majoritate a partidului de guvernămînt va înceta să existe.

Simon acceptă fără tragere de inimă ca președintele să provină din rîndurile partidului său și îi ceru organizatorului parlamentar să propună un candidat potrivit.

Cînd Charles Seymour îi solicită o întrevedere particulară, Simon fu imediat de acord.

Charles ajunse la biroul liderului opoziției în dimineața următoare. Era pentru prima dată, de la confruntarea electorală, cînd cei doi se întîlneau singuri. Părul alb crescuse din rădăcinile buclelor de Ulisse de altădată ale lui Charles, iar ridurile profunde de pe față îi dădeau un aer mai blînd. Simon nu se putu abține să nu observe că o condescendență ușor umilă înlocuise comportamentul arogant și bătăios al oponentului său. Uitîndu-se la ei, nimeni n-ar fi zis că erau din aceeași generație. Solicitarea lui Charles căzu ca un șoc pentru Simon, pentru că nu se gîndise niciodată la marele său rival ca la un candidat pentru acea funcție.

— Dar vreau ca tu să te reîntorci în echipa guvernamentală și să fii ministrul meu de finanțe, spuse Simon. Trebuie să știi că aș fi încîntat să te am din nou în echipă.

— Ești foarte amabil, spuse Charles. Dar aș prefera viața mai liniștită a unui arbitru decît cea a unui oponent. Mi-am pierdut dorința de a fi veșnic în ofensivă. De peste douăzeci de ani, tu ai avantajul de a-i avea pe Elizabeth și pe cei doi fii care te țin cu picioarele pe pămînt. Abia în ultimul timp face și Harry același lucru pentru mine.

Toți bărbații au un moment de glorie în cariera lor parlamentară și pentru Alec Pimkin acesta a avut loc în acea zi. Alegerea președintelui Camerei Comunelor este o chestiune ciudată. Potrivit unei vechi tradiții, nimeni nu trebuie să lase să se vadă că și-ar dori această onoare și rareori este propusă o singură persoană pentru acest post. Pe timpul domniei lui

Henric al VI-lea au fost decapitați trei președinți în decursul aceluiași an, deși în vremurile moderne mai curînd povara îndatoririlor a fost cea care a dus la înmormîntări. Această tradiție a modestiei s-a păstrat peste secole și, din această cauză, un viitor președinte nu știe întotdeauna cine l-a susținut. Îmbrăcat într-un elegant costum albastru, cu o garoafă roșie și papionul său favorit cu buline roz, Alec Pimkin se ridică de pe locul său din spate pentru a propune ca „Preaonorabilul Charles Seymour să ocupe scaunul acestui Parlament ca președinte."

Discursul său a fost serios, dar și spiritual, discret, dar personal. Pimkin ținu Parlamentul sub stăpînire nouă minute și nu-l scăpă nici o clipă din mînă.

— Prietenul lui e mîndru de el, murmură un membru către altul din partea opusă, cînd Pimkin se așeză și, într-adevăr, expresia feței lui Charles nu lăsa nici o urmă de dubiu că se simțea astfel, orice se întîmplase în trecut.

După ce Charles a fost susținut, s-a respectat tradiția de a-l tîrî pe președintele ales pînă la jilțul său. Această acțiune, îndeobște comică, salutată cu hohote de rîs și urale, a fost și mai hazlie cînd asistența i-a urmărit pe măruntul și corpolentul Pimkin și pe secondantul său laburist, cum îl tîrau pe fostul ofițer al regimentului de Gardă din al treilea rînd de bănci din spate pînă la jilțul președintelui.

Charles cercetă cu privirea Camera Comunelor de pe noua sa poziție privilegiată. Începu prin a-și exprima mulțumirile pentru onoarea pe care i-o acordase Parlamentul prin decizia sa. Din momentul în care se ridică de pe jilț și își afișă statura, fiecare parlamentar știu că aleseseră omul potrivit pentru a-i conduce de-a lungul anului parlamentar. Lui Charles i se mai tocise ascuțimea limbii, dar îi rămăseseră stilul autoritar și o fermitate naturală, care nu lăsau nici o urmă de dubiu vreunuia dintre colegi asupra faptului că domnul președinte Seymour intenționa să mențină „ordinea" o îndelungată perioadă de timp.

La alegerile anticipate, conservatorii obținură lejer un loc în circumscripția din Croydon Nord-Est, și încă unul independent șase săptămîni mai tîrziu. Presa sublinia că mai

era nevoie numai ca Alianța Liberali / PSD să se asocieze cu conservatorii pentru guvern, pentru ca ei și opoziția să fie la egalitate, lăsînd pe cei șaptesprezece membri irlandezi să decidă soarta Parlamentului. Raymond dorea ca guvernul să mai reziste încă cîteva săptămîni pentru ca el să-și poată prezenta al treilea buget despre care era convins că urma să funcționeze ca o rampă de lansare în cursa electorală.

Andrew înțelesese că următorul plan financiar al lui Raymond putea spori șansele laburiștilor în alegeri și căută să obțină o întîlnire oficială cu liderul opoziției pentru a discuta posibilitatea unei moțiuni de cenzură.

Simon fu de acord cu propunerea lui Andrew și se gîndi că trebuie să fixeze dezbaterea pentru sfîrșitul lunii martie. În caz de victorie, își asigura și alegerile, înaintea prezentării bugetului.

Raymond acceptă invitația de a vorbi la un mare miting laburist la Cardiff în weekend-ul de dinaintea moțiunii de cenzură. Luă trenul de la Paddington, se instală în compartiment și începu să-și verifice discursul. În timp ce trenul intra în Swindon, apăru în tren un funcționar al Căilor Ferate care, descoperindu-l pe ministrul de Finanțe, îl întrebă dacă îi putea vorbi între patru ochi. Raymond îl ascultă foarte atent, își puse înapoi în servietă discursul, coborî din tren, traversă peronul și se întoarse la Londra cu primul tren.

Pe drumul de întoarcere, analiză toate consecințele noutăților pe care le aflase. La Paddington, își făcu loc printre fotografi și ziariști, nerăspunzînd la nici o întrebare. O mașină îl duse direct la Spitalul Westminster. Raymond fu condus într-o rezervă, unde-l găsi pe primul-ministru stînd în capul oaselor în pat.

— Nu te speria, spuse el, înainte ca Raymond să apuce să deschidă gura. Sînt în formă, avînd în vedere că am peste șaizeci de ani... m-am cam agitat în ultimul an.

— Ce vi s-a întîmplat ? întrebă Raymond, trăgîndu-și un scaun lîngă pat.

— Vechile necazuri, numai că de data asta mi-au spus că va fi nevoie de o intervenție majoră. Voi ieși de aici într-o lună, cel mult șase săptămîni și voi trăi cît Harold MacMillan,

așa mi-au spus. Acum să trecem la lucruri mai importante. Vreau să mă înlocuiești din nou, ceea ce înseamnă că va trebui să vorbești în locul meu cu ocazia dezbaterii moțiunii de cenzură de miercuri. Dacă pierdem votul, îmi dau demisia.

Raymond încercă să protesteze, înțelegînd implicațiile din momentul în care auzise că șeful său e din nou bolnav. Primul-ministru ridică mîna și continuă să vorbească.

— Nici un partid nu poate intra în alegeri cu un lider imobilizat la pat timp de șase săptămîni, oricît de bine s-ar simți la externare. Dacă vor fi alegeri, alegătorii vor avea tot dreptul să știe cine va conduce partidul în Parlament și, într-o astfel de situație de urgență, ordinea următorilor cinci (patru) membri ai Partidului Laburist, continuă primul-ministru. Consiliul Național Executiv se va întîlni și te va desemna automat lider al partidului.

Raymond ridică privirea.

— Da. Importanța acestei ordini mi s-a subliniat deja.

Primul-ministru zîmbi.

— Joyce, desigur.

— O chema, de fapt, Kate.

Primul-ministru îl privi încurcat, apoi continuă :

— Cred că trebuie să te obișnuiești cu ideea că ai putea foarte bine candida pentru postul de prim-ministru peste trei săptămîni, Raymond. Pentru că, dacă pierdem la votul de neîncredere de miercuri, n-am altă alternativă decît să o sfătuiesc pe Regină să ceară alegeri generale anticipate.

Raymond rămase tăcut.

— Te asigur, continuă primul-ministru, că nici un Consiliu Național Executiv nu va dori o baie de sînge în interiorul său cu trei săptămîni înainte de alegerile generale. Nimic n-ar putea asigura mai bine victoria conservatorilor. Dacă oricum, cîștigăm moțiunea de cenzură, atunci situația se schimbă, pentru că mă voi întoarce la cîrma corabiei înainte de vacanța de Paște. Asta ne va oferi suficient timp pentru a cere noi alegeri după ce vei prezenta al treilea buget. Așa că asigură-te că vei cîștiga miercuri.

— Nici nu pot să vă spun cît vom regreta absența dumneavoastră, spuse Raymond fără ipocrizie.

— Întrucît fiecare membru al Parlamentului, exceptîndu-i pe irlandezi, va ști de care parte stă, înainte de a începe dezbaterile, prezența mea va fi mai puțin importantă decît votarea propriu-zisă. Și nu uita că va fi pentru prima dată cînd se va permite televiziunii să calce pragul Camerei Comunelor, așa că asigură-te că Joyce va alege una dintre acele cămăși cochete pe care le porți tu uneori.

Raymond își petrecu ultimele zile de dinaintea dezbaterii moțiunii de cenzură pregătindu-și discursul. Își contramandase toate întrunirile, cu excepția invitației la cină a președintelui Camerei, cu ocazia celei de-a 65-a aniversări a reginei, cînd urma să-l înlocuiască pe premier.

Șefii organizatorici parlamentari își petrecură lunea și marțea verificînd dacă fiecare membru va fi la Parlament miercuri seara la ora zece. Gazetarii politici subliniau că, dacă votul va fi egal, domnul președinte Seymour a stabilit deja, conform tradiției, că va oferi votul său decisiv în favoarea actualului guvern. Charles cunoștea precedentul președintelui Addington, din secolul al XVIII-lea și al președintelui Denison din secolul al XIX-lea.

Considerase că, în conformitate cu principiul enunțat, trebuia să voteze în așa fel încît să nu-i aparțină lui ultimul cuvînt.

Din partea opoziției, Simon urma să deschidă discuțiile, iar lui Andrew i se permisese să încheie dezbaterea, singura concesie făcută de Simon Alianței Liberale / PSD pentru a obține sprijinul acesteia. Din partea guvernului urma să vorbească la început Neil Kinnock, iar Raymond la sfîrșit.

Marți noaptea, cînd Raymond îi citi lui Joyce discursul său, întreaga repetiție dură douăzeci și patru de minute, dar el îi spuse că zgomotul și întreruperile din Cameră îl vor prelungi la treizeci de minute. De fapt, era posibil să fie nevoie chiar să mai scurteze unele pasaje.

A doua zi, parlamentarii sosiră cu cîteva ore înainte de începerea dezbaterilor. Balconul vizitatorilor fusese rezervat cu mai multe zile înainte, încît unor ambasadori și consuli nu li se putuseră asigura locuri. Balconul presei era plin ochi și redactorii-șefi stăteau pe jos la picioarele meselor ziariști-

lor. Camera Comunelor însăși arăta ca un stadion înainte de finala unei cupe pentru care se vînduseră de două ori mai multe bilete decît numărul de locuri. Singura diferență față de o zi obișnuită era aceea că Parlamentul fusese luat cu asalt de tot felul de aparate de iluminat testate de zeci de ori în dimineața respectivă.

Între două și jumătate și trei și jumătate, domnul președinte Seymour nu fusese în stare să-i determine pe parlamentari să înceteze de a-l mai sîcîi cu întrebări pe domnul Meacher, secretar de stat la Învățămînt, dar la trei și jumătate strigă hotărît „Liniște!", și nu așteptă prea mult pentru a anunța : „Liderul opoziției."

Simon se ridică de la locul său de pe băncile guvernamentale în aclamațiile celor din partidul său. O clipă îl amețiră reflectoarele despre care fusese asigurat că nu-l vor deranja, dar își reveni repede. Fără un text în față, vorbi în fața Parlamentului timp de cincizeci de minute, cînd lovind în guvern, cînd prezentînd politica sa viitoare. Își încheie peroratia, caracterizînd Partidul Laburist drept „partidul șanselor ratate", apoi adăugă, îndreptînd un deget acuzator în direcția lui Raymond :

— Dar veți fi înlocuiți de un partid cu idei și idealuri.

Se așeză în ovațiile colegilor săi de pe băncile din spate, cărora li se părea că au cîștigat deja votul, dacă nu cumva și următoarele alegeri. Rumoarea persistă pînă cînd Charles restabili ordinea și anunță următorul vorbitor.

Neil Kinnock fusese întotdeauna mîndru de originea sa galeză și fusese adesea comparat de parlamentarii mai bătrîni cu Aneurin Bevan. Cel care era un fel de „oaie neagră" pentru conservatori se lansă într-un atac fulminant la adresa liderului opoziției, expunîndu-și opiniile și ridicîndu-și în picioare suporterii din propriul partid în momentul în care afirmă că Partidul Conservator va fi înfrînt și va regreta multă vreme acest „truc".

— Preaonorabilul gentleman, spuse el, arătînd spre Simon, are neobrăzarea să ne numească „partidul șanselor ratate". În ultimii doi ani, el a fost cel care a condus partidul

oportuniștilor și el va fi liderul opoziției pînă cînd va fi înlocuit.

Cînd Kinnock se așeză, operatorii televiziunii nu puteau fi învinuiți că scena pe care o transmiteau semăna cu măcelărirea creștinilor în groapa cu lei. Din nou îi fură necesare președintelui cîteva minute pentru a restabili ordinea în Parlament.

Cei de pe băncile din spate se ridicară din cînd în cînd la alocuțiunile foștilor miniștri care se refereau la precedente și la replicile tinerilor reformatori solicitînd schimbări, care contribuiau atît la consolidarea unora, cît și la stabilirea valorii altora. Parlamentul rămase plin ochi în acea seară pînă la ora nouă, cînd președintele îl anunță pe Andrew Fraser, care urma să închidă discuțiile ca reprezentant al opoziției.

Andrew prezentă un discurs acuzator în care omorî și „capra vecinului" și se văzu nevoit să ridice vocea în urma protestelor ambelor partide.

— Va veni vremea cînd veți avea cu toții nevoie de un agent de bursă cinstit.

La nouă și jumătate cînd se întorcea la loc, Andrew era ovaționat cît de tare se putea striga din piepturile a 42 de parlamentari.

Raymond luă cuvîntul, avînd datoria să susțină discursul de încheiere și cei prezenți se întrebau cum va reuși să se facă auzit în vacarmul general. El se îndreptă spre boxă și, cu o expresie gravă, cu capul aplecat ușor, aproape că șopti primele sale cuvinte.

— Domnule președinte, știu că întregul Parlament ar dori să-mi încep alocuțiunea declarînd cît de triști sîntem cu toții, pentru că primul-ministru nu este de față în această seară. Sînt sigur că toți distinșii colegi mi se vor alătura în urările de bine pe care doresc să i le adresez lui, soției și familiei sale.

Dintr-o dată, asupra întregului Parlament se lăsă tăcerea, și, captîndu-le astfel atenția, Raymond ridică privirea și începu pentru a unsprezecea oară discursul pe care și-l pregătise cu atîta scrupulozitate. Cînd îl văzuse pe Simon prezentîndu-și

discursul aparent improvizat, Raymond își făcuse bucăți notițele. El aminti rar și răspicat, realizările guvernului din ultimii doi ani și jumătate și asigură Parlamentul, în calitate de ministru de Finanțe, că erau de abia la jumătatea drumului.

— Nu am reușit să ating nivelul unei anumite consecvențe în trei ani, dar de un lucru sînt sigur : de abia aștept să prezint noul buget, oricare ar fi rezultatul votului de astă-seară. Nu vom ajunge la guvernul oportunist al conservatorilor sau la așa-numitul „agent de bursă cinstit" al Alianței. Într-adevăr, uitîndu-mă la Alianță, nu pot să afirm că există cineva mai puțin cinstit și altcineva mai puțin falit. Noi, domnule președinte, vom asista la o revenire a unui guvern laburist în următoarea sesiune parlamentară.

Raymond termină exact la ora zece. Ca și antevorbitorii săi, descoperi că transpirase din cauza căldurii emise de puternicele reflectoare.

Președintele se ridică și primele sale cuvinte nici nu se auziră, cînd spuse :

— Acest Parlament nu are încredere în guvernul Maiestății Sale. Cei care au această părere să spună „Da", iar cei care sînt împotrivă, să spună „Nu". Cred că majoritatea va spune „Da".

— Nu, se auziră niște voci din spatele celor din guvern.

— Eliberați culoarul, ceru președintele, încercînd să acopere ovațiile pentru Raymond Gould.

Parlamentarii se îndreptară spre încăperile unde își exercitau dreptul de vot. Irlandezii nu surprinseră pe nimeni cînd porniră unii într-o parte și alții într-alta. După patrusprezece minute, secretarii se întoarseră în Camera zgomotoasă pentru a înmîna rezultatul funcționarilor care notau cifrele pe listele de vot. Cei patru numărători de voturi se așezară în linie, înaintînd spre masa prezidiului. Se opriră și se înclinară de trei ori. Unii dintre organizatorii parlamentari ai opoziției citi : „Voturi pentru, la dreapta : 323. Voturi împotrivă, la stînga : 322", și dădu hîrtia președintelui care încercă să o citească din nou, în ciuda vacarmului. Doar cîțiva îl auziră spunînd :

— S-a votat pentru, s-a votat pentru !

Raymond stătea pe banca guvernului și privea cum conservatorii se agitau ca niște copii într-un carusel. Se gîndi că, dacă primul-ministru ar fi fost prezent, votul său împotriva moțiunii ar fi salvat guvernul în acea zi.

Maiestatea Sa Regina îl vizită pe primul-ministru la spital la douăzeci și patru de ore după operația sa reușită. El o sfătui să dizolve Parlamentul imediat și îi ceru să stabilească data alegerilor generale pentru 9 mai. Îi explică reginei că intenționa să demisioneze din funcția de șef al partidului chiar în acea dimineață și că urma să elibereze biroul primului-ministru după anunțarea rezultatelor alegerilor.

Înainte de a părăsi spitalul Westminster, regina mai zăbovi pentru a discuta o problemă constituțională cu primul-ministru. El o asigură că, atunci cînd Partidul Laburist va putea să facă publică numirea unui nou șef, acesta va fi capabil să o sfătuiască așa cum se cuvine într-o problemă atît de personală.

A doua zi, Consiliul Național Executiv al Partidului Laburist se reuni cu ușile închise în Clădirea Transporturilor de pe Smith Square la ora zece dimineața, pentru a alege noul lider.

După trei ore și douăzeci de minute, comitetul formulă pentru presă o declarație de un singur rînd: „Domnul Raymond Gould a fost rugat să conducă partidul în perspectiva viitoarelor alegeri generale".

Deși toată lumea știe că discuțiile fuseseră furtunoase, la sfîrșitul dezbaterii presa fu întîmpinată cu un aer general de concordie afișat pe fețele tuturor care participaseră la ședință.

Lordul Broadstairs, fostul prim-ministru scria în pagina centrală a ziarului „Sunday Express" din acea săptămînă: „Cu ocazia alegerii liderului său, Partidul Laburist a semănat cu cercul ocult, la mare modă pe vremea Lordului Rosebery, prin hotărîrea cu care și-a demonstrat unitatea". Singura fisură a întrunirii era faptul că discursul de

mulțumire al lui Raymond Gould impresionase pe toată lumea.

Dar lordul Broadstairs continua, subliniind că, dacă Partidul Laburist va pierde alegerile generale, Raymond Gould avea să fie președintele cu cel mai scurt mandat din istorie, avînd în vedere că, potrivit punctului patru (cinci) al Constituției, alegerea sa trebuia confirmată de delegații la următoarea conferință a partidului, din octombrie.

De abia după două ore, Raymond reuși să plece din clădirea Transporturilor și să scape de presă. Cînd putu, în sfîrșit, să evadeze, se duse direct la Spitalul Westminster pentru a-l vizita pe primul-ministru. Operația îl îmbătrînise vizibil. Era bine dispus, dar recunoștea că nu era în stare să facă față unei campanii electorale istovitoare.

După ce îl felicită pe Raymond pentru noua funcție, continuă :

— Vei cina diseară în compania reginei.

— Da, cu ocazia celei de-a șaizeci și cincea aniversări a Maiestății Sale, spuse Raymond.

— Nu sărbătorește numai atît, spuse primul-ministru serios, apoi îi dezvălui discuția pe care o avusese cu Maiestatea Sa cu o zi înainte.

— Și decizia ei va depinde de cele patru persoane din cameră ?

— Cred că da.

— Și dumneavoastră ce credeți ?

— Nu mai are importanță, pentru că voi demisiona din funcția de prim-ministru a doua zi după alegeri, deci are mai multă importanță ce va crede noul prim-ministru că e mai bine pentru țară.

Pentru prima dată, Raymond se simți într-adevăr șeful partidului.

34

Elizabeth îi îndreptă lui Simon cravata albă și făcu un pas înapoi, ca să-l privească mai bine.

— Ei, măcar *arăți* ca un prim-ministru, spuse ea zîmbind.

Soțul ei se uită la ceas. Mai avea cîteva minute pînă cînd trebuia să fie prezent la locuința președintelui Camerei — nu voia să riște o întîrziere la această aniversare deosebită. Elizabeth îl ajută să-și pună pardesiul și, după ce căută puțin, constată că mai pierduse o pereche de mănuși.

— Sper că ai grijă de avutul națiunii mai bine decît de al tău personal, oftă ea.

— Cred că e destul de greu să pierzi o țară întreagă, spuse Simon.

— Amintește-ți că Raymond Gould va încerca să te ajute, spuse Elizabeth.

— Da, e adevărat. Aș fi vrut să-mi fie Kinnock rival.

— De ce ? întrebă ea.

— Pentru că Gould nu s-a născut în partidul în care trebuia, spuse Simon, sărutîndu-și soția și îndreptîndu-se spre ușa de la intrare, și mulți alegători au ajuns deja la aceeași concluzie.

Polițistul de la poarta lui New Palace Yard îl salută pe Simon care intră în curte și se îndreptă spre intrarea parlamentarilor. Aruncă din nou o privire la ceas : mai avea zece minute. Nu putuse niciodată rezista tentației de a verifica numărul persoanelor din Cameră sau de a afla ultimele noutăți transmise pe telex.

Băgă capul pe ușa fumoarului. Înăuntru erau cîțiva parlamentari, majoritatea cu locuri sigure în Parlament, pe

care nu era cazul să le încălzească mereu. Pimkin, înconjurat de trupa sa obișnuită, îl salută. Un zîmbet îi apăru pe figură cînd îl văzu pe Simon îmbrăcat la patru ace.

— Chelner, am spus — un gin cu apă tonică dublu.

Grupul de lîngă el rîse cu poftă. Simon îi întoarse gluma, cerîndu-i barmanului să-i dea domnului un gin dublu cu apă tonică și să-l treacă în contul lui.

Pierdu cîteva minute, plimbîndu-se de la un grup la altul, sporovăind cu diverși parlamentari despre alegeri. Pimkin îl asigură pe Simon de victoria conservatorilor.

— Aș vrea ca toți să fie la fel de încrezători ca tine, îi spuse Simon, înainte de a pleca spre apartamentul personal al președintelui Camerei în timp ce Pimkin mai cerea un gin.

O luă încet pe culoar, de-a lungul bibliotecii cu rafturile înțesate pînă-n tavan de reviste vechi ale Parlamentului, pînă la apartamentul personal al președintelui.

Ajungînd pe culoarul principal dominat de tabloul președintelui Addington, Simon fu întîmpinat de lacheul președintelui, îmbrăcat în cămașă albă și frac negru.

— Bună ziua, domnule Kerslake, spuse el, conducîndu-l pe Simon de-a lungul coridorului într-o antecameră unde Charles Seymour își aștepta oaspeții relaxat.

Charles îi strînse mîna cu căldură. Simon se gîndi ce bine arăta colegul său față de acum cîteva luni.

Andrew Fraser era deja acolo și cei trei se angajară într-o discuție privind mersul alegerilor, cînd veni un nou oaspete.

— Preaonorabilul Raymond Gould, anunță lacheul.

Charles se ridică să-și întîmpine musafirul.

— Sincere felicitări pentru alegerea ta ca șef al partidului, fură primele lui cuvinte. Ai avut o săptămînă îngrozitoare, probabil că ești frînt de oboseală.

— Chiar bine-dispus, ca să fiu sincer, răspunse Raymond.

Se îndreptă spre Simon, care îl felicită la rîndul lui. Cei doi își strînseră mîinile și o clipă părură doi cavaleri medievali care-și ridică vizorul căștilor înaintea ultimului turnir.

Tăcerea stînjenitoare care urmă fu întreruptă de Andrew.

— Sper că va fi o competiție cinstită, spuse el.

Cei doi izbucniră în rîs.

Lacheul veni la președinte pentru a-l informa că Maiestatea Sa părăsise Palatul Buckingham cu cîteva minute în urmă.

Charles se scuză în timp ce ceilalți trei continuau conversația.

— Știe vreunul dintre voi adevăratul motiv pentru care am fost chemați aici în această după-amiază ? întrebă Raymond.

— Cea de-a șaizeci și cincea aniversare a reginei nu e un motiv suficient ? făcu Simon.

— Nu este doar un prilej ca să ne întîlnim fără să ne suspectăm. Cred că ar trebui să aflați amîndoi că Maiestatea Sa are să ne pună o întrebare foarte delicată.

Simon și Andrew îl ascultară pe Raymond rezumîndu-le discuția sa cu primul-ministru.

Charles o aștepta pe regină la intrarea în curtea locuinței președintelui Camerei.

După cîteva minute, văzu intrînd pe poartă binecunoscutul Rolls Royce cafeniu care nu avea număr de înmatriculare. O lumină albă, intermitentă, strălucea pe mijlocul plafonului în amurgul cețos. Imediat ce mașina se opri, aghiotantul ieși din ea și deschise ușa din spate.

Regina coborî pentru a fi salutată de cel pe care istoria Camerei Comunelor îl consemnează ca fiind omul său de încredere. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de seară. Singurele bijuterii pe care le purta erau un cordon de perle și o broșă mică de diamante. Charles făcu o reverență înainte de a da mîna, după care își invită oaspetele să pășească pe covorul de pe scară spre locuința sa personală. Cei trei președinți de partide erau aliniați, așteptînd să o salute. Ea dădu întîi mîna cu noul președinte al Partidului Laburist și îl

felicită pentru alegerea sa în acea zi, apoi îl întrebă cum se mai simte primul-ministru. Apoi dădu mîna cu șeful opoziției și îl întrebă cum se descurca soția sa la Spitalul comunal din Pucklebridge după noile reduceri ale personalului Ministerului Sănătății. Simon era întotdeauna surprins de cît de multe își putea aminti regina din conversații purtate în trecut, care nu duraseră mai mult de cîteva clipe. Apoi trecu la Andrew, pe care îl tachină în legătură cu recentul discurs de la Edinburgh al tatălui său, legat de lipsa cea mai mare a social-democraților — o conducere autentică.

— E un om bătrîn, doamnă, insistă Andrew.

— Nu atît de bătrîn ca Gladstone cînd și-a format ultimul guvern, îi replică ea.

Luă ginul care i se oferea pe o tavă de argint și se uită de jur- împrejurul încăperii impozante.

— Chiar nefiind niște vizitatori obișnuiți ai Westminsterului, eu și soțul meu sîntem mari admiratori ai renașterii goticului în arhitectură și admirăm exemplele mai reușite în gări sau în catedrale.

Cei patru bărbați zîmbiră și, după cîteva minute, Charles le sugeră să se îndrepte spre sufragerie unde fuseseră aranjate cinci scaune în jurul unei mese ovale cu tacîmuri de argint care sclipeau la lumina lumînărilor. Cei patru bărbați așteptară pînă ce Regina se așeză în capul mesei.

Charles îl așezase pe Raymond în dreapta reginei și pe Simon în stînga ei, în timp ce el și Andrew ocupau celelalte două locuri.

La șampanie, Charles și colegii săi se ridicară, toastînd în sănătatea reginei. Ea le aminti că ziua ei era peste două săptămîni și remarcă faptul că mai avea încă douăzeci și trei de întîlniri oficiale cu această ocazie, în afară de sărbătorirea în familie.

— Aș renunța încîntată la unele, dar anul trecut, cu ocazia aniversării vîrstei de nouăzeci de ani, regina-mamă a asistat la mai multe manifestări decît mine, care împlinesc șaizeci și cinci de ani. Nu înțeleg de unde are atîta energie.

— Poate că i-ar plăcea să fie în locul meu pe timpul campaniei electorale, spuse Raymond.

— Să nu-i propui, răspunse regina. Ar accepta imediat.

Bucătarul pregătise o cină simplă, cu somon afumat și miel în vin roșu și aspic. Singurul lui gest deosebit fusese pregătirea unui tort aniversar în formă de coroană, așezat pe o tavă acoperită cu frișcă. Nu se zărea nici o lumînare.

Servindu-le coniacul după masă, servitorii îi lăsară singuri. Cei patru se simțeau bine cînd, fără să îi prevină, regina le puse o întrebare delicată care îl surprinse doar pe Charles. Ea aștepta răspuns.

Nimeni nu scoase un cuvînt.

— Poate ar trebui să te întreb pe dumneata mai întîi, spuse regina, întorcîndu-se spre Raymond, avînd în vedere că ții locul primului-ministru.

Raymond răspunse fără a ezita.

— Sînt de acord, spuse el încet.

Ea se întoarse spre Simon.

— Și eu aș susține o asemenea decizie, Maiestate, răspunse el.

— Mulțumesc, spuse regina și se întoarse spre Andrew.

— Maiestate, în sufletul meu sînt un tradiționalist, dar mărturisesc că m-am gîndit mult la acest lucru în ultimii ani și am ajuns la concluzia că trebuie să fiu de acord cu ceea ce cred că se numește „o abordare modernă".

— Mulțumesc, repetă ea, privindu-l, în final, pe Charles Seymour.

— Nu sînt de acord, doamnă, spuse el fără nici o ezitare, dar eu n-am fost niciodată un om modern.

— Nu e o problemă, domnule președinte, spuse ea și făcu o pauză, după care adăugă : Cu cîțiva ani în urmă, i-am cerut fostului lord cancelar să pregătească actele necesare. El m-a asigurat atunci că, dacă nici unul dintre liderii parlamentari nu se opune, lucrurile pot fi stabilite în temei legal pe timpul sesiunii parlamentare a ambelor Camere.

— Așa este, doamnă, spuse Charles. V-aș mai solicita doar două sau trei zile, cel mult, ca să fac toate pregătirile necesare. Va fi nevoie doar de o proclamație către cele două Camere ale Parlamentului, pentru că hotărîrile dumneavoastră nu se supun la vot.

— Excelent, domnule președinte. Atunci problema este rezolvată.

CARTEA A ȘASEA

1991. PRIMUL-MINISTRU

35

Proclamația Maiestății Sale fu adoptată de Camera Lorzilor și de cea a Comunelor fără vot.

După șocul inițial, națiunea întreagă începu să se pregătească pentru alegeri. Primele sondaje înregistrară un avantaj conservator de două procente. Presa considera că acest fapt se datorează lipsei de popularitate a noului lider laburist, dar, la sfîrșitul primei săptămîni a campaniei, conservatorii pierdură un procent, iar ziarele ajunseră la concluzia că Raymond Gould își începuse campania electorală cu dreptul.

— În politică, o săptămînă face cît un an, parafrază el.

— Și mai ai încă două, îi aminti Joyce.

Analiștii politici lansară ideea că popularitatea lui Raymond crescuse într-o săptămînă datorită faptului că devenise de curînd centrul atenției, fiind noul lider al Partidului Laburist. El avertiză departamentul său de presă de la Clădirea Transporturilor că putea fi cea mai scumpă „lună de miere" din istorie și că nu trebuia să se aștepte să fie tratat ca un mire pe parcursul celor trei săptămîni. Primele semne de divorț se vădiră în momentul cînd Ministerul Muncii anunță, pentru prima dată după nouă luni, creșterea inflației.

— Și cine e de trei ani ministru de finanțe ? întrebă Simon inchizitorial în acea seară la o conferință în Manchester.

Raymond încercă să prezinte cifrele ca o creștere întîmplătoare, dar a doua zi, Simon prezise vești și mai proaste.

Cînd Ministerul Comerțului anunță cel mai scăzut deficit al balanței de plăți din ultimele patrusprezece luni, Simon își arogă o aură de profet și conservatorii regăsiră din nou linia de plutire, dar social-democrații furau puncte și de la unii și de la alții.

— Luna de miere, cearta și divorțul, toate în două săptămîni, spuse Raymond necăjit. Ce mai poate veni în ultimele șapte zile ?

— Poate împăcarea ? îi sugeră Joyce.

De-a lungul campaniei, toți cei trei lideri reușiseră să ajungă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, care decid, de obicei, soarta votului. Nici unul nu reușise să se preocupe de soarta celor 550 din cele 650 de locuri care nu se modifica decît cu o creștere de cel puțin opt la sută.

Andrew dori să facă o excepție de la regula celor opt procente pentru scaunul din Littlehampton al lui Alec Pimkin, pe care îl considera atacabil de mai multă vreme. Social-democrații aveau aici un candidat tînăr care se ocupase atent de circumscripție în ultimii trei ani și care de abia aștepta să-i ia locul lui Pimkin.

Alec Pimkin apăru într-un tîrziu în Littlehampton, numai după ce președintele comitetului local îl tîrî afară din apartamentul său londonez, avertizîndu-l că situația e disperată. Pe harta electorală, steguleţele galbene ale Alianței erau aproape la fel de numeroase ca acelea albastre ale conservatorilor, îi spusese el.

— Nu-ți dai seama că am responsabilități la Camera Comunelor ? sări Pimkin. Nimeni nu s-a așteptat ca parlamentarii să fie chemați din nou la urne prin declarația dosebită a suveranei.

— Toată lumea știe ce s-a întîmplat, spuse președintele. Dar proclamația reginei a fost adoptată după ce a fost citită în trei rînduri săptămîna trecută și fără vot.

Pimkin blestemă în gînd ziua în care au dat voie televiziunii să intre în Parlament.

— Nu te îngrijora, o lăsă el mai moale. Venit-a ziua, venit-a și omul pe care votanții și-l vor aminti, pentru că a avut o carieră parlamentară lungă și onorabilă. La dracu', bătrîne, ai uitat că eu am candidat la conducerea Partidului Conservator ?

„Nu, și nici cîte voturi ai obținut atunci", vru să răspundă președintele, dar în schimb oftă și își repetă cererea urgentă ca parlamentarul să viziteze circumscripția pe cît de repede cu putință.

Pimkin ajunse acolo cu șapte zile înainte de alegeri și, la fel ca în campania anterioară, se așeză în barul „Swan Arms", singura crîșmă onorabilă din circumscripție, după cum le spusese celor care se deranjau să-l vadă pentru a-i cere părerea.

— Dar candidatul Alianței a vizitat toate barurile din împrejurimi, se plînse președintele.

— Prostia lui. Putem spune că își caută pretexte, ca să intre mai des, spuse Pimkin, scuturîndu-se de rîs.

Din cînd în cînd, Pimkin se mai deplasa la cartierul său general, găsind acolo cîțiva credincioși care lipeau plicuri cu salivă și confecționau anunțuri electorale. Singura dată cînd se aventură pe strada principală, fu șocat de întîlnirea cu Andrew care stătea pe o cutie întoarsă cu fundul în sus și făcea reclamă candidatului Alianței în fața unei mulțimi numeroase. Pimkin se apropie și el, ca să-l asculte pe Andrew, și constată nemulțumit că lumea nu-l prea recunoaște.

— Prostii, spuse Pimkin cu voce tare.

Andrew făcu o pauză.

— Littlehampton are nevoie de un reprezentant care locuiește în circumscripție, declară Andrew inspirat, după care își continuă discursul.

Pimkin se întoarse și plecă din nou către căldura șemineului din „Swan Arms". La urma urmei, după cum îl asigurase proprietarul, poți să-i pui unui măgar o fundă albastră și să declari că el e candidatul conservator și cei din Littlehampton îl vor alege. Pe Pimkin nu-l deranjă comparația.

Cu șase zile înainte de vot, Andrew convocă o ședință comună cu liberalii, pentru a discuta tactica. Alianța obținuse peste douăzeci și două de procente la unele sondaje, în timp ce conservatorii și laburiștii mergeau în continuare umăr la umăr cu treizeci și opt de procente fiecare. Declarațiile permanente ale lui Andrew în legătură cu echilibrul de putere în noul Parlament erau analizate cu toată seriozitatea de „Observer" și de „Sunday Times" în ultimul weekend al campaniei și doar cîțiva observatori politici erau de altă părere. Atît BBC-ul cît și ITV-ul încercau deja să rezerve primul lui interviu de după alegeri. Andrew nu le acceptă propunerile.

În lunea dinaintea alegerilor, călătorea de la Liverpool la Glasgow și apoi de-a lungul și de-a latul Scoției, urmărit de o haită de ziariști, pînă ce ajunse la Edinburgh, miercuri noaptea.

În aceeași seară, Simon plecă la Pucklebridge pentru a susține ultimul său discurs din campania electorală în sala de conferințe locală. Înăuntru se aflau patru sute optsprezece persoane dornice să-l audă vorbind. Alți patru mii stăteau afară în frig, ascultîndu-i cuvintele prin megafon. Mesajul final al lui Simon către susținătorii săi din toată țara a fost :

— Încercați să ajungeți mîine la urne ! Fiecare vot este vital.

Discursul lui se dovedi cel mai reușit din toată campania electorală.

Raymond se întoarse seara la Leeds unde fu întîmpinat pe peronul gării de Lordul-primar și aproape de jumătate din Consiliul municipal. Aceștia îl conduseră pentru a-și susține ultimul discurs la primărie, în fața alegătorilor prezenți în număr de două mii. Nu se știe cum, el reuși să mai vorbească o dată, iar uralele care îi întîmpinară intrarea în clădirea primăriei îl făcură să uite că de o lună nu dormise mai mult de patru ore pe noapte. Invitîndu-l să vorbească pe liderul laburist, primarul spuse :

— Ray s-a întors acasă.

Raymond se ridică și rosti discursul tot atît de energic ca în prima zi a campaniei electorale. După patruzeci de minute se așeză, simțind că nu-l mai țin picioarele. Cînd clădirea primăriei se goli de oameni, Joyce și Fred Padgett îl duseră acasă pe candidatul epuizat. El adormi în mașină, iar cei doi îl urcară pe scări, îl dezbrăcară și îl lăsară să doarmă pînă la șase dimineața.

Toți cei trei lideri erau gata la șase. pregătindu-se pentru interviuri pe ambele canale de televiziune, urmate de fotografii obligatorii la secțiile de votare, împreună cu soțiile.

Andrew se simțea bine la Edinburgh unde, în doar cîteva ore își aminti de numărătorile repetate și își văzu prietenii care îl duseseră în Parlament. Din nou, rămase pe scările ultimei secții de votare exact cînd ceasul de la primărie bătea ora zece. Doamna Bloxham nu mai era acolo, ca să-i spună cum l-a votat întotdeauna pe învingător ; murise cu un an în urmă. Andrew, Louise și Clarissa plecară braț la braț înapoi către sediul local al PSD- ului, pentru a li se alătura suporterilor și a urmări rezultatele la televizor.

Peste noapte, Raymond și Joyce rămaseră la Leeds, iar Simon și Elizabeth se întoarseră la Londra, pentru a urmări deznodămîntul de la sediul central de pe Smith Square. Raymond nici nu-și mai amintea de cînd nu se mai uitase la televizor timp de trei ore fără întrerupere. Primul rezultat

veni la unsprezece și douăzeci și unu de minute din Guildford — conservatorii aveau cu două procente mai mult.

— Nu e de ajuns, spuse Simon în biroul președintelui Partidului Conservator.

— S-ar putea să nu le ajungă, spuse Raymond, auzind rezultatul din următoarele două circumscripții, avantajul păstrîndu-se neschimbat. Primul șoc veni la cîteva minute după miezul nopții, cînd social-democrații obținură scaunul laburist din Rugby, și, la mai puțin de o jumătate de oră după aceasta, cînd îl smulseră pe cel din Billericay de la conservatori. După aflarea primelor sute de poziții, comentatorii politici nu mai erau siguri decît de un lucru : că nu sînt siguri de rezultatul final. Opiniile experților și ale amatorilor erau încă fluide la unu noaptea, cînd se aflaseră două sute de poziții, și tot astfel la ora două, cînd peste trei sute de circumscripții își aleseseră deja reprezentanții.

Raymond se duse la culcare cu un avantaj de 236 la 191 asupra lui Simon, știind că totul se putea schimba pînă dimineața. Andrew cîștigase patru locuri și pierduse unul, Alianța obținînd peste noapte treizeci și două de poziții.

Comentatorii politici se aflau la post a doua zi de la ora șase dimineața, fiind de acord cu titlul din „Daily Mail" : *Impas*. Raymond și Joyce se întoarseră la Londra cu un tren de dimineață, în timp ce se dovedea fidelitatea tradițională a zonelor rurale față de Partidul Conservator. Simon călători spre Pucklebridge, unde înregistrase o majoritate record. Dorea să poată sacrifica o serie de locuri marginale care nu votaseră cu el. La douăsprezece și treizeci și trei de minute, cînd Raymond ajunse acasă, pe Downing Street nr. 11, laburiștii pierduseră din avantaj cu 287 la 276, în timp ce Alianța obținuse 42 de locuri.

În acea vineri, la ora douăsprezece, toate canalele comutară imaginea la Edinburgh, unde Andrew Fraser obținuse o majoritate de peste 7000 de voturi, cu care se întorcea în

Parlament. Camerele îl arătară pe învingător cu mîinile deasupra capului. Cei din PSD aveau deocamdată patruzeci și cinci de locuri. Pînă la ora unu, social-democrații își adjudecaseră și cea de-a patruzeci și șasea victorie cu doar 72 de voturi, rezultat care îl întristă pe Simon.

— Parlamentul nu va mai fi același fără Alec Pimkin, îi spuse el lui Elizabeth.

La două și douăzeci și trei, în acea după-amiază de vineri, ambele partide majoritare aveau cîte 292 locuri, rămînînd de declarat doar două locuri sigure ale conservatorilor. Simon îl obținu pe primul, dar, după trei numărători, Andrew îl luă pe cel de-al doilea.

La ora patru, lordul Day de Langham anunță din studiourile BBC-ului rezultatele finale ale alegerilor din 1991 :

Conservatori	293
Laburiști	292
Alianța Liberali / PSD	47
Irlandezi	17
Președinte	1

Lordul Day precizează în continuare că votul general a dus la un deznodămînt echilibrat, cu laburiștii care au obținut 12 246 341 (35,2 procente), conservatorii 12 211 907 (35,1 procente) și Alianța 8 649 881 (25, 4 procente). El le spuse telespectatorilor că în treizeci și șase de ani de experiență politică nu a văzut niciodată un astfel de rezultat. Apoi își ceru scuze pentru că nu reușise să-i ia un interviu lui Andrew Fraser, cel care urma să hotărască soarta viitorului partid de guvernămînt.

Mai întîi, Andrew îl sună pe Simon și apoi pe Raymond. El îi ascultă cu atenție pe amîndoi, cîntărindu-le posibilitățile, după care le spuse că are de gînd să convoace o întrunire a membrilor partidului său la Londra pentru duminică și să hotărască după ce aude și opiniile lor. Apoi le va

spune decizia sa, în speranța că luni va putea fi format guvernul.

Andrew și Louise plecară sîmbătă dimineața de la Edinburgh într-un avion înțesat de ziariști, dar care nu găsiră nimic în plus de comentat, în momentul cînd Andrew se făcu nevăzut la aeroport cu mașina care-l aștepta.

Sir Duncan declarase deja reporterului de la „Scotsman" că fiul său îi va sprijini, în mod firesc, pe conservatori, în timp ce fostul prim-ministru spunea pe patul de spital că Andrew fusese dintotdeauna un bun socialist în adîncul sufletului și că nu avea nimic de-a face cu o cauză capitalistă.

Sîmbătă, Andrew avu mai multe întîlniri neprotocolare pe Pelham Crescent cu membrii mai vîrstnici ai Alianței, în scopul de a afla părerile colegilor săi mai vechi și mai noi. Pe cînd se ducea la culcare încă nu se hotărîse clar, iar cînd crainicul de la Actualități spuse că nimeni nu știa cum va vota a doua zi Alianța Liberali / PSD la întrunirea lor secretă, Andrew adăugă tare :

— Nici eu.

Oricum, se hotărîse foarte greu, după ce cumpănise bine calitățile și realizările fiecăruia dintre cei doi, dar îl ajutase mai ales ideea că trebuie să se gîndească la viitorul guvern, nu la acesta.

A doua zi de dimineață, la Camera Comunelor, atît el cît și ceilalți parlamentari PSD și liberali fură nevoiți să fugă literalmente de hoardele de ziariști și fotografi de pe culoar pînă la sala de ședințe de la etajul trei. Organizatorul parlamentar alesese special una dintre încăperile mai puțin accesibile și îi ceruse maestrului de ceremonii să se asigure că sînt scoase din priză toate aparatele de înregistrat.

Andrew deschise întrunirea, felicitîndu-i pe colegii săi pentru alegerea lor în Camera Comunelor.

— Dar este important să ne amintim, continuă el, că națiunea nu ne va ierta niciodată dacă ne administrăm într-un

mod iresponsabil puterea. Nu ne putem permite să susținem un partid și apoi, după cîteva săptămîni, să ne schimbăm părerea, determinînd noi alegeri generale. Trebuie să se vadă că sîntem responsabili. Altfel, puteți fi siguri că la următoarele alegeri va trebui să ne luptăm pentru locurile noastre.

El continuă relatînd cu lux de amănunte că liderii ambelor partide majoritare au acceptat direcția generală spre care consideră el că va tinde noul partid de guvernămînt. El spuse că ambii fuseseră de acord ca doi parlamentari ai Alianței să obțină portofolii în noul guvern. De asemenea, amîndoi acceptaseră să spijine în Cameră o moțiune în vederea unei reprezentări proporționale. Timp de trei ore, parlamentarii PSD-ului și cei liberali își expuseră opiniile, dar, la încheierea întrunirii, Andrew nu obținu un consens și ceru să se treacă la vot. El nu votă și îi lăsă pe organizatorii parlamentari ai PSD-ului și pe liberali să numere și să anunțe rezultatele.

Decizia parlamentarilor era de douăzeci și trei la douăzeci și trei.

Organizatorul parlamentar informă reprezentanții parlamentari că trebuie să-l lase pe liderul lor ales să ia decizia finală. La urma urmei, el era principalul motiv pentru care se aflau toți din nou în Parlament. După douăzeci și șapte de ani în Camera Comunelor, el trebuia să aibă cea mai clară opinie despre bărbatul și partidul care erau capabili să conducă țara.

Cînd organizatorul parlamentar se așeză, exclamații de aprobare veniră din toate părțile mesei și întrunirea luă sfîrșit.

Andrew se întoarse pe Pelham Crescent și o informă pe Louise despre persoana pe care s-a hotărît să o sprijine. Ea se arătă surprinsă. Mai tîrziu, în cursul aceleiași seri, lua cina în liniște la Atheneum, cu secretarul personal al maiestății sale. Marele Ofițer al reginei se întoarse la Palatul Buckin-

gham puțin după ora unsprezece și îi rezumă Maiestății Sale discuția.

— Domnul Fraser, spuse secretarul personal, nu este de acord cu noi alegeri prea curînd și a precizat clar care este partidul pe care doresc social-democrații să-l sprijine în Camera Comunelor.

Maiestatea sa încuviință din cap gînditoare, îi mulțumi secretarului său particular și se duse la culcare.

35

Regele Charles al III-lea luă hotărîrea finală.

Sîmbătă dimineața, pe cînd Big Ben bătea ora zece, un secretar al Casei Regale îl sună pe preaonorabilul Simon Kerslake și îl rugă să poftească la palatul Maiestății Sale.

Simon ieși în acea dimineață însorită din sediul central al Partidului Conservator din Smith Square și fu întîmpinat de o mulțime de suporteri, camere de televiziune și ziariști. El le zîmbi și le făcu semne cu mîna, pentru că nu era cazul să dea declarații. Se strecură rapid prin cordonul de polițiști și urcă în spatele automobilului Rover negru. Încadrată de motocicliști, mașina cu șofer își făcu loc prin mulțime și trecu încet pe lîngă clădirea Transporturilor. Simon se întrebă la ce s-o fi gîndit Raymond Gould în momentul în care a considerat că Andrew Fraser a luat o decizie.

Șoferul conduse mașina către Millbank, trecu pe lîngă Camera Comunelor, făcu sensul giratoriu în Parliament Square și o luă pe Birdcage Walk după care ajunse la Mall *.

Cei de la Scotland Yard fuseseră informați ce lider de partid vine la Rege și mașina nu se opri în drumul său către palat.

Șoferul coti deodată pe Mall și Palatul Buckingham apăru în fața privirii lui Simon. La fiecare intersecție, polițiștii opreau celelalte mașini și apoi salutau. Deodată, totul căpătă o nouă semnificație : Simon își revăzu trecutul și apoi se gîndi la viitor. Primul lui gînd se îndreptă către Elizabeth și către copii. Cît și-ar fi dorit să fie cu el acum ! Își

* Alee în Parcul St. James (n. tr.).

aminti de alegerea sa pentru Coventry, de pierderea locului și de refuzurile permanente înainte de Pucklebridge. Apoi de criza financiară, de demisia pe care Archie Millburn îi promisese că i-o va înapoia în ziua cînd va deveni prim-ministru ; nu uită Ministerul pentru Irlanda de Nord, acțiunile pentru salvarea crucișătorului „Broadsword" și confruntarea sa finală cu Charles Seymour.

Automobilul Rover ajunse în capătul aleii și înconjură statuia Reginei Victoria, după care sosi la porțile masive din fier forjat ale Palatului Buckingham. Santinela în uniforma purpurie a Gărzilor de Grenadieri prezentă arma. Mulțimea imensă care aștepta în fața porților încă de dimineață se înălță pe vîrfuri, încercînd să vadă cine a fost ales. Simon zîmbi, făcînd cu mîna. Cîțiva îi răspunseră la fel și ovaționîndu-l mai tare, în timp ce alții se posomorîră.

Automobilul trecu pe lîngă santinelă, străbătu curtea pe sub boltă și se opri, în curtea pătrată, pe pietrișul din fața unei intrări laterale. Simon ieși din mașină și fu întîmpinat de secretarul personal al regelui. Acesta îl conduse tăcut pe Simon către o scară semicirculară, pe lîngă portretul lui George al III-lea făcut de Alan Ramsey și apoi pe un coridor lung în capătul căruia se afla cabinetul de audiențe. El se înclină și îl lăsă pe Simon singur cu noul lui suveran.

Simon simți cum i se accelerează pulsul în timp ce făcu trei pași înainte, se înclină și îl aștepta pe rege să vorbească.

Monarhul, de patruzeci și trei de ani, nu părea deloc emoționat să-și îndeplinească prima îndatorire oficială, în ciuda faptului că era o chestiune delicată.

— Domnule Kerslake, începu el, am vrut să vă văd pe dumneavoastră mai întîi, pentru că m-am gîndit că ar fi politicos să vă explic în detaliu de ce am de gînd să-i cer domnului Raymond Gould să fie întîiul meu prim-ministru !

PRIMUL ÎNTRE EGALI

La începutul anilor '60, patru tineri parlamentari îşi ocupau locurile pe băncile de la Westminster. Vreme de trei decenii, ei vor fi angrenaţi, împreună cu familiile lor, într-o dramatică luptă pentru putere, dar numai unul dintre ei va putea atinge ţelul suprem: funcţia de prim-ministru...

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-45-5